RADU ILIE MÂNECUȚĂ

BIOENERGIA

DARUL DIVINITĂȚII

UNIVERSURI MULTIPLE

UNIVERSURI MULTIPLE

EDITURA MIRACOL

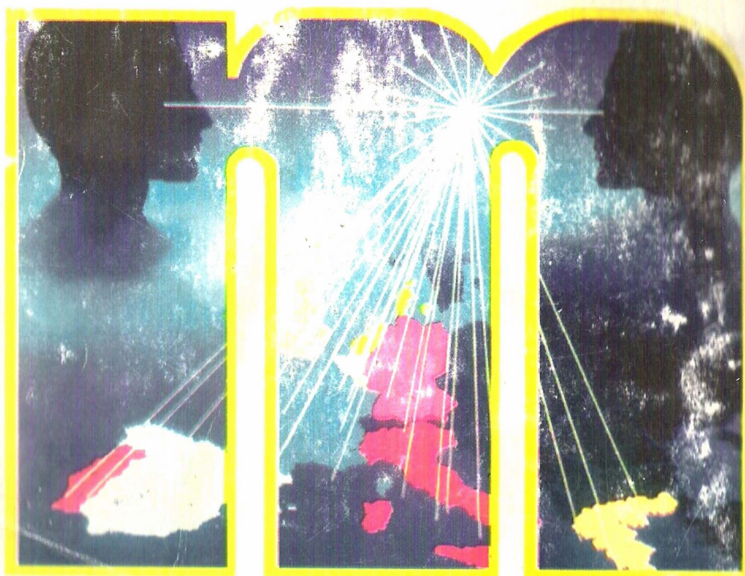
ÎN SERIA

UNIVERSURI MULTIPLE

vor apare:

2. ALIMENTAȚIA OMULUI - ACT SACRU
Radu Ilie Mânecuță

3. TAINA LONGEVITĂȚII
Raul Dumitrescu

Dedicație:

Iubiților repausați ai familiei mele.

Mulțumiri

Aducem mulțumiri tuturor semenilor noştri care în mod direct sau indirect, cunoscut sau necunoscut lor, în anonimat sau deschis, au contribuit sau ne-au influențat pozitiv la realizarea modelului nostru despre "Energia - sursă de viață" expus în această carte. Cea mai importantă contribuție revine în acest sens prietenului ing. Gh. Ailenei a cărui atitudine critică ne-a obligat să ținem "ştacheta cât mai ridicată".

Mulțumim călduros *D-nei Amalia Ciobanu*, patroana firmei *"Amalia Terapii allopate şi naturiste IMPEX - SRL"* pentru sprijinul său moral şi financiar şi pentru marele volum de informații obținute direct în calitate de potențială clarvăzătoare şi terapeută naturistă şi spirituală.

Mulțumiri deosebite aducem Editurii *MIRACOL SRL, domnului Alexandru Ciobanu*, care s-a străduit şi a reuşit să concretizeze lucrarea noastră în condiții grafice ireproşabile.

Exprimăm familiei noastre recunoştința pentru cota ei de sacrificiu impusă întotdeauna în astfel de situații celor ce înconjoară pe autor în timpul elaborării cărții sale.

Radu Ilie Mânecuță

CUVÂNT ÎNAINTE

Poate că puţini termeni din literatura ştiinţifică şi laică au produs atâta confuzie, cum este acela de *"bioenergie"*. Am putea spune că din contextul lucrărilor în care l-am găsit utilizat, rezultă că el are aproape tot atâtea semnificaţii, câţi autori l-au folosit.

Până acum aproape 20 de ani, termenul era la noi practic neutilizat. Au apărut apoi amplele dezbateri publice din revista "Flacăra" prilejuite de expunerile ing. Valeriu Popa în calitatea sa de *"suprasenzitiv"* de excepţie. De atunci şi până în prezent, datorită mijloacelor mass-media, termenul a intrat în uzul curent, din păcate cu semnificaţii confuze şi nu numai banalizându-se, dar ameninţând cu bagatelizarea.

Dicţionarul explicativ al limbii române (Ed. Acad. Rep. Soc. Rom. 1975) ne lămureşte că prefixul *"bio"* este element de compunere cu sensul *" (referitor la viaţă)"*, care serveşte la formarea de substantive şi adjective. Prin urmare cuvântul *"bioenergie"* ar trebui să însemne *"energie de viaţă"* sau *"energia vieţii"* sau *"energie vitală"*. Uneori cuvântul *"energie"* este înlocuit cu cel de *"forţă"*, astfel că termenii anteriori devin *"forţă de viaţă"* sau *"forţa vieţii "*.

Dr. Richard Gordon (78) arată următoarele: *"Forţa vitală este o formă subtilă a energiei electromagnetice. Este curentul animator al vieţii şi o realitate fiziologică în corp".*

În decursul timpului, forţa vitală a avut diferite denumiri date de către mulţi oameni. Nu este o descoperire recentă. Hristos a denumit-o "lumină", sovieticii în cercetările lor au denumit-o "energie bioplasmatică", Wilhelm Reich o denumea "energie orgone", yoghii Indiei antice o denumeau "pran" sau "prana", Reichenbach vorbea de "forţă odică"; pentru populaţia Kahunas, ea este "mana"; Paracelsus o denumea "munia"; termenul obişnuit chinezesc este "chi" sau "ki"; manuscrisele alchimiştilor vorbesc de "fluidul vital". L. E. Eëman a descris-o ca "energie biocosmică", Bruner ca "forţa X"; Hippocrate o numea "vis medicatrix naturae" ("forţa de viaţă a naturii"). Ea a mai avut de asemenea denumiri ca "bioenergie", "energie cosmică", "forţă vitală", "eter al spaţiului", etc.

Gabriel Drochioiu (51) reaminteşte pe Mesmer cu *"magnetismul animal"* pe Blendot cu *"raza N"* şi consideră că Cehii o identifică cu *"energia psihotronică"*.

Tatăl meu, Dr. Mircea Antoniu Mânecuţă (124) reamintea de *"principiul vital"* al lui Bichat, *"forţa specială"* a lui Lamarck, *"forţa metabolică"* a lui Th. Schwann, *"energia organo-fizică"* a lui Elmer, *"energia anagenetică"* a lui E. Cope sau chiar, în ultimă instanţă cu *"(energia) selecţiei naturale"* a lui Ch. Darwin (în accepţia tatălui

meu termenul avea o semnificație mult mai largă, cuprinzând şi energia de creştere şi de reproducere).

Patrick van Eërsel (56) arată că după ştiința tradițională indiană, energia *"kundalini"* ar fi însăşi fundamentul vieții. Pentru acest autor *"kundalini"* care constituie o rezervă colosală de energie în regiunea sacrală, înseamnă în limba sanscrită *"înfăşurat în spirală în jurul său însuşi" ("încolăcit în jurul său propriu"),* acest fluid misterios fiind *"chi"* în chineză, *"ki"* în japoneză, *"baraka"* la Soufizi. *"Alchimiştii trebuie să fi cunoscut această energie"* zice Eërsel *"din moment ce de la ei provine caduceul medicilor"* (adică semnul celor doi şerpi încolăciți n.n).

Dar dacă din abordările oarecum mai ştiințifice ale *"bioenergiei"* s-ar mai putea face unele sistematizări, o oarecare ordine, cu speranța realizării unei configurații sintetice a acesteia, mai apropiate de realitate, intervenția înțelesurilor laice legate în special de *"bioterapeutică"* (adică a tratamentelor cu *"bioenergie"* în înțelesul transmis prin mass-media), fac imposibil acest lucru, ele fiind dominate de interese comerciale şi lipsite de rigoarea unei cercetări atente şi a unei cazuistici obiective, sincere.

Această situație se datorează atât reducționismului cartezian al ştiințelor cu orientare materialistă, cât şi reducționismul dogmatic al religiilor, fapt care a permis invadarea întregului domeniu al suprasensibilului (fie fizic, informațional sau spiritual) cu o abundență de încâlciri oculte, de cele mai multe ori cu o bază malefică.

Explozia informațională datorată în special televiziunilor şi în mai mică măsură cărților, cu date contradictorii privind OZN-urile sau implicarea semenilor noştri extratereştri în problemele spirituale ale planetei, au încâlcit şi mai mult lucrurile. Acest lucru se petrece desigur şi ca urmare a unui reducționism educațional la nivelul întregii planete, care în decursul mileniilor a creat egoismul nostru *"terestru"* care ne limitează orizonturile spirituale şi ale cunoaşterii la nivelul dragei, dar minusculei noastre planete.

Şansele cele mai mari de apropiere de un model corect, realist al *"bioenergiei"* le-au avut desigur *"clarvăzătorii"*, *"suprasensibilii"*, dar neavând baze ştiințifice pentru partea *"grosieră"* a acesteia, poate nici spirituale suficiente pentru interpretarea aspectului ei Divin şi neavând nici criterii de evaluare a unor nonconcordanțe în paleta cromatică a culorilor *"aurei"*, lucrările lor ar putea contura, în mod imperfect, doar partea *"mijlocie"* a imensului ei spectru energetic - informațional - spiritual.

O altă şansă de apropiere a unui model *"bioenergetic"* corect, realist, ar aparține *"ştiinței spirituale"* şi *"medicinei holistice"*, dar prima nu mai are forța de sinteză din timpul vieții creatorului său, Rudolf Steiner, iar la vremea respectivă acesta neputând beneficia de aportul informațional al infrastructurilor fizice din fizica modernă,

iar cea de-a doua, manifestă după cât se pare, o anumită lentoare în dezvoltare, probabil datorită ostilității medicinei alopate reducționiste, în ciuda beneficierii de modelul prof. William Tiller de la Universiatea Stanford, pe de o parte şi a lipsei sau insuficienței unui aport al aspectului Divin, corect, pe de altă parte.

În unele lucrări a existat tendința de a identifica "*bioenergia*" cu "*aurele*" corpurilor şi ceea ce este o eroare şi mai mare, de a limita configurația acesteia la imaginile amprentelor de tip Kirilian sau electronografice, fie statice, fie dinamice.

Poate că începe să apară clar încă de pe acum, pentru oricine adoptă o atitudine logică, silogistică, coerentă, că un model al "*bioenergiei*" nu poate fi conturat prin ruperea în "bucățele" a imensului ei spectru energetic informațional - spiritual, ci doar prin examinarea lor simultană şi exhaustivă, sinergetică, holistică, de la partea cea mai grosieră, fizică, la aspectul ei Divin euharistic.

Un rezumat al modelului nostru privind "*bioenergia*" în această ipostază (adică cuprinzând întregul ei spectru menționat mai sus), l-am elaborat încă din anul 1986 şi deşi la vremea respectivă, l-am încredințat spre lectură doar unui cerc restrâns de prieteni, el a avut, după cum am constatat ulterior, o oarecare circulație şi în afara acestuia.

Modelul nostru nu numai că se bazează pe fapte şi observații concrete, dar în acelaşi timp dă răspunsuri (răspunsuri unice) la o serie de enigme ştiințifice, cum ar fi de exemplu, de ce structurarea tuturor ființelor vii de la virus la om, se face <u>numai</u> din molecule cu chiralitate levogiră (adică molecule cu înfăşurare spațială spre stânga), de ce doar substanțele levogire sunt bioactive, de ce biosul creşte în sus, precum şi explicarea levitației şi în general a fenomenelor aşa zise "*parapsihologice*", "*paranormale*", etc., prin existența unei "*matrici energetice - informaționale*" , în structura energetică-informațională-spirituală a ființei umane.

Mai mult decât atât, în ultima parte a textului lucrării de față, analizând implicațiile majore ale modelului nostru privind energia - sursă de viață în cosmologie, vom constata că el obligă realizarea unui scenariu pe baze cu totul noi, fapt care va demonstra cât de eronate sunt fundamentele ştiinței materialiste actuale. Consecințele care se vor desprinde pentru viitorul planetei şi al omenirii sunt de maximă importanță şi urgență.

Fireşte, pătrunzând în nivelurile din ce în ce mai subtile ale suprasensibilului, am fost nevoiți să aplicăm o analiză din ce în ce mai speculativă, dar şi în acest caz (sau mai ales în acest caz), nepărăsind caracterul larg al sintezei exhaustive. În acelaşi timp credem că este clar pentru oricine, că, cu cât pătrunzi în nivelurile mai subtile ale suprasensibilului, rigoarea cercetării trebuie să fie din ce în ce mai exigentă, apelând la un număr de elemente din ce în ce mai mare în cazul unei sinteze exhaustive.

Desigur nu putem avea pretenția realizării modelului perfect, care să reprezinte realitatea absolută, pentru că aşa ceva depăşeşte omenescul. Numai Domnul Iisus Hristos a fost perfect în trăirea Sa umană pe această planetă.

Am căutat să avem imaginea cea mai completă realizată ca în jocurile cuburilor cu imagini *("puzzle")* sau cu cubul lui Rubik.

Am avut plăcuta surpriză să constatăm că modelul nostru *"bioenergetic"* aşa cum a fost realizat, corespunde întru totul sublimului text al Evangheliei *"esseniene"*, în fapt, *"Evanghelia Păcii a Domnului Iisus Hristos de discipolul Ioan"* (233). Având în vedere acest fapt, am rezervat subcapitolul 4.14. al lucrării de față, referitor la energia - sursă a vieții din acest text unic.

În concepția noastră, întreaga cunoaştere umană (reală şi corectă) provine de la Dumnezeu Tatăl. De aceea, nimeni nu trebuie să se împăuneze cu orgolii nejustificate. (Apropo de orgolii, vă rog să vă reamintiți acel fapt unic, al unei religii unice: Fiul lui Dumnezeu, spălând picioarele discipolilor Săi !...). Întreaga cunoaştere umană obținută de fiecare semen trebuie pusă la dispoziția tuturor. Numai în felul acesta poate fi împlinită Legea.

Avem impresia că lucrarea (cel puțin după modul cum s-au *"sudat"* datele), ne-a fost revelată.

Scopul acestei cărți este de a pune la dispoziția tuturor semenilor noştri aflările noastre despre energia - sursă de viață, a *"bioenergiei"*, pentru realizarea mai departe a împlinirii omeneşti spre un nivel spiritual superior. Aceasta nu se poate realiza decât prin cunoaşterea de sine a fiecăruia la proporții de masă.

Având în vedere importanța consecințelor scenariului cosmologic care se impune conform modelului nostru privind energia - sursă de viață evocată mai sus, acest lucru este mai important şi mai urgent ca oricând. Totodată, lucrarea noastră îşi lărgeşte obiectivul: ea devine un apel adresat tuturor împlinitorilor de destine umane de pe planetă, de a determina schimbările imperios necesare aşa cum sunt expuse în concluzii (Cap.7).

Deoarece termenul de *"bioenergie"* apare destul de compromis datorită situației evocate mai înainte, ne-am propus a folosi termenul *"energie - sursă de viață"* sau *"curent energetic al vieții"* cum apare folosit în Evanghelia Păcii.

În planul nostru ne-am propus ca această lucrare să fie prezentată în două volume: în volumul întâi, cel de față luând cunoştință de energia - sursă de viață printr-un model care să cuprindă spectrul energetic - informațional - spiritual, de la cadrul fizic la Divin, urmând ca în volumul al doilea să prezentăm vindecătorii spirituali, bioterapeuții şi metodele lor de tratament cu exemple din lume şi din țară.

Pe această cale facem invitația tuturor semenilor care practică o astfel de terapeutică, să ne comunice în scris, în câteva pagini,

metodele pe care le aplică, evaluarea generală a cazuisticii (în procente sincere, obiective, de vindecare, ameliorare, stabilitate a vindecării, erori de diagnostic, nereuşite, etc.) pentru a fi cuprinse în volumul al doilea al prezentei lucrări, a cărui redactare, condiționată de răspunsurile primite, va începe în iarnă. (Adresa noastră este menționată în ultimul paragraf al capitolului al 6 - lea, înainte de "concluzii".

Volumul de față are 7 capitole, fiind conceput în două părți: partea întâi cuprinzând capitolele 1, 2 şi 3, se referă la structura holistică (completă) a ființei umane şi cadrul ei de existență, iar partea a doua cuprinzând capitolele 4, 5, 6 şi 7 se referă la istoricul modului în care a fost conturat modelul nostru privind energia - sursă de viață, la descrierea modelului şi implicațiile pe care le are în cunoaşterea umană fundamentală. Evaluarea cuprinsului va avertiza pe cititor care este structura în detaliu a acestuia. Lucrarea are un număr de pagini mult mai mare decât am avut intenția inițial. Acest fapt se datorează dorinței noastre, apărute în timpul elaborării textului de a defini cît mai cuprinzător structura reală a ființei umane şi a cadrului ei de existență. Cadrul de existență fiind Universul, ne-a prilejuit o incursiune prin cunoaşterea ştiințifică ce priveşte acest cadru, cuprinzând date privitoare la materie, energie, spațiu, timp şi formarea Universului.

După definirea modelului nostru privind energia - sursă de viață, am considerat necesar să evaluăm implicațiile majore ale acestuia în cunoaşterea fundamentală umană, care s-au dovedit pe parcursul elaborării textului, mult mai importante decât am evaluat inițial.

Ca urmare a acestui fapt, lucrarea de față constituie un apel prioritar, un apel de maximă urgență către întreaga comunitate ştiințifică de pe planeta noastră, către toți împlinitorii de destine ai omenirii, de a lua măsurile care depind de fiecare pentru realizarea recomandărilor noastre din "concluzii". Planeta noastră are şansa de a se salva numai prin aceste măsuri, vizând stoparea creşterii alarmante a entropiei şi reechilibrarea ei prin amplificarea comportamentului *"antientropic"* al întregii omeniri, realizând astfel echilibrul dintre energiile levogire şi dextrogire, care exista în perioada ei ancestrală.

Sperăm ca lucrarea noastră să aibă audiența necesară stârnirii interesului semenilor noştri care practică terapeutica ce utilizează energia - sursă de viață , pentru aplicarea unei rigori maxime şi a unei exigențe maxime, punându-şi la punct o cazuistică de asemenea riguroasă, cât mai obiectivă şi sinceră, în interesul debarasării acestei extraordinare terapeutici de toate elementele sterile, confuze, nocive şi malefice.

Celorlalți semeni sperăm să le furnizăm şi noi repere, mai precise, pentru evaluarea a ceea ce suntem şi ce rost avem pe lume.

Lucrarea , pe cât posibil, a fost scrisă pe înțelesul tuturor, evitând problemele de semantică. Din acelaşi motiv am evitat formule matematice, chimice sau fizice.

Am utilizat un număr restrâns de figuri în text din motive economice, deşi poate el ar fi trebuit să fie bogat ilustrat. Din acelaşi motiv am renunțat la ilustrarea modelului nostru energetic - informațional - spiritual al energiei - sursă de viață, printr-o planşă care evident, ar fi scumpit costul lucrării. Poate într-o ediție viitoare, dacă şi când condițiile o vor permite, vom remedia această lacună.

După cum se poate remarca uşor din lista bibliografică, lucrarea noastră a avut în vedere un număr mare de lucrări pe care le-am citat în text ca referințe bibliografice; acolo unde am considerat necesar am extras pasaje întregi. Poate chiar am abuzat de acestea. Cerem scuze cititorilor dacă ele imprimă lucrării un oarecare caracter de heterogenitate, iar autorilor respectivi, pentru abuzul săvârşit, mulțumindu-le totodată pentru aprobarea tacită a colaborării lor.

Poate încălcând regulile gramaticale, toate referințele la Divin sub toate aspectele posibile, au fost scrise intenționat, ca semn al respectului deosebit, cu majuscule.

După cum se va vedea, în lucrare vom arăta şi care sunt factorii care produc ecranările şi blocajele fluxului energiei - sursă de viață în ființele noastre şi că, în principal, aceştia sunt volumul mare de săruri insolubile care circulă în organismele noastre ca efect al unei nutriții incorecte, pentru partea *"grosieră"* a spectrului energiei - sursă de viață, precum şi sentimentele negative şi gândurile negative, pentru partea ei superioară.

Avem credința că Creatorul nostru ne-a dotat încă de la început cu "stocul" de iubire necesar implicării în inima noastră a întregului Cosmos. Aplicând această iubire întregului Cosmos, devenim fii de Dumnezeu! Aplicând numai asupra noastră acest stoc de iubire sau numai asupra unui mic număr de oameni, în fapt ne autodistrugem ca urmare a unui egoism din ce în ce mai exacerbat, analog unui conductor care este subdimensionat pentru energia pe care trebuie să o transporte.

Această carte a fost scrisă cu iubire față de toți semenii noştri, ca frate, tată, fiu sau bunic.

Fie ca ea să ajute la vindecare şi alinare celor în suferință, să contribuie la înlăturarea violenței în întreaga planetă, ca toți semenii noştri să devină copii ai Luminii, iar Planeta Mamă, un paradis în Univers.

MOTTO:

Bate şi ţi se va deschide,
Cere şi ţi se va da,
Caută şi vei afla

(Matei 7/ 7)

PARTEA ÎNTÂI

1. INTRODUCERE

La începutul cunoaşterii umane despre sine şi despre lume, omenirea dezvoltase o observaţie unitară, care cuprindea atât partea văzută, cât şi nevăzută a lucrurilor. Această cunoaştere se mai păstrează doar parţial, în ştiinţa tradiţională. Dacă ne gândim la experienţele profesorului Dr. Caligaris, atât de bine redate de discipolul său, Dr. Albert Leprince (113), prin care cu o anumită tehnică de excitare a unor puncte specifice de pe pielea unui om obişnuit se determină la acesta stări aşa numite *"paranormale"* (de precogniţie, de citire a gândurilor unei alte persoane, televedere, telepatie, etc., etc.), avem destul temei să presupunem că strămoşii noştri posedau asemenea calităţi în mod spontan, la proporţii de masă şi că, prin urmare, paleta cunoaşterii lor a suprasensibilului era infinit mai mare decât cea actuală.

Această cunoaştere unitară cuprindea deci atât observaţia despre sine (trup, suflet, spirit), cât şi despre natură şi raporturile dintre om şi aceasta şi dintre oameni. Această cunoaştere unitară cuprindea atât ştiinţa, cât şi religia şi fiecare component al ei, era raportat în mod automat la Divin.

Pe măsura înmulţirii cunoştinţelor sale în multiple domenii, omul n-a mai putut face faţă în continuare acestei perioade *"enciclopedice"* şi atunci s-a produs prima separare dintre partea spirituală şi sufletească a cunoaşterii şi partea ei *"materială"* . Era începutul separării dintre ştiinţă şi religie.

O vreme, a mai existat o punte de legătură între acestea, cunoştinţele ştiinţifice păstrând o bază spirituală, iar cele religioase având consistenţa unei adevărate ştiinţe spirituale, pentru ca în final, sub povara unei explozii informaţionale de necuprins, să se realizeze ruperea definitivă dintre ele.

Întristător este faptul că odată cu trecerea timpului în care s-a realizat această separare, omul datorită abordării unei nutriţii eronate şi-a pierdut mai întâi calităţile suprasensibile, pierderea sensibilităţii atingând treptat, cotele patologice de astăzi, mai ales datorită încă unei separări: aceea faţă de natură, faţă de Maica sa Pământească.

Mai poate fi de mirare atunci că ştiinţa actuală (în special partea ei care se ocupă cu natura) a ajuns să exprime lozinci, îndemnuri de genul *"Să supunem natura", "Să îmblânzim natura", "Să transformăm natura"*, etc., etc.?

Mai este de mirare, că având astfel de baze, s-a ajuns la extraordinara poluare actuală pe toate planurile, a planetei, punând în pericol de extincţie viaţa care o populează, chiar fără a exploda nici o bombă?

Pe plan educaţional, altă tragedie *"ştiinţifică"*: s-a descoperit lozinca: *"Struggle for life" ("Lupta pentru existenţă")*. Ceea ce ar însemna *" ia-i tu semenului bucata de mâncare de la gură, că dacă nu, ţi-o ia el ţie!"*

Nici nu mai este cazul să analizăm aspectele social şi politic ale lumii actuale, pentru că toată lumea ştie că suferinţa sub imperiul bolilor şi al violenţei este la ordinea zilei pe întreaga planetă.

Un observator atent şi scrupulos şi-ar putea da seama că toate acestea sunt consecinţele îndepărtate ale primei separări a cunoştinţelor omeneşti, a primei *"ruperi"* a ştiinţei de Divin.

Realismul afirmaţiilor noastre cu privire la această separare, este confirmat în discuţiile cu aproape oricare om de ştiinţă, indiferent de domeniu, când se abordă domeniul sacrului , a Divinului. *"Ce să caute Divinul aici?"* ţi se va răspunde *"fiecare cu ale lui!"....*

Putem aprecia care a fost momentul decisiv care a condus la această separare în discuţie?

Fireşte că da: este momentul punerii bazelor ştiinţifice actuale: cartezianismul.

Ceea ce nedumireşte însă peste măsură, este de ce o fi fost luată ca bază concepţia matematică şi filozofică şi nu cea fizică a lui Descartes, care după cum vom vedea mai departe, are în acest domeniu, un aspect surprinzător de pozitiv, de constructiv.

Baza carteziană, aşa cum a fost ea construită, prin legea sa fundamentală *"întregul este egal cu suma părţilor sale"*, a condus la intrarea în "fundătură" a ştiinţei, deoarece natura, de la partea sa cea mai grosieră, fizică, la Divin, care constituie cea mai mare parte a obiectivului său, se conformează sinergeticii, după cum a evidenţiat Hakken (217) legilor holisticii şi holografiei de natură Divină, prin care *"întregul este mai mare decât suma părţilor sale"*. (Lămurirea acestor termeni de importanţă fundamentală, va fi făcută în prima parte a capitolului care urmează).

O consecinţă negativă directă, din domeniul biologiei şi medicinei, a aplicării acestor ştiinţe pe bază carteziană, este limitarea viului la aspectul său "palpabil", "material", ignorând partea sa din domeniul suprasensibilului, mergând desigur până la Divin.

Mai este de mirare că un om de ştiinţă educat cu o astfel de bază carteziană, respinge existenţa unei vieţi afective a plantelor, prin faptul că n-au sistem nervos? Şi aceasta în ciuda unei cărţi de referinţă în domeniu, a lui Tompkins şi Bird (197), a lucrărilor lui Bose şi ale lui Vogel, etc., în ciuda experienţelor şi lucrărilor D-nei dr. Marioara Godeanu, care aduc *evidenţa* acestei vieţi afective?

Mai este de mirare atunci că omul este redus la animal şi acesta la inventarul oaselor, muşchilor şi a celorlalte ţesuturi, celule, organe, aparate şi sisteme care îl alcătuiesc? Sau chiar la ecuaţia sa chimică, în procente ale elementelor care îl compun?

Şi nu este organismul uman (deci al fiinţei care este în fapt un întreg univers energetic - emoţional, - informaţional - spiritual) comparat în permanenţă cu o maşină, cu un robot?

În afară de baza reducţionistă a cartezianismului, pentru unii semeni mai există robia limitatoare de orizont spiritual, a matematicii.

Într-o discuţie cu marele matematician şi informatician, Paul Constantinescu, care tocmai îşi terminase lucrarea despre Ierarhizarea sistemelor (36,37) îmi afirmase că absolut orice pe lumea aceasta poate fi exprimat în limbaj matematic. L-am întrebat: *"Şi iubirea? Divinul?"*. Răspunsul a fost afirmativ...

Cum ar putea medicul allopat şi biologul, educaţi pe asemenea baze carteziene, reducţioniste, să înţeleagă ce este homeopatia de exemplu, când înţelegerea sa, a proceselor care au loc în organism este limitată la dimensiunea moleculei, adică a celei mai mici părţi de materie, a unei substanţe oarecare, exprimată prin numărul lui Avogadro ($1/10^{-23}$)?

Cum poate să accepte deci cineva educat, format ştiinţific, pe baze chimice, carteziene, că, după cum arată Dr. Vithoulkas (201), o soluţie homeopată MMM, adică având o diluţie de 0,... urmat de un miliard de zerouri ...1, este cea mai puternică, infinit mai puternică decât o soluţie _numai_ centezimală, adică de 0,... urmat de o sută de zerouri ...1, care şi ea este mult diluată de soluţia moleculară limită la nivelul molecular (adică 0,...23 de zerouri ...1)? (Pentru adâncirea şi lămurirea acestei probleme vă rugăm să consultaţi articolul nostru din Almanahul *"Femeia"* 1989, cu referire la această problemă şi care, deşi trunchiat de cenzură la vremea respectivă, oferă posibilitatea de a înţelege în suficientă măsură misterul medicamentului homeopatic). Unele referiri la această problemă se vor mai face în capitolul 13 al prezentei lucrări.

Din acelaşi motiv al reducţionismului cartezian, biochimistul (care deci studiază chimia viului), educat pe bazele chimiei *"moarte"*, cum va putea înţelege că o substanţă biochimică, adică *"vie"*, nu este acelaşi lucru cu respectiva substanţă moartă. Că de exemplu, oxalatul de calciu *"viu"* este perfect solubil în apă, sânge, limfă, etc., în timp ce acela din borcanul laboratorului său, este practic insolubil?

Cum poţi să-l faci pe fizicianul (nuclear în special) să creadă că în organismele vii, aşa după cum au arătat şi demonstrat L. Kervran (221) şi la noi Florin Gheorghiţă (74), au loc transmutaţii de elemente la joasă energie produse prin reacţii nuclearo-enzimatice?

Îl mai poţi face pe geneticianul care în baza cercetărilor sale carteziene a avut aroganţa să întoarcă spatele Divinului, când de fapt întregul echipament genetic este comandat din afara organismelor "materiale" fizice, de către matricea lor energenetică - informaţională?

Ne întrebăm ce semnificaţie poate avea *"biostructura"* atât de genial intuită de regretatul acad. Eugen Macovschi, confirmată prin observarea ei directă la microscopul electronic de înaltă tensiune de la Boulder (Colorado, SUA) de către P.R. Porter şi J.B. Tucker (119). Evidenţierea structurii microtrabeculare a substanţei fundamentale citoplasmatice (adică a materiei vii) ar fi trebuit să revoluţioneze în special ştiinţele naturii, într-un mod tranşant, definitiv, rapid. Dar ca şi celelalte observaţii extraordinare (cum este şi aceea a transmutaţiei elementelor la joasă energie de care am pomenit), a rămas şi aceasta în anonimat, deşi ea confirma existenţa *"dublului fizic"* al corpurilor de care vorbea ştiinţa tradiţională, demonstrând insensibilitatea totală a ştiinţei care nu poate să renunţe atât de uşor la baza sa eronată.

Se pare însă că în afară de baza ei eronată care a dus ştiinţa în *"fundătură"*, a mai existat un fapt, care a contribuit din plin la edificarea ei în derivă. Acest fapt mi-a fost împărtăşit de regretatul meu frate Ovidiu Alexandru Mânecuţă, în urmă cu patru ani. El se referă la interpretarea total eronată a expresiei *"EXCEPTIA REGULAM PROBANT"*, care în loc să fie tradusă *"excepţia pune regula la încercare"*, este intrată în uz sub forma *"Excepţia <u>confirmă</u> (?!?) regula"*, ceea ce este o absurditate!

Cu intrarea în uz a acestei expresii aberante (de fapt mai mult decât o expresie, am zice orientare), ştiinţa carteziană şi-a desăvârşit superficialitatea, nemaifiind împiedicată de nici o excepţie în calea regulilor stabilite în diferitele ei domenii. Ba mai mult decât atât, la apariţia unor astfel de excepţii în domeniul instrumental (adică al măsurătorilor fizice concrete) inexplicabile prin regulile stabilite, acestea au fost considerate *"histerezis"* (adică un fel de *"isterie"* a aparaturii respective!...)

Care a fost consecinţa unor astfel de stări de lucruri în ştiinţă? Întotdeauna când se întâlneşte un fapt care nu poate fi explicat de ştiinţă prin regulile pe care ea le-a stabilit până atunci, dacă nu-l poate ocoli, pur şi simplu îl ignoră sau declară că este un fals, o halucinaţie, o minciună, o imposibilitate. Ca urmare a unei astfel de superficialităţi, chiar forurile superioare ale ştiinţei, au putut declara în decursul timpurilor, *"că nu pot cădea pietre din cer"*, că *"nu pot zbura corpurile mai grele decât aerul"*, că *"zborurile cosmice nu sunt posibile pentru că ocupanţii cosmonavelor ar fi zdrobiţi din cauza inerţiei"*, că *"pe fundul oceanelor nu poate exista viaţă, pentru că organismele respective ar fi zdrobite de presiunea uriaşă a apei care ar apăsa pe ele"*, etc. (ultimele două sunt relativ recente, adică de prin anii 1945 - 1947, când eram în liceu).

Aşa se face că şi astăzi ştiinţa *"oficială"*, respinge în totalitate fenomenele pe care alţii le acceptă totuşi drept *"paranormale"*, *"parapsihologice"* sau *"metafizice"*.

Acelaşi lucru s-a petrecut în ştiinţa carteziană, când aceasta şi-a pus problema aflării energiei care animă maşina-om. Care o fi combustibilul? Cum o funcţiona motorul? Bineînţeles legătura cu Divinul fiind ruptă, omul de ştiinţă cartezian, care în marea majoritate a cazurilor este ateu, a trebuit să recurgă la rafinamente ştiinţifice materialiste, ignorând în mod voit, cu bună ştiinţă, toate *"excepţiile"* întâlnite care îi *"confirmau"* regula, când de multe ori, tocmai o analiză mai minuţioasă a acestora i-ar fi adus explicaţia necesară, răspunsul căutat sau măcar i-ar fi oferit un sens mai corect cercetării în continuare.

Căutând deci răspunsul la întrebările de mai înainte (cu privire la energia animatoare a organismelor, bineînţeles în special umane) s-a ajuns la conturarea *"bioenergeticii"* (adică a energiei organismelor vii).

Se pot însă sistematiza trei moduri de abordare şi înţelegere a *"bioenergeticii"*, care reprezintă în fond tot atâtea niveluri diferite ale cunoaşterii.

În abordarea cea mai carteziană, *"bioenergetica"* se rezumă la schimbările energetice la nivel celular, pe baze chimice şi termodinamice având ca *"staţii de putere"* mitocondriile (formaţiunile energetice ale celulei şi care, funcţie de autor, sunt în număr de 50 şi 500 /celulă).

După cum arată prof. dr. Gr. Strungaru (192) se produc următoarele procese (vezi schemele de mai jos):

65% din energia degajată în cursul proceselor de oxidoreducere se înmagazinează ca energie chimică a legăturilor macroergice, iar restul de 35% se eliberează sub formă de căldură.

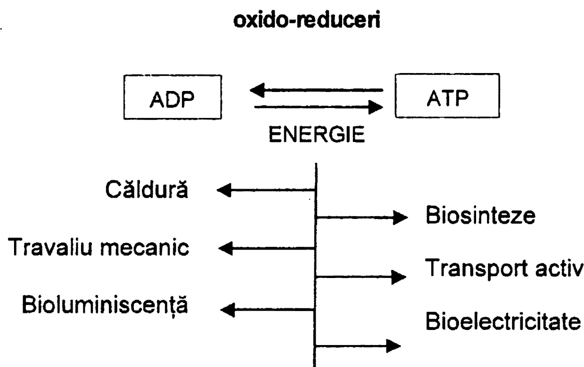
Dr. Leonid Petrescu (150) arată că în mitocondrie au loc transformările substanţelor nutritive în energie (A.T.P.)

Prin degradarea moleculelor de glucoză (care este deci *"combustibilul"* de care vorbeam mai înainte), trecând în piruvat printr-un şir foarte complex de reacţii chimice (ciclul lui Krebs) datorate enzimelor, pierzând molecule de CO_2 şi eliberând energie care este preluată prin ATP, (adică adenozin-trifosfatul). *"ATP este utilizat şi la sinteza macromoleculelor şi la contracţia muşchilor şi la transmiterea nervoasă şi la transportul substanţelor necesare în celulă sau la eliminarea celor nedorite în afara ei. În absenţa sa, celula îşi încetează activitatea". "Se ştie că furnizorul de energie principal al organismului este glucoza. Prin arderea sa iau naştere un mare număr de calorii utilizabile imediat."*

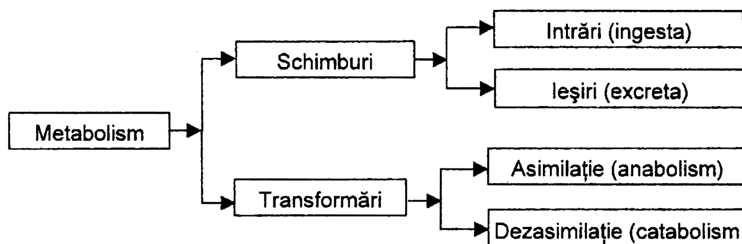
Conceptul de *"bioenergetică"* în sensul discutat, a fost introdus de A. Szent-György în lucrarea cu acelaşi nume (194). Savantul nu ezită totuşi să-şi exprime nemulţumirea şi să recunoască faptul că în înţelegerea proceselor de acest fel lipseşte *"ceva"*.

Doring Mărgineanu (137), face eforturi admirabile de a explica modul de funcţionare a *"maşinilor vii"* utilizând o mulţime de formule

şi scheme matematico-fizice şi un capitol care tratează evoluţia anti-entropică şi autostructurarea materiei vii, din păcate limitarea carteziană spunându-şi cuvântul şi aici.

Determinarea ciclului lui Krebs cu ajutorul enzimelor

Într-un al doilea mod de abordare se introduc în scenariu valorile superioare ale ştiinţei tradiţionale orientale şi extremorientale, în special de esenţă taoistă. Este vorba de acele lucrări ce privesc îndeosebi acupunctura, electropunctura, presopunctura.

Lucrările *"clasice"* din această categorie sunt bazate integral pe concepţia energetică chineză de esenţă taoistă (82, 19, 41).

Încercările de a realiza o "*sinteză*" între bazele carteziene şi energetica chinezească, nu au făcut altceva decât să realizeze în final un *"dezamestec"* al acestora, valoarea celei din urmă, neputând fi minimalizată de limitarea reducţionistă a celei dintâi.

Este cazul lucrărilor Dr. T. Caba (18, 20) şi de Dr. C. Ionescu-Târgovişte (93). Citatele de mai jos confirmă, credem noi, cele ce am afirmat aici. Mai întâi la Dr. Caba (20):

"Energia este furnizată de metabolism şi circulă prin sistemul meridianelor după reguli bine stabilite de medicina tradiţională chineză. Ea are o polaritate sus - jos atestată de ştiinţa modernă, care confirmă că viaţa se desfăşoară într-un condensator gigantic, în care o armătură - pământul - este încărcată negativ, iar cealaltă armătură - atmosfera - este încărcată pozitiv."

..."Funcţia energetică a organismului este furnizată de suma tuturor energiilor din celulă şi anume de suma energiilor furnizate de mitocondrii."

De asemenea, în textul ce urmează se recunoaşte baza carteziană a Dr. C. Ionescu - Târgovişte:

"Bioenergetica reprezintă un capitol al biofizicii (ea însăşi un subcapitol al fizicii) care studiază dinamica proceselor energetice din materia vie. Este energia care induce, întreţine sau însoţeşte procesele fizice (sublinierea ns.) specifice vieţii. Ea are mai multe echivalente cu forme de energie fizică întâlnite în natură."

Al treilea mod de abordare a *"bioenergeticii"* este cel holistic. Termenul de *"bioenergetică"* a fost inventat de dr. Alexander Lowen (118) elev al lui Wilhelm Reich, doctor în medicină şi psihanalist american, prin anul 1950, (precedând deci în fapt cu mult utilizarea lui de către A. Szent- György).

Tot pe la acea vreme a înfiinţat *"The International Institute for Bioenergetics Analysis"* (*"Institutul Internaţional de analiză bioenergetică"*). Este interesant de observat aici, cum termenul cu semnificaţie carteziană, deşi a apărut mai târziu, a reuşit să domine literatura de specialitate, în timp ce termenul holistic, cu semnificaţia sa reală, este practic necunoscut! Faptul credem că reflectă foarte bine consideraţiile noastre anterioare...

Termenul de *"holistic"*, înseamnă o abordare ştiinţifică *"integrală"* a unui domeniu. Definirea termenului *"medicinei holistice"* exprimă după dr. John Ervin, un joc de cuvinte între rădăcina grecească a cuvântului *"holos"* = întreg sau cuvântul englezesc *"whole"* care de asemenea înseamnă întreg şi cuvântul, tot englezesc, *"holy"* care înseamnă Divin, sfânt, perfect (60).

"Holistica" este prima lege a sinergeticii, aceasta din urmă, după cum arată H. Haken (217) reprezentând abordarea totală, interdisciplinară, de la grosier la subtil, a oricărui domeniu ştiinţific. După cum am mai arătat, *"holistic"* exprimă că *"întregul este mai mult decât suma părţilor sale"*. Astfel, medicina holistică având ca obiectiv întreaga fiinţă umană (corp, suflet, spirit), reprezintă expresia ei cea mai avansată, evoluând de la medicina allopată (cea mai carteziană), prin medicina psihosomatică şi apoi, prin medicina homeopată şi acupunctură - presopunctură.

Apariția sinergeticii și abordarea ei în medicina holistică, marchează tendința de restabilire a punții care exista inițial între știință și religie, puntea holistică a reintegrării, de realizare a sintezei în cadrul științei spirituale prin care medicul capătă virtuți duhovnicești și înțelegeri spirituale, iar preotul, virtuți și înțelegeri terapeutice.

Trebuie însă remarcat faptul că în abordarea integratoare a sinergeticii, a holisticii, trebuie să se implice și holografia ca bază a întregului edificiu știință - religie, nu numai în aspectul său spiritual.

Cu riscul de a dezechilibra lucrarea de față cu o introducere prea lungă, trebuie să zăbovim puțin mai mult asupra acesteia din urmă, având în vedere extrema ei importanță și remarcând cu mare nedumerire, ignorarea semnificației ei reale în toate domeniile.

Ce este holografia? La această întrebare a încercat să răspundă profesorul Solomon Marcus într-un articol publicat de revista *"Astra"* în 1986 (225). După ce însă afirmă cu curaj (la vremea respectivă!) că *"unii zic că prin holografie, supranaturalul a intrat în știință"*, atenția ne este deturnată de implicațiile ei în fizică, biologie și medicină, expunând lapidar, părerile unor mari oameni de știință ca David Bohm, Arthur Koestler, dr. Karl Pribram (ultimul ca neurolog, aplicând-o la funcțiile creierului).

Holografia are două aspecte: unul care se referă la aplicarea ei în optică prin care se obțin imaginile tridimensionale (fotografia și cinematografia în spațiu, în relief) și alte diverse aplicații industriale (defectoscopie, etc.) și altul... supranatural, la modul cel mai propriu. Dar să ne lămurim:

Pentru aspectul optic, Dennis Gabor care i-a descoperit principiul matematic în 1947, a primit ulterior premiul Nobel. Aplicarea practică a acestui aspect s-a putut realiza abia în 1965, după descoperirea laserului și aplicarea lui în această problemă de către Emmet Leith și Juris Upatnicks.

Pentru aspectul supranatural al holografiei, ne vom referi la o emisiune TV *"Teleenciclopedia"* de prin anii 70-72, care a evidențiat cel mai bine acest caracter. Demonstrația a constat în următoarele:

Operatorul pune o vază de sticlă pe un piedestal, aceasta fiind *"atinsă"* de o rază laser, care este deviată pe un ecran aflat în spatele ei. O a doua rază laser, fără a mai atinge vaza, interferă însă cu prima rază, fiind de asemenea proiectată pe ecran. Unghiurile sunt așa fel alese, ca pe ecran să apară imaginea tridimensională, adică în spațiu a vazei.

Pentru a doua operațiune, operatorul trântește vaza de podea și ia un ciob din aceasta pe care îl pune în locul vazei, după care pune în funcțiune cele două raze laser: *PE ECRAN APARE IMAGINEA ÎNTREAGĂ A VAZEI!* Aceasta nu este o experiență de circ sau de varieté, ci este evidențierea manifestării a însuși *DIVINULUI*, pentru că numai așa se explică cum *"întregul"* se află

în fiecare din cele mai mici părţi ale sale. În cea mai mică părticică a unei fiinţe, o moleculă de exemplu, se află fiinţa *întreagă* şi *în starea ei mentală, emoţională, energetică, informaţională şi spirituală de la momentul respectiv.* **Numai aşa se explică faptul că pe un fir de păr al unei persoane, pe o picătură de sânge a ei, sau pe o fotografie, senzitivul, radiestezistul, poate să spună, aflându-se la distanţă chiar de mii de kilometri, care este starea sănătăţii (cu toate amănuntele necesare) şi emoţională,** *de la momentul respectiv!*

Prin holografie se explică foarte clar funcţionarea *"magiei"* (albe sau negre). Tot prin holografie se înţeleg cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos din *"Evanghelia Păcii a Domnului Iisus Hristos de discipolul Ioan"*, când se referă la Tatăl Ceresc: *"El este în voi şi voi sunteţi în El"*, precum şi la Maica Pământească: *"Ea este în voi şi voi sunteţi în ea"*. Aşa se explică unitatea Întregului Viu. Şi tot numai aşa pot fi înţelese cuvintele Domnului Iisus din Evanghelia menţionată (233) în cartea a patra: *"Există numeroase sălaşuri în Împărăţia Tatălui Ceresc şi numeroase sunt lucrurile ascunse care nu vă este dat încă să le cunoaşteţi. Adevăr zic vouă, împărăţia Tatălui Ceresc este vastă, atât de vastă, că nici un om nu poate cunoaşte limitele sale: ea este fără limite. Şi totuşi, această Împărăţie în întregime se află în cea mai mică picătură de rouă care picură pe o floare de câmp sau în mirosul ierbii proaspăt cosite sub soarele verii. Nu există cuvinte pentru a descrie împărăţia Tatălui Ceresc"* (subl. ns.).

Implicarea concretă a Divinului în întreaga existenţă a viului şi a materiei, trebuie să constituie fundamentul întregii cunoaşteri umane şi a întregii activităţi şi vieţuiri umane.

Faţă de o atare implicare, chiar medicina holistică este de-abia un deziderat. Într-adevăr, aspectul religios abordat în majoritatea articolelor de medicină holistică de care dispunem (din *"Journal of holistic health"*) are un caracter evident sectar în majoritatea cazurilor sau gnostic (în cel mai bun caz conform gnosticilor de la Princeton) şi mai apropiat de taoism, budism sau Zen. Divinitatea Domnului nostru Iisus Hristos şi Euharistia, Sublimul Sfintei Treimi, Legea Sfântă, imaginea superioară a holisticii, generatoare a misterului holografic, sunt estompate sau ignorate.

Dar dacă ostilitatea, jena sau indiferenţa faţă de religie, de Divin, este de aşteptat din partea oamenilor de ştiinţă materialişti, cartezieni, în general atei, ea apare uimitoare unor senzitivi ca Arthur Ford, de exemplu (69).

După cum arată foarte bine Alexis Carrel (21) omului modern, în special intelectualului, îi este ruşine să se roage şi atunci el este atras de credinţe în care rugăciunea este substituită (crede el, deşi se înşală) prin meditaţie. Aceasta este mai *"intelectuală"* , mai rafinată (fară să mai spunem că uneori, la unele persoane, este greu

de deosebit aceasta din urmă, de... comoditate). Ca urmare, *"centrul rugăciunii"* al ființei sale se atrofiază şi rezonanța cu entitățile Divine devine din ce în ce mai greu de realizat, şi rezultatele devin din ce în ce mai puțin *"eficiente"*. Pierderea este inestimabilă.... La aceste aspecte vom mai reveni în cursul lucrării de față.

În cele ce urmează vom trece printr-o succesiune care ni s-a părut cea mai logică, la conturarea structurii ființei umane (aceasta constituind *"adresantul"* nostru), apoi la analizarea cadrului său existențial (Universul, spațiul, timpul) şi continuând şi terminând cu energia - sursă de viață şi toate relațiile şi implicațiile ei posibile, toate acestea pe bazele real sinergetice (holistice, holografice şi spirituale) discutate mai sus.

2. SCURTĂ SCHIȚARE A STRUCTURII FIINȚEI UMANE ÎN CADRUL UNIVERSULUI ENERGETIC-INFORMAȚIONAL-SPIRITUAL UMAN PE BAZE SINERGETICE, HOLISTICE, HOLOGRAFICE

Orice studiu al oricărei discipline sau științe, pentru a se putea elabora corect, trebuie să-și definească mai întâi corect și integral, obiectivul său, adică pe baze sinergetice, holistice și holografice. Chiar dacă obiectivul este corect, dar incomplet abordat, pe baze reducționiste, atunci prin deformarea realității se ajunge la efecte total negative. În cazul ființei umane efectele sunt acelea care se văd la tot pasul: violență, poluare pe toate planurile, degradare, suferință, alienare. Dacă ținem seama că omenirea s-a dezvoltat între două reducționisme, cel cartezian și cel dogmatic, rezultatul este cât se poate de firesc.

Dacă omenirea în dezvoltarea cunoștințelor sale ar fi ținut seama de moștenirea științei tradiționale, de întreaga ei experiență a spiritismului, a tuturor datelor privind manifestările așa zise *"parapsihologice"* sau *"paranormale"* și în loc să traficheze textele sfinte ale religiilor, ar fi reușit să creeze o imagine reală a ființei umane, ca obiectiv corect și integral definit, dezvăluindu-i întreaga structură, din întreg domeniul suprasensibil și nu limitându-se la cadrul ei fizic, atunci evoluția ei spre degradare și suferință nu s-ar mai fi produs. Comparând imaginea ființei umane cu un *"iceberg"*, obiectivul său n-ar mai fi fost reprezentat numai de noimea ieșită la suprafața apei, ci de întreagă această insulă de ghiață, cu partea ei de sub apă cu tot.

Ceea ce n-a făcut știința până acum, vom face noi în cele ce urmează.

2.1. CORPUL FIZIC

Deși acesta constituie principalul obiectiv, strict, al științei carteziene, vom arăta în cele ce urmează, că aceasta rămâne datoare cu o serie de necunoscute chiar în cadrul acestuia.

2.1.1. Scurtă schițare a corpului fizic uman

Examinând corpul fizic uman, constatăm că acesta poate fi cercetat la șase niveluri diferite, din ce în ce mai fine:
- nivelul realității fizice la scară 1/1;
- nivelul mediu celular (histologic);
- nivelul molecular;
- nivelul atomic;

- nivelul particulelor elementare (nivel quarcic-gluonic);
- nivelul subparticulelor elementare (nivel rishonic sau prionic).

2.1.1.1. Nivelul realității fizice la scara 1/1

Nivelul realității fizice la scara 1/1 reprezintă nivelul anatomic al organelor, sistemelor şi aparatelor, glandelor, etc. S-a şi făcut *"inventarul"*: 216 oase, 452 muşchi (este cel puțin nostim de constatat că numărul oaselor sau muşchilor variază de la autor la autor), etc.

2.1.1.2. Nivelul mediu celular-histologic

Nivelul mediu celular-histologic este nivelul pe care s-a elaborat studiul țesuturilor şi celulelor care sunt la baza celei mai mari părți din fiziologia umană. S-a şi *"inventariat"* numărul de celule care alcătuiesc corpul fizic uman. Din păcate nu există nici pe departe o unitate de vedere (şi nici nu este de mirare dacă alți parametri fizici din fiziologia şi anatomia umană cum sunt pH-urile secrețiilor, cifrele tensionale sanguine şi chiar... numărul oaselor diferă sensibil!). În cazul nostru, prof. Speciani, cunoscut oncolog indică 60 trilioane, Linus Pauling (147) 500 mii miliarde, Dr. doc. Cl. Baciu (212) indică 600 mii miliarde, iar într-o emisiune TV Cluj din 27.03.1991, în preambulul discuției despre SIDA se menționează că acesta este de ordinul 1.10^{13} (adică 10 mii miliarde), arătând în plus că numărul microorganismelor trăind pe acest organism este de ordinul 1.10^{14} (adică 100 mii miliarde!). Desigur o valoare plină de semnificații!

2.1.1.3. Nivelul molecular

Nivelul molecular reprezintă nivelul cel mai fin al realității medicale şi biologice carteziene. Este nivelul chimic, nivelul biologiei moleculare. La acest nivel se fac studiile de genetică (lumea cromozomilor şi genelor). Între aceste ultime două niveluri s-ar mai putea identifica un subnivel, acela al microbilor, al viruşilor şi al prionilor. Este nivelul cercetării biochimice. Apropo de acest nivel, este uimitor cum majoritatea biochimiştilor din lume n-au sesizat faptul că substanțele chimice organice din organismele vii, au cu totul alte proprietăți decât aceleaşi substanțe chimice din borcanele chimiştilor şi farmaciştilor. Că aceste substanțe sunt *"vii"*, neexistând printre ele nici una insolubilă. Oxalatul de calciu *"viu"* este perfect solubil în apă, sânge, limfă, etc. în timp ce după cum se cunoaşte, cel organic obişnuit este insolubil. Cum de n-au înțeles aceşti oameni de ştiință această deosebire fundamentală care stă la baza nefericirii nutriționale a omului, aşa cum au făcut-o cercetătorii de la *"Norwalk Laboratory of Nutritional Chemistry and Scientific Research"* de exemplu?

Următoarele trei niveluri de examinare a părții fizice a ființei umane, sunt practic neabordate, necunoscute științei carteziene, deși la aceste niveluri se pun întrebări de importanță fundamentală: de unde își iau ființele nou-născute atomii, particulele elementare și subparticulele și unde se duc acestea la moartea corpului fizic? Jean Charon (30) are o serie de considerații asupra acestui aspect, insuficiente însă pentru a le considera un răspuns la aceste întrebări. Asupra acestor considerații vom reveni în capitolul următor, în cadrul discuției referitoare la relativitatea post-einsteiniană. Aici ne vom limita numai să arătăm ce înseamnă importanța numerelor foarte mici, infinit mici am zice, prin raport cu numerele imense. Deoarece totuși, acest aspect este de o importanță deosebită, vom reproduce, după Jean Charon, întregul paragraf (30):

"Iulius Cezar, a fost asasinat, după cum se știe în anul 44 a.C. Ca oricine, în momentul morții el a expirat" un ultim suspin, *"un ultim volum de aer. Cu alte cuvinte, în acea clipă el a trimis în atmosferă, pentru ultima dată, un volum de circa un litru de aer, care a circulat prin plămânii săi. Or, iată întrebarea: respirăm noi în prezent la fiecare inspirație, indiferent de poziția noastră pe glob, câțiva electroni conținuți în moleculele de aer ale ultimei expieri ale lui Cezar? Dacă se presupune, ceea ce este științific acceptabil, că acest ultim litru de aer al lui Cezar a fost uniform diluat în întreaga atmosferă a planetei în decursul timpului și aceasta pe o grosime a atmosferei de o sută de kilometri de la sol, în jurul globului, făcând un calcul foarte simplu acesta ne arată că răspunsul este "Da!" Noi respirăm în prezent, <u>la fiecare inspirație</u>, câteva zeci din acești electroni "cezarieni"!*

Dar dacă acești electroni, în scurtul timp de rezidență în corpul lui Cezar, au avut totuși timp să aducă ceva din Spiritul lui Cezar, atunci marele tribun nu este de fapt pentru noi un necunoscut, noi "comunicăm" într-un anumit fel, puțin cu el prin intermediul "Eu-lui" nostru cosmic și aceasta la fiecare inspirație!

Același tip de calcul poate fi făcut în ce privește electronii propriului nostru corp. Să admitem că numai electronii care intră în alcătuirea ADN-ului nostru sunt purtători ai "Eu-lui" nostru. După moartea noastră acești electroni se vor împrăștia progresiv, în decursul timpului în interiorul și în jurul planetei noastre. Să presupunem că acești electroni, la câțiva ani după moartea noastră corporală, sunt uniform împrăștiați în sfera alcătuind întreaga planetă și într-un strat atmosferic cu o grosime de ordinul a o sută de kilometri. Încă o dată se calculează foarte ușor, că fiecare centimetru cub din această atmosferă conține câțiva din electronii purtători ai "Eu-lui" nostru și care au făcut parte pentru un moment, din ADN-ul nostru celular. Dacă descendenții noștri, vor sorbi la fiecare din inspirațiile lor din aerul atmosferic, câțiva din electronii

purtători ai "Eu-lui" nostru. Şi aceasta tot atât timp cât va dura planeta noastră.

Mai mult decât atât: în fiecare centimetru cub din volumul globului nostru "se vor regăsi" deci, în decursul unui timp suficient, în cadrul unui fel de "comuniuni" a unora cu alții, a "Eu-rilor" străbunilor mei propriul meu "Eu" şi "Eu-rile" descendenților mei! Noi cei care ne cunoaştem, nu vom fi niciodată despărțiți! Noi vom fi reuniți nu numai prin corpurile noastre a căror electroni nu constituie în centimetrul cub considerat mai înainte, decât o minusculă părticică, ci, noi vom fi reuniți şi acesta este esențialul, pe planul Spiritual, deoarece fiecare electron care a aparținut corpului nostru (sau cel puțin ADN-ului nostru) este purtătorul "Eu-lui" nostru întreg. "Eu-rile" noastre se găsesc astfel reunite şi în comunicare unul cu celălalt, pentru eternitate. Cine nu poate înțelege profunda semnificație a acestei constatări?"

Într-adevăr ne întrebăm şi noi în treacăt, să fie aceasta începutul înțelegerii holografiei, de care am tot vorbit? Acesta să fie înțelesul la versetele: *"Toate secretele Infinitului sunt ascunse în clipa care separă inspirația de expirație"*, din Evanghelia Păcii, (rugăciunea către Îngerul aerului) (233)?

Revenind la aceste numere foarte mici, în raport cu numere foarte mari, şi tot în treacăt, şi gândindu-ne la poluarea planetei, mai poate cineva să considere exagerat când afirmi, că o țigară de exemplu, poluează întreaga planetă?

Potrivit calculelor lui J. Charon (30), un corp uman de 60 kg, conține un număr de 4.10^{28} electroni.

Încercând reprezentarea unei imagini a ceea ce se întâmplă la nivel atomic într-un corp uman, vom *"asambla"* un model, după cel mai vechi al lui Niels Bohr, pentru a înlătura problemele de probabilistică şi incertitudine ale lui Heisenberg: în fiecare atom, un număr variat de electroni, funcție de specificul elementului chimic, se rotesc pe unul până la şapte cercuri, numite orbite, în jurul unei structuri centrale, numită nucleu, de la 200.000 la 6.000.000 ori pe secundă. De un miliard de miliarde de ori pe secundă, neutronii devin protoni şi protonii, neutroni, prin schimb de mezoni Pi (pioni). De un miliard de miliarde de ori pe secundă diametrul orbitelor cresc şi se contractă cu o zecime din mărimea lor. Temperatura micro-universurilor electronice care îi alcătuiesc este cuprinsă între 70 milioane şi 650 miliarde grade Celsius. Ce sau cine face ca temperatura la suprafața corpului fizic în care se găsesc, să fie cea confortabilă de 37 grade Celsius? (*"Asamblarea"* modelului este realizată după secvențe extrase din Robert Linssen (116)).

Dacă medicina carteziană şi-ar fi depăşit limitele reducționiste ale domeniului molecular, pătrunzând *"măcar"* în cel cuantic, atunci desigur ar fi avut alte posibilități să înțeleagă *"transmutația biologică la joasă energie a elementelor"* care a fost observată prima dată de

von Herzele în secolul trecut, apoi studiate şi experimentate de Pierre Baranger după 1950 şi de C.V. Kervran, după 1963, cel din urmă găsindu-le şi explicaţia producerii prin reacţii nuclearo-enzimatice (219) şi (74). Se deschidea astfel un orizont nemaipomenit biologiei şi medicinei, care prin adâncirea şi detalizarea procesului ar fi putut ajunge pe culmi de nebănuit. În loc de aceasta, păstrându-şi reducţionismul, medicina allopată, de exemplu continuă să încarce organismele umane cu săruri (în special de calciu) pentru presupusa carenţă a unuia sau altuia din elemente, în ciuda faptului că acestea sunt *"îmbâcsite"* cu săruri insolubile în suspensie. Cât de bine a demonstrat Kervran, că ceea ce lipseşte într-adevăr nu este elementul incriminat, ci enzima sau enzimele, care să producă transmutaţia respectivă. Dacă de pildă, organismul respectiv este nutrit cu o alimentaţie frugivoră-crudivoră timp suficient, sau dacă i se adaugă pulbere de *"coada calului"* (Equisetum), plantă care este bogată în siliciu, atunci prin reacţii nuclearo-enzimatice se va produce transmutaţia elementară de care organismul are nevoie la momentul respectiv, putând trece fie în calciu sau magneziu, sau în potasiu sau sodiu.

Despre abordarea sau măcar considerarea corpurilor umane fizice la nivel quarcic-gluonic şi rishonic sau prionic, nu avem nici un fel de date, deşi acestea sunt nivelurile care ar trebui cercetate pentru fenomenele de materializare-dematerializare a corpurilor sau de invizibilitate. În capitolul următor vom face însă ample incursiuni în acest domeniu care se află la limita dintre real şi imaginar, dintre banal şi extraordinar.

2.1.2. Corpul fizic şi simetriile sale 2, 3, 4, 5 şi 7

Poate că în nici o altă împrejurare caracterul magic al numerelor nu se reflectă atât de bine, ca în simetriile corpului uman, căutând parcă să dovedească şi în felul acesta proiectul său Divin. Nu dispunem de studii şi cercetări în această direcţie, nici de materiale şi texte ezoterice pe această temă şi nici nu cunoaştem nimic despre existenţa lor. Arhitectul francez, Jean Gaston Bardet, se referă în lucrarea sa cea mai importantă (5) la numerologie, ca la un fapt fundamental pentru întreaga cunoaştere umană, prin cuantificarea literelor care compun aleful (adică alfabetul iudaic) încercând să decodifice Cabala. El afirmă: *"Înţelepciunea a creat totul prin măsură, număr şi greutate"*. Dacă măsura implică spaţiul, greutatea reprezintă iubirea, numărul este mediatorul. Acest mediator a jucat un rol capital în Creaţie. Or, seria naturală a numerelor este în esenţă, discontinuă. Numerele sunt cantităţi discrete, separate. Întreaga Creaţie, comandată de numere, ordonată potrivit numerelor va fi fost discontinuă. Este ceea ce s-a uitat până la fizica cuantică. Seria naturală a numerelor prezintă

alternanța par, impar; par, impar... Numerele pare sunt simetrice ca și materia inertă, numerele impare sunt asimetrice, ca și materia organică. *"Dacă se studiază polaritatea numerelor naturale cu pendulul, care detectează "undele de formă", se constată că numerele pare sunt pozitive, făcând să se învârtească pendulul spre dreapta (sens dextrogir), iar cele impare spre stânga (sens levogir)."Alternanța par-impar, reproduce deci alternanța realizat-nerealizat, care caracterizează acțiunea ciclică revelată de Scriptură, "1" fiind prin definiție Realizatul total, Desăvârșitul". "Numerele impare sunt feminine, numerele pare, masculine"* arată Bardet, arătând într-o notă de subsol, că aici el contrazice pitagoreicii care susțin invers, că cele impare sunt masculine și cele pare, feminine. Aici ne disociem de Bardet; credem că pitagoreicii au dreptate. Implicația ar fi că numărul "1" al Creatorului ar fi și el feminin!...

Revenind la propriile noastre observații:

Cifra 2, indică simetria bilaterală a corpului: două mâini, două picioare (fiecare cu segmentele lor în parte), doi ochi, două urechi, două nări, etc. Degetele mari de la mâini și de la picioare sunt compuse de asemenea din două componente.

Cifra 3, se regăsește în numărul de componente al celorlalte patru degete de la mâini și de la picioare, precum și în numărul de vertebre toracice și perechi de coaste: 12 (1 + 2=3, sau 3 x 4).

Cifra 4 este de asemenea reprezentată în cele de mai sus.

Cifra 5 are o semnificativă reprezentare prin numărul de degete de la mâini și de la picioare, precum și prin numărul de vertebre lombare și sacrale. Cum vom vedea puțin mai jos, în reprezentarea *"Omului-microcosmos"* a lui Agripa de Nettesheim, adică omul plasat în cerc, cu mâinile întinse lateral și cu picioarele depărtate, acesta are de asemenea simetria 5. Dar se pare că implicarea acestei cifre este mult mai profundă: se pare că prin ea este reprezentat modul de integrare al ființei umane în Cosmos. Se conturează o relație destul de limpede: om-apă în curgere -planeta Terra ca poliedru cu fețe pentagonale, -simetria pentagonală a cvasicristalelor -5 degete la mâini și la picioare (deci reîntoarcere la om). Pauwels și Bergier (148) citează experiențele publice ale lui Benral, făcute în cadrul unei conferințe în fața Societății Regale Britanice, prin care a demonstrat practic că apa curge datorită simetriei sale 5: El a confecționat o serie de poliedre, de la cub la hexakisdodecaedre (adică cu 48 de fețe) și le-a lăsat să *"curgă"* pe un plan înclinat pe fiecare parte, după tipul respectiv, în grămezi. Doar poliedrele cu fețe pentagonale au *"curs"* și s-au depărtat unele de altele, celelalte s-au înghesuit și blocat. El a tras concluzia: *"Această organizare pentagonală explică de ce curge apa. Faptul că noi avem 5 degete e posibil să aibă oarecare semnificație*

cosmică. Simetria tuturor formelor superior organizate ale vieții bazate pe apă, probabil rezidă pe numărul 5."

Cifra 7. Aceasta se regăseşte în organismul uman în numărul de vertebre cervicale ale coloanei vertebrale. Dacă ne gândim la încărcarea plină de semnificații magice ale acestei cifre, atunci am putea să ne gândim că nu întâmplător în această porțiune a organismului se află nodul lui Flourens, punct vital al acestuia!

2.1.3. Corpul fizic, numărul şi secțiunea de aur

Matila Ghika, explică în lucrarea sa *"Secțiunea de aur şi proporțiile corpului uman"* (216) următoarele, într-un rezumat extrem de lapidar:

Prin împărțirea unei lungimi în două părți inegale, în aşa fel încât raportul între partea cea mai mică şi partea mai mare, să fie egal cu raportul dintre aceasta din urmă şi suma celorlalte două părți (adică lungimea inițială) se obține o proporție pe care Pacioli o denumeşte *Proportio Divina*, Keppler (cel dintâi care menționează interesul acestei proporții în botanică) o numeşte şi el *Sectio Divina*, iar Leonardo da Vinci îi dă denumirea de *Sectio aurea*, de unde denumirea de secțiunea de aur, de *numărul de aur*, acesta din urmă reprezentând valoarea numerică a proporției. Din calcule rezultă că acest număr este:

$$\frac{a}{b} = \frac{\sqrt{5}+1}{2} = 1{,}61803398875...$$

Dacă notăm acest număr cu ϕ (fi), atunci $1/\phi=0{,}618...$; $\phi^2=2{,}618...$, partea zecimală rămânând invariabilă, adică aceeaşi, indiferent cu ce număr se amplifică ecuația. Se pot astfel generaliza ecuațiile:

$$\phi^3 = \phi^2 + \phi$$
$$\phi^4 = \phi^3 + \phi^2$$
$$\phi^5 = \phi^4 + \phi^3$$
$$\dots\dots\dots$$
$$\phi^n = \phi^{n-1} + \phi^{n-2}$$

"Se vede aşadar, că ϕ, numărul de aur, reprezintă în "Societatea Numerelor", o personalitate, un invariant remarcabil, cel mai interesant cu siguranță, dintre numerele algebrice incomensurabile(...)"

S-a constatat ulterior că în întreaga natură, nu există vegetal sau animal, care să nu prezinte cel puțin două dintre proporțiile secțiunii de aur. Pentru corpurile umane perfecte, sculptorii antici

greci, cei mai renumiţi din lume, stabiliseră următoarele raporturi ale trupului care răspund acestei proporţii:

1 $$\frac{\text{Distanţa dintre ombilic şi tălpi}}{\text{Distanţa dintre ombilic şi vf. cap}} = \frac{\text{Distanţa dintre ombilic şi vf. cap}}{\text{Înălţimea totală a corpului}} =$$

2 $$\frac{\text{Înălţimea feţei (până la rădăcina nasului)}}{\text{Distanţa verticală între arcada sprâncenelor şi extremitatea bărbiei}} =$$

3 $$\frac{\text{Distanţa între baza nasului şi extremitatea bărbiei}}{\text{Distanţa între comisura buzelor şi extremitatea bărbiei}} = \text{etc.}$$

Valoarea acestor proporţii nu este numai estetică. Ele pot fi considerate printre indicii sănătăţii perfecte, deoarece pentru antici reprezenta în acelaşi timp relaţia dintre armonia internă şi armonia cosmică.

2.1.4. Corpul fizic şi *"Omul-microcosmos"* al lui Agrippa de Nettesheim

În lucrarea citată mai sus (216) Matila Ghika se referă şi la pentagramă şi la implicarea ei în artă, nu numai ca element estetic, dar şi metafizic. Iată ce spune autorul: *"Am văzut că pythagoricienii aleseseră pentagrama, simbol al armoniei vitale şi al sănătăţii, drept semn de reunire şi de recunoaştere; îl vom regăsi la kabbalişti, la alchimişti, la magicienii Evului Mediu şi ai Renaşterii, ca simbol al "microcosmosului", adică al omului atât fizic, cât şi astral, pentru a utiliza termenul modern care redă destul de bine ideile ocultiştilor din toate epocile asupra aurei fluidice - după ei - între esenţa spirituală "Noûs" şi trup; cea mai cunoscută dintre aceste reprezentări ale omului-microcosmos, cu picioarele şi braţele larg desfăcute, astfel încât ele să marcheze, împreună cu creştetul capului, cele cinci vârfuri ale pentagramei, este cea a lui Agrippa de Nettesheim în tratatul său "De Oculta Philosophia"."*

"În secolul al XIII - lea, de altfel, în faimosul său album de schiţe, conservat azi în Biblioteca Naţională, Villard de Honnecourt se slujeşte uneori de pentagramă ca trasor director pentru capul şi trupul omenesc, ca şi pentru frunze, aşa cum Leonardo da Vinci o va face mai târziu pentru scheme de flori".

"Ideile anticilor şi ale moştenitorilor lor spirituali în privinţa acestor corelaţii dintre trupul omenesc şi pentagramă, găsesc o curioasă confirmare, într-o ordine nu statică, ci dinamică de rândul acesta, prin experienţele lui Rudolf von Laban, directorul unuia dintre cele mai celebre institute germane de coregrafie ritmică. Rudolf von Laban observă că toate mişcările executate de trupul

dansatorului (în cele trei dimensiuni realizează deplasări angulare extreme de 72°, şi că diferitele direcţii în spaţiu ce corespund acestor deplasări pot fi reprezentate prin razele unui icosaedru circumscris (72° = 360° / 5 este unghiul la centru al pentagonului)."

În ce ne priveşte, facem completarea cu observaţia că planetele plasate în dreptul membrelor şi capului, precum şi pe abdomen şi gonade, indică implicarea astrologică a acestora în regiuni specifice ale organismului. Nu putem să nu admirăm precizia amplasării lunii şi soarelui, respectiv pe gonade şi pe plexul solar (adică plexul "soarelui"), relaţia, importanţa şi semnificaţia acestora fiind desigur cunoscute sau sesizate de toată lumea.

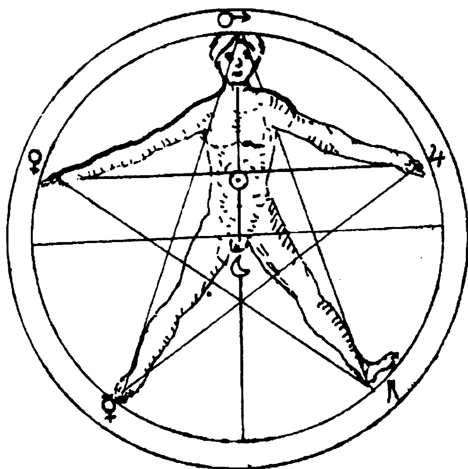

Fig.1 - "Omul-microcosmos" al lui Agrippa de Nettesheim

2.1.5. Corpul fizic, electricitatea, magnetismul şi electromagnetismul

Era bine înţeles imposibil, inevitabil, ca la o dezvoltare atât de mare a electrotehnicii şi electronicii, medicina şi biologia să nu beneficieze de un aport important în domeniile lor. Ca o consecinţă au apărut atât aparate de investigare, testare, analizare şi control al potenţialelor electrice şi magnetice, cât şi o deosebit de variată aparatură de tratament fizioterapeutic care utilizează o mare gamă de curenţi electrici de cele mai diverse forme şi frecvenţe, continui, şi alternativi, simpli şi complecşi, luminoşi, termici, etc. etc.

Şi desigur ca urmare a exploziei informaţionale, a perfecţionării calculatoarelor, nu se putea întârzia să apară şi aplicaţia de vârf în medicină: tomografele asistate de calculator.

Dar cine poate spune cu certitudine care este nocivitatea reală a acestor aparaturi, din moment ce *"obiectul"* de cercetat, adică omul, este redus la cea mai simplă formă de expresie, avându-se în vedere numai structura sa chimică - biochimică şi parametrii ei electrici şi magnetici?

Desigur există medici cu minţi luminate, care cu deschidere inteligentă şi cu gândire nu numai *"raţională"* dar şi *"spirituală"*,

precum de ex. Dr. T. Caba, Dr. C. Ionescu-Târgovişte, Dr. doc. Cl. Baciu, etc., într-un anumit fel vin în întâmpinarea *"holismului"* în medicină luând în cercetare aspecte care pătrund tot mai adânc în domeniul suprasensibilului. Aşa se explică, credem noi, deschiderea către acupunctură, acupresură, electropunctură, etc. cât şi către magnetoterapie şi investigaţie Kirilian sau electronografică.

Desigur că despre o astfel de temă, se pot scrie cărţi întregi. Noi însă ne vom limita a cita câteva pasaje, unele mai ample, pentru că merită după două lucrări, tot atât de surprinzătoare pentru noi: una a Dr. Fl. Dumitrescu (53) şi cea de-a doua, a lui G. Lakhovsky (107). Dăm cuvântul Dr. Fl. Dumitrescu:

"Organismul viu comunică electric cu lumea înconjurătoare, iar structurile de înveliş se interpun ca un filtru selectiv în calea acestor schimburi de energie şi informaţii facilitându-le sau limitându-le, în funcţie de necesităţile energetice şi funcţionale ale organismului. Se poate vorbi de o homeostazie electrică şi de un mecanism al autoreglării asemănător homeotermiei şi termoreglării, la care învelişul organismului participă activ, dar aceste fenomene sunt mult mai complexe din punct de vedere fiziologic şi biofizic".

"Se pot obiectiva fenomene de câmp electromagnetic biologic, interrelaţii între structuri componente şi între organisme diferite".

"Faţă de formularea ideală a legilor electromagnetismului, ce se aplică în studiul fenomenelor bioelectrice, sunt evidente dificultăţile de modelare matematică a caracteristicilor electrice reale ale organismului viu, care este un volum - conductor neomogen, delimitat în spaţiu neuniform, cu anizotropie electrică compus dintr-o multitudine de surse independente, ce se interferează spaţio-temporal în mod vizibil".

"Pentru determinarea repartiţiei spaţiale a câmpurilor electrice şi magnetice în mediile biologice, se face apel la ecuaţiile neomogene de tip Helmholtz, în care intervin mărimi complexe dependente de coordonatele spaţiale şi de pulsaţie."

"În relaţiile de calcul ale intensităţii câmpului electric biologic se iau în consideraţie o serie de proprietăţi speciale ale conductorilor, ca: efectele capacitive, de propagare, inductive, peliculare, şi de "frontieră", precum şi efectele biofizice şi biochimice, specifice organismului viu".

În structura electrică a organismelor vii, un rol însemnat îl au substanţele paramagnetice care în absenţa câmpului exterior prezintă un moment magnetic propriu (rezultat al momentelor magnetice orbitale şi de spin ale electronilor). Substanţele paramagnetice absorb selectiv undele electromagnetice (rezonanţa electronică de spin). De asemenea în componenţa organismelor vii intră şi substanţe diamagnetice a căror proprietate constă în deformarea învelişului electronic al atomilor sub acţiunea

câmpului magnetic exterior. Acest fenomen se datorează tendinței sarcinilor electrice de a ecrana parțial interiorul unei substanțe față de un câmp magnetic aplicat. Apariția momentelor diamagnetice în prezența unui câmp magnetic exterior este caracteristică pentru hidrogen, carbon și majoritatea compușilor organici. Susceptibilitatea magnetică (raportul dintre magnetizare și intensitatea câmpului magnetic aplicat) are valori negative pentru substanțele diamagnetice și pozitive pentru substanțele paramagnetice".

"În organismele vii au fost studiate comportamentele paramagnetice și diamagnetice ale unor substanțe chimice (hemoglobină, enzime, fracțiuni proteice ale serului sanguin, constituienți celulari,etc.), utilizându-se ca metodă de investigație, în principal, absorbțiile selective de unde electromagnetice".

"Interacțiunea câmpurilor electrice și magnetice exterioare cu organismul viu, care prezintă un câmp magnetic propriu, au o importanță deosebită la lămurirea unor aspecte privind schimbul de informații cu mediul ambiant, corelația energie - structură și ritmurile energetice ale biosistemelor, probleme care nu pot fi abordate decât printr-o concepție mobilă cu privire la nivelul microscopic al fenomenelor bioelectrice."

"La baza structurilor substanței vii se află edificii moleculare, cu alcătuiri și semnificații specific biologice, supuse unor schimbări permanente, prin reacții chimice, unei agitații termice moleculare și unor perturbații produse de radiații electromagnetice. Se produc astfel, remanieri continue ale organizării structurilor biologice".

"În cazul variațiilor condițiilor exterioare, într-un sistem biologic apar procese de sens contrar, care diminuiază și anihilează acțiunea factorului perturbator. Pe acest principiu se bazează reacția sistemelor biologice față de fenomenele electromagnetice din mediul cu caracter nociv, care determină fenomene de adaptare, apărare și autoreglare".

"În celula vie se petrec anumite transformări energetice care-și au un corespondent în energia electromagnetică. Forme de energie specifice vieții, ca de exemplu energia psihică, pot fi astfel puse în evidență prin fenomenele electromagnetice, concomitente și consecutive acestor transformări. (Aici este vorba de electromagnetice propriu zise.)"

"Caracteristic organismului viu este faptul că proprietățile lui electrice și magnetice (conductibilitatea, permitivitatea și susceptibilitatea macromoleculelor organice) depind de tipul de legături atomice și moleculare care determină efecte de orientare a dipolilor, efecte de dispersie de natură cuantică. Se mai admite dependența proprietăților electrice de forma moleculelor, cât și de existența impurităților în spațiul liber al substanței".

"În sistemele vii au fost evidențiate, legate de structura lor chimică, anumite caracteristici proprii semiconductoarelor. Un exemplu îl constituie membrana celulară a cărei conductanță depinde de permeabilitatea selectivă pentru ionii de aceaşi specie (K, Na). Conductibilitatea diferită în funcție de sensul de trecere al curentului este caracteristică joncțiunii semiconductoare. Au fost demonstrate dependența conductibilității unor structuri biologice de acțiunea temperaturii şi a radiațiilor electromagnetice din spectrul vizibil, efecte similare proprietăților substanțelor termo- şi foto-semiconductoare. Existența unui prag de stimulare a structurilor nervoase prezintă, de asemenea, analogia cu tensiunile de polarizare aplicate joncțiunii semiconductoare."

"Se poate afirma, în concluzie, că interrelațiile organismului cu mediul înconjurător, ca şi funcțiile sale interne, sunt legate de fenomenele electromagnetice".

"Organismul viu se află într-o interacțiune continuă cu materia infinit dimensionată a universului, realizând un permanent schimb de energie şi informație."

"Suntem obişnuiți ca prin "mediu înconjurător" să înțelegem structurile materiale din imediata vecinătate a organismului viu, într-un spațiu restrâns, în care acesta îşi reaşează funcțiile vitale. Prin extindere însă, noțiunea de mediu se poate asimila cu însuşi universul. Este uşor de înțeles această accepție dacă ne gândim că mişcările infrastructurale atomice dintr-o galaxie îndepărtată produc fotoni ce se propagă la distanțe enorme, generând un flux de electroni pe retina noastră. De asemenea, oscilațiile electromagnetice - de la mii de ani lumină depărtare - pot influența dezvoltarea unui germene de viață, determinând mutații. Ritmurile biologice pot fi influențate de radiația solară ca şi de filamentul incandescent al unui bec situat în extremitatea organismului viu".

"Energia biologică, atât în formele ei primare, cât şi în controlul pe care îl exercită asupra unor energii terestre de care dispune voința umană se interferează cu energia universului."

"Există de asemenea o interacțiune permanentă între organismele vii ce populează planeta noastră care se interferează cu conexiunile multiple ale fiecărui organism cu materia inertă".

"Mediul electric extern reprezintă totalitatea fenomenelor electromagnetice care înconjoară ființa vie, considerată ca un corp finit supus acțiunii lor şi în acelaşi timp generator de câmpuri electromagnetice proprii."

"Noțiunea de mediu are însă şi un caracter biologic, ca fiind definită nu atât prin spațiul material necesar existenței organismului viu, cât mai ales prin interrelațiile energetice şi informaționale ale acestuia cu corpurile şi sistemele fizice înconjurătoare, interrelație care asigură funcționalitatea sistemelor biologice. Dacă unele forme de energie (cinetică, termică, gravitațională,etc.) acționează asupra

organismului până la distanțe finite, delimitate de caracterele fizice ale corpurilor şi sistemelor ce le generează şi ale celor prin care se propagă, în schimb limitele mediului electric extern - caracterizat prin energie electromagnetică ce acționează asupra organismului viu - nu pot fi precizate. Nu vom exagera afirmând că prin energia electromagnetică organismul viu ia contact direct cu universul".

"Principalii factori de mediu au o acțiune aleatoare percepută de organismul viu prin semnale senzitive şi senzoriale. Câmpurile electromagnetice pot acționa continuu (la un anumit nivel energetic) şi discontinuu (prin fluctuații cu caracter de informație) asupra organismului, într-un spectru de frecvențe diferite, dintre care nu sunt percepute în mod conştient decât radiațiile electromagnetice cu lungimea de undă a luminii vizibile şi curenții de joasă şi de medie frecvență".

"Sursele generatoare de câmpuri electromagnetice sunt răspândite pretutindeni în jurul ființei vii. Ele se nasc din acțiunea mecanică de vecinătate, ca de exemplu influențele electrostatice şi triboelectrice, sau apar la distanțe cosmice, ca sursele siderale cu valori energetice enorme."

"Interrelațiile biocâmpurilor electrice constituie un aspect particular al mediului extern".

"Organismele vii obțin o mare parte din energia necesară existenței lor din energia electromagnetică a mediului înconjurător. Absorbția energiei radiante în interiorul celulei şi transformarea ei în energie biologică constituie însă una dintre marile necunoscute ale naturii". (sublinierea ns.) (Ne-am extins mai mult cu citatul de mai sus - în fapt un extras în toată regula - din mai multe motive: marele număr de date informaționale într-un volum atât de restrâns era necesar nu numai pentru evaluarea complexității reale a corpului fizic dar şi pentru mai buna şi mai uşoara înțelegere a structurilor energetice informaționale care se dezvoltă dincolo de acestea şi a relațiilor dintre ele, aspecte care vor fi discutate în principalele capitole ale lucrării de față.)

Şi acum Georges Lakhovsky:

..."Ce este deci radiația universală a ființelor vii? Teoria mea expune simplu principiile fundamentale şi îi relevă natura. Sprijinindu-se pe cele mai recente descoperiri ale ştiinței în domeniul radiațiilor (cartea este scrisă în anul 1925!) ea demonstrează, ajutându-se de analogii foarte elementare, că celula, organismul esențial al oricărei ființe vii, nu este altceva decât un rezonator electromagnetic, susceptibil de a emite şi de a absorbi radiații de foarte înaltă frecvență".

"Aceste principii fundamentale înglobează întreaga biologie".

"Viața? Este echilibru dinamic al celulelor, armonia acestor radiații multiple care acționează unele contra altora."

"Boala? Este dezechilibrul oscilator al celulelor, provenind din cauze exterioare. În particular, este lupta radiației microbiene, contra radiației celulare. Căci microbul, ființă unicelulară, acționează de asemenea prin radiația sa. Dacă radiația microbiană triumfă, apare boala şi, la capătul rezistenței vitale - moartea. Dacă învinge radiația celulară, atunci avem reîntoarcere la sănătate".

Ceea ce este deosebit de semnificativ în această lucrare a lui Lakhovsky este faptul că pornind de la această idee a funcționării celulelor ca oscilatoare electrice, el întreprinde o serie de experiențe pe plante (în speță, Pelargonium) pe care le cancerizează cu inoculare de *"Bacillus tumefaciens"*, vindecându-le apoi tumorile produse cu ajutorul unui radiooscilator cu posibilitate de a varia lungimea de undă emisă între 2 şi 10 metri. În final constată că poate substitui oscilatorului, o sârmă de cupru făcută sub formă de buclă circulară deschisă în jurul tumorii respective, cu un diametru de 30cm. După un timp de circa o lună (cum rezultă din documentele fotografice prezentate) tumoarea se usucă şi se desprinde de pe tulpină.

După cum arată cuplul de autori, ing. A. Baciu - Dr. Doc. Cl. Baciu (212), valoarea medie a potențialului cutanat la om, cules în palmă este de 60 - 70 mV, iar pe suprafața corpului valorile variază în limite foarte largi (4 - 150 mV).

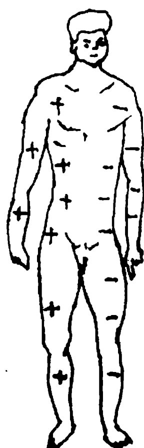
În ce priveşte polaritățile curentului electric pe suprafețele cutanate şi în volum, Dr. V. Wethered, citându-l pe Arthur Baines, un inginer electrotehnician american, care prin anii 1930 a făcut intense cercetări în legătură cu polaritățile electrice la plante şi animale în legătură cu rolul lor fiziologic. El arată că tot ce este viu are polaritate electrică şi că aceasta variază atât alternant pe suprafață dar şi în volum. De exemplu, un măr, are codița negativă, miezul pozitiv, miezul semințelor negativ, cicatricea florală, pozitivă. *"Câtă vreme polaritățile electrice se păstrează, fructul respectiv este comestibil. După destrămarea polarităților, fructul respectiv nu mai este comestibil"*, afirmă Baines. În figura 3, se prezintă repartiția polarităților pe suprafața cutanată a organismului uman.

În ce priveşte polaritatea magnetică aceasta este indicată în figura 2, alăturată, după H. Durville. După cum se vede, polaritatea - cuprinde partea stângă a corpului, iar cea +, partea dreaptă a acestuia. Polaritatea respectivă este în toată masa (adică în întreg volumul respectiv, nu numai la suprafață. La stângaci polaritea se inversează. (După H.Durville)

Desigur multe pot fi spuse în legătură cu raporturile existente între organismul uman şi electricitate şi magnetism şi în general după cum am mai zis lucrurile în această direcție sunt intens cercetate şi îndeobşte cunoscute. Cu toate acestea vom arăta că, chiar în acest atât de bine cercetat domeniu, există încă suficiente aspecte inedite.

Academicianul Oleg Mikulin, într-un articol din "Sputnik" (226) arată menționând cercetările şi măsurătorile Institutului Central de Igienă din Moscova, următoarele: Potențialul câmpului electrostatic, în stradă, pe timp frumos, cer senin, este de circa 125 V la 1 metru înălțime față de sol. În acelaşi timp într-o cameră de apartament, în bloc, cu linoleum pe jos, potențialul este de 700 V. Dacă omul se culcă pe un pat cu fibre artificiale şi se acoperă cu o plapumă de asemenea, din fibre artificiale, atunci încărcarea sa electrostatică atinge 1000 V!! Este oare posibil să nu se întrebe măcar medicina oficială, dacă asemenea încărcări electrostatice nu sunt nocive?

În scopul de a echilibra oarecum acest câmp electrostatic la nivelul organismului, academicianul Oleg Mikulin recomandă legarea printr-un conductor de cupru, a unei table metalice din fier zincat, cupru, inox, aluminiu, etc., cu o suprafață dreptunghiulară de circa 25 X 40 cm, cealaltă extremitate fiind legată la calorifer sau o țeavă de apă; pe această tablă se recomandă a se sta desculț, cel puțin 10 - 15 minute pe zi pentru scurgerea excesului electrostatic creat (poate că şi al altora). A nu se uita că încărcarea electrostatică într-un automobil, poate atinge sau chiar depăşi 10000 V...

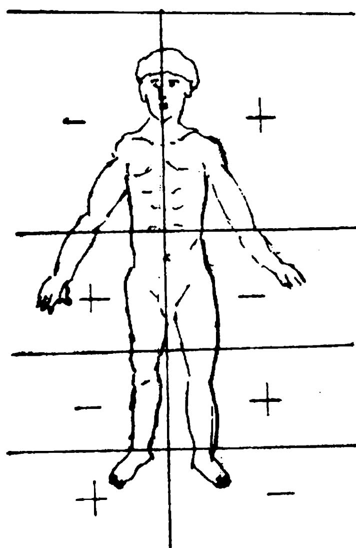

Fig.2 Repartiția polarităților ***Fig.3 Repartiția polarităților electrice magnetice***

2.1.6. Corpul fizic, reflexologia, reflexoterapia, zonoterapia, acupunctura, şi acupresura.

Abordând acest aspect am constatat cu mare surprindere, că puţine lucruri sunt cunoscute în mod cert în acest domeniu şi că în afară de marii specialişti, dar chiar la nivel de autori, există încă multă confuzie cu privire la aceşti termeni şi la modelul funcţional al terapeuticii respective. De exemplu pentru unii autori aceste terapeutici sunt sinonime sau aproape, această apropiere nefiind însă justificată. Dacă între primele două există o sinonimie reală, dacă cea de-a treia nu diferă decât metodologic de primele, se poate spune că există o diferenţă notabilă între acestea şi acupunctură şi presopunctură. Presopunctura se aplică pe punctele de acupunctură, dar punctele acesteia din urmă diferă de zonele reflexogene. Între zonele reflexogene şi organele pe care le reprezintă (pe tălpile picioarelor, pe mâini, urechi, mucoasa gingivială, mucoasa linguală sau nazală, etc.) există o legătură primară, sub forma unor filete nervoase de mare fineţe, neidentificate anatomic, sau poate prin transmitere de "tele - " influxuri nervoase, în puncte şi zone specifice organelor respective care păstrează "memoria" de vecinătate, cu acestea, din cursul diferenţierii embrionare. Punctele de acupunctură sau de presopunctură comunică prin trasee energetice, de diverse calibre, acestea străbătând ţesuturi cu structuri histologice diferite, aparţinând unor sisteme, aparate şi organe diferite. Se pare că pe aceste meridiane, pe aceste trasee energetice s-au identificat microstructuri microtrabeculare la microscopul electronic de înaltă tensiune de la Boulder, Colorado, de către Eric Porter şi echipa sa, identificând astfel "biostructura" presupusă cu mult timp înainte de acad. Eugen Macovschi (119). De la biostructură, se face primul pas în afara corpului fizic, către universurile suprasensibile.

Momentan însă trebuie să ne reîntoarcem la tegument, şi să observăm, cu mare mirare, că prin lipsa de abordare a terapeuticilor în discuţia la acest punct, în practica medicală curentă de medicină internă (unde s-ar dovedi nu numai de mare valoare terapeutică, dar şi auxiliar preţios în diagnostic), cât şi prin ignorarea punctelor şi zonelor (denumite plăci psihocutanate de către prof. Caligaris , descoperitorul lor) evocate de Dr. A. Leprince, în cartea tradusă de noi *"Undele gândului"*, putem considera aceasta încă, o *"terra incognita"*.

În figurile de la 4 la 10 sunt reprezentate (după Walter Kroy), porţiunile anatomice ale corpului uman cuprinzând punctele de acupunctură cele mai utilizate în acupunctura modernă, precum şi zonele reflexogene ale tălpilor picioarelor. (Lucrarea, extrem de valoroasă, a fost prezentată de autor în cadrul Simpozionului privind "*Bio-Informaţia Electromagnetică*" de la Marburg, din 1977.)

2.1.7. Corpul fizic şi ciclurile de regenerare celulară de şapte ani

Iată un aspect fundamental pentru sănătatea omului! Dar câtă lume cunoaşte acest lucru? Câtă lume ştie, că în cicluri de şapte ani, corpul fizic pe care şi-l priveşte în oglindă este aproape în întregime (cu excepţia masei neuronale a creierului) altul? (Dintr-o discuţie prezentată la TV cu prof. Dănăilă, se pare că şi în acest cadru există posibilitatea unor regenerări - sau a unor substituirii de funcţii(?). Dr. Aurel Popescu Bălceşti (154) consideră aceste cicluri de 5 ani şi că întreaga masă celulară se reînoieşte. Desigur, cum rezultă şi din *"Evanghelia esseniană a Păcii"* ciclul real este de 7 ani.

Suntem uimiţi că unui asfel de fapt nu i se acordă importanţa pe care o merită, pe plan educaţional la toate nivelurile, ce să mai vorbim de cel medical?

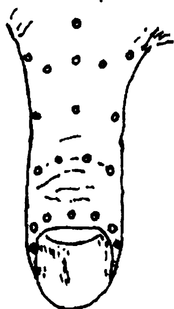

Fig. 4. Punctele senzitive ale degetului mare

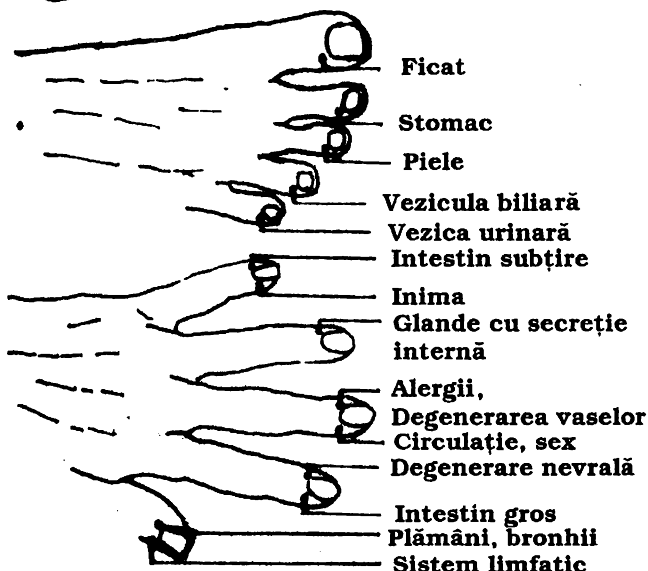

Fig.5. Punctele senzitive ale terminaţiilor meridianelor la mâini şi picioare

-Bine, bine, ar spune cineva, dar aceasta ar însemna vindecarea automată a corpului de toate bolile! Desigur aşa este şi aşa se şi întâmplă cu condiţia ca noul material de reconstrucţie tisulară să corespundă perfect nutriţiei pentru care a fost "*proiectat*" organismul uman, adică cea frugivoră - crudivoră 100%, şi ca pe matricea ta energetică să determini o schimbare de program.

Fig.6. Punctele şi zonele senzitive ale urechii (potrivit: "An Outline of Chinese Acupuncture" Foreign Lang Press, Peking, 1975)

Aceste două condiții sunt la fel de obligatorii în cadrul unui program conştient de renaştere spirituală. Despre acest important aspect vom mai vorbi ceva mai încolo, la sfârşitul acestui capitol şi în cele după prezentarea modelului nostru privitor la energia-sursă de viață. Deocamdată ne vom limita a menționa cât de clar este arătat acest lucru în Evanghelia Păcii, când Domnul Iisus Hristos revine la mulțimea de oameni vindecată în acest mod, după îndrumările Sale la ultimul amănunt, după şapte ani (după ce au devenit copii ai luminii) pentru a le dezvălui învățămintele etapei următoare.

După
Walter Kroy

Zonele reflexe ale piciorului
(după Inghem, 1968, modificat)

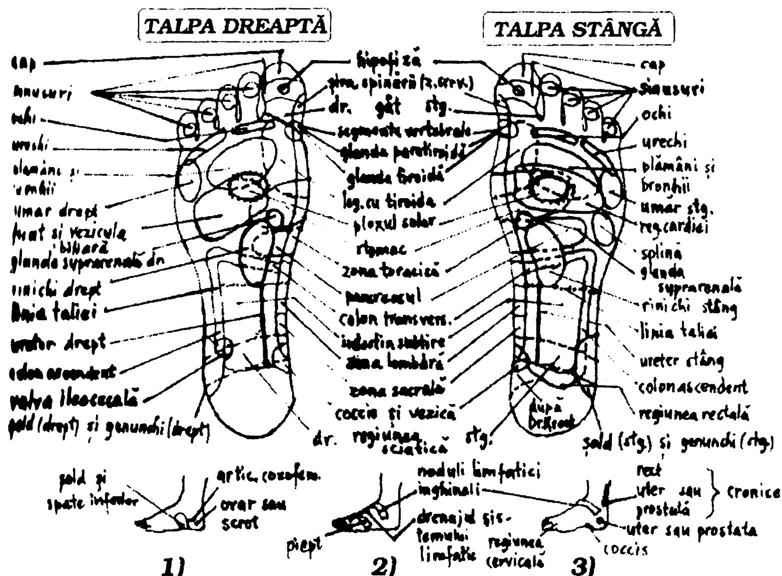

Fig.7. Zonele reflexogene ale tălpilor picioarelor (după Ingham, 1968, cu modificări)

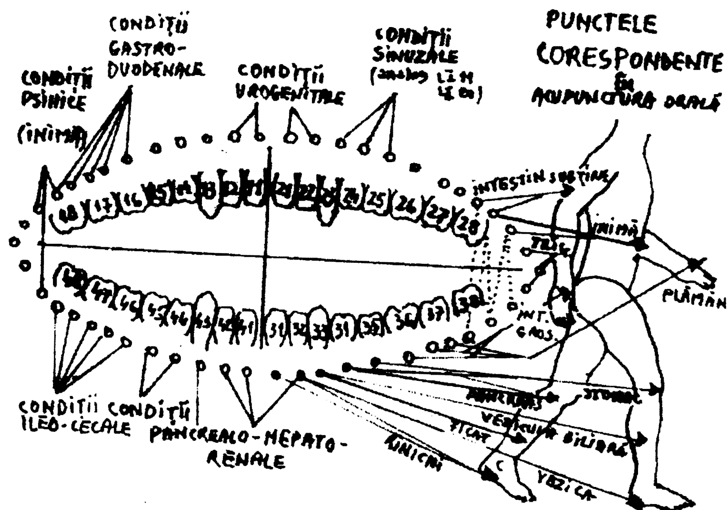

Fig.8. Punctele senzitive pe mucoasa bucală-gingivală

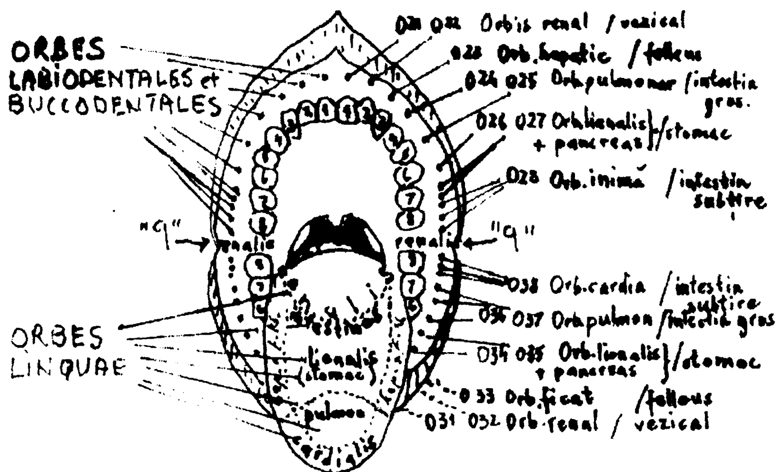

Fig.9. Zonele senzitive ale gurii (corelațiile canalelor - orbes - pe mucoasa bucală și linguală)

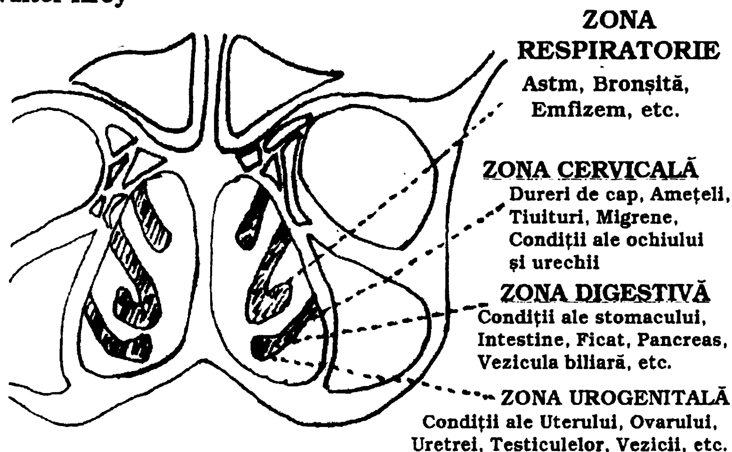

Fig. 10. Zonele senzitive ale mucomembranelor nazale (legăturile cu concele nazale, de Fliess, 1897)

2.2. CORPURILE INVIZIBILE OMULUI OBIŞNUIT DE ASTĂZI

Dacă pentru corpul fizic , obiectiv concret, palpabil există lacune, inadvertenţe, chiar contradicţii, atât în cercetarea ştiinţifică, precum şi în cea *"laică"*, este uşor de imaginat pentru oricine ce se întâmplă în literatura privitoare la lumea suprasensibilă care angajează întreg domeniul ocult, ezoteric. În cercetarea unui astfel de domeniu, dintru început te afli în marea dificultate a atitudinii pe care trebuie să o ai faţă de informaţiile pe care ţi le furnizează , de a nu respinge nimic, dar nici de a crede totul, în mod necontrolat. Mai mult decât atât, din cauza sensibilităţii domeniului, maleficul este prezent la tot pasul şi manifestat sub toate subtilităţile posibile. Din această cauză, explorarea domeniului trebuie să se facă având la bază repere cât mai sigure şi o *"călăuză"* cât mai clară. Pentru noi călăuza a fost Domnul Iisus Hristos, iar reperele, Divinitatea Sa, Învierea Sa în trup fizic. bine înţeles fără intervenţie extraterestră...

O mare parte din încâlcirile oculte dispar automat atunci când se încearcă realizarea unei sinteze exhaustive privind o anumită temă. Aşa este şi cazul de faţă, când vom încerca să completăm structura fiinţei umane, în afara corpului său fizic pe care l-am

evaluat mai înainte, cu corpurile sale energetice - emoţionale - mentale - informaţionale spirituale, invizibile omului obişnuit de astăzi.

2.2.1. Dovezi privind existenţa corpurilor invizibile omului obişnuit de astăzi:

În ciuda dezvoltării ştiinţei materialiste carteziene, reducţioniste, s-a acumulat un mare volum de date pertinente care dovedesc fără nici un dubiu, existenţa în corpul fizic şi în jurul acestuia a unor corpuri în învelişuri succesive cu structuri din ce în ce mai fine, mai subtile, cu funcţionalităţi destul de distincte, energetice, emoţionale, mentale, informaţionale şi spirituale. Aceste dovezi s-ar putea sistematiza astfel: supravieţuirea sufletului după moarte, fenomenele de trăire în vecinătatea morţii (de tip Moody), fenomenele de dedublare, vederea directă de către clarvăzători a acestor corpuri, *"amprentele"* Kirilian şi electronografice Dr. Fl. Dumitrescu şi în sfârşit , existenţa unor niveluri diferite de hipnoză.

2.2.1.1. Supravieţuirea sufletului după moarte

Poate că nici o altă temă omenească nu a determinat atâtea discuţii şi dezbateri, ca aceasta. Acest lucru este oarecum firesc, dacă ne gândim că pe această temă s-au înfruntat de-a lungul timpului şcolile materialiste ateiste, cu cele idealiste. La rândul său, supravieţuirea sufletului după moarte se sprijină pe o serie de dovezi concrete: cele furnizate de spiritism şi experienţa tanatologică, de apariţii şi materializări de corpuri ale defuncţilor, voci ale defuncţilor înregistrate la radio, imagini ale defuncţilor înregistrate la TV, scrierea automată, reîncarnarea.

2.2.1.1.1.Spiritismul (exprimat eronat de către unii autori sub formă de spiritualism).

Este practica ocultă care a dăunat în mod cert cel mai mult cercetării suprasensibilului în general şi a descurajat ştiinţa de a aborda acest domeniu. Spiritismul este practica de a dialoga cu repausaţii, fie în mod direct a unui număr de persoane, prin intermediul unui păhărel cu fundul în sus, plasat într-un cerc de hârtie pe care este scris alfabetul, fie prin decodificarea loviturilor picioarelor mesei pe care se *"lucrează"*, fie cu ajutorul unei persoane suprasensibile care în general are o anumită uşurinţă a *"dedublării"*, numită *"medium"*. Fiind în general uşor de practicat de către oricine, spiritismul, a căpătat uşor caracter de mase şi deoarece acestea nu ştiu că este necesar un anumit ritual pentru a nu tulbura spiritele, au produs suferinţe şi neajunsuri nejustificate. Cel de-al doilea fel de daune este şi mai mare, deoarece, de data

aceasta ele se adresează unor spiritişti de ordin *"superior"* care îşi construiesc teorii, adevărate edificii complicate ale Împărăţiei Domnului, în zeci de ipostaze, toate fiind pe baze eronate, şi în care ei cred cu tărie. Există un mare volum de date de la şedinţe spiritiste sub controlul unor mari personalităţi ştiinţifice, în general fizicieni, prin intermediul unor mediumi celebri şi prin care s-au evidenţiat comunicări corecte, de multe ori controlabile, a repausaţilor chemaţi cu a celor prezenţi, a participanţilor. Pentru a justifica afirmaţiile noastre de mai sus, voi povesti în cele ce urmează, un caz la care a participat fratele meu prin anul 1945. Împreună cu alţi trei prieteni şi colegi de liceu (ultimul an) participau la o şedinţă de spiritism la care aplica pentru prima dată o invenţie a lui în acest domeniu şi anume a substituit tradiţionalul păhărel de ţuică, cu o construcţie din ţeavă subţire din sticlă de laborator, lipită la flacără, efilând la centru cele patru braţe ale crucii, iar *"terminalele"* îndoindu-le la 90^0 pe verticală. Pe vârful efilat au pus o elice din lemn, bine echilibrată şi de mărime corespunzătoare cercului de hârtie din interior, având marcat alfabetul şi cifrele. Fiecare dintre cei patru participanţi, ţin câte un deget pe tubul de sticlă din dreptul său. Se spune "Tatăl Nostru", se invocă o serie de spirite "clasice" pentru astfel de şedinţe, dintre care nu se semnalează niciunul. În fine, la invocarea unei rude decedată cu mult timp înainte, spiritul respectiv apare şi răspunde politicos la toate întrebările. Fratelui meu i se spusese că va merge în război, că va fi luat prizoner în Suedia, în fine, bazaconii.

La un moment dat, unul dintre participanţi, se gândeşte să cheme pe fratele său care murise cu mai puţin de un an în urmă şi care fusese îngropat în cimitirul comunei în care locuise din apropiere de Buzău. (Şedinţa avea loc în Bucureşti). La întrebarea insistentă a unuia din participanţi, spiritul celui invocat apare şi-şi manifestă o evidentă "mânie " printr-o învârtire foarte rapidă, practic inoperantă, a elicei. La cererea de asemenea insistentă de calmare a spiritului, acesta treptat, se conformează rugăminţii şi când a putut fi, în sfârşit citit textul comunicării, acesta suna aşa: *"Decât m-aţi întreba tâmpenii, mai bine v-aţi duce şi mi-aţi îndrepta crucea de pe mormânt!"*. Îngroziţi, livizi, cei patru îşi revenină după oarecare trecere de timp, şi cum tinereţea îşi spune cuvântul, deja găsiră, cu entuziasm prilejul de a "verifica" spusele celui repausat: într-adevăr, crucea era căzută pe mormânt! E oare nevoie de un mare număr de confirmări pentru a trage o concluzie asupra supravieţuirii sufletului după moarte?

2.2.1.1.2. Experienţa tanatologică

Experienţa tanatologică a acumulat un mare volum de date pertinente care sunt în consensul celorlalte dovezi concrete de supravieţuire a sufletului după moarte. Marii fizicieni Crookes şi

Maxwell, astronomul Flammarion, medicii dr. Dougall şi dr. Baraduc sunt câteva dintre personalităţile ştiinţifice care s-au ocupat de acest aspect al vieţuirii în împrejurările morţii. Dr. Baraduc a realizat fotografii cu fenomene luminoase deasupra capului muribunzilor în momentul extitusului.

La noi în ţară, specialistul necontestat în tanatologie a fost şi este Dr. Eugen Celan (25, 27).

2.2.1.1.3. Apariţii şi materializări ale repausaţilor

Aceste manifestări de asemenea realizate în număr foarte mare şi care se produc atât izolat, cât şi în grup, organizat sau spontan, sunt raportate în aproape toate lucrările care au abordat această problematică, atât în străinătate, cât şi la noi în ţară, mai vechi sau mai noi. Se remarcă lucrările cu caracter enciclopedic ale lui René Soudre (193), Adrian Pătruţ (160), Brian Inglis (91), precum şi cele al Dr. Eugen Celan (25, 27), Dr. Cesare Lombroso (împreună cu Jean Finot) (61), Arthur Ford (69), Corin Bianu şi Ioan Mamulaş (11). În paragraful intitulat *"Biologia spiritelor"*, Dr. Cesare Lombroso, arată următoarele:*"Crookes şi Richet au constatat la fantomele pe care le-au observat, temperatura corpului viu, bătăile inimii şi respiraţia normală: ba s-a observat chiar că fantoma elimină acid carbonic."*

"Dacă loveşti fantoma, mediumul resimte durerea în corpul lui, tocmai în partea unde a fost lovit spiritul. Formarea de fantome este precedată de apariţia unui nor luminos, care apare pe podea sau pe capul şi pântecele mediumului, pentru ca la urmă să ia formă omenească. Ea se îndepărtează câteodată de medium sau de cabinetul întunecat, pentru a înainta spre cei de faţă; face gesturi, uneori vorbeşte; mediumul în timpul acesta este în letargie."

"Fantomele sunt îmbrăcate în nişte ţesături albe foarte fine, duble, triple sau chiar cvadruple. Ele spun că le împrumută de la medium. Acest ţesut mediumnic este necesar, după cum i-a zis Katie King lui Crookes, pentru ca organismul fluidic al fantomelor să fie ţinut strâns şi să nu se topească în lumină."

"...Astfel se dovedeşte că spiritele se materializează din substanţa mediumului, căruia îi iau greutatea, ba chiar şi volumul; Stasci afirmă că persoanele care nu sunt mediumuri contribuie la această materializare."

"Formele omeneşti pe care le iau spiritele, când se materializează, nu corespund formei lor din viaţa spirituală. Nu sunt decât forme trecătoare, foarte schimbătoare, de obicei asemănătoare acelora din viaţa lor pământească; se slujesc de ele numai pentru a fi cunoscute de noi."

2.2.1.1.4. Scrierea automată

Este un fenomen destul de răspândit, destul de cunoscut, prin care fie un medium, fie o persoană oarecare, căzând într-o stare de transă sau de semitransă, intră în comunicare cu un spirit descarnat, scriind pe o foaie de hârtie un text comunicat de acesta, fără ca fenomenul să fie înregistrat în mod conştient de primitor. Caracterul grafologic al scrisului respectiv este identic cu cel avut de spiritul descarnat în timpul vieţii pământeşti. Această scriere automată este o dovadă irefutabilă a supravieţuirii sufletului după moarte. Prin scriere automată s-au continuat chiar opere literare neterminate în timpul vieţii obişnuite de către autor. Este cunoscut în acest sens, cazul lui Ch. Dickens.

În acelaşi sens sunt cunoscute lucrările Elsei Barker (6), precum şi ale lui Yram (208). Dar cel mai cunoscut caz devenit de notorietate internaţională este cel al lui B.P.Haşdeu, atât în raporturile cu tatăl său, cât mai ales cu fiica sa Iulia (85).

2.2.1.1.5.Voci ale defuncţilor înregistrate cu aparatură radio obişnuită

Dr. E. Celan în două din lucrările sale (25, 27) expune destul de amplu această temă, arătând eforturile făcute în această direcţie încă de pe vremea lui Edison şi a lui Marconi. Vorbeşte despre lucrările lui Jürgensen în Suedia şi ale lui Raudive în Germania, de la numele acestuia din urmă denumindu-se şi efectul respectiv :*"efectul Raudive"*. Se detaliază şi tehnica foarte simplă de a înregistra voci ale defuncţilor utilizând un aparat obişnuit şi un magnetofon, înregistrarea făcându-se în jurul orei 21, pe frecvenţa de 1480 kHz, aproximativ între posturile de radio Moscova şi Viena. Răspunsurile date de repausaţi la întrebările puse nu se aud decât după amplificarea la magnetofon. Franco di Giorgi (77) dă amănunte semnificative referindu-se tot la experienţele lui Raudive expuse în revista “Gente” din 24 aprilie 1971.

2.2.1.1.6. Imagini ale repausaţilor la TV

Au existat relatări destul de ample difuzate prin mijloace mass media referitoare la acest aspect. Date mai concrete, se găsesc de asemenea în ultima carte menţionată a Dr. Celan (27). Se face referire la investigatorul german Klaus Schreiber din Aachen, care s-a specializat în ascultarea *"vocilor de dincolo"*. El a obţinut imagini ale defuncţilor, cuplând un videorecorder la TV pus pe un canal liber, pe alb - negru şi reascultând cadru cu cadru. Schreiber a făcut o mulţime de înregistrări până ce el însuşi a murit, tehnica fiind preluată în continuare de soţii Maggy şi Jules Harsch Fischbach din Luxemburg.

2.2.1.1.7. Reîncarnarea

Un mare număr de lucrări tratează această temă din cele mai vechi timpuri, atât din sursă orientală sau extraorientală, în timpul mai recent adăugându-se şi cele din sursă europeană. Jean Charon prin elaborarea teoriei "Relativităţii Complexe" o edifică din punct de vedere matematico-fizic, ca legitate de evoluţie a eonilor purtători ai conţinutului spiritual în materie (28, 29, 30).

Robert Linssen (116) arată că reîncarnarea era acceptată în creştinismul primar şi doar de la sinodul din 553 de la Constantinopol care l-a condamnat pe Origene, a fost eliminat din dogme.

Atât lucrarea menţionată a lui Linssen, cât şi alte lucrări tipărite sau retipărite recent şi la noi în ţară, ca de exemplu cele ale lui Adam Ramon (168), Gabriel Drochio (51), Martin Sorge (182), Paul Liekens (115), Bhaktivedanta Swami Prabhupada (158), Rudolf Steiner (187), Brian Weiss (204), Yog Ramacharaka (167), Sundar Singh (180), toate acestea adăugându-se la mai vechea carte a lui Irving Cooper (213), tratează problema reîncarnării.

O bună, corectă pledoarie în favoarea reîncarnării este cuprinsă în volumul I al cărţii lui Scarlat Demetrescu (46)

Bine înţeles că nu ne putem propune aici să analizăm întreaga dezbatere a problemei reîncarnării, ci ne vom limita a arăta că există cazuri destul de numeroase din rapoartele acesteia, în general realizate prin regresie, a căror dovezi nu pot fi puse la îndoială.

2.2.1.2. Experienţa NDE (*'Near Death Experiences"* = Trăiri de fenomene în vecinătatea morţii)

Trăirile din vecinătatea morţii, constituie în prezent un dosar foarte voluminos şi care a fost şi continuă să fie în studiul unor personalităţi medicale, psihologi, fizicieni, etc., precum şi a unor senzitivi. Prin mijloace mass-media s-a făcut cunoscut faptul că aproximativ 8 milioane de americani au trăit astfel de experienţe.

Probabil că sunt cunoscute de un public foarte larg, lucrările doctorului Moody (134,135) şi ale lui Patrick von Eërsel (56) prin care sunt redate sistematizat, cercetările şi investigaţiile celor doi autori, fazele trăirilor de subiecţii care au suferit morţi clinice cu revenire la viaţă, fiind de acum de notorietate publică.

Având în vedere cele mai sus arătate, nu vom mai intra în amănunte, mai ales că în capitolul următor vom reveni asupra acestor NDE, când ne vom referi la timp în lumile paralele.

2.2.1.3. Fenomenele de dedublare

(Acest termen are o mulţime de sinonime: bilocaţie, decorporalizare, voiaj astral, etc.). Fenomenul este mult mai frecvent decât îşi închipuie omul neinformat. El este descris în multe

lucrări, unele avându-l drept tematică, ca de exemplu în lucrarea lui Fulviu Frigator (71), iar în altele constituind de asemenea o referire importantă, cum este cazul la Yram (208), la Lobsang Rampa (169, 231, 232), Dr. Eugen Celan (25). Prentice Mulford (136); Arthur Ford (69), Elsa Barker (6).

Dar dedublarea se regăseşte în banalitatea cotidiană a somnului şi visului. Bine spune Lobsang Rampa, referindu-se la acest aspect: *"Aproape toți oamenii îşi părăsesc corpul atunci când dorm. Apoi, când se trezesc, ei spun că ceea ce au văzut în somn nu este real, că au visat, pentru că, repetăm, oamenii au fost învățați să creadă că numai viața de aici de pe pământ este singura care contează şi că este imposibil ca cineva să poată călători prin spațiu atunci când doarme. În felul acesta multe întâmplări minunate sunt luate drept "vise". Precizăm că nimeni, niciodată, fie el savant sau medic nu a putut explica ce este visul."*

Fluviu Frigator (71), sistematizează dedublările pe care el le denumeşte *"decorporalizări"*, în *"spontane"* şi *"produse voluntar"* . În prima categorie intră cele produse în timpul somnului, în caz de accident şi din cauza unei suferințe sau a unei boli, iar cele din a doua categorie, cele produse prin magie şi contemplație mistică, sub influența drogurilor şi sub hipnoză.

Bilocația, adică aflarea unei persoane în două locuri diferite în acelaşi timp, este un caz particular al dedublării. Dar există şi un fel de *"trilocații."* Un astfel de caz mi s-a raportat direct, în urmă cu câțiva ani, de un prieten arhitect, care într-un moment de relaxare într-un crâng, în cursul unei deplasări cu maşina pe drumul Braşov - Sibiu, s-a pomenit la un moment dat, privindu-se de undeva *"de sus"*, *"în 3 exemplare"*, unul care se afla jos, pe terenul respectiv, altul care evoca scene pe care le trăise la Braşov - de unde tocmai venise - şi în fine un al treilea, care prezenta scene dinamice pe care avea să le repete în mod real, peste circa o oră la Sibiu! Fenomenul se pare că s-a produs ca urmare a unei practicări perseverente a *"rugăciunii inimii"* timp de doi ani, cu repetări de mii de ori zilnic.

În cele ce urmează vom reda un caz de dedublare prin hipnoză, care prin ineditul său, depăşeşte orice fel de altă informație pe care am obținut-o în acest domeniu până în prezent. Iată despre ce este vorba:

Prin anul 1945, regretatul meu frate, participa împreună cu alți colegi şi prieteni de liceu, la o serie de experimente de hipnoză şi magnetism. La momentul pe care doresc să-l evoc, tema era somnul de gradul III, somnul cataleptic, cu *"călătoria"* sufletul mediumului. Mediumul era o fată care învăța la liceul Domnița Ileana, care se afla lângă Liceul Mihai Eminescu, la care învățam noi; amândouă aceste licee se aflau pe strada Calea Rahovei, vis-á-vis de Primăria Sectorului III Albastru.

Hipnotizatorul, realiză foarte uşor mediumului cele două grade de somn, după care îi cere să intre în cel mai profund grad, somnul cataleptic, cerându-i să rememoreze tot ce i se întâmplă în acest timp, pentru a putea povesti în amănunţime la trezire. În sfârşit se realizează şi acest cel mai profund grad al somnului, confirmat prin rigiditatea corpului mediumului, care putea fi pus cu vârful capului şi călcâiele, între două scaune. După câteva minute, mediumul începe să manifeste gemete puternice, însoţite de convulsii ale corpului, care cade de pe scaune. În această situaţie, hipnotizatorul încearcă, mai întâi infructuos, datorită unui oarecare sentiment de panică, să liniştească mediumul şi să-l readucă treptat, la starea de conştienţă. După propria sa liniştire, în sfârşit operatorul reuşeşte să readucă la starea de conştienţă mediumul care părea epuizat. La cererea expresă, acesta povesteşte următoarele: *"M-am văzut ieşită din corp, pe care l-am văzut undeva jos, pus de voi pe două scaune şi vă vedeam pe voi adunaţi în jurul lui* (povesteşte în continuare în amănunt ce făcea fiecare)." *"Apoi m-am gândit, ia să mă reped până la liceul vostru să văd ce se întâmplă acolo."* (Liceul nostru fiind mic se făceau ore şi după-amiaza, mai ales cum era cazul laboratoarelor). *"M-am dus în cele din urmă în laboratorul vostru de fizico-chimice unde, profesoul X, tocmai vă prezenta maşina Wimshurt. Împinsă de curiozitate, m-am apropiat de acestă maşină (care după cum se ştie, debita un curent de circa 30000 V care era "condensat" în butelii de Leyda, legate de polii aparatului) şi din întâmplare m-am găsit prinsă între polii ei, provocându-mi mari dureri!..."*. Toate amănuntele povestite de medium, pe cine a ascultat profesorul, cine ce a făcut, dacă a râs sau a făcut alte şotii, toate acestea s-au confirmat a doua zi dimineaţă. Am uitat să precizăm că experimentul a avut loc în cartierul 11 Iunie, la aproximativ 3 - 400 m de Liceul Mihai Eminescu.

Nu putem să încheiem acest punct fără a menţiona extraordinara relatare care urmeză asupra dedublării, făcută de postul de radio "Europa Liberă" în urmă cu 7-8 ani:

..."Teozofia, al cărei fundament teoretic e constituit în bună parte de practica mistică indiană; discerne 6 învelişuri subtile alături de trupul material. Primele două, adică dublul eteric sau fluidic şi corpul astral sunt legate în mod expres de trupul fizic. Corpul fluidic reprezintă sediul sensibilităţii noastre, pe când cel astral care a determinat apariţia noastră în universul material şi care constituie aşa numita"Amprenta cosmică" purtată de fiecare individ înlăuntrul conştiinţei sale ca pe o busolă călăuzitoare. Prin tehnica de dedublare denumită "călătorie în astral" sau " proiecţia astrală", aceste prime învelişuri ale trupului, sunt utilizate ca nişte vehicule în scopul dobândirii unor informaţii meta- normale despre universul materiei. Astăzi, unul dintre cei mai dotaţi subiecţi pentru asemenea experienţe este americanul Ingel Swan. Născut în Colorado, în

1933, el a făcut studii superioare de biologie, precum şi Arte Plastice, iar din 1964 şi-a expus picturile în mai multe expoziţii. Stabilit la New York, Swan începe să-şi antreneze facultăţile "paranormale", ajungând la realizări remarcabile în viziunea extracorporală şi capacitatea de a produce fascicule luminoase ce-i ţâşnesc din vârful degetelor".

"În 1975 publică o carte intitulată "Sărutare de adio Pământului" unde îşi descrie şi analizează itinerariul spiritual. Despre experienţele monotone şi agasante întreprinse de Societatea Americană de Cercetări Psihice asupra aurei şi exteriorizării dublului, deşi încununate de succes, va păstra întotdeauna o amintire neplăcută".

"Dimpotrivă, testele realizate la "City College" din New York, sub supravegherea doctorului Gertrude Schneider, ce urmăreau modificarea de la distanţă a temperaturii unor obiecte, i-au făcut plăcere, fapt care scoate în evidenţă rolul major al compatibilităţii psihologice dintre subiect şi experimentator, în cercetările Psi. Dar celebritatea lui Ingel Swan, a fost definitiv stabilită odată cu proiectarea dublului său în diferite puncte ale Cosmosului, de unde culege informaţii, ce se dovedesc ulterior întrutotul exacte. Prima experienţă de acest fel, a fost organizată de Societatea Americană de Cercetări Psihice, cu trei săptămâni înainte ca sonda spaţială "Marineer 10" să ajungă în proximitatea planetei Mercur. Comparate cu raportul misiunii spaţiale, relatările lui Swan s-au dovedit a fi scrupulos exacte, declara cercetătorul Edgar Mitchel. Subiectul paranormal a descris cu exactitate fenomenele luminoase ce se produc la suprafaţa planetei, a detectat un câmp gravitaţional şi o atmosferă din jurul planetei Mercur; a identificat vânturi solare şi particule de energie înaltă, având nevoie de numai câteva minute pentru a intra în contact cu aceste realităţi, în timp ce sondei spaţiale i-au trebuit şase luni".

"În mod asemănător s-a desfăşurat şi călătoria acestui psihonaut pe planeta Jupiter, cu opt luni înainte ca sonda Pionier 10 să trimită date despre acet corp ceresc. Fizicienii Tard şi Papo, precum şi astronomul Hinek, şi-au mărturisit cea mai adâncă stupefacţie atunci când au constatat identitatea dintre informaţiile obţinute de aparatul spaţial şi cele oferite de Swan."

"În cadrul cercetărilor întreprinse de Standford Research Institute subiectul s-a dovedit capabil să descrie în cele mai mici detalii şi să dezvăluie modul de funcţionare a unor mecanisme aflate la distanţă, cu care nu intrase anterior în contact sau diferite locuri de pe pământ, cărora li se indica numai latitudinea şi longitudinea".

"Se înţelege aşadar de ce paranormalul interesează astăzi în cel mai înalt grad toate serviciile de inteligenţă din lume, fiind exploatat în scopuri militare".

Nu putem încheia acest paragraf, fără a pomeni măcar în treacăt de tehnicile de călătorie în astral cu ajutorul cristalelor, practicate şi descrise de Marcel Vogel (202) şi Daël Walker (237).

2.2.1.4. Vederea corpurilor de către clarvăzători

Vederea corpurilor subtile de către clarvăzători constituie dovada directă a existenţei acestora. După câte ştim din informaţiile prezentate de Dr. A. Leprince în cartea sa *"Undele gândului"* (113) tradusă de noi, în care autorul evocă experimentele prof. Caligaris, se arată cum acesta din urmă demonstrează practic că oricare om obişnuit poate dovedi capacităţi paranormale (inclusiv clarvederea) prin stimularea într-un anumit fel a unor puncte sau zone de pe suprafaţa cutanată, pe care el le denumeşte *"plăci psihocutanate"*. În acest fel, profesorul Caligaris a mai dovedit, poate fără să vrea, că de fapt calităţile aşa zise *"paranomale"* sau *"parapsihologice"*, sunt de fapt rudimente, rămăşiţe ale unor proprietăţi supersensibile pe care omenirea le poseda cândva la proporţii de masă. Prin practicarea tehnicilor prof. Caligaris, la numărul clarvăzătorilor dotaţi spontan sau accidental, se va adăuga un număr tot mai mare de persoane care vor avea posibilitatea de a vedea cu proprii lor ochi, o parte, un anumit nivel, din structura subtilă a fiinţei umane. Asupra acestui aspect deosebit de important, vom reveni după terminarea enumerării dovezilor privitoare la existenţa corpurilor energetice - emoţionale - mentale - informaţionale - spirituale ale fiinţei umane. Acum ne vom limita a mai preciza că Mary Anderson, în lucrarea sa *"Colour Healing"* (vindecarea cu ajutorul culorilor) (1), arată că există posibilitatea ca omul obişnuit să vadă corpurile subtile mai *"grosiere"*, utilizând nişte ochelari confecţionaţi din lentile de sticlă obişnuită, între care s-a introdus o substanţă denumită dicyanină, produsă în Germania încă înaintea primului război mondial. Aceeaşi autoare mai adaugă că aurele corpului devin vizibile de asemenea omului obişnuit, utilizând în chip de ochelari, filtrele lui Kilner, şi utilizând lumină ultravioletă.

2.2.1.5. *"Amprentele"* Kirilian şi electronografice

Aceste importante tehnici de investigaţie biologică şi medicală, au fost amplu descrise şi examinate în două lucrări de înaltă ţinută ştiinţifică şi tehnică, una aparţinând Dr. E. Celan (23), iar cea de-a doua Dr. Fl. Dumitrescu (215), inventatorul metodei electronografice.

Ne vom limita aici a menţiona că A. Baciu şi Cl. Baciu (212) arată că efectul Kirilian se obţine în regim de radiofrecvenţă între 500 kHz şi 3 Mhz şi că electronografia are la bază aceleaşi date generale ale efectului Kirilian, doar că în ultimul caz se utilizează un impuls electric unic, de formă şi de polarităţi bine determinate.

Imaginile colorate care apar în electrocronografie sunt în funcție de polaritatea impulsului.

Impulsurile pozitive crează efluvii luminoase (aure concentrice față de conturul organismului) cu numeroase detalii de exterior şi mai puține detalii de interior. Imaginea are numeroase neregularități ascuțite orientate spre exterior şi evidențiază interacțiunea organismului viu cu mediul electric extern.

Impulsurile negative direcționează efluviile luminoase spre interiorul organismului, evidențiind numeroase detalii de interior şi având marginile exterioare mai rotunjite: imaginile obținute pun în evidență detalii de configurație electrică internă.

Spectrul de culori obținut în electronografie este mai larg decât cel dat de efectul Kirilian (de la ultraviolet până la roz). Forma, claritatea şi culoarea imaginilor dau indicații asupra eventualelor stări patologice ale organismului, ca şi a stării psihice.

Pentru mulți autori, imaginile amprentelor Kirilian şi electronografice, reprezintă sau se identifică cu corpurile subtile. După cum vom vedea însă mai târziu, este cel mai probabil că ele reprezintă doar interferențe ale corpurilor mai grosiere cu câmpurile electrice, electromagnetice şi magnetice create artificial.

2.2.1.6. Nivelurile diferite de profunzime ale hipnozei

Irina Holdevici şi Ilie P. Vasilescu arată în interesanta lor lucrare despre hipnoză (88) referindu-se la teoria disocierii personalității şi teoria funcționării diferențiate a celor două emisfere cerebrale.

"În anul 1973 Hilgard se referea pentru prima oară la conceptul de "obsevator ascuns", discutând unele fenomene care se petrec în timpul hipnozei. Termenul a izvorât din interpretarea unor date experimentale referitoare la controlul durerii prin hipnoză, experimente în urma cărora a rezultat că, în timpul hipnozei, durerea dispare din punct de vedere subiectiv, dar corelatele ei fiziologice persistă; în acelaşi timp, subiectul înregistrează durerea la nivelul de care este responsabil "observatorul ascuns". (Subiectului aflat în hipnoză i se cerea să introducă mâna în apă cu ghiață şi să spună dacă simte sau nu durerea. Experimentatorul constată cu surpriză că acesta relatează verbal că nu simte durerea, în timp ce, cu cealaltă mână, el scrie automat că o simte)."

O explicație posibilă pentru acest fenomen ar fi aceea a disocierii psihologice între diversele substructuri ale personalității. În ce ne priveşte, noi credem că este vorba de corpuri subtile cu funcții mentale situate în planuri diferite. De altfel, aceiaşi autori referindu-se la experimentele lui Tart arată următoarele:

"Tart (1970) a interogat un subiect, foarte dotat pentru hipnoză, asupra stării trăite de acesta în timpul unei transe profunde. Acesta a caracterizat starea sa astfel:

-absența senzației corpului propriu;

- *absența senzațiilor sau evenimentelor venite din afară; conștientizează doar un fel de fluid sau flux de energie care îl înconjoară;* (sublinierea ns.)

- *nu are conştiința lumii exterioare, cu excepția vocii depersonalizate a hipnotizatorului care îi transmite mesaje agreabile şi amuzante, care parcă îi vin din marea infinită a oceanului cosmic;* (sublinierea ns.)

- *sentimentul că se află în afara timpului;* (sublinierea ns.)

- *pierderea identității personale;*

Desigur nu toți subiecții sunt capabili să atingă o astfel de profunzime a transei hipnotice. Interesant este că stări similare cu cele descrise de subiectul investigat de Tart au fost descrise de cei care au studiat diversele variante ale meditației de tip oriental (Govinde, 1960; Philips, 1963)".

2.2.1.7. Bioritmurile fizic, emoțional şi intelectual ca dovadă a existenței unor corpuri diferite.(în spații diferite)

De mai bine de douăzeci de ani, au intrat în uz curent calculele de *"bioritm"*, la început în țările avansate, apoi preluând de la acestea şi în celelalte țări, pentru anumite categorii de personal cu mare răspundere pentru un mare număr de oameni, cum ar fi aviatori, navigatori, mecanici conducători de trenuri, etc.

După cum se ştie din popularizarea făcută prin mijloace mass-media, aceste calcule de bioritmuri, cuprind trei categorii de sinusoide, care pornesc din acelaşi punct comun (data naşterii) şi având următoarele rații sau cicluri complete ale sinusoidei: 23 zile şi jumătate pentru bioritmul fizic, 28 zile pentru bioritmul emoțional şi respectiv, 33 zile şi jumătate pentru bioritmul intelectual (mental). Noi credem că existența acestor rații diferite ale bioritmurilor, poate constitui o dovadă a existenței unor corpuri diferite: fizic, emoțional (astral) şi intelectual (mental).

Nu putem încheia enumerarea dovezilor existenței corpurilor subtile, fără a face trimitere la fotografia reprodusă de doctorul A. Popescu Bălceşti (153) chiar înainte de pagina cu titlul *"Este fotografie senzațională la propriu, făcută într-o sală de operații a unui spital, când este prins pe peliculă momentul părăsirii corpului de către sufletul Karinei Fischer, decedată în timpul unei intervenții pe inimă".*

Credem că dovezile expuse pe scurt mai sus, sunt prea covârşitoare pentru a mai pune la îndoială existența corpurilor subtile, invizibile omului de astăzi în condiții obişnuite.

Dacă însă încercăm să sintetizăm datele adunate pe toate planurile prezentate, atunci vom constata că există inadvertențe, nonconcordanțe şi o serie de dificultăți în corelarea şi interpretarea datelor. Acest lucru nu trebuie să ne mire dacă avem în vedere faptul că şi în bazele medicinei allopate, de exemplu în osteologie, există diferențe de inventar!

Bazele de informare ale structurilor corpurilor subtile, invizibile omului obişnuit în condiții obişnuite, provin în general din două surse: informații transmise de-a lungul mileniilor, din cunoaşterea umană primară, ştiința tradițională cum i se mai spune, şi din descrierile clarvăzătorilor în decursul timpului, din diferitele arii geografice de spiritualitate ale planetei.

Din examinarea planşelor I şi II, care constituie sinteze de date (în măsura în care le-am avut la dispoziție), prima privitoare la structura corpurilor subtile, iar cea de-a doua cu privire la culorile centrelor energetice asociate şi implicate în existența acestora, constatăm că în ciuda unor evidente diferențe la unii autori, se pot totuşi contura unele consensuri. Astfel, în privința corpurilor constatăm că majoritatea autorilor consideră că există 7 structuri diferite. Excepție fac, Djuna, care consideră 5 învelişuri sau biocâmpuri, şi Dr. Popescu-Bălceşti, care indică patru corpuri.

În general autorii nu-şi desconspiră sursele de informare. O excepție o constituie Djuna, care menționează că sursele de informare sunt Vedanta şi Tantra, din cunoaşterea antică a Indiei. Un fapt de mirare rezultă din observația că doi autori, Elena Iliescu şi Adam Ramon, mărturisesc că adoptă poziția ştiinței spirituale a lui Rudolf Steiner, dar comparând modul cum sunt formulate, cel puțin în cazul celui de-al doilea, devin de nerecunoscut. Aceasta explică intervenția problemelor de semantică, a diferențelor rezultate din traduceri superficiale şi a altor factori, în general subiectivi, mai greu de apreciat. Acest lucru este valabil nu numai pentru cele două cazuri citate, ci în general pentru toate diferențele apărute artificial.(În literatura românească cea mai recentă, Kahan (248) identifică 4 corpuri: corp fizic, corp vital sau dublu eteric şi corpul astral la care ataşează ceea ce el denumeşte *"germenele"* spiritual, iar Victor Duță (245) surprinde cu o schemă foarte curioasă: corp fizic şi corp eteric. Acesta din urmă ar cuprinde corpul astral, corpul energetic şi sufletul (?!)).

În privința culorilor centrelor energetice asociate corpurilor subtile sintetizate în cea de-a doua planşă, se remarcă foarte uşor că se conturează un oarecare consens prin etalarea culorilor curcubeului, începând cu roşu pentru cel mai inferior şi terminând cu violet: roşu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo şi violet. Această distribuție a culorilor centrelor energetice după aceea a curcubeului ni se pare şi cea mai "logică", dacă avem în vedere şi mențiunea din *"Evanghelia Păcii"* că *"Tatăl Ceresc a trasat cu Mâna*

Sa" curba acestuia conferindu-i astfel o importanță aparte, am putea spune un anumit *"ceva inexprimabil"* mai mult intuit, al Divinității. Încercarea de a explica apariția curcubeului după ploaie prin compararea cu prisma care descompune lumina albă în cele 7 culori ale spectrului, ni se pare o inutilă grosiertate. La discuția culorilor vom mai reveni după prezentarea amplă a structurii subtile a ființei umane.

Dintre toate modelele de structuri ale acestei părți invizibile omului obişnuit în condiții obişnuite ale ființei umane, am ales două care ni se par a se completa în chip minunat: cel al lui Ch. Lancelin şi cel al Barbarei Ann Brennan. Primul este singurul model care cuprinde date fizico-chimice cu privire la aceste corpuri, iar modelul Ann Brennan, care ni s-a părut şi cel mai clar, cuprinde după cum vom vedea, elemente de o excepțională importanță cu privire la matricea energetică - informațională umană.

2.2.2. Corpurile energetice - emoționale - mentale - informaționale - spirituale, după Ch. Lancellin

"Principiul constitutiv al Cosmosului este reprezentat de o triunitate: Spirit, Energie, Esență; în permanență activă, radiază în jur cele trei aspecte ale structurii sale, care prin transformări dau naştere la tot ceea ce există. În om spiritul se manifestă ca inteligență, energia devine "viață" (suflet), iar esența transformată în substanță, constituie organismul.

Nu se poate concepe nici o formă de energie fără un substrat asupra căruia să se exercite: deci Spiritul trebuie să aibă un corp - oricât de spiritual - dar un corp specific, de manifestare individuală la fiecare om în parte. Întreaga energie a Universului ce se manifestă între cele două extremități ca materie (energie de joasă frecvență, plan material inferior) şi Spirit pur (energie de foarte înaltă frecvență, plan spiritual) are între aceste două stadii planuri intermediare de manifestare. Trecând de la cel superior la cel inferior, în vederea animării organismului, spiritul este obligat să "îmbrace" o "îmbrăcăminte" corespunzătoare mediului pe care îl traversează, ultima fiind conținută în corpul material, necesară Spiritului pentru a exista în lumea fizică. Ansamblul acestor învelişuri formează "sufletul", având drept conținut "spiritul" şi drept element de manifestare fizică concretă: corpul material."

<u>Structura sufletului (a corpurilor sau a învelişurilor)</u>

Sufletul ca intermediar plastic între spirit şi corp este alcătuit dintr-o substanță ce nu este nici de natură spirituală, nici de natură materială, aflată între cele două, pe care o numim *"natură eterică"*.

Sub diferitele sale forme de evoluție (Suflet Vital = corp eteric, suflet senzitiv = corp astral, suflet inteligent = corp mental) el poate fi pus în evidență experimental, de maniere diferite. Astfel, cel aflat

ca evoluție în imediata apropiere a organismului - Corpul eteric (energetic), poate fi văzut, auzit, pipăit; corpul astral izolat în anumite condiții poate fi doar văzut; corpul mental poate fi imprimat numai pe placa fotografică. Stadiile superioare de evoluție nu pot fi percepute prin experiențe fizice directe, ci numai cu ajutorul altor persoane aflate în stare de transă hipnotică.

În totalitate s-au observat pe o cale sau alta, şapte corpuri în evoluție materie - spirit:

1. Corpul eteric (energetic)
2. Corpul astral (senzitiv)
3. Corpul mental (inteligență)
4. Corpul cauzal (memorie, voință)
5. Corpul moral (deosebire bine- rău)
6. Corpul intuitiv
7. Corpul conştiinței.

Primele trei păstrează într-o oarecare măsură forma corpului fizic, ultimele patru având o cu totul altă formă de manifestare care va fi prezentată ulterior. Studierea experimentală a acestor corpuri s-a făcut prin dedublare (separarea sufletului de corp) a unor persoane aflate în stare de somn magnetic profund; a fost urmată de izolarea dublului eteric şi atingerea succesivă a celorlalte stadii (corpurile mental şi astral) şi întrezărirea corpului cauzal.

Experimentarea se desfăşoară astfel: după ce persoana medium a fost adusă în stare de somn magnetic, i se va ordona să se dedubleze lăsându-şi corpul fizic în fotoliul în care se află şi trimițându-şi (sau mergând el însuşi şi ducându-şi) forma eterică în fotoliul al doilea, aflat în stânga primului, în imediata apropiere. În acest timp el este pus să descrie observațiile sale asupra operației ce are loc. Se formează, după spusele celor care au experimentat, o *"ceață"* din ce în ce mai luminoasă şi mai colorată la stânga corpului fizic. Propriul corp fizic, care inițial apare strălucitor, se întunecă, în timp ce dublul devine din ce în ce mai condensat pentru a lua o formă clară. Această dedublare este relativ uşoară şi poate avea loc şi în stare obişnuită (anestezie, leziuni, şocuri, somn profund).

Corpul eteric ce s-a desprins din corpul fizic se prezintă ca forma umană fizică, având drept "*animator*" energia vitală a organismului; el este legat de corpul fizic printr-un cordon de grosimea degetului, uşor bombat la capetele de racord, de 8 - 10 metri lungime, neextensibil şi străbătut de descărcări energetice, ca un tub Geissller. Cordonul este colorat în albăstrui în partea de jos şi în portocaliu în partea superioară, constituind curentul vital ce merge între corpul energetic şi cel fizic, iar partea portocalie reprezintă curentul invers.

2.2.2.1. Corpul eteric

Corpul eteric sau energetic apare format din două jumătăţi diferit colorate, albăstrui în stânga şi portocaliu în dreapta, unite printr-o reţea de fire foarte fine. Jumătatea din stânga este acoperită de celule vibratile mai numeroase în partea superioară decât în partea inferioară. Rolul lor pare să fie acela de a absorbi energie cosmică şi de a o transforma în energie specifică. Sub această formă, energia este transmisă prin intermediul firelor fluidice, părţii drepte. Partea dreaptă este acoperită de o reţea de astfel de fire, a căror unire formează cordonul vital care, unind corpul energetic cu corpul fizic, îi dă energie (viaţă). Firele în număr extrem de mare, de ordinul miilor, sunt mai numeroase în zona creierului şi a inimii decât în celelalte zone; au o densitate de 10-15 /cm^2; majoritatea sunt albăstrui şi aduc curentul vital de la stânga la dreapta; altele portocalii, în număr mai mic, reprezintă curentul opus, de la dreapta la stânga. Grosimea lor este aceea a unei sârme şi au o sensibilitate extrem de accentuată. Există trei conductoare albastre mai groase:

- unul, de grosimea degetului mic, uneşte inima, aflată în stânga, cu partea dreaptă, la înălţimea arterei pulmonare drepte;
- al doilea, mai mic, uneşte cele două emisfere cerebrale în dreptul glandei hipofize, care pare să joace un rol deosebit în funcţionare;
- al treilea, mai mic , uneşte mijloacele celor două jumătăţi ale cerebelului.

Din cele de mai jos rezultă că partea stângă a corpului eteric este cu mult mai importantă decât cea dreaptă: ea conţine inima, marele nerv simpatic, laringele şi toate organele unice; intestinul este jumătate în dreapta jumătate în stânga, legate prin fire fluidice. Această parte apare mai strălucitoare decât celelalte, care pare să aibă un rol de transmitere a energiei cosmice. Polarizarea celor două regiuni este opusă.

Controlul asupra dublului eteric se poate face experimental ţinând cont că mişcările dublului eteric sunt reproduse de corpul fizic şi deci sunt perfect sincrone; pe de altă parte, conţine sensibilitatea corpului fizic. Astfel se pot folosi două metode:

a) cunoscând distanţa la care dublul se află şi poziţia sa (identică cu cea a corpului fizic) se prinde aerul cu degetele apropiindu-se puţin câte puţin de locul în care se presupune că se află dublul eteric: în momentul în care este *"atins"*, corpul fizic are o mişcare reflexă la locul atins şi va freca acel loc pentru a îndepărta durerea.

b) cu ajutorul unei pensete se ia o bucată de vată înmuiată în apă sărată, îndulcită sau acidulată şi se introduce pe pipăite, cu ajutorul celui magnetizat, în gura dublului eteric: corpul fizic va

recepţiona gustul şi astfel se va confirma obiectivitatea existenţei dublului eteric.

Între corpul fizic şi dublul său eteric este cordonul care le uneşte, care pleacă din organismul fizic de la înălţimea pieptului, în dreptul splinei (plexul solar). Dacă se introduce mâna cu foarte multă grijă între corpul fizic şi dublul său eteric se atinge la un moment dat un loc pe care subiectul experienţei îl exteriorizează printr-un gest reflex de durere sau de apărare: s-a atins cordonul fluidic. Întreruperea acestuia poate duce la moartea corpului fizic. Căile de captare energetică din mediul cosmic folosite de corpul energetic sunt:

a) aspirarea de către partea stângă a dublului eteric a energiei cosmice cu ajutorul papilelor vibratorii şi transformarea ei în energie specific umană; se transmite părţii drepte cu ajutorul firelor fluidice care leagă cele două părţi.

b) absorbţia de către partea dreaptă a corpului eteric, a energiei provenite din hrană (energia de tip inferior) şi transformarea ei în energie specific umană; transmiterea energiei de acest ultim tip, parţial părţii stângi (prin puţinele fire portocalii) şi majoritatea organelor superioare ale corpului fizic: creier, măduvă, nervi.

c) respiraţia normală - punând organismul în contact cu energia cosmică, duce nu numai la împrospătare a sângelui prin plămâni, ci şi la o reacumulare de forţă vitală pentru corpul eteric.

Pe lângă aceste surse exterioare, dublul eteric este alimentat cu energie superioară prin cordonul fluidic ce îl leagă de corpul astral în aceeaşi manieră în care corpul fizic este legat de cel eteric. Energia vitală primită de corpul eteric este folosită astfel: cea mai mare parte serveşte la întreţinerea şi refacerea organelor corpului fizic; o parte (starea statică) înconjoară corpul fizic sub forma unei aure; altă parte (starea dinamică) iese sub formă de efluvii din anumite puncte ale corpului fizic (ochi, creier); în aceste emanaţii fluidul pare strâns legat de fluidul astral. În sfârşit, o altă parte pare să se acumuleze în splină, unde se transformă în fluid astral. Într-adevăr, în dreptul splinei este legat cordonul fluidic ce leagă dublul eteric de corpul fizic şi din dreptul aceluiaşi loc se vede ieşind fluidul eteric în momentul morţii sau exteriorizării (dedublării).

Experienţe fizico-chimice făcute asupra corpului eteric au arătat că fluidul respectiv se supune tuturor legilor refracţiei şi polarizării. Radiaţiile vizibile sau invizibile de către martorii experienţei, exercită o acţiune asupra sulfurii de calciu fosforescentă plasată în mediul respectiv. Substanţa eterică se dizolvă uşor în apă şi în oarecare măsură şi în alte lichide. În momentul dedublării are loc o condensare a fluidului eteric ce iese din organe, producând o scădere a temperaturii sale ce poate atinge 0^{0}C.

Substanța finală este într-o stare de transformare continuă: există un moment în care ia naștere, are perioade succesive de formare, de creștere, de conservare și de decădere; ea supraviețuiește numai trei zile după moartea corpului fizic. Deși cu un oarecare caracter material, substanța fluidică se poate transforma sub controlul voinței, de exemplu pentru a străbate prin ziduri în cazul unor uși închise.

Ca formă: păstrează exact forma corpului fizic, al cărui tipar este: aceasta înseamnă că posedă o energie de formă și o energie de volum.

Organe: dublul eteric conține absolut toate membrele și organele corpului fizic. Organele senzoriale ale dublului eteric pot fi exteriorizate separat din corpul fizic (de exemplu, auzul).

Proprietăți fizice: dublul eteric are o sensibilitate extrem de accentuată la agenții exteriori: lumina, electricitatea, etc., determină aceleași reacții de apărare prin sustragere de sub acțiunea lor ca și vietățile fizice inferioare (protozoare).

Întunericul nu-l deranjează și cu lumina se obișnuiește destul de ușor, dacă nu este prea intensă. Când întunericul este prea puternic, dublul are tendința de a reintra în corpul fizic.

Presiunea atmosferică acționează diferit: la presiune mai mare de 760 mm Hg, se accentuează efectele mecanice; la presiune mai mică de 760 mm Hg are loc dilatarea materiei, accentuarea luminozității. Umiditatea atmosferică, apa și majoritatea lichidelor acționează ca dizolvant de substanță eterică. Gazele nu o influențează. Este bună conducătoare de electricitate: este atrasă de cea pozitivă și respinsă de cea negativă.

Fluidul eteric se propagă ca și electricitatea, dar ceva mai greu de-a lungul corpurilor conducătoare.

Proprietăți chimice: Substanța eterică exercită o anumită acțiune asupra unor săruri (sărurile de argint sau precipitate) ca urmare a luminozității proprii.

2.2.2.2. Corpul astral

Prin magnetizare intensivă se poate reuși să se obțină degajarea corpului astral (senzitiv) din corpul eteric. Prin procedee analoage de control (prinderea aerului, metoda vatei îmbibate într-o anumită substanță) se poate stabili, văzând reacția corpului fizic forma corpului, forma corpului astral pentru omul respectiv când acesta este suficient de condensat. Există o legătură fluidică (un cordon de legătură) între corpul astral și cel eteric, legat de acesta în regiunea splinei din corpul eteric. Spre deosebire de cordonul fluidic dintre corpul fizic și dublul eteric, care este în întindere limitată, cordonul fluidic ce leagă corpul eteric de cel astral, are o extensibilitate aproape nelimitată.

Forma corpului astral este asemănătoare celui fizic, având însă proprietatea deosebită că se poate modifica după dorință. Corpul astral constituie sensibilitatea corpului fizic, acesta acționând asupra sistemului nervos-senzitiv şi motor al acestuia. Ca şi corpul eteric, corpul astral îşi extrage forța - substanța sa, din mediul ambiant, prin cele trei căi: respirația pulmonară a corpului fizic - corp eteric - corp astral şi aspirația de către partea stângă a dublului eteric a energiei cosmice transmise corpului astral. Splina, locul de unde pleacă cordonul fluidic, pare să fie organul în care forța eterică sublimează şi se transformă în forță astrală. Substanța astrală, spre deosebire de cea eterică, nu este polarizată, este mai rarefiată, strălucitoare şi uşor albăstruie. După teoria emisă de un oarecare Dr. X, forța nervoasă ce se acumulează în memorii se primeneşte de la creierul mic. Creierul mic este format din trei lobi: lobul stâng, lobul drept şi cel mijlociu.

Dacă se extrage lobul drept, animalul amputat se întoarce spre stânga şi invers pentru lobul stâng. Dacă se extrage întreg creierul mic, animalul lipsit de curent nervos rămâne mai întâi nemişcat, după un timp mişcarea revenindu-i, dar lentă şi pentru puțin timp, revenirea datorîndu-se forței de rezervă pe care neuronii au acumulat-o şi care după epuizare nu mai este înlocuită şi atunci mişcarea se va opri definitiv şi total. Pe de altă parte se poate arăta că în timpul zilei partea nervoasă emisă de creierul mic trece prin pedunculul superior (care se termină în miezul roşu al lui Silling din creierul anterior) şi se acumulează în neuronii cerebrali. Seara, celulele cerebrale se încarcă cu toxine. Curentul nervos este refulat în creierul mic, apare starea de somn în timpul căreia sângele preia celulele cerebrale pline cu elemente de dezasimilație. Creierul mic generează constant forța nervoasă. Neputând să se transmită către creier, ea trece în timpul somnului, prin pedunculul cerebral inferior, coboară în substanța cenuşie anterioară măduvei (prin care este în legătură cu marele simpatic) încărcând marele simpatic ai cărui neuroni o acumulează, pentru a o reda la deşteptare.

Deci creierul mic este acela care sub *"impulsul"* şi controlul corpului astral senzitiv, conduce forța nervoasă şi o acumulează în neuroni. Ca şi forța vitală, forța astrală nu este folosită în totalitate pentru realizarea funcțiilor fiziologice şi o parte din ea se răspândeşte în jurul organismului, într-un amestec strâns cu forța vitală. Starea ei dinamică se manifestă prin aceleaşi căi: extremitatea degetelor, organe senzoriale, etc. Se remarcă în mod deosebit radiația care se face prin intermediul ochilor. Degajările fluidice cele mai puternice - în caz de moarte sau dedublare - au loc la nivelul splinei şi la nivelul glandei pineale unde energia astrală se transformă în energie mentală. Dacă corpul astral în contact cu energia cosmică, o preia, o transformă în forță specifică şi o

transmite parțial creierului mic, centrilor nervoşi şi substanței cenuşii - sub formă de forță.

Partea de energie transmisă corpului eteric este preluată de acesta şi devine viață organică. În acest context se explică uşor de ce persoanele cu membre amputate simt uneori dureri în aceste membre inexistente. Amputarea membrului fizic nu duce la dispariția membrului corespunzător din corpul astral. Plasat în condiții dureroase, de pe urma cărora ar fi suferit membrul fizic amputat, absent, el simte aceeaşi impresie de durere care se transmite creierului.

Structura corpului astral

Substanța din care este alcătuit corpul astral provine din planul imediat superior celui fizic. Ea este materială, dar extrem de subtilă. Poate face să ilumineze sulfura de calciu.

Forma: Forma obişnuită a corpului astral este forma corpului uman, dar cu o treime mai mare, mai *"dilatată"*, decât cea a organismului; ea se poate schimba fie voluntar, fie sub influența unor voințe exterioare (cea a experimentatorului).

Structură:

Corpul astral conține o *"copie"* a întregului sistem nervos fizic, deci toate organele de legătură şi sistemele corpului material. Spre deosebire de corpul eteric unde acestea sunt veritabile reproduceri în substanță fluidică, la corpul astral ele apar doar ca suport pentru sistemul nervos ce este perfect reprodus. Verificarea acestei proprietăți se poate face în mod experimental: dacă se introduce mâna într-un loc oarecare în corpul astral, mediumul se plânge de dureri localizate la organul care a fost atins. Cordonul fluidic ce leagă corpul astral de corpul vital (cordonul de *"argint"*) este subțire, extrem de extensibil, strălucitor şi cu tentă albăstruie. Spre deosebire de cordonul vital, el prezintă noduri (umflături) în prelungirea sa.

Deşi având brațe şi picioare, care sunt rudimentare, în vederea unirii cu corpul eteric, corpul astral se deplasează dintr-o dată şi în linie dreaptă, cu o viteză mai mare decât a sunetului (după ing. Matla şi Zaalberg van Zelst) sau cu cea comparabilă electricității (autorul). Greutatea specifică a acestei substanțe este de 12,26 ori mai mică decât a hidrogenului şi de 176,5 ori mai mică decât a aerului. Substanța fluidică care alcătuieşte corpul astral se supune legilor gazelor. Greutatea medie a unui corp astral este de 67 mg, iar volumul său, adus la condiții normale este de 49,2 dm^3.

Structura sa internă este atomică, iar moleculele sale sunt în acelaşi timp micuțe şi foarte grele: prin dilatarea lor corpul se ridică, prin contracția lor corpul coboară. Distanțele sale intermoleculare sunt de 175 ori mai mari decât acelea ale unui gaz obişnuit. Forța interioară de coeziune care îl pune în mişcare este de natură

bioelectrică: pe de altă parte, corpul însuşi este de natură electrică bipolară şi este supus inducţiei electrice - fie naturală, fie artificială. Este în consecinţă cu atât mai atras de pământ cu cât este mai încărcat prin natura sa şi prin inducţie. Moleculele sale se mişcă în intervalele moleculare ale aerului, deci întreg corpul astral este plin cu aer la aceeaşi presiune ca şi straturile de aer vecine, deci nu are tendinţa de a se ridica în straturi mai rarefiate; forţa interioară, supusă voinţei sale îi dilată sau contractă moleculele pentru a putea să se ridice sau pentru a coborî. S-au stabilit de către inginerii olandezi J.K.W.F. Matla şi G.Y. Zaalberg van Zelst, ca proprietăţi ale corpului astral: capacitatea de a aprecia dimensiunile reale ale obiectelor, de a distinge orice nuanţă de culoare, de a citi în întuneric, de a vedea prin corpuri opace, de a sesiza gândurile şi de a percepe orice agent ca pe o vibraţie tactilă.

Proprietăţi fizice:

Corpul astral produce radiaţii ce impresionează sulfura de calciu. El emite o luminozitate specifică, ale cărei radiaţii se supun legilor reflecţiei şi polarizării. Substanţa astrală trece prin orice ecran şi întrepătrunde materia (sublinierea ns.), este insolubilă în apa pură care nu are nici o influenţă asupra ei şi în general în oricare lichid. Corpul astral posedă în acelaşi timp energie de volum şi energie de formă - putându-şi modifica nu numai dimensiunile, dar putându-şi schimba complet forma după voinţă (sublinierea ns.).

Prin el însăşi, corpul astral nu are nici o acţiune asupra materiei: nu este în condiţii obişnuite, nici vizibilă, nici sensibilă, nici tangibilă, dar substanţa se poate combina uşor cu substanţa eterică, ce îi transmite atunci toate proprietăţile sale. Această proprietate se exercită într-o manieră extrem de extinsă şi combinaţia poate avea loc nu numai cu propriul corp eteric, ci şi cu oricare altul, aflat la orice distanţă. Rezultă că în apropierea organismului său, corpul astral foloseşte propriul său corp eteric pentru a acţiona asupra materiei, iar la distanţe mai mari, unde corpul eteric nu mai poate ajunge, corpul astral asimilează forţa altui individ pentru a-şi exercita acţiunea. Lumina nu influenţează asupra corpului astral, iar vidul o atrage puternic.

Proprietăţi chimice

În afara reacţiei asupra sulfurii de calciu nu se cunosc alte reacţii chimice provocate de substanţa astrală. S-au obţinut şi fotografii ale corpului astral - deci reducerea sărurilor de argint - dar se pare că în aceste cazuri, reacţia s-a datorat substanţei eterice cu care substanţa astrală se asociază.

2.2.2.3. Corpul mental

Printr-o magnetizare intensivă a corpului astral se formează în jurul capului o aureolă strălucitoare, având creierul drept centru; continuând această magnetizare aureola se extinde, devine din ce în ce mai luminoasă şi îmbracă întregul corp într-o aură vastă cu o luminozitate extrem de mare pe măsură ce urcă spre cap, în jurul căruia formează o lumină de formă sferică: *"sfera"* (sau *"bula"*) mentală - care nu poate fi văzută cu ochiul liber, dar, pe care placa fotografică o înregistrează cu uşurinţă (Dr. Baraduc din Paris, a fotografiat peste o mie de bule mentale); este suficient să se dirijeze obiectivul aflat în penumbră, spre persoana magnetizată sau chiar spre o persoană oarecare, suficient de nervoasă pentru a se dedubla uşor, în momentul în care este absorbită de o muncă intelectuală intensă.

Bula mentală adică partea superioară (capul) a corpului astral a putut fi uşor fotografiată, dar restul corpului, de luminozitate din ce în ce mai scăzută mergând spre picioare, prezintă dificultăţi în fotografiere. Energia mentală are aceeaşi sursă ca şi celelalte două forme de energii precedente: din mediul ambiant prin aspiraţie proprie (pătrunderea directă în corpul mental a energiei cosmice), prin sublimarea energiei astrale şi prin respiraţia organică a corpului fizic. O parte din această energie mentală, astfel obţinută serveşte la elaborarea concretă a gândurilor. Cealaltă parte emană în jurul corpului, aproape exclusiv în jurul emisferelor cerebrale. Se pare că centrul de acţiune al corpului mental (menţionat şi de filozoful matematician Descartes) este în dreptul glandei pineale, în centrul creierului. Circumvoluţiunile creierului constituie locul unde se face comunicaţia între corpul astral şi cel mental.

În majoritatea situaţiilor corpul astral foloseşte ca intermediar între corpul mental şi cel eteric , dar există cazuri în care corpul mental acţionează asupra organismului material direct, prin corpul eteric: o bucurie puternică face să bată inima mai puternic şi mai repede, o frică puternică influenţează intestinul de exemplu. Gândurile negative de orice tip sunt punctul de plecare al tuturor bolilor, atât de natură nervoasă (astenii, depresiuni), cât şi de altă natură, organică.

Ca structură:

Trebuie menţionat că nu se poate defini exact substanţa corpului mental. Se ştie că este un fluid extrem de sensibil şi de subtil, având totuşi un caracter material. Într-adevăr, fiziologia arată că efectul gândirii - adică acţiunea corpului mental asupra creierului - este distrugerea unor celule cerebrale, ceea ce ar fi imposibil de explicat fără a recunoaşte caracterul material al substanţei mentale. Pe de altă parte, fenomenul autosugestiei pur mentale (transmisia gândurilor), a cărui realitate este incontestabilă, aduce o nouă probă

în favoarea afirmaţiei materialităţii substanţei mentale. În al treilea rând, acţiunea sa puternică asupra sărurilor de argint confirmă încă o dată acest lucru.

Forma: În timp ce corpul eteric prezintă întotdeauna exact forma corpului fizic, iar corpul astral în cele mai multe cazuri, corpul mental nu are formă proprie. El constituie un fel de aură care îmbracă tot corpul fizic şi deci are o formă ovoidă sau elipsoidă destul de lungă, cu diametrul mare dispus vertical. El se prezintă în culori diferite, cu luminozitate slabă în dreptul picioarelor şi din ce în ce mai accentuată pe măsură ce urcă spre cap. Este probabil (dar încă neverificat experimental) că şi corpul mental este legat de cel astral cu o legătură fluidică, extrem de subtilă. Subiecţii cu posibilitatea vederii în astral au afirmat că cele două corpuri se leagă prin două canale diafane şi subtile laterale, în formă de aripi - probabil necesare curenţilor ascendenţi şi descendenţi de legătură.

Proprietăţi:

Reacţiile corpului mental sunt de două tipuri: cele ce le produce asupra propriului său corp şi cele ce afectează mediul înconjurător. Efectele produse asupra lui se traduc prin culori diferite ce apar ca efect al gândurilor şi sentimentelor momentane. S-au stabilit următoarele:

1. Orice sentiment înalt produce un colorit bleau sau cu o nunţă de bleau;

2. Orice sentiment neutru sau indiferent dă un colorit gri sau maro deschis;

3. Orice sentiment negativ (inferior) dă o coloraţie roşie sau cu o nuanţă de roşu.

Alte corpuri superioare

Prin magnetizări intense făcute asupra corpului mental s-a reuşit să se obţină vizualizarea şi descrierea de către subiecţi martori cu vedere în astral a altor corpuri succesive:

2.2.2.4. Corpul cauzal

Se prezintă sub forma unei flăcări strălucitoare, cu baza deasupra corpului mental şi vârfurile flăcărilor în sus. În jurul flăcărilor există o aură încă şi mai strălucitoare. Este sediul memoriei şi al voinţei.

2.2.2.5. Corpul moral

Se prezintă sub forma unui soare orbitor, cu radiaţii uniforme. Constituie centrul de deosebire între Bine şi Rău.

2.2.2.6. Corpul intuitiv

Se prezintă sub forma unei lame de sabie. Constituie corpul de legătură cu spiritul.

2.2.2.7. Corpul conştiinţei

Constituie sediul EU-lui.

În aceste condiţii, schema completă a structurii fiinţei umane este următoarea:

Corpul fizic: - materie

Corpuri spirituale:

	- corp eteric	- formează sufletul corpului fizic
	- corp astral	
	- corp mental	
	- corp cauzal	- mixt (ca natură) elemente superioare şi inferioare
	- corp moral	- formează sufletul Spiritului
	- corp intuitiv	
	- corp al conştiinţei	
Spirit:	- principiu imaterial dominând orice element uman.	

Un comentariu mai larg cu privire la structura corpurilor după modelul lui Lancellin îl vom face după prezentarea celui de-al doilea model al lui Ann Brannen. Deocamdată ne vom limita la câteva foarte lapidare consideraţii în cele ce urmează:

După cum se vede, în modelul lui Lancellin, nu se face apel la anumite centre energetice specializate, legate de structura corpurilor care să absoarbă sau să emită energie, ci consideră că anumite organe ale corpului fizic sunt capabile să realizeze astfel de transformări, cum ar fi splina, glanda pineală, etc. Acest lucru este o excepţie faţă de restul literaturii esoterice cu această tematică, în care se abordă modelul milenar al *"chakrelor"* şi pe care diferiţii autori îl confirmă prin clarvedere.

În literatura bazată pe *"chakre"* ca centre de forţă, există însă o enormă diversitate a structurilor corpurilor energetice şi spirituale, atât în ce priveşte succesiunea corpurilor, cât şi culorile lor şi ale chakrelor corespunzătoare. După cum am apreciat există însă şi un consens: toată lumea (cu două excepţii) este de acord că există şapte corpuri care alcătuiesc fiinţa umană energetică - emoţională - mentală - informaţională - spirituală în jurul corpului fizic (şi împreună cu acesta).

Dintre toate lucrările de acest gen consultate, se detaşază cu claritate şi coerenţă, cea a Barbarei Ann Brannen (16), savantă fiziciană, a cărei clarvedere se dovedeşte a fi şi cea mai pătrunzătoare.

2.2.3. Corpurile energetice - emoţionale - mentale - informaţionale - spirituale după Ann Brannen

Cele şapte straturi (învelişuri) denumite *"corpuri"* se interpenetrează şi se înconjoară unul pe celălalt în straturi succesive. Fiecare corp următor este compus din substanţă mai fină şi din *"vibraţii"* mai înalte decât corpul pe care îl înconjoară şi îl interpenetrează.

Fiecare strat al aurei este asociat cu o chakră: primul cu prima chakră, al doilea cu a doua, etc.

<u>Primul strat este asociat cu automatismul şi funcţionarea automată a corpului</u> (sublinierea ns.).

Al doilea strat şi a doua chakră sunt în general asociate cu aspectul emoţional al fiinţelor umane. Ele sunt vehiculele prin care noi ne trăim viaţa emoţională şi sentimentală.

Al treilea strat este asociat cu viaţa noastră mentală, cu gândirea liniară.

Al patrulea strat asociat cu chakra inimii este vehiculul prin care noi iubim nu numai camarazii noştri, ci şi natura omenească în general. Ea este aceea care metabolizează enegia dragostei.

Al cincilea nivel este nivelul cu o putere mai înaltă, conectată cu puterea Divină. El este asociat cu puterea cuvântului (vorbind, ascultând şi asumându-ne responsabilitatea pentru acţiunile pe care le intreprindem).

Al şaselea nivel şi a şasea chakră sunt asociate cu iubirea cerească. Este o iubire care se extinde dincolo de posibilităţile normale omeneşti, de percepere a ce ne înconjoară toată viaţa. Reprezintă suportul de protecţie şi nutriţie a întregii vieţi. Este o manifestare preţioasă a lui Dumnezeu, care susţine toate formele de viaţă.

Al şaptelea strat şi a şaptea chakră sunt asociate cu inteligenţa, cunoaşterea şi integrarea noastră fizică şi spirituală (vezi figura 12).

Dr. David Tansely radiolog, în cartea sa *"Radiologia şi corpurile subtile ale omului"* afirmă că cele şapte chakre majore sunt formate exact în punctele în care liniile de lumină trec unele peste altele de 21 de ori (iarăşi magicul 7! 3x7).

Cele 21 chakre minore (iarăşi!) sunt localizate în nişte puncte în care liniile se încrucişează de 14 ori (2x7! n. ns.):

- câte una pe pometii obrajilor;
- una unde se întâlnesc claviculele;

- câte una deasupra fiecărui sân;
- câte una în fiecare palmă;
- câte una pe fiecare talpă;
- câte una în spatele fiecărui ochi;
- câte una în legătură cu fiecare ovar sau testicol;
- una în apropierea ficatului;
- două conectate cu splina;
- câte una în spatele fiecărui genunchi;
- una în apropierea glandei thimus;
- una aproape de plexul solar.

Chakrele au aproximativ 7,5 cm în diametru şi se depărtează până la 2,5 cm de corp.

Fiecare chakră principală are câte un corespondent pe spate. Aspectele frontale reprezintă sentimentele persoanei, iar cele din spate, voinţa şi puterea sa (vezi figura 13).

Fiecare din cele şapte chakre are şapte straturi, fiecare corespunzând unui nivel al câmpului auric. Fiecare chakră arată diferit pe fiecare din aceste straturi.

Energia poate fi văzută curgând în interiorul tuturor acestor chakre din câmpul de energie universal. Fiecare vârtej de energie apare ca o aspiraţie de energie din Câmpul Energetic Universal, ele semănând cu vârtejurile de apă, ca un ciclon, ca o trombă.

Corpul eteric prezintă linii de lumină albastră;
Corpul emoţional prezintă nori de lumină multicoloră;
Corpul mental prezintă linii de lumină galbenă;
Corpul astral prezintă nori de lumină multicoloră;
Corpul eteric matricial prezintă un spaţiu albastru de cobalt;
Corpul celest prezintă raze irizate de lumină.

Fiecare din aceste vârtejuri face schimb de energie cu câmpul de energie universală.

"Deschiderea" chakrelor înseamnă două lucruri:

1. Metabolizarea unei părţi mari de energie din câmpul universal prin toate chakrele mari şi mici.

2. Intrarea în noi şi a conştiinţei asociate acestei energii care curge în noi.

Boala este cauzată de dezechilibrele energiei sau de blocarea curgerii de energie.

Fiecare din cele cinci simţuri este asociat cu o chakră. Tactilul este asociat cu prima, auzul, mirosul şi gustul cu a cincea chakră (de la gât), văzul cu a şasea chakră sau cu al treilea ochi.

Energia este transmisă de la un strat la următorul prin nişte căi de trecere aflate în vârtejurile chakrelor. Majoritatea oamenilor au aceste căi închise.

Chakra	Nr. de vârtejuri mici	Glanda endocrină	Suprafaţa din corp guvernată
7-creştet	972-violet -alb	Pineală	Creierul mare, ochiul drept
6-sprâncene	96-indigo	Pituitară	Creierul mic, ochiul stâng, urechi, sistemul nervos
5-gât	16-albastru	Tiroidă	Sistemul bronhic, vocal, plămâni, tub digestiv
4-inima	12-verde	Thymus	Inimă, nervul vag, sistemul circulator
3-plexul solar	10-galben	Pancreas	Stomac, ficat, vezicula biliară, sistemul nervos
2-zona sacrală	6-portocaliu	Glande reproducere	Sistem reproducător
1-baza coloanei vertebrale	4-roşu	Suprarenale	Coloana vertebrală, rinichi

2.2.3.1. Corpul eteric

Corpul eteric constă dintr-o structură definită de linii de forţă sau matrice de energie pe care este modelată materia fizică a ţesuturilor corpului. Câmpul există înaintea corpului fizic şi nu este rezultatul lui. (sublinierea ns.). (Autoarea a făcut observaţii de acest fel împreună cu Dr. J. Pierrakos, pe plante.)

Corpul eteric se întinde de la 6 mm la 5 cm dincolo de corpul fizic şi pulsează cu 15-20 cicluri pe minut. Culoarea variază de la lumină albastră la gri.

2.2.3.2. Corpul emoţional

Se întinde de la 2,5 la 7,5 cm de corp. El interpenetrează corpurile mai dense pe care le înconjoară. Culorile variază de la clar strălucitor la o nuanţă închisă, tulbure. Cuprinde toate culorile curcubeului. Centrelor din corpul emoţional le corespund următoarele culori:

chakra 1 - roşie
chakra 2 - roşie-portocalie
chakra 3 - galbenă
chakra 4 - verdele luminos al ierbii
chakra 5 - albastrul cerului

chakra 6 - indigo
chakra 7 - albă

În general corpul pare a fi format din picături de culoare mişcându-se în interiorul matricii câmpului eteric şi de asemenea extinzându-se dincolo de ea.

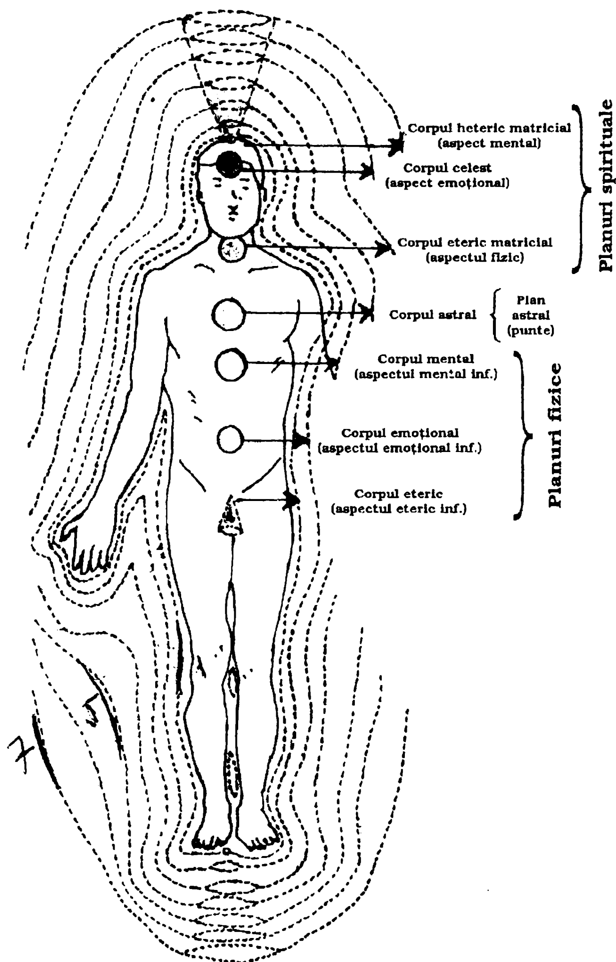

Fig.11 Sistemul auric al celor şapte corpuri (după Ann Brannen)

ENERGIA VĂZUTĂ CURGÂND ÎN INTERIORUL TUTUROR CHAKRELOR DIN CÂMPUL DE ENERGIE UNIVERSALĂ

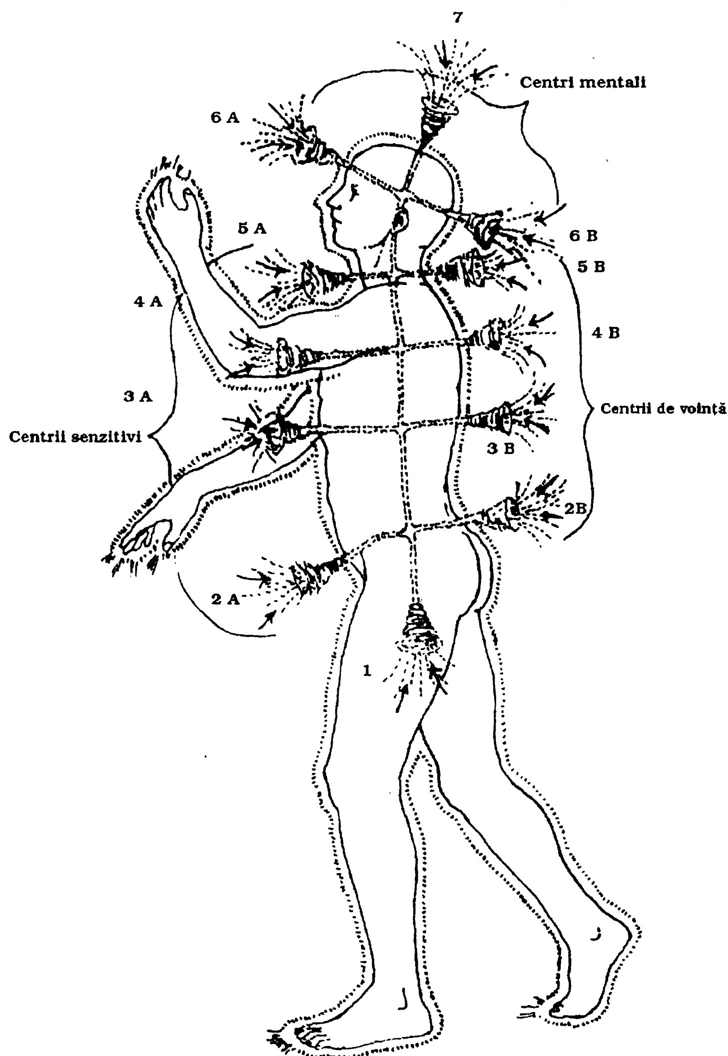

Fig.12 Cele şapte chakre principale din faţă şi din spate (vedere diagnostică) (după Ann Brannen)

2.2.3.3. Corpul mental

Apare ca lumină strălucitoare galbenă. Se întinde de la 7,5 la 20 cm. În interiorul acestui corp pot fi văzute forme de gânduri ce apar ca nişte picături de străluciri diferite.

2.2.3.4. Corpul astral

Corpul astral asociat cu chakra inimii este creuzetul transformărilor prin care trebuie să treacă toate energiile când cineva trece dintr-o lume în alta. Energia spirituală trebuie să treacă prin focul inimii pentru a fi transformată în energii fizice (ale celor trei corpuri aurice inferioare) şi trebuie să treacă prin focul transformator al inimii pentru a deveni energii spirituale.

Corpul are nori de culoare mai frumoşi decât ai corpului emoţional. Are acelaşi set de culori în care este impregnată lumina roz a iubirii; se extinde de la 30 la 45 cm de corp. Chakrele reprezintă aceeaşi octavă a culorilor ca şi curcubeul corpului emoţional, dar fiecare este impregnată cu lumina roz a iubirii.

2.2.3.5. Corpul eteric matricial

El conţine toate formele care există în planul fizic ca o matrice. Arată exact ca negativul unei fotografii. Este şi o formă matricială din stratul eteric, care este forma matricială pentru corpul fizic. Stratul eteric al câmpului energetic îşi derivă structura din stratul eteric matricial care este amprenta formei perfecte a stratului eteric.

Se extinde de la 30 - 45 cm la 60 cm. În timpul bolii, când stratul eteric devine desfigurat, rolul etericului matricial este de a deveni suportul pentru stratul eteric în forma originară matricială. Este nivelul la care sunetul creează materia. La acest nivel, sunetul, în procesul de vindecare este cel mai eficace. Cu ajutorul clarvederii mele, văd formele de eteric (care apar ca nişte linii clare şi transparente pe un fundal albastru de cobalt) exact ca o amprentă (întipărire), dar numai dacă această amprentă există în dimensiune. Este ca şi cum forma este făcută din ceva plin într-un spaţiu şi spaţiul creează forma.

În geometria euclidiană pentru a crea o sferă întâi se defineşte un punct. O rază desenată în afara acestui punct în toate dimensiunile, trei la număr, va crea suprafaţa unei sfere. În spaţiul eteric, pe care unii îl numesc şi spaţiu negativ, pentru a forma o sferă are loc un proces invers. Un număr infinit de plane vin din toate direcţiile şi umplu tot spaţiul în afară de o suprafaţă eterică a spaţiului care este lăsată goală. Astfel se defineşte o sferă. Deci toate planele care se întâlnesc definesc un spaţiu eteric gol.

Prin urmare, nivelul matricial al aurei creează un gol sau un spaţiu negativ în care stratul negativ eteric al aurei poate exista. Etericul matricial pentru corpul eteric formează o structură în reţea

(ca un grătar) pe care creşte corpul fizic. Deci nivelul eteric matricial al Câmpului de energie universal conţine toate formele care există în planul fizic cu excepţia nivelului matricial.

Aceste forme există în planul negativ creând un spaţiu gol în care se dezvoltă structura de reţea şi în care există toate manifestările fizice.

Focalizându-ne atenţia pe frecvenţa de vibraţie a celui de-al treilea nivel, când observăm câmpul cuiva, se poate izola numai acest al treilea strat al aurei. Când eu fac acest lucru văd forma câmpului auric al persoanei (câmp care se extinde la 60 cm de ea).

Arată ca o formă ovală, delimitată; conţine structura întreagă a câmpului incluzând chakrele, organele capului şi forma capului (limitele, etc.) toate în formă negativă. Toate aceste structuri apar a fi formate din linii transparente pe un fundal albastru care este spaţiul solid.

2.2.3.6. Corpul celest

Acesta este emoţionalul corpului spiritual. Se întinde de la 60,6 la 75 cm de corp. Este nivelul prin care trăim extazul spiritual. Îl putem atinge prin meditaţie şi este ultimul nivel pe care l-am menţionat în această parte. Când atingem punctul *"existenţei"* în care ne cunoaştem legătura cu întreg Universul, când vedem lumina şi iubirea în tot ceea ce există, când suntem cufundaţi în lumină şi simţim că suntem formaţi din ea şi că suntem una împreună cu Dumnezeu, atunci ne vom înălţa conştiinţa la cel de-al şaselea nivel al aurei. Iubirea necondiţionată de nimic curge când există legătura între chakra inimii deschisă şi chakra celestă deschisă. În această legătură combinăm iubirea omenească (iubirea fundamentală pentru semenii noştri cu corp uman) cu extazul spiritual găsit în iubirea spirituală care merge dincolo de realitatea fizică a tuturor imperiilor de existenţă. Combinând aceste două creaţii, vei experimenta iubirea necondiţionată.

Corpul celest îmi apare într-o lumină strălucitoare, compusă mai ales din culori pastelate. Această lumină are o strălucire auriu-argintie, opalescentă, exact ca cea de sidef.

Forma acestui nivel este mai puţin definită decât cea a nivelului ei eteric matricial şi apare ca fiind compus din lumină, care radiază în afara corpului, exact ca strălucirea în jurul flăcării lumânării.

În interiorul acestei străluciri există de asemenea puternice raze de lumină strălucitoare.

2.2.3.7. Corpul keteric matricial sau corpul cauzal

Este nivelul mental al planului spiritual numit ketericul matricial. Se întinde de la 75 la 90 cm. Când ne aducem conştiinţa de la al şaptelea nivel al aurei, noi cunoaştem că suntem una cu

Creatorul. Forma exterioară are forma oului (ovum), a aurei corpului şi conţine toate corpurile aurice asociate cu incarnarea prezentă suferită de individ.

Acest corp este de asemenea un matricial înalt structurat: în viziunea mea apare ca fiind compus din fire mici de lumină aurie-argintie, fire foarte puternice care ţin întreaga formă a aurei. Conţine o structură aurie în formă de reţea a corpului fizic, precum şi toate chakrele.

Când mă racordez la frecvenţa nivelului al şaptelea, percep o frumoasă lumină strălucitoare aurie, care pulsează rapid şi arată ca mii de fire aurii. Forma aurie de ou se extinde faţă de corp la 90,9 cm, depinzând de tipul persoanei. Se poate extinde şi mai mult la persoana energizată. Marginea exterioară arată pentru mine ca o coajă de ou şi apare având grosimea de 3 cm. Această parte exterioară a stratului al şaptelea este foarte puternică şi elastică, rezistentă la penetraţii şi protejează câmpul exact cum protejează coaja oului, puiul.

"Toate chakrele şi formele corpului apar ca a fi făcute din lumină aurie pe acest nivel al câmpului auric. Poate fi comparată cu o undă de lumină, invariabilă, cu o formă complicată, vibrând la un nivel extrem de ridicat. Se poate auzi chiar şi un sunet când priveşti la el. Sunt sigură că sunetul poate fi auzit chiar şi de cineva care meditează asupra unei fotografii a câmpului. Nivelul "matricial" auriu, de asemenea conţine acelaşi curent, energie care aleargă în susul şi în josul şirei spinării şi care hrăneşte întreg corpul. Prin aceste pulsaţii în susul şi în josul şirei spinării a curentului de energie auriu, se transportă energii prin roţile fiecărei chakre, energii care leagă chakrele între ele. Puternicul curent vertical de energie induce alţi curenţi la unghiuri drepte faţă de el, care formează şuvoaie aurii care se extind în afara corpului; acestea se învârtesc şi la rândul lor formează alţi curenţi circulari în jurul câmpului."

"Astfel întreg corpul auric şi toate nivelele de sub el, sunt înconjurate şi ţinute în interior ca într-un coş, ca într-o împletitură de plase. Această împletitură prezintă energia luminii aurii, mintea Divină, care ţine întreg câmpul şi căruia îi asigură integritatea"

În plus, la nivelul keteric matricial, există benzile vieţii trecute; ele se află în coaja de ou.

Aceste benzi sunt colorate de lumină care înconjoară complet aura şi pot fi găsite oriunde pe suprafaţa cojii de ou.

Banda găsită între suprafaţa dintre cap şi gât este de obicei banda care conţine viaţa trecută pentru care munceşti să o cureţi în viaţa ta prezentă.

Jack Schwarz vorbeşte despre benzi şi despre interpretarea lor. Voi vorbi mai târziu despre şedinţele de vindecare în viaţa trecută şi voi descrie cum trebuie să lucrezi cu aceste benzi. Nivelul keteric este ultimul nivel auric în planul spiritual. El conţine planul

vieții şi este ultimul nivel legat de această încarnare. Dincolo de acest plan, este planul cosmic, plan care nu poate fi experimentat din punctul de vedere al unei singure încarnări.

Am arătat mai înainte că vederea corpurilor subtile ale ființei umane de către clarvăzători, constituie dovada directă a existenței acestora. O dovadă supremă irefutabilă.

Modelele de mai sus alese pentru descrierea acestei structuri subtile a ființei umane, dezvoltate în suprasensibil, se completează reciproc: modelul lui Lancellin evidențiază proprietățile chimice şi fizice ale diferitelor corpuri, iar cel al lui Ann Brannen aspectul informațional, matricial, integrator, creator.

Lancellin este singurul de exemplu care arată că etericul este solubil în apă. Acest fapt are două consecințe: prima este că acest corp se generează continuu, pe măsură ce parte din el se pierde prin solubilizare funcție de gradul de umiditate. A doua consecință este că acelaşi fapt ar putea explica cel mai bine sensibilitatea generală a ființei umane la umezeală, a unor dureri şi suferințe legate de acelaşi factor.

Proprietățile electrice de care vorbeşte Lancellin se corelează foarte bine cu datele din extrasul anterior prezentat după Dr. Fl. Dumitrescu şi care oferă o bază pentru o mai bună înțelegere a fenomenului Kirilian şi a imaginilor electronografice şi a comparării lor cu aura corpurilor subtile.

După cum am văzut, Lancellin mai evocă un fapt, în aparență de o extremă banalitate, în realitate de o deosebită importanță: substanța fluidică a corpurilor străbate orice ecran. Produce însă o mare nedumerire afirmația acestui autor, că structura respectivă este moleculară. Aceeaşi eroare cu privire la structura moleculară o mai face şi Rampa şi încă alți autori necitați. Faptul că această substanță trece prin orice este evocat şi de Arthur Ford (69) şi de mulți alții. De remarcat experiențele yoghinilor evocate de dr. D. Constantin (34) şi de Patrick van Eërsel (56) prin care aceştia, aflați în transă, la un moment dat văd prin orice obstacol. Vom mai reveni la acest important aspect în capitolul următor, în paragraful în care vom discuta despre materializare - dematerializare.

Modelul lui Brannen este singurul care evidențiază existența a trei corpuri matriciale: corpul eteric, corpul eteric matricial şi corpul keteric-matricial. Extrema importanță a acestora va fi analizată în ultimul paragraf al capitolului de față. Ne vom limita aici a mai arăta că Lancellin (221), Tersch (70) şi Dr. A. Popescu-Bălceşti (153-154), indică numai corpul eteric ca funcție matricială. Mulți alți autori nu indică nimic în această direcție.

Tot Ann Brannen (la care i se ataşează şi Jack Schwarz, după cum vom vedea puțin mai jos) evidențiază un fapt, aparent de o dezarmantă banalitate, că centrele energetice (chakrele) absorb energie din exterior. Importanța acestui fapt va putea fi sesizată

de-abia după expunerea modelului nostru privind energia- sursă de viață.

Parcă anume pentru a demonstra că tot ce este omenesc este supus erorii, o serie de autori, de altfel mari personalități în domeniu, cum sunt Leadbeater (112), Sri Aurobindo (2) şi Jack Schwarz (174), comit nişte inexplicabile greşeli. Astfel, Leadbeater, indică nişte culori pentru centrele energetice, foarte complicate, foarte depărtate de cele care constituie consensul evocat de noi, aşa cum rezultă din planşa II. (Acelaşi lucru se întâmplă pentru ELTA.) (În lucrările apărute mai recent la noi, numai aceea a lui Victor Duță (245) se apropie de consens. Cele ale lui Nubar Kahan (248) şi Patrick Drouot (244) au tendința de a mări şi mai mult confuzia. La ultimul autor există o contradicție şi între culorile ce le indică în tabel, cu cele descrise în text.)

Sri Aurobindo, cu excepția culorii primei chakre cu care este în consens, prezintă pe celelalte mult diferit de consens şi parcă ar fi *"anagramate"*. Tot *"anagramate"* apar şi la Djwal Kul (106).

Jack Schwarz, pe de altă parte, indică în structura corpurilor, *"ovumul"* (*"coaja oului"*), imediat după corpul eteric şi nu ultimul strat, care *"închide"* structura ființei umane, aşa cum indică toți ceilalți autori evocați în planşa I, alături de care se mai adaugă şi Djwal Kul (106).

Bineînțeles că pentru noi acest lucru nu scade cu nimic valoarea personalităților respective, mai ales că fiecare din aceşti autori au evocat aspecte unice în problema pe care o tratăm. Astfel, Leadbeater este cel mai apropiat de modelul creştin evocând o structură întreită a spiritului. Sri Aurobindo este singurul care evidențiază că chakra inimii este o chakră dublă, fapt care după cum vom vedea, va fi pe deplin confirmat de modelul nostru pentru energia - sursă a vieții. Iar Jack Schwarz este de asemenea singurul care arată că structura corpurilor subtile ale ființei umane are un caracter dublu, fiind alcătuită din şapte corpuri (învelişuri) care absorb energie şi pe care el le denumeşte *"raze"* (*"rays"*) (acestea fiind printre altele şi elementele de condiționare astrologică de către planete), precum şi din şapte corpuri care emit energie, reprezentate de cele şapte învelişuri aurice (adică generatoare ale aurei).

Tot Jack Schwarz, atrage atenția ca la interpretarea culorilor aurei să se țină seama atât de culorile învelişurilor absorbante ale *"rays"*, cât şi de culorile aurei proprii ale clarvăzătorului, deoarece el vede aurele celorlalte persoane prin aura sa, putând astfel să influențeze prin interferență, culorile şi nuanțele acestora.

Desigur că acest din urmă aspect, ar putea explica unele diferențe de culori şi de nuanță în aurele văzute în acelaşi timp de doi sau mai mulți clarvăzători. Noi credem însă că în această direcție trebuie să ținem seama de avertismentul lui Annie Bésant (10) care

arată că meNtalul poate influența culorile şi conformația aurei. Nu este vorba aici de modificările produse aurei de formele-gând ale subiectului observat, ci de influențarea prin propriul mental al clarvăzătorului prin idei preconcepute, sau poate printr-o gândire *"afectivă"* sau pur şi simplu prin incompatibilitate aurică! Acest lucru se aseamănă foarte mult cu ceea ce se petrece în radiestezie, ale cărei determinări pot fi foarte mult influențate şi în modul cel mai nebănuit cu putință de propriul mental sau emoțional şi într-un procent mult mai mare decât se crede în general de ideile şi un fel de *"afectivitate"* a lor cu caracter anticipativ. Acest fapt este de o extremă importanță pentru diagnosticul pe aură. Mai mult ca sigur că multe eşecuri au ca punct de plecare acest aspect. Valoarea clarviziunii ca tehnică de tratament *"bioenergetic"* stă sub semnul acestor influențe.

Iată ce spune B.M. Sapiro (235) despre acest aspect:

"Biolocația vizuală sau biolocația prin imagini poate realiza diagnosticul prin aură - acesta este locul cel mai saturat de informații în cadrul câmpului bioenergetic al omului, aflat deasupra capului. În literatura ocultă, modernă şi veche, se întâlnesc descrieri ale aurei, şi legarea culorilor acesteia de starea psihică a omului, de diverse îmbolnăviri."

"Cred că acest lucru nu este tocmai corect, deoarece percepția aurei este de asemenea individuală. Am întâlnit numeroase persoane care spuneau că văd aura şi era evident că ei percep ceva şi puneau diagnosticele pe baza aurei cu succes, în timp ce o vedeau cu totul diferit."

"După părerea mea aici ca şi în cazurile pe care le-am prezentat, impun existența unui sistem pentru un anumit om, pentru experiența şi particularitățile sale concrete. Astfel, dacă pentru un om prezența culorii negre în aură vorbeşte despre forță, un altul o consideră ceva rău, negativ în domeniul sănătății sau psihicului sau caracterului celui examinat. În alt caz, culoarea galbenă le vorbeşte unora despre spiritualitatea omului respectiv, pe când alții o consideră un semn al caracterului său terestru, al raționalismului."

"Nu putem acuza de minciună pe cineva, dacă vorbeşte despre faptul că vede aura altfel decât vi-o imaginați dumneavoastră, dacă părerile sale nu coincid cu cele ale altcuiva. Şi nu este important cum percepe el aura, cum o poate folosi el. Totul depinde de experiența sa, de felul cum îşi foloseşte sistemul pe care l-a elaborat el."

"Există diferite niveluri, diferite frecvențe de vedere a aurei. Dacă o privim în legătură cu fiziologia omului, cu sănătatea sa - aceasta este o frecvență şi, respectiv, una din gamele de culori. Dacă considerăm aura în legătură cu starea sa emoțională, psihică - aici este alt plan, o altă frecvență şi, deci, o altă gamă de culori. În cazul în care vrem să realizăm prin aură înțelegerea sferei spirituale

a omului, acest plan, această frecvență a aurei va diferi de cele anterioare şi din punctul de vedere al culorilor şi ca formă şi ca dinamică a aurei. Viziunea însăşi depinde de acordarea extrasenzorialului (clarvăzătorului) pe frecvența respectivă, pe o anumită temă."

Din cele expuse de Sapiro, rezultă că în sistemul lui de diagnosticare prin aură (pe care el o denumeşte biolocație vizuală sau biolocație prin imagini) aceasta constituie un caz particular al biolocației care se realizează prin explorarea corpului cu mâinile, vederea fiind substituită prin sensibilitate tactilă suprasensibilă. Suntem deplin de acord cu cele exprimate de Sapiro în partea a doua a citatului menționat mai sus, cu privire la diferențele de frecvențe pe diferitele niveluri şi la care vom reveni când vom vorbi despre spații. Cu cele expuse în prima parte nu suntem însă de acord, deoarece operează cu date incomplete într-o sinteză exhaustivă şi efectul este sofistic. În considerațiile care le face lipseşte de exemplu evaluarea unor aspecte ca cele pe care le-am avansat noi, fără a mai vorbi de abordarea polarităților la toate nivelurile suprasensibilului şi posibila influență malefică, ce nu este deloc de neglijat!

Deoarece aura corpurilor subtile, cu culorile ei, forma şi dinamica ei sunt o dominantă a lucrării de față, nu i-am rezervat un capitol special, referindu-ne la ea ori de câte ori este necesar, pe întreg cuprinsul cărții. O discuție mai amplă asupra ei vom face după expunerea modelului nostru privind energia-sursă a vieții.

Dr. Janine Fontaine (64, 65, 66, 67), nu vede aura corpurilor, prin urmare nu lucrează ca diagnostician clarvăzător, ci prin suprasensibilitate tactilă adică într-un mod asemănător lui Sapiro, prin ceea ce acesta numeşte *"biolocație"*. Spre deosebire însă de acesta, care procedează cam empiric, ea îşi cuantifică nivelurile aurei pe care le înregistrează grafic prin numărarea *"impulsurilor"* pe care le simte în mâini.

În felul acesta ea obține imaginea grafică a aurei, atât în plan lateral, cât şi în plan sagital (adică antero-posterior sau față-spate). În figura 14 este schițată foarte sumar această tehnică a Dr. Janine Fontaine. Este evident că anii lucrați ca medic anestezist-reanimator într-o clinică pariziană de chirurgie cardio-vasculară şi-au spus cuvântul la elaborarea modului de lucru a acestei remarcabile personalități terapeutice mondiale, formată de renumitul vindecător filipinez, ce a fost Tony Agpao. Asupra acestor aspecte vom mai reveni când vom vorbi despre patologia aurei, tratamentele prin sursa de viață şi calitățile vindecătorilor.

Dr. J. Fontaine afirmă că tehnica ei de lucru în suprasensibil pentru diagnosticare este mai puțin influențabilă de diverşi factori perturbatori şi ca atare este mai precisă. În sprijinul acestei afirmații,

citează explicații date de către un student la medicină, clarvăzător, cu care ea se afla în corespondență:

"Un student interesat de culorile aurei mă ținea la curent cu cercetările sale şi fără s-o ştie, mi-a dat răspunsul la o problemă care mă preocupa de mult timp: pentru ce motiv "clarvăzătorii" n-au descoperit cu mai multă precizie legile care guvernează dinamica a ceea ce ei denumesc aura şi pe care eu o numesc "corpul energetic"? Pentru ce motiv patologia sa, adică modificările care o afectează şi pe care eu le descopăr progresiv, n-au fost individualizate?

Acest student la medicină - clarvăzător, mi-a explicat:

"V-am propus să vă comunic anumite raporturi pe care le-aş fi putut observa între patologie şi culorile aurei, dar acest lucru nu a fost atât de uşor; majoritatea formelor şi culorilor pe care am putut să le observ până în prezent îmi par legate de fenomene psihologice (corp astral sau emoțional), decât de fenomene energetice (corpul eteric) şi chiar dacă mi-a fost posibil în mai multe rânduri să studiez sau să percep corpul eteric, aceasta îmi pare mult mai dificil pentru moment. Dezvoltarea clarviziunii pe diferitele planuri îmi face impresia a fi mai mult o problemă de muncă şi perseverență decât de dezvoltare superioară în sine.

La ora actuală eu cred că este mai important pentru mine de a practica mai mult meditația şi studiul marilor sisteme filozofice esoterice decât de a dezvolta percepțiile care ar fi pentru mine inutile sau chiar periculoase."

"În ceea ce priveşte culorile pe care am putut să le observ, trebuie să confirm în această privință datele Tradiției: Steiner, Aivanhov, Leadbeater (Potrivit datelor care se găsesc în lucrările acestor autori)."

"Toate culorile de care v-am vorbit până aici sunt legate de procese emoționale sau afective şi se manifestă la periferia corpului (până la 50 la 70 cm). Aproape de piele şi în interiorul corpului se găsesc alte culori care îmi par mult mai în raport cu procesele fiziologice sau energetice (corp eteric) dar observarea lor îmi este deja mai dificilă şi raporturile între aceste percepții şi diferitele procese patologice îmi par mai dificil de determinat, pentru că ar trebui pentru aceasta să ajung a aprecia şi clasifica alți factori decât culoarea în sine: forma aurei, densitatea, evaluarea mişcărilor culorilor aurei în vitalitatea sa, etc., ceea ce ar putea face obiectul unei întregi ştiințe. Eu nu ştiu dealtfel, dacă aceasta ar putea avea un mare interes în ce priveşte metodele de diagnostic în medicina clasică sau în cea paralelă"

"Oricum ar fi, am remarcat la mulți medici şi studenți o oarecare "inhibare" legată de obişnuință şi care îmi pare legată de asemenea de o oarecare percepție inconştientă a aurei."

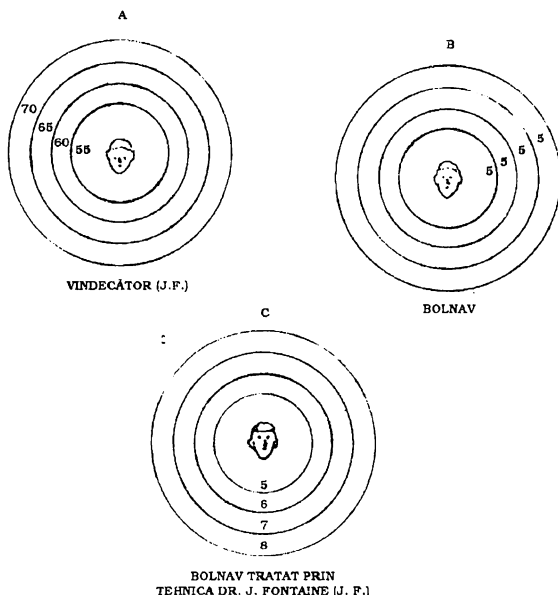

Fig.13 Reprezentarea grafică a tehnicii de lucru prin "tuşeu suprasensibil" cu mâinile a Dr. Janine Fontaine

"Toate aceste consideraţii m-au făcut să mă interesez mai mult de spiritualitatea abstractă decât de dezvoltarea clarviziunii, cel puţin pentru moment. În prezent mă ocup mai mult de Meditaţie şi de studiile mele universitare. regret că n-am timp să mă ocup de antropozofie şi acupunctură." Şi Dr. Janine Fontaine trage concluzia:

"Astfel, percepţia aurei prin "tuşeu subtil" pare să dea informaţii mai precise decât acelea furnizate de clarviziune. (sublinierea ns.) Labilitatea fenomenelor psihice şi emoţionale este probabil cauza dificultăţilor de analiză. S-ar putea de asemenea imagina că există anumiţi factori constanţi mascaţi de interferenţele culorilor. Este impresia pe care mi-o dă examinarea desenelor din cărţile lui Leadbeater. Vom reveni asupra acestor probleme mai îndelung într-alt capitol, deocamdată reamintesc doar că cercetarea mea nu se efectuează prin raport faţă de corpurile eteric şi astral, ale căror definiţii rămân vagi, ci prin observarea clinică a mişcărilor şi perturbaţiilor energetice."

2.2.4. Structura trinitară a corpurilor

În paragraful precedent am dezvoltat expunerea structurii complete a ființei umane pe cele şapte corpuri, implicându-ne încă o dată, fără să vrem, în magia acestui număr. În momentul în care studiezi *"Evanghelia Păcii"* (*"Evanghelia esseniană a lui Ioan"*) şi afli că Arborele Vieții, mister al misterelor, Care se află în mijlocul Oceanului Cosmic, este constituit din şapte ramuri îndreptate către cer, acestea fiind reprezentate de Tatăl Ceresc împreună cu cei şase îngeri cereşti ai Săi şi din şapte rădăcini, îndreptate în jos, reprezentate de Maica Pământească împreună cu cei şase îngeri ai Săi, magia numărului şapte parcă începe să se destrame şi parcă şi structura celor 7 corpuri ale ființei umane îşi are firescul său.

Această structură septenară, apare însă numai anumitor clarvăzători şi nu clarvăzătorului oarecare, dacă ne-am putea exprima aşa.

Noi ne-am propus însă o sinteză exhaustivă şi atunci trebuie să avem în vedere toate domeniile, toate aspectele care se referă la structura ființei umane.

Cu excepția literaturii oculte inițiatice de care am mai pomenit şi care îşi trage informațiile din datele *"Ştiinței tradiționale"* arareori se mai pomeneşte de structura septenară a ființei umane prezentată mai înainte. Deci din datele privind spiritismul (sau spiritualismul numit de unii autori), dedublarea, călătoriile în astral, cercetările tanatologice, literatura *"para"* şi *"meta"*, nu se pomeneşte în nici un fel de structura integrală a ființei umane. O excepție o constituie relatările lui Myers, citat de Arthur Ford (69) care pomeneşte de existența în lumea de *"dincolo"* a 6 niveluri din ce în ce mai superioare, în care se trece succesiv, printr-un fel de naşteri şi morți. Deşi aici structura nu este prezentată în mod explicit, în mod indirect, dacă la cele 6 niveluri (fiecăruia corespunzându-i un corp) adăugăm corpul fizic, împreună cu dublul său etericul, ajungem din nou la structura celor 7 corpuri. În toate celelalte lucrări consultate de noi nu se mai pomeneşte de o astfel de structură. Corniller (38) în remarcabila sa lucrare, spune doar atât: *"Când spiritele sunt în starea obişnuită a vieții lor astrale, ele au aspectul unei luminițe, cu un centru luminos corespunzând centrului lor psihic. Când vor să se manifeste oamenilor ei îşi reiau, pentru a fi recunoscuți, aspectul fizic pe care îl aveau pe pământ şi se pot arăta cu costumul şi restul accesoriilor (pălărie, pantofi, umbrele) pe care le purtau ca obiecte. Aceste obiecte nu există material; ideea şi voința lor le creează şi reprezintă o simplă imagine destinată şi percepută de creierul aceluia căruia îi apare. Aceasta este o posibilitate. Dar mai există o posibilitate: în împrejurări speciale se pot produce "materializări", adică spiritul ia de la medium şi din ambianță, elementele materiale corespunzătoare (draperii, haine)."*

Corniller mai face în text referiri la culorile luminițelor care variază de la roşu, pentru cele inferioare, la alb pentru cele superioare. Intermediar între acestea mai există luminițe gri (categoria următoare după cele roşii) şi albastre. Aici se impune să facem o scurtă paranteză: constatăm că ne lipsesc date informaționale, care să ne lămurească dacă de exemplu un clarvăzător desincarnat mai vede aurele celor incarnați şi dacă desincarnații prezintă vreun fel de aură, sau totul se reduce la categoria de luminițe de care vorbea Corniller. Deoarece, în mod logic considerând, toți desincarnații devin clarvăzători într-o oarecare măsură, credem că lipsa aceasta de informații este explicabilă pur şi simplu prin lipsa aurelor la desincarnați. Aceasta înseamnă că funcționarea chakrelor este condiționată de prezența corpurilor fizice (şi / sau eterice).

În foarte multe lucrări, structura ființei umane este evaluată sub aspect trinitar. Astfel, întreaga literatură de medicină holistică consideră alcătuirea ființei sub forma: corp, suflet, spirit. Aceeaşi alcătuire se regăseşte sub aspect simplificat şi la Dr. A. Popescu-Bălceşti (153). Dr. Janine Fontaine (65, 66) consideră ființa umană alcătuită din corp fizic, corp energetic şi corp spiritual. Viorel Octavian Paşcanu (146) consideră că *"datorită corpului fizic şi eteric omul dobândeşte viața şi reacții elementare, prin corpul astral este înzestrat cu suflet, iar prin Eu, poate să-şi formeze spiritul, o energie care îi permite să controleze celelalte corpuri şi cu care să fie în dialog cu Divinitatea."* Modelul lui Edgar Cayce, redat de H. Puryear (157) cuprinde: corp fizic, corp mental şi corp spiritual, corespunzând planurilor conştient, subconştient şi supraconştient la incarnat, iar la desincarnat rămânând planurile subconştient şi conştient.

Părintele Ghelasie face eforturi deosebite de a reconcilia aspectul dihotomic impus de reducționismul dogmatic cu aspectul trinitar, impus de realitatea suprasensibilă. Părintele Ghelasie zice: *"Ca viziune creştină noi definim Suflet-Chip Trinitar în Sine, ca Ființă în Sine, ca energii de Ființă Suflet. Deci este dihotomie Suflet şi Corp, nu Trihotomie Spirit, Suflet vital şi materie. În cadrul Sufletului Trinitar este Spiritul."* Dar această afirmație privind dihotomia Suflet-Corp este pur şi simplu desființată de celelalte expresii rezultate din necesitate ca: Triființialitate de Sine a persoanei, Trienergetism, Triplă raționalitate, Triada de Sine, Triada energetică, Trinitar în Sine, Suflet Trinitar, Chip Trinitar, Treimea proprie a Sufletului.

Evanghelia Păcii este foarte clară, Domnul Iisus Hristos vorbind de corp, inimă şi spirit în versete de o infinită spiritualitate, dar de o simplă claritate adresată tuturor. Iată două exemple (Extras din *"Cartea esseană a lui Iisus"* -paragraful *"cele şapte căi ale păcii"*):

nia

"Adevăr zic vouă, există şapte căi spre paradis (rai) şi fiecare cale trebuie parcursă de către corp, inimă şi spirit într-o comuniune unică."

"Adevăr zic vouă, corpul, inima şi spiritul sunt ca un car, un cal şi un căruţaş. Carul este corpul, făurit pentru îndeplinirea voinţei Tatălui Ceresc şi Maicii Pământeşti. Inima este cursierul înflăcărat, glorios şi valoros care trage cu curaj carul, indiferent că drumul este bun sau presărat cu pietre şi barat cu trunchiuri de arbori. Spiritul este căruţaşul care ţine hăţurile înţelepciunii văzând totul până la orizontul îndepărtat, călăuzind frânele şi roţile."

Ne întrebăm cu mirare, cum poate evoca dogmatica creştină structura trinitară a Treimii Divine (care este o realitate incontestabilă) pe baza dihotomică a fiinţei umane, când aceasta constituie creaţia *"după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu"*? Dar câtă agitaţie şi dezbinare a putut provoca această temă în sânul Bisericii creştine, spre bucuria maleficului! Dar mai mult decât atât, interpretarea eronată ultra simplistă a Scripturilor a condus pe unii autori la concluzii care ar fi comice, dacă n-ar viza Fiinţa Absolutului. Din păcate este vorba chiar de marele filozof creştin Jean Guitton (83), care într-o discuţie cu fraţii Bogdanov despre holografie şi, evident influenţat de aceasta spune: *"Eu nu cred că noi am fost creaţi după chipul lui Dumnezeu: noi suntem chipul lui Dumnezeu"*. Dar de Cristian Negureanu (140) care îl imaginează pe Dumnezeu ca extraterestru, conducând lumea de la bordul unui OZN ce să mai zicem?

Autorii care au vorbit de structura septenară a fiinţei umane în detaliu, au arătat pe de altă parte că într-un model simplificat aceasta este reductibilă la o structură trinitară sau cu trei planuri de manifestare. Astfel, modelul care am considerat a fi cel mai complet şi corect, acela al lui Barbara Ann Brannen (16) prezintă următoarea manifestare trinitară: corpul fizic împreună cu corpul eteric (aspectul eteric inferior), cu corpul emoţional (aspectul emoţional inferior) şi corpul mental (aspectul mental inferior) se manifestă în plan fizic; corpul astral se manifestă în plan astral (şi constituie o punte), iar corpurile: eteric matricial (aspect fizic), celest (aspect emoţional) şi keteric matricial (aspect mental) se manifestă în plan spiritual. De fapt credem că aici este mai mult decât o simplificare: este o trecere magică a lui 7 în 3, după cum 3 va trece la 1 la reintrarea în Divin, după realizarea transparenţei totale a corpurilor şi completa lor *"aliniere"*.

Pe de altă parte ambiguitatea reducţionismului dogmatic pomenit mai sus cu privire la structura fiinţei umane, întărită de aceea a ştiinţei carteziene (a cărei neputinţă în investigarea suprasensibilului a limitat fiinţa umană la corpul material la care se mai adaugă în cel mai bun caz un psihic, rezultat al reacţiilor chimice, de asemenea perisabil) a condus la o atitudine de proporţii

de masă a omenirii, total eronată, față de repausații săi. Cât de bine demonstrează acest lucru părintele Mitrofan (130) evidențiind că în general oamenii de aztăzi manifestă o adevărată ruptură în fața repausaților, ca şi cum între ei n-ar mai putea exista nici un fel de relații telepatice sau de alt ordin mai superior. Ei sunt efectiv abandonați pentru a ne reaminti de ei doar formal, din când în când la aşa zisele pomeni. Aceasta în ciuda faptului că diferența dintre incarnat (cel viu) şi desincarnat (repausat cum îl denumeşte părintele Mitrofan) este doar dispariția planului fizic din ființa lui.

Am lăsat mai la urmă o altă structură trinitară, care îşi propune să dea o explicație tuturor fenomenelor *"paranormale"*, *"parapsihologice"*. Este vorba de modelul prof. William Tiller, profesor de ingineria şi ştiința materialelor la Stanford University (196), publicat în *"Journal of Holistic Health"* şi prezentat cu ocazia unei conferințe internaționale de medicină holistică. Prof. Tiller zice:

"Noi suntem elemente ale Spiritului Indestructibil şi Etern. Noi conținem un mecanism al percepției care este mintea. Modelul meu constă din 3 niveluri - instictiv, intelectual şi spiritual - care se corelează cu diferite verbe. Mintea, în modelul meu este postulată o funcțiune într-o rețea spațială cu 6 dimensiuni. Mintea constituie un vehicul pentru trăire".

"Noi, ființă spirituală, plus mecanismul nostru, ne introducem în acest vehicul, care aleargă continuu fără un traseu programat. Materia utilizată pentru construcția vehiculului sau simulatorului este alcătuită din două naturi conjugate (legate una de cealaltă). Una care este electrică, circulă la viteze mai mici decât lumina, constituie o energie pozitivă şi are o masă pozitivă. Aceasta formează partea fizică a vehiculului. A doua, care este magnetică, circulă la viteze mai mari decât lumina şi are astfel masă negativă, şi energie negativă şi formează partea eterică a vehiculului. Suma totală a acestor energii este zero, ca şi suma entropiilor lor. Vehiculul total este creat din spațiu vid: spațiul minții cu procesul său fluctuant."

..."Permiteți-mi să vă prezint un model pe care l-am dezvoltat în cursul ultimilor câțiva ani, de a raționaliza aceste fenomene. Locul de început este cu cadrele de referință ale funcției energiilor convenționale şi neconvenționale. Imaginați-vă două cadre, un cadru spațiu - timp pozitiv şi un fel de imagine a sa în oglindă, un cadru spațiu - timp negativ. Cadrul convențional este pozitiv, iar cel neconvențional, negativ. În partea stângă sunt caracteristicile substanței spațiului - timp pozitiv. Ea are natură electrică, circulă cu o viteză mai mică decât cea a luminii şi umple atomii şi moleculele şi radiază o energie pe care noi o numim viață, cât şi o energie electromagnetică cu viteza sa particulară. Noi găsim că ea are o masă pozitivă şi o energie pozitivă şi din această cauză el are un spațiu curb într-un mod particular, dă naştere fenomenelor pe care noi le numim gravitație. În partea dreaptă, este substanța care

funcționeză în cadrul spațiului - timp negativ şi care are un caracter magnetic. Ea circulă cu o viteză mai mare decât a luminii şi de asemenea alcătuieşte atomi şi molecule şi radiază de circa 10 miliarde de ori viteza luminii. Deoarece ea circulă cu o viteză mai mare decât a luminii, masa trebuie să fie negativă şi energia de asemenea negativă şi, ceea ce înseamnă că un spațiu în sens contrar celui convențional, dă naştere fenomenelor levitaționale."

"Dacă dumneavoastră vreți să levitați, ceea ce aveți de făcut este de a introduce în corpul dumneavoastră mai mult din această substanță cu viteza mai mare decât a luminii şi când ați acumulat destulă, vă veți ridica deasupra pământului, deoarece curbura spațiului a fost neutralizată. În general calea prin care o veți obține este prin chakrele dumneavoastră."

..."În model există de asemenea a treia substanță pe care am introdus-o deoarece aceea care merge mai repede decât lumina, în general nu poate interacționa cu aceea care merge mai încet decât aceasta din urmă, astfel că obiectele pot trece dintr-unul în altul. Cea de-a treia substanță are natură neutră. Eu o numesc "deltron" , dar ea este o substanță care nu suferă singularitatea vitezei luminii, astfel încât ea poate rezona cu materia mai rapidă decât viteza luminii şi cu cea cu viteză mult mai mică decât aceasta. Ea este un mediu de conversie. Eu cred că aceasta este materia pe care o realizează subiecții când au impresiune mentală şi fac ca ceva să fie materializat pe film sau în spațiu. Este acelaşi fel de materie pe care vindecătorii o realizează prin pase magnetice. Ei măresc concentrarea energiei lor deltronice astfel încât vizualizarea la nivelul lor mental a universului poate fi imprimată prin mediul senzitivizării lor, pe care o folosesc."

"Modul prin care am văzut că se petrece acest lucru, este acela că în exteriorul acestui neant, acestui spațiu, are loc o fluctuație şi se produc două polarități opuse. Pe de o parte se produce materia electrică, care circulă cu viteză mai mică decât lumina, având energie pozitivă şi o masă pozitivă, care se combină pentru a forma atomi şi molecule, organisme, lumi şi vehicule pentru oameni, etc. Pe de altă parte există energie magnetică cu polaritatea opusă, care are o viteză de deplasare mai mare decât a luminii, având energie negativă, masă negativă şi alcătuind atomi şi molecule care se combină pentru a forma organisme, lumi şi corpurile oamenilor. Destul de interesant, suma celor două este totuşi zero. Ea reiese dintr-un proces de fluctuație în jurul lui zero, printr-un eveniment care ocură în natură. Ea creează un sistem care permite celor două să se respingă una pe alta, astfel încât ele nu se recombină, iar suma totală este tot zero."

Despre modelul prof. William Tiller vom mai vorbi atât în capitolul următor, cât şi în capitolele în care prezentăm şi analizăm modelul nostru despre energia - sursă de viață.

Înainte de a trece la paragraful următor, nu putem încheia expunerea privind structura corpurilor din suprasensibil, fără a analiza sumar relația dintre acestea şi timp, cu alte cuvinte durata lor de viață. Este un aspect pe cât de important pe atât de dificil de analizat şi de interpretat, mai ales datorită faptului că în această direcție dispunem de puține date, şi acelea contradictorii. Aici tendința sintezei exhaustive îşi vădeşte atât avantajul, cât şi dezavantajul. Avantajul este că ai şansa probabilă (sau posibilă), de a ajunge la concluzia cea mai apropiată de adevăr. Dezavantajul este că analiza respectivă devine cu atât mai dificilă, cu cât cuprinderea sintezei este mai mare şi contradicțiile mai numeroase. Desigur că unele contradicții sunt aparente şi sunt rezultatul unor probleme de semantică. Ar mai fi ceva de constatat: a existat întotdeauna (şi bineînțeles că există mai ales astăzi) tendința de a avea pretenția că schițarea cutărui sau cutărui model sau text rezolvă problemele întregii cunoaşteri umane (adică răspunde la toate întrebările). Acest lucru este valabil atât pentru ştiința carteziană materialistă reducționistă, dar din păcate şi pentru cea mai mare parte a textelor ezoterice. Este uimitoare lipsa de modestie a celor mai multe din aceste modele (mai vechi sau mai noi), care nu-şi pun întrebarea cât de mult ne este încă necunoscut , câte fenomene, procese, situații. etc., care pot invalida orice model. Cât adevăr exprimă preambulul la Comuniunea cu Tatăl Ceresc din *"Evanghelia esseniană a Păcii"*:

"Lucrări stranii şi minunate
Au loc în împărăția Tatălui Ceresc.
Cuvântul Său a creat toate lucrurile
Şi unele dintre cele mai mari
Ne sunt ascunse.
Noi nu cunoaştem decât o infimă parte (subl.ns.)
Din lucrările cărora Tatăl Ceresc
Le este Creatorul.

Dar să revenim la corpuri şi să vedem ce se întâmplă cu ele:

Pentru unii autori, ca de exemplu Dr. A. Popescu-Bălceşti (153) şi Viorel Olivian Paşcanu (146), corpurile subtile nu apar concomitent la concepția sau naşterea fătului, ci ele se formează mai târziu în anumite etape ale vieții. Pentru ultimul autor şi spiritul este format de suflet. Dacă n-ar fi o problemă de semantică, ar realiza desigur, contradicția dintre constatarea sa (mai degrabă presupunerea sa) şi consensul aproape unanim al autorilor care identifică spiritul cu partea nemuritoare, deci permanentă a ființei umane.

Este necesar aici să lămurim câteva aspecte extrem de importante privind Spiritul. Am zis mai înainte că există un consens

aproape unanim al autorilor privind nemurirea spiritului. Totuşi trebuie să constatăm pe de altă parte că situaţia este departe de un consens şi în ceea ce priveşte aspectele sub care este înţeles spiritul. Pentru cei care au acceptat existenţa spiritului, în mod automat s-a înţeles, chiar dacă n-au exprimat acest lucru în clar, că el constituie partea Divină din fiinţa umană şi că provine de la (sau din) Tatăl Ceresc. Au existat chiar exprimări de *"Scânteia"* sau *"Lumina"* Divină în om. Pe de altă parte, tot marea majoritate a autorilor vorbesc de *"evoluţia"* spiritului în om, înţelegând astfel că în momentul *"implantării"* sau *"implicării"* în fiinţa umană, acesta este neevoluat. Spiritiştii (observaţi că denumirea vine de la *"spirit"*) împart spiritele desincarnaţilor (şi poate nu numai ale lor) în inferioare (de culoare roşie), ceva mai evoluate, dar tot inferioare (de culoare gri), mediu evoluate (de culoare albastră) şi spirite superioare (de culoare albă).

Dar cum ar putea *"ceva"* (*"orice"*) provenind de la (din) Divin, să fie neevoluat, imperfect, inferior? Ba doctorul A. Popescu-Bălceşti merge mai departe, de descoperă spiritului şi o natură parţial materială, admiţând în structura lui, participarea particulelor subatomice denumite *"neutrino"*. Afirmăm cu toată tăria şi cu toată claritatea, că noi ne detaşăm total de astfel de înţelesuri, de o asemenea incredibilă contradicţie. Dar cum putem ştii sigur că în om există o parte spirituală de provenienţă Divină? Ar fi suficient credem, să avem în vedere afirmaţia biblică *"Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul şi asemănarea Sa"* şi de existenţa concretă a holografiei (despre care am vorbit înainte că este o Lege Divină, prin care Întregul se află în cea mai mică din toate părţile sale) pentru a avea răspunsul la întrebare. O confirmare o găsim în *"Evanghelia esseniană a Păcii"* în care domnul Iisus Hristos le spune mulţimii de oameni pe care i-a vindecat prin învăţarea Legilor Tatălui Ceresc şi ale Maicii Pământeşti, în repetate rânduri: *"Tatăl ceresc este în voi, şi voi sunteţi în El"* şi *"Maica Pământească este în voi şi voi sunteţi în Ea"*. Dar tot în *"Evanghelia esseniană a Păcii"* (Cartea a doua), Extras din *"Cartea esseniană a lui Iisus"*, paragraful *"Cele şapte căi ale păcii"*, Domnul Iisus zice:

"Doriţi să ştiţi mai mult, copiii Mei?
Cum să vă spun ceea ce este inexprimabil?
Cum ar putea un mut, care mănâncă o rodie
Să-i descrie savoarea?
Dacă noi afirmăm că Tatăl Ceresc
Sălăşluieşte în noi,
Noi ofensăm cerurile.
Dacă noi declarăm că El nu sălăşluieşte în noi,
Noi minţim (sublinierea noastră)

Ochiul care scrutează orizontul îndepărtat[x)]
Şi al Aceluia care pătrunde inima[xx)] *oamenilor,*
Nu fac decât una.
Tatăl Ceresc nici nu se manifestă, nici nu se ascunde.
El nu este revelat
Nici nerevelat. (sublinierea noastră)
Copiii Mei, nici un cuvânt
Nu poate exprima Ceea ce reprezintă El.
Noi ştim numai că noi suntem copiii Săi
Şi că El este Tatăl nostru
Dumnezeul nostru."

(x) ~~-referire la spirit~~
xx) ~~-referire la suflet)~~

Textul de mai sus este cel mai extraordinar ce ne-a fost vreodată dat să-l aflăm privind natura Tatălui Ceresc. Prin cuvintele Domnului Iisus, el capătă acel sublim, caracteristic textelor Hristice. (Noi credem că înțelesul cuvintelor subliniate exprimă efectul Legii holografiei - care probabil este una din componentele fundamentale ale Legii Sfinte, că deci spiritul este proiecția holografică a Tatălui Ceresc în om. Cum ar putea altfel ca El să fie şi în acelaşi timp să nu fie în om?

Ținând seama de cele de mi sus, ne imaginăm spiritul ca *"proiecție holografică"* a Divinului în ființa umană. El este *"modelul"* care trebuie urmat de către suflet. El determină conştiința sau până la un punct se poate identifica cu aceasta. Un alt text essenian din aceeaşi *"Evanghelia esseniană a Păcii"* (din *"Îngerul vieții"*, Cartea a treia) ne lămureşte în acest sens:

"La început Creatorule mare
Tu ai creat forțele cereşti
Şi le-ai revelat Legile lor.
Apoi Tu ne-ai dat o conştiință
Izvorâtă din propriul Tău Spirit (sublinierea noastră)
Apoi Tu ne-ai dat un corp fizic."

Credem că prin aceasta, spiritul devine măsură a Infinitului. Revenind la ce spuneam mai înainte, deci sufletul este partea care trebuie să evolueze spiritual. Când vorbim de evoluția spirituală a spiritului comitem un pleonasm (fapt care ar trebui să fie clar pentru toată lumea). Când vorbim de evoluția spirituală a sufletului, atunci înțelesul este deplin, însemnând progresul general moral, purificare mentală şi emoțională perfectă, totală, până la identificarea cu modelul interior, spiritul. Numai aşa capătă înțeles deplin,

necesitatea purificării totale a corpului fizic, care este *"templul spiritului"*, după cum *"spiritul este templul lui Dumnezeu"* cum în repetate rânduri se exprimă Domnul Iisus Hristos în *"Evanghelia esseniană a Păcii"*. Realizarea transparenței totale a corpului fizic şi a sufletului, aliniată spiritului înseamnă realizarea *"împărăției Tatălui Ceresc"* şi a deveni fiu de Dumnezeu. Despre acest lucru vom mai vorbi după expunerea modelului nostru al energiei - sursă a vieții.

Este şi sufletul nemuritor? Cei mai mulți autori răspund negativ la această întrebare, cu excepția scrierilor religioase care au la bază ca structură dihotomia corp-suflet. Iată ce menționează Dr. A. Popescu-Bălceşti (153) referindu-se la Biserica Creştină:

"Inițial Biserica romano-catolică descria ființa umană ca fiind alcătuită din trei părți: corp fizic, suflet şi spirit. Dar cu timpul, noțiunea de spirit a fost ştearsă, rămânând numai dualitatea corp-suflet. Aceasta se întâmpla în secolul al II-lea după Iisus. Ştergerea noțiunii de spirit a dus cu timpul şi la negarea reîncarnării, căci lipsind termenul de spirit, aceasta nu mai putea fi înțeleasă. Ideea de reîncarnare a fost scoasă din Noul Testament în urma Consiliului Ecumenic din 553 de către Împăratul Justinian printr-un act politic, în urma unui vot, cu trei voturi contra două voturi."

"Noțiunea de spirit reapare începând cu secolul al XVII-lea, dar ea era privită ca o parte componentă a sufletului."

Unii autori dau şi datele exacte (şi fixe ca o lege imuabilă) datele destrămării, morții diferitelor corpuri care compun sufletul. Astfel, referindu-se la Albert Ignatenko, Corin Bianu şi Ioan Mămulaş (11) zic: *"considerăm util să mai amintim, că după opinia acestui om de ştiință, în cazurile de deces, la 3 zile după moartea corpului fizic, învelişul energetic se desprinde din corpul eteric. După 9 zile, esența* (spiritul - n.n) *se desprinde de corpul astral, abandonându-l în planurile energetice ale cosmosului, pentru ca după 40 de zile să abandoneze corpul mental şi după 114 zile pe cel karmic, iar după 146 de zile, corpul intuitiv"*.

Iată însă că o mulțime de date contrazic schema *"Ignatenko"*. Toate lucrările consultate şi care fac descrieri după comunicări telepatice şi spirituale ale repausaților (de exemplu Cornniller (38), Arthur Ford (69), Ilie Cioară (33), Constantin Firu (62), Sundhar Singh (180), etc., pentru a cita pe cele mai semnificative) arată că în lumea de *"dincolo"*, spiritele, au sentimente, au conştiință, au memorie, gândiri, ceea ce denotă în mod indubitabil prezența corpurilor respective din planul astral - emoțional şi din planul mental. Iar dacă aceste corpuri oarecum mai *"inferioare"* îşi semnalează prezența în continuare (depăşind cu mult duratele menționate de Ignatenko), este greu de presupus că cele superioare s-au putut destrăma. Suntem fireşte de acord că *"dublul fizic"* care este corpul eteric şi care generează în corpul fizic

"biostructura" întrevăzută de E. Macovschi, se destramă la aproximativ 3 zile după moatrea corpului fizic.

Ignatenko zice că la 146 de zile (fix!) este abandonat şi corpul karmic. Nu ştim ce vrea să înţeleagă el prin aceasta; poate vrea să se refere la *"benzile"* vieţilor trecute care, după cum arată Ann Brannen (16) sunt plasate (sau implicate) pe ultimul înveliş al *"ovumului"* . Vrea autorul respectiv să credem că aceste benzi se reformează de fiecare dată, la fiecare reîncarnare?

Pe de altă parte literatura spiritistă (de exemplu Corniller (38), Dr. Arthur Ford (69)), cea referitoare la dedublare (Dr. D. Constantin (34), Patrick van Eërsel (36), Elsa Brker (6), Yram (208)), dar mai ales a cercetătorilor experienţelor din vecinătatea morţii (NDR), arată că în lumea de *"dincolo"* în planurile astrale, desincarnaţii şi vii care trăiesc fenomenul dedublării, spun că acolo ei văd prezentul, trecutul şi viitorul la un loc. Este şi firesc să fie aşa deoarece după cum se ştie din fizică (şi după cum vom analiza în capitolul următor), structura Universului este constituită din 11 dimensiuni: zece spaţii şi timpul. Aceasta înseamnă că timpul există numai în realitatea cvadridimensională în care trăim, cu care suntem obişnuiţi, dar toate celelalte spaţii sunt atemporale, adică în ele nu există timp. Faptul că în lumea de *"dincolo"*, în planurile astrale se vede prezentul, trecutul şi viitorul la un loc, înseamnă că timpul este văzut de la *"exterior"* din afara lui! Dar dacă în aceste spaţii nu există timp, înseamnă că în ele vieţuirea se face în eternitate. (În modul cel mai simplu exprimat, nemaiexistând *"frâna"* care era factorul timp, se conservă impulsul vital la nesfârşit!), deci contrazice total afirmaţia că în aceste spaţii, nişte corpuri vii ar înceta să existe. Acest lucru nu s-ar putea petrece decât în realitatea cvadridimensională, singura în care este *"contorizat"* timpul.

Myers, citat de Ford (69) referindu-se la trecerea de la un nivel la altul superior, în cele şase niveluri ale lumii de *"dincolo"* spune: *"este necesar ceva aşa ca moartea şi naşterea"*. Formularea este desigur ambiguă, ultimii termeni referindu-se poate la un fel de transformare care să nu implice nici un fel de *"cadavru"* sau *"rest"* energetic. (Problema este desigur extrem de complexă şi de dificilă. În fond noi nu cunoaştem nici măcar teoretic, speculativ, din punct de vedere fizic, cum s-ar putea comporta sufletul, care alături de spirit constituie partea fiinţei umane care părăseşte corpul la moartea acestuia - într-un spaţiu atemporal şi imaterial - ştim că această parte trece prin orice ecran în planul fizic. Este posibil ca aceste probleme nici să nu se mai pună!).

2.2.5. Matricea energetică-informaţională

2.2.5.1. Ce este matricea energetică - informaţională?

Credem că matricea energetică-informaţională este de departe cel mai important organ al fiinţei umane pentru că ea oferă în finalul evoluţiei sale spirituale, puteri taumaturgice.

Nu putem vorbi de o definire şi conturare strict ştiinţifică a acestui organ energetic-informaţional, deoarece complexitatea sa probabil depăşeşte orice posibilitate lingvistică. Noi l-am denumit *"matrice energetică-informaţională"* , deorece în mod sigur, după cum vom vedea exercită o funcţie formatoare, generatoare, *"Matricială"*, are o structură pur energetică şi joacă un rol informaţional.

Dr. Eugenia Grosu în curajoasa sa lucrare (81) scrisă la nivelul anului 1981, menţionează: *"În ultimul deceniu s-a emis de către mai mulţi cercetători, ipoteza potrivit căreia ar exista în fiinţele vii, un fel de "Matrice" de "principiu" organizator înnăscut"*. Ea îşi pune problema existenţei unei reţele bioenergetice cu un rol organizator.

Dr. D. Constantin în şi mai curajoasa sa lucrare *"Inteligenţa Materiei"* (34), (având în vedere poziţia sa de medic militar la nivelul anului 1981) menţionează şi citează principalii autori care s-au referit la acest aspect, evocând şi câteva experienţe mai importante. Din cele menţionate înţelegem că H. Burr (cercetător din cadrul Universităţii Yale) este primul care emite ideea de *"matrice"*, de schemă energetică după care s-ar organiza structurile vii - idee care apoi este sugerată şi de lucrările altor autori. Dar mai bine să dăm cuvântul Dr. D. Constantin:

"Thelma Moss - profesor de psihologie la Universitatea din Los Angeles din California (U.C.L.A.) - se numără printre promotorii metodei Kirilian în SUA. Împreună cu William Emboden, profesor de biologie în aceeaşi universitate şi cu alţi colaboratori, dintre care este aproape de nelipsit numele lui Kendall Johnson - cel care, student încă, la sugestia profesoarei sale, creează primele aparate de tip Kirilian, întreprind (1976), la iniţiativa Companiei Naţionale pentru Seminţe, un studiu de selectare a seminţelor viabile de cele neviabile prin înregistrarea câmpului bioelectric. Probele efectuate au demonstrat nu numai aspecte ale biocâmpului semnificativ diferenţiate la seminţele viabile, de cele "ucise" chimic, dar spre surpriza cercetătorilor relevă şi un efect de "prefigurare" a viitoarei rădăcini, totdeauna de aceeaşi culoare roşu - purpuriu. Ciudata imagine de "prefigurare" a viitoarei plante apare atât în înregistrarea fotografică a fenomenului, cât şi în înregistrarea pe bandă video ca o excrescenţă ce "depăşeşte" limitele fizice ale seminţei negerminate."

"Pe răsaduri de grâu urmărite in vivo se observă o intensă activitate bioelectrică sub forma unei emisii de scântei care apare mai întâi la nivelul rădăcinii, apoi la nivelul mugurilor, indicând ordinea de dezvoltare a plantei."

"Surprinşi de apariţia fenomenului cercetătorii preferă să citeze, în loc de explicaţii, pe Robinson şi Jaffe: "În germenii plantelor sau animalelor... există un model care prefigurează organizarea adultului. Mecanismul prin care se formează şi se menţin aceste modele nu sunt elucidate... Dar s-a găsit o cheie a acestui mecanism... când s-a descoperit că aceşti germeni conduc un curent electric prin ei înşişi"."

"Observaţiile grupului de cercetare de la U.C.L.A. ca şi ale lui Burr ş.a. sugerează aşadar, existenţa unui corp energetic matrice, organizator pentru informaţia genetică. Iată o idee "nebună" ca să-l parafrazăm pe Niles Bohr. Într-un moment în care descifrarea mecanismelor genetice este răsplătită cu mai multe premii Nobel, a afirma că nu ADN-ul deţine primul loc în transmiterea informaţiei, ci el este doar mijlocul prin care câmpul energetic originar transmite informaţia genetică, pare într-adevăr o îndrăzneală fără acoperire."

Dr. Janine Fontaine (66) aduce date suplimentare referitoare la această problemă:

"Fără îndoială problema este aceea a existenţei unui "plan" de organizare şi de fabricare care scapă cercetătorilor"

"Conceptul programului genetic amplasat în celulă ar fi suficient pentru a explica acest lucru? Se pare că nu."

"Din contră, se poate imagina că un "plan morfogenetic" este amplasat în afara celulei sau în afara grupului de celule."

"Încă puţină viaţă într-o celulă, într-o frunză, o porţiune dintr-o râmă, poate fi încărcată cu viaţă de "un plan de organizare" situat în Invizibil, emanând dintr-o lume superioară şi care condiţionează celule încă active. Totul se face asemănător modului în care "logicielul" unui ordinator ordonează informaţiile prezente."

Această imagine simplificată a lucrurilor , nu exclude Inteligenţa care a stabilit programul respectiv, adică Inteligenţa Cosmică, care pare a fi în Lumea a Treia, care conţine o instanţă încă mai puternică şi mai organizatoare decât planul morfogenetic. Îl vom studia într-o viitoare lucrare.

Se poate citi în lucrarea intitulată *"The Life... Works and dreams of Reverent Antonio Agpaoa"* editată în 1981, conceptul următor:

""Conceptul fundamental al tratamentului spiritual, este că fiecare lucru în lumea vizibilă este legat de un "pattern" (model) invizibil care este absolut, Divin şi universal. Fiecare lucru este într-un anumit fel o copie, o extindere sau o manifestare a "patternului" Divin.""

Într-un alt pasaj din lucrarea sa, Dr. Janine Fontaine spune:

"Există deci fără îndoială un model energetic, o "fantomă" energetică măsurabilă în intensitate şi ritm, care dă formă corpului nostru fizic."

"Importanța Corpului Energetic şi punerea în ordine a învelişurilor energetice pe orbite în raport cu corpul fizic este evidentă şi nu comportă nici o discuție. Singura condiție pentru realizarea sa este ca să se păstreze o suficientă suplețe ligamentară şi musculară."

În fine, Dr. Janine Fontaine îşi concretizează conceptul prin figura 14, în care se poate observa cum câmpul organizator prin intermediul simbolului realizează imaginea reală (sau chiar obiectul real). Ea dă următoarea explicație:

"Este suficient deci să scri pe o bucată de hârtie numele unei culori pentru ca ea să transmită lumii vibratoare aceleaşi informații ca şi culoarea însăşi (sublinierea autoarei). *Acest fenomen trebuie apropiat deci de convenția mentală a radiesteziştilor. Atât una cât şi cealaltă sunt dovada extremei puteri a gândului. Pentru noi care trăim într-un sistem materialist faptul este uimitor."* Cât de deplin înțeles capătă acum cele recomandate de Mary Anderson (1) care spune în cadrul tratamentelor cu o lumină colorată, că dacă nu poți procura un bec electric de o anumită culoare care urmează a fi proiectată pe zona interesată, atunci îți imaginezi raze de lumină de culoarea respectivă lucrând ca substituent obținând în mod obiectiv aceleaşi rezultate. Este, cum bine a remarcat Dr. Janine Fontaine, relația directă şi puternică, între câmpul organizator - formele gând (care se transmit sub formă de imagini şi codificări de culoare) - simbol - realitatea concretă.

Dintre autorii menționați în acest capitol al structurii ființei umane, numai Dr. Alexander Fries-Tersch (70), Viorel Octavian Paşcanu (146) şi Ch. Lancellin (221) identifică *"matricea energetică"* cu corpul eteric, acesta din urmă fiind acela care realizează corpul fizic. (La aceşti autori se adaugă şi Nubar Kahan, care în lucrarea sa foarte recentă *"Treziți-vă forțele bioenergetice"* (244) identifică de asemenea matricea energetică cu corpul eteric).

Dr. A. Popescu-Bălceşti (153, 154) atribuie spiritului funcția matricială-informațională supremă. El formează corpul eteric, care la rândul său formează corpul fizic. Cu privire la o *"matrice energetică"* el spune următoarele:

"Corpul eteric este o formă de energie formată din elemente subatomice, neutroni, electroni, protoni, fotoni de proveniență cosmică care are o structură spațială ce îi conferă atributul de a avea memorie, voință şi inteligență. El este acela ce determină formarea corpului fizic, fiecare celulă umană, țesut sau organ al corpului omenesc, funcționează într-un anumit fel specific organului respectiv pentru că el este format pe o matrice de energie (sublinierea ns.) *specifică fiecărei celule, specificitate determinată*

de memoria acestui corp eteric. Aşa se explică că celula ficatului are o activitate specifică numai celulei hepatice, cea renală o activitate specifică numai rinichiului şi aşa mai departe. Informaţia genetică ce se află în ADN şi ARN este dată de informaţia energetică a corpului eteric ce formează aceşti doi acizi nucleici din nucleul celulei şi nu în structura chimică a celor patru baze purimice şi pirimidimice. Această energie spaţială provine din fluidul eteric universal şi ea determină printr-un curent vibrator continuu care străbate în permanenţă corpul uman, activitatea la nivelul fiecărei celule. Dacă corpul eteric ar înceta să mai intre în constituţia organismului uman, acesta din urmă ar muri imediat. Corpul eteric este prezent în tot ceea ce există pe pământ; el întreţine viaţa plantelor, animalelor şi omului; mai mult chiar, el este prezent şi la nivelul mineralului, căci el dă energia necesară tuturor electronilor ce se rotesc în jurul neutronilor în alcătuirea atomului, care se poate asemăna cu un sistem solar în miniatură, soarele fiind reprezentat de nucleul atomului, iar planetele fiind reprezentate de electroni."

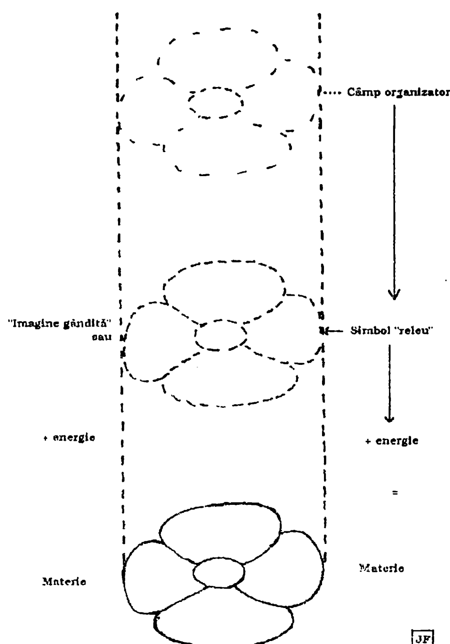

Fig.14 Conceptul Dr. Janine Fontaine de funcţionare a "matricii energetice" (după fig. originală a autoarei)

Având în vedere marea solubilitate a corpului eteric aşa cum a evidenţiat-o Lancellin, pare nelogic ca "matricea energetică-informaţională" să se identifice cu acesta.

Pe de altă parte, atribuirea spiritului un rol matricial-informaţional nu este conformă cu concluzia noastră care s-a prefigurat privind neimplicarea spiritului în nici un fel de probleme emoţionale şi mentale, ci având numai un rol etalon - Divin, un rol pasiv al modelului, al simbolului. Deci nu suntem de acord cu autorii care atribuie spiritului o funcţie matricială, care înseamnă în fapt mai mult decât implicare, înseamnă pur şi simplu comandă.

Cel mai complet şi cel mai corect model privind matricea energetică - informaţională considerăm că aparţine savantei fizician şi clarvăzătoare, Barbara Ann Brannen (16), care după cum am văzut a expus şi modelul cel mai complet privind structura corpurilor subtile.

Barbara Ann Brannen evidenţiază trei corpuri cu rol matricial energetic la nivelul fiecărui plan: pentru planul fizic, corpul eteric, care este *"dublul"* acestuia, pentru planul mental, corpul eteric matricial şi pentru planul spiritual, corpul keteric matricial. Termenul spiritual din fraza anterioară nu înseamnă implicarea spiritului, în acest plan, ci prezenţa lui ca model în sensul celor discutate mai sus.

După părerea noastră, *"matricea energetică-informaţională"* este constituită din toate aceste trei corpuri pentru fiinţa umană *"încarnată"*, adică având corp fizic şi trăind în cadrul cvadridimensional cunoscut, obişnuit nouă, şi din corpul eteric matricial şi corpul keteric matricial. pentru fiinţa umană *"descarnată"*, vieţuind în lumea de *"dincolo"*.

Presupunem acest lucru pe baza ideii că toate aceste trei corpuri au rol matricial (Ann Brannen este de altfel foarte explicită în acest sens, arătând că, corpul eteric matricial reface corpul în caz de boală).

În momentul de faţă al cercetării, n-avem încă elemente suficiente pentru a aprecia dacă acest mare şi important organ energetic- informaţional are un centru de comandă sau acest rol este îndeplinit de corpul keteric matricial situat în planul spiritual, adică în cel mai superior dintre planuri.

Pentru amănunte şi a nu ne mai repeta, rugăm cititorii să revadă descrierile acestor trei corpuri în modelul lui Ann Brannen din paragrafele anterioare.

2.2.5.2. Funcţiile şi rolurile "matricei energetice - informaţionale"

Deosebita importanţă a acestui organ energetic-informaţional este triplă: în primul rând prin însăşi funcţiunile şi rolurile sale care vor fi enumerate mai jos, în al doilea rând prin explicaţiile pe care le furnizează privind unele fenomene sau procese aşa zis *"paranormale"* şi în al treilea rând prin implicaţiile psihologice şi sociologice pe care le determină.

Funcţiile şi rolurile sale sunt:

1.Comanda automatismului funcţiilor fiziologice şi biochimice.

2.Comanda diviziunii celulare şi a programului de regenerare celulară în cicluri de 7 ani.

3.Comanda şi controlul genetic (implicând eventual şi un aspect *"karmic"*)

4.Imunitatea generală a corpurilor.

5.Comanda cuplării cu orice energie din afara corpurilor.

6.Comanda cuplării şi decuplării corpurilor între ele.

7.Un posibil rol în reîncarnare.

8.Rol în fenomenele de autodematerializare - rematerializare a corpului fizic şi a dematerializării şi rematerializării de fiinţe şi obiecte.

2.2.5.2.1. Comanda automatismului funcţiilor fiziologice şi biochimice

Se realizează prin intermediul corpului eteric, care după cum bine arată Dr. A. Popescu-Bălceşti (153) se face prin două diviziuni ale acestuia, una care priveşte *"Inconştientul"* - prin sistemul nervos vegetativ autonom (adică simpaticul şi parasimpaticul în echilibrul lor dialectic - sau Yin-Yang dacă vreţi) şi a doua care priveşte *"inervaţia conştientă sau voluntară"* prin funcţionalitatea sistemului nervos al vieţii de relaţie.

Dispunând atât de partea inconştientă, cât şi de cea conştientă este probabil că tot el face trecerea de la o stare la cealaltă. Desigur aici este implicat şi întregul sistem nervos central, precum şi sistemul endocrin.

2.2.5.2.2. Comanda sincronizării diviziunii celulare şi a programului de regenerare celulară în cicluri de 7 ani

Este bine cunoscut faptul că diviziunile celulare în cadrul unui organism superior cum este cel al omului, trebuie să se facă ordonat în cadrul unui program de refacere tisulară. Perioadele de regenerare diferă după specificul celular de la celulele sanguine care au timpul cel mai scurt de regenerare, la celula nervoasă care încheie ciclul septenal (Iată deci iarăşi *"magicul"* 7 !).

În cadrul aceluiaşi fel de ţesut, diviziunea celulară trebuie să se facă în cadrul unei *"armonii sinfazice"*. Orice dereglare a acestei armonii sinfazice, duce la cancerizarea ţesutului respectiv. Această dereglare se poate produce fie ca urmare a unui impuls de scurtă durată a unei particule accelerată la energii mari venită de oriunde din Univers sau a unui impuls continuu şi îndelungat de joasă energie.

Este un fapt în general admis în cercurile bioterapeutice că bolile aşa zise "incurabile", printre care deci şi cancerul, au o origine *"karmică"* adică sunt fixate într-un program înaintea ultimei reîncarnări.

Banda respectivă purtând înregistrările acestor programe din vieţile anterioare, reamintim, după Ann Brannen, se află în ultimul înveliş al corpului keteric matricial.

- Potrivit spuselor Domnului Iisus în *"Evanghelia esseniană a Păcii"*, orice boală poate fi vindecată dacă fiinţa respectivă se conformă Legilor Tatălui Ceresc şi ale Maicii Pământeşti şi urmează indicaţiile date în această inegalabilă carte. Prin ajunare (conform indicaţiilor) şi rugăciuni zilnice către Tatăl Ceresc şi Maica Pământească şi către îngerii Lor, dimineaţa şi seara, se poate schimba orice program karmic aflat în matricea energetică informaţională.

În cadrul unui interviu în revista "Flacăra" din 1985 (126) am arătat că cercetarea cancerului trebuie să se facă în mod integrat, sinergetic, holistic la nivel energetic-informaţional) şi nu la nivelul ADN care este un "efectuor", un "servitor" al unei matrici energetice. (La vremea respectivă nu-l identificasem în localizarea dată de Ann Brannen).

2.2.5.2.3. Comanda şi controlul genetic (incluzând eventual şi un aspect 'karmic')

Întreaga ştiinţă a geneticii este apogeul reducţionismului cartezian în biologie. Am putea spune că s-a atribuit ADN-ului codificarea întregii existenţe umane. Toată patologia fiinţei umane este codificată în genele sale, iar ingineria genetică s-a făcut demnă de S.F. Numai că întreaga comandă a geneticii este dată de matricea energetică-informaţională cum sperăm să rezulte destul de convingător, din dovezile pe care le vom enumera în paragraful următor (C).

Fireşte că datorită legăturii strânse care există între organul de comandă situat în plan energetic şi organul fizic (ADN-ul) situat în plan fizic, există o influenţă şi din partea acestuia din urmă, în sens invers. S-ar părea că această influenţă creşte cu cât organismul este mai inferior pe scara filogenetică.

2.2.5.2.4. Imunitatea generală a corpurilor

Este vorba, evident, nu numai de asigurarea imunității corpului fizic prin înlăturarea intruşilor microbieni ca urmare a activității leucocitelor, a sistemului properdinic, ci de menținerea "rezultantei energetice" a corpurilor în limite care să asigure buna funcționalitate a întregii ființe umane. Asupra acestui aspect vom mai reveni când vom discuta relația dintre energia sursă de viață şi "rezultanta energetică".

2.2.5.2.5. Comanda cuplării corpului fizic cu orice energie din afara corpurilor

Această funcție aproape că nu mai are nevoie de explicații: ea evocă posibilitatea matricei energetice - informaționale de a realiza cuplarea unuia sau unora din corpurile pe care le comandă, la orice fel de energie exterioară (termică, mecanică, acustică, electromagnetică, etc.), prin autocomandă mentală voluntară şi conştientă sau involuntară şi subconştientă sau la comanda unei alte ființe din afară (în sugestie sau hipnoză).

Deoarece în paragraful "C" privind dovezile de existență a matricei energetice-informaționale, vom detalia ceva mai mult acest aspect, ne limităm aici la considerațiile acestui punct.

2.2.5.2.6. Comanda cuplării şi decuplării corpurilor între ele

Am putea spune că şi această funcție este destul de clară pentru a mai necesita explicații. Este vorba evident de "simțul" şi necesitatea de asociere a corpurilor subtile constituind împreună cu corpul fizic, ființa umană integrală, completă. Decuplările unora dintre corpuri (separate sau asociate) pentru a efectua adevărate călătorii în "alte lumi" (exemplul corpului astral care se pare că are în fiziologia lui programul de astfel de călătorii în timpul somnului nocturn fiind cel mai cunoscut), precum şi recuplările necesare la reintrarea în "integralitate", evocă, alături de "simțul" de asociere presupus mai sus, înțelesul nostru privind funcția menționată la acest punct.

2.2.5.2.7. Un posibil rol în *"reîncarnare"*

Este evident că la "legarea" sau cuplarea structurii de corpuri subtile a ființei descarnate cu embrionul care se va dezvolta într-un corp fizic în procesul de "reâncarnare", trebuie se se realizeze prin intermediul şi la comanda unui organ energetic-informațional. Noi identificăm acest organ, cu matricea energetică-informațională.

2.2.5.2.8. Rol în fenomenele de autodematerializare - rematerializare a corpului fizic şi a dematerializării - rematerializării de fiinţe şi obiecte

Deoarece fenomenele de autodematerializare - rematerializare a corpului fizic şi a dematerializării - rematerializării de fiinţe şi obiecte vor fi tratate destul de detaliat în capitolul următor, aici ne vom limita a menţiona că acestea sunt probabil comandate şi ele de matricea energetică -informaţională.

2.2.5.3. Dovezi ale existenţei matricei energetice - informaţionale

În cele ce urmează vom încerca să sistematizăm dovezile care evidenţiază existenţa matricei energetice-informaţionale capabilă să îndeplinească funcţiile şi rolurile discutate mai sus.

2.2.5.3.1. Prefigurarea rădăcinilor şi tulpinilor plantelor în amprentele kirilian înaintea încolţirii seminţelor

După cum s-a văzut, această dovadă extraordinară, obiectivă, a fost deja anticipată în textul anterior de la paragraful "2.2.5.1." când am citat, după Dr. D. Constantin (34) experienţele grupului de cercetători de la U.C.L.A.

Credem că se cuvine a mai cita aici următorul text după Dr. A. Popescu-Bălceşti (153): *"Corpul eteric care formează întregul corp material, a putut fi pus în evidenţă astfel că lângă un bob de grâu a putut fi fotografiată matricea unei plante întregi în mărimea ei naturală. Această remarcă este citată în cartea sa "Psihologia ezoterică" de către Dethlefsen".*

2.2.5.3.2. Refacerea amprentelor şi a dermatoglifelor în zone distruse de răni, pe suprafaţa pielii

Este binecunoscut că amprentele digitale în porţiuni ale pielii care au suferit diverse răni şi arsuri, odată cu cicatrizarea zonelor respective se refac şi acestea întocmai ca înainte. Este de altfel motivul pentru care aceste caractere dermatografice au fost acceptate ca mijloace de identitate a persoanei în cazuri de necesitate în probleme de justiţie.

Credem că este o adevărată absurditate să se atribuie aceste refaceri tisulare identice, ADN-ului. Este cât se poate de evident că această refacere se realizează prin focalizarea, dintr-un plan energetic al "pattern-ului" pe care se va realiza "reconstituirea".

Cercetătorul Fl. Oniţă, într-un interviu luat de revista "Flacăra" (228) dezvăluie câteva din concluziile cercetărilor sale în domeniul caracterologiei făcute zeci de ani pe un mare număr de amprente digitale şi pe *"liniile palmei"*. El arată că 15 - 20 ani, funcţie de

modificările caracterului persoanei, au loc şi modificări vizibile ale amprentelor. Dacă aceste dermatoglife ar fi comandate genetic prin ADN, atunci este greu de imaginat că modificări ale caracterului ar fi putut realiza modificări ale codului genetic deţinut de ADN, care la rândul său să determine schimbările respective la nivelul tegumentului.

În cazul existenţei unei matrici energetice-informaţionale, modificarea "programului" prin schimbări ale caracterului sunt uşor de explicat, dacă avem în vedere influenţa mentalului şi emoţionalului.

2.2.5.3.3. Palma care vibrează

În Almanahul Estival "Luceafărul" în capitolul "istorii neelucidate", sub semnătura lui Georgeta Dinulescu găsim un articol destul de amplu, intitulat *"Legenda lui Bruce Lee"* care se referă la moartea misterioasă a acestui campion absolut de Kung Fu.

Dintre ipotezele privind moartea lui Bruce Lee, cea care urmează, ni s-a părut cea mai convingătoare:

"Dar cei mai de temut - al căror performanţe sunt fantastice şi aproape de necrezut, sunt acei malaiezieni care cunosc şi practică "arta palmei care vibrează". Este o tehnică uluitoare - o lovitură de ucidere cu întârziere bazată pe o practică kung fu foarte veche în care se foloseşte palma mâinii." (sublinierea noastră)

"Kah Wah Lee este un malaiezian care şi-a dedicat întreaga viaţă acestei practici. El susţine că poate merge pe stradă, atinge o victimă cu palma şi acesta va muri după doi ani sau după cât timp doreşte el. Cu o concentrare supremă practicantul îşi va converti întreaga energie internă (Chi) în vibraţii rezonante şi le va transmite prin palmă în toate cavităţile victimei. Odată ce vibraţiile intră în organism, explică Kah Wah Lee, *acestea afectează circulaţia sângelui şi structura plămânilor, care sunt partea cea mai vulnerabilă a corpului* (ciudat, Bruce Lee avea câteva vene sparte în plămâni). *Treptat, în funcţie de data aleasă de practicant pentru ca victima să moară, efectul nociv va creşte până când organismul va înceta să mai funcţioneze. Tot Kah Wah Lee spune că aplicarea palmei vibratoare poate cauza victimei o iritare momentană, dar că de cele mai multe ori acesta poate trece neobservată. Odată aplicată, aceste vibraţii, efectul nu mai poate fi oprit, iar victima poate muri peste un an, doi sau zece, după cum şi-a impus practicantul. Astfel un om poate cădea mort pe trotuar în timp ce ucigaşul îşi soarbe ceaiul împreună cu prietenii".* (Subl.ns)

Este evident că programarea atât de precisă şi la o durată atât de larg variată a morţii unei persoane, schimbând "programul" acesteia, nu poate fi explicată decât prin acţiunea ca un laser, a unei

imagini mentale a "operatorului" asupra matricei energetice-informaționale a "condamnatului". Este greu de presupus că acțiunea respectivă s-ar putea desfăşura asupra ADN-ului, care se află dispersat în întreaga masă tisulară a victimei.

S-ar părea însă că aici este posibilă presupunerea că matricea energetică-informațională are şi ea un centru de comandă şi că "operatorul" respectiv malaiezian, îi cunoaşte foarte exact localizarea.

Desigur că observațiile de mai sus aduse ca dovadă a existenței unei matrici energetice-informaționale la nivelul de pretenție a unei rigori ştiințifice corespunzătoare sunt greu de susținut. Ele pot constitui însă o dovadă în contextul celorlalte, cu care se însumează.

2.2.5.3.4. Modificări fizionomice ale cuplurilor cu îndelungată armonie conjugală mergând până la identitate gemelară univitelină

Tot cercetătorul Fl. Oniță, la care ne-am referit mai sus, atrage atenția asupra faptului că persoane constituind cupluri la care a existat o îndelungată armonie conjugală, caracterele fizionomice ale fețelor lor, capătă asemănări din ce în ce mai mari, ajungând până la identitate, ca la gemenii univitelini (adică cuprinşi într-o singură placentă). El dă un exemplu concret cu o fotografie arătând doi soți (din Elveția) căsătoriți la vârsta de 20 de ani (amândoi fiind născuți în acelaşi an şi aceeaşi zi) care au ajuns la capătul a 63 de ani de conviețuire la această uimitoare performanță, deşi inițial înfățişările lor erau destul de diferite. Ei au murit în aceiaşi zi la diferență de două ore.

Genetic vorbind, înfățişările descendenților sunt condiționate de adevărate legi, după care se combină elementele fizionomice de pe linia mamei cu cele de pe linia tatălui, putând anticipa, prin utilizarea calculatorului, figura pe care o va avea viitorul făt.

Desigur cercetătorul Fl. Oniță consideră aceste asemănări fizionomice ale cuplurilor, ca având o condiționare astrologică.

Noi credem însă din cele văzute în viața obişnuită, că nu este necesară această condiționare şi că reala condiționare constă în reciprocitatea unor sentimente de iubire foarte puternice. Este însă îndoielnic că sentimentele ar putea influența codul genetic cuprins în ADN

Dovada că presupunerea noastră este corectă, se va regăsi în cele două exemple de la punctul următor.

2.2.5.3.5.Modificări fizionomice determinate de iubirea față de semeni cu caractere antropologice total diferite

Părintele Mihai Dunea, în ciclul său de meditații "Invitație la bucurie" (52) dă următoarele exemple referindu-se la puterea iubirii asupra fizicului:

"...De altfel este o lege cunoscută: cei care se iubesc cu adevărat, se aseamănă,își împrumută reciproc trăsăturile, uneori chiar şi pe cele fizice. Odată cineva mi-a arătat un tablou al unui asiatic:

-Ce crezi că este acesta? m-a întrebat.

-Chinez sau mongol, zic, fără să stau pe gânduri.

-Nu, îmi zice el. Este un misionar de-al nostru german, care a lucrat toată viața în China, iar la sfârşitul vieții sale aproape nu se mai poate deosebi ca înfățişare a chipului față de chinezi."

"Părintele Perynare, francez, a mers la triburile berbere din Maroc, a împărtăşit sărăcia şi mizeria acestei populații, a iubit-o şi a slujit-o cu pasiune. În cele din urmă a căpătat fizionomia unui marocan. Turiştii străini îl alegeau pe el pentru a-l fotografia, fiind, spuneau ei, un tip mai reprezentativ al rasei. La urmă el se prezenta: Albert Perynare, născut la Trebons, în Franța. Medicul care l-a îngrijit, declară la sfârşitul vieții lui că era berber şi din punct de vedere biologic avea caracteristicile umorale ale acestei rase."

"De altfel, găsim că toți bătrânii care au trăit în dragoste şi înțelegere toată viața, la bătrânețe se aseamănă atât de bine, încât dau impresia că nu sunt soț şi soție, ci frate şi soră, îşi împrumută reciproc trăsăturile: bărbatului i se subțiază vocea şi fața îi devine spânatică, femeii i se îngroaşă vocea ca la bărbat, îi cresc mustăți şi fire de barbă."

Exemplele date sunt mult prea clare pentru a mai necesita comentarii. Este cât se poate de evident că modificările fizionomice respective se produc ca urmare a efectului iubirii asupra matriciilor energetice-informaționale ale persoanelor respective pe fondul unui cuplaj mental- emoțional la specificul chinezesc, respectiv berber.

2.2.5.3.6.Yoghinul care topeşte ghiața cu corpul său dezbrăcat, fără aport caloric nutrițional şi fără a slăbi organic

Punctul acesta este cât se poate de explicit din titlu. Desigur nu este un experiment ştiințific riguros, cu cântărirea corpului subiectului înainte şi după experiment. Imaginea este bine cunoscută: un maestru Yoghin cu corpul aproape gol (îmbrăcat în limitele decenței) aşezat pe ghiată sau zăpadă în zona montană, o topeşte cu căldura corpului său, fără a manifesta nici cel mai mic semn al contactului dezagreabil: frisoane, "piele de găină",etc. Incredibilul efect ar necesita zeci de mii de calorii din aport

alimentar. Fără aport alimentar, ar trebui să consume o cantitate importantă din masa proprie a corpului, care ar trebui să fie vizibilă pentru oricine. Ori nu se întâmplă aşa! Cum poate fi explicat fenomenul decât cu ajutorul unei energii din afară?

Este evident că în jurul nostru circulă în permanenţă tot felul de energii. Acest organ extraordinar care este matricea energetică-informaţională are capacitatea de a cupla în mod selectiv aceste energii la oricare din corpurile persoanei respective în scopul realizării unui fenomen sau proces dorit de mentalul acesteia (deci în mod voluntar, conştient).

Se poate replica desigur, că ceea ce face Yoghinul este dirijarea unei oarecare cantităţi de "Kundalini", această energie universală, considerată stocată în zona sacrală, pe care o transformă în energie termică.

Noi nu suntem însă de acord cu afirmaţia că în zona sacrală este stocată o astfel de energie, pe care numai Yoghinul antrenat şi iniţiat poate s-o conducă ascendent, voluntar, în chakrele corpurilor fiinţei sale pentru a realiza diferite stări, în final "eliberarea" de planul fizic.

Profesoara de "bioterapeutică" Alexandra Moşneagă ne-a relatat în cadrul unuia din cursurile sale la care am participat şi noi, un accident tragic petrecut în legătură cu "trezirea" lui Kundalini:

Era pe vremea când participa şi ea la unul din cursurile Djunei Davitaşvili, când una din cursante încercând să producă "trezirea" lui Kundalini şi urcarea ei pe canalele energetice, spre chakrele superioare, greşind "metodologia" sau tehnica respectivă, sub ochii îngroziţi ai asistenţei, a fost mistuită de un proces de autocombustie spontană, din ea rămânând numai câteva rămăşiţe incarbonizate.

Dacă însă noi ne referim la relativ numeroasele cazuri de "combustie spontană" (de fapt mai corect spus "autocombustie spontană") care n-au nici o legătură cu *"manevrarea"* lui Kundalini, atunci şi cazului particular din practica yoghină, evocat mai sus, trebuie să-i căutăm o altă explicaţie mai logică.

Într-adevăr, noi considerăm că asemenea cazuri fac parte din "patologia" absorbţiei componentei ascendente a energiei -sursă de viaţă, adică a componentei "telurice". Este ştiut faptul (vezi structura fiinţei umane, a corpurilor subtile), că la nivelul chakrei situate în această zonă, se face absorbţia energiilor care includ frecvenţele culorii roşii. În imediata vecinătate a acestora se extinde însă domeniul "infraroşului", al caloricului sau al domeniului termic. O blocare accidentală a frecvenţelor energiei aparţinând acestui domeniu, care nu-i mai permite curgerea în organismul respectiv, duce la o acumulare rapidă calorică, capabilă să transforme întregul corp fizic în cenuşă.

S-a făcut afirmaţia că temperatura realizată în aceste situaţii este de circa 1600^0 C, temperatură care se realizează în crematorii,

la incinerarea corpurilor morților care au apelat la acest ritual în legatele testamentare. Dar aici se face din nou o greşală, deoarece nu poate fi identificat focul din incineratoare cu "focul interior" produs accidental. Dovada o constituie faptul că în cazurile de autocombustie spontană a corpurilor, hainelel victimei rămân intacte şi nu se produc incendii chiar când în vecinătate sunt materii inflamabile. Este dacă vreți, un foc "biologic", care se deosebeşte net de focul obişnuit, după cum transmutațiile biologice ale elementelor, se deosebesc net de transmutațiile produse "industrial".

Explicația dată de noi aici va fi mai bine înțeleasă după expunerea modelului nostru privind energia - sursă de viață.

Pe de altă parte este cât se poate de evident că trebuie acceptat că accidentele de genul "autocombustiei spontane" sunt de natură "karmică".

2.2.5.3.7.Diferențele dintre experiențele de telekinezie cu autoconsum de masă organică a experimentatorului şi cele fără pierdere de greutate

Oricine are spirit de observație şi este bine informat cu privire la experiențele şi demonstrațiile de telekinezie (adică de deplasare a obiectelor neînsuflețite la distanță, fără a fi atinse de operator) va fi sesizat desigur că există două categorii de experimentatori: unii în genul lui Kulaghina, care chiar la deplasarea unor obiecte mici, de exemplu, o cutie de chibrituri, la terminarea programului constată o scădere a greutății corporale cu 1 - 2 kg, şi a doua categorie, care deplasând obiecte chiar grele, nu manifestă nici cea mai mică pierdere a masei lor organice. Pentru cea de-a doua categorie, voi da un exemplu pe care mi l-a povestit mama mea, în cele ce urmează:

Era în preajma primului război mondial. Mama mea se afla la Paris, unde urma să-şi perfecționeze studiile pentru pian, pe care le făcuse la Conservatorul din Bucureşti. A avut astfel ocazia, să vadă în sala "Operei" următoarea demonstrație de telekinezie:

Mai întâi experimentatorului i s-a adus o umbrelă închisă şi introdusă în etuiul său. El o scoate din acesta, bineînțeles fără să o atingă, apoi o deschide şi face diverse manevre cu ea la distanță.

Apoi experimentatorului i se aduce un acordeon, pe care de asemenea fără să-l atingă, îl scoate din cutie şi apoi, apropiind mâinile de el, respectiv mâna stângă de butoanele başilor şi mâna dreaptă de claviatura sa, execută o melodie simplă la acest instrument. Atât clapele, cât şi butoanele başilor se văd cum sunt acționate în cursul execuției melodiei respective, aşa cum se văd clapele acționând singure la un pian mecanic. În toate demonstrațiile sale, experimentatorul în mod evident nu depunea

nici cel mai mic efort. În fine un ultim experiment (din cele amintite de mama mea):

Pe scenă se improvizează un zid, din cărămizi dispuse în planul axial al spectatorilor. Apoi, de o parte şi de cealaltă a acestui zid, s-au pus două piedestale din lemn de aceeaşi înălţime, pe unul din acestea plasându-se un ghiveci cu o muşcată înflorită. Experimentatorul, aflându-se de cealaltă parte a zidului, prin "pase" magnetice, face ca floarea să treacă cu ghiveci cu tot prin zid, în partea cealaltă pe piedestalul respectiv.

Evident am întrebat-o pe mama mea: *"Nu cumva era vorba de hipnoză în masă şi tot ce aţi văzut era sugerat de experimentator în minţile spectatorilor? "Nu cred", mi-a răspuns ea. "Pentru că în spatele meu se aflau doi domni, dintre care unul îi punea celuilalt aceiaşi întrebare pe care mi-ai pus-o tu" şi celălalt a răspuns: "Sunt sigur că nu, pentru că am fotografiat aceste experienţe şi în cea cu muşcata de exemplu, am surprins momentul când floarea se afla în zid!"* (Imaginaţi-vă fotografii la nivelul anului 1913! Deci fără trucaje!)

2.2.5.3.8. Cuplarea sufletelor descarnate la diverse energii în special mecanice uneori foarte mari

Este probabil destul de bine cunoscut faptul că în şedinţele spiritiste, în multe cazuri, dacă nu cumva în majoritatea lor, comunicările cu descarnaţii chemaţi s-au făcut prin intermediul unui cod în gen Morse, a bătăilor în podea realizate cu mesele deasupra cărora îşi unesc mâinile participanţii la acestea. În acest fel, sunt deplasate cu aceiaşi uşurinţă evidentă, mese grele a căror greutate depăşeşte uneori 200 kg. Cine sau ce mişcă mesele?

Din câte cunoaştem, nu s-a făcut nici un studiu stăruitor asupra acestui fenomen dinamic, oamenii de ştiinţă materialişti ignorându-l voit, iar spiritiştii mulţumindu-se cu presupunerea că el este produs de mediumul prezent la aceste şedinţe. Avem aici întreaga tragedie a cunoaşterii umane în faţa suprasensibilului: pe de o parte negarea realităţii în neputinţa ştiinţei materialiste de a da explicaţii veridice, pe de altă parte superficialitatea nevinovată a cercetătorilor domeniului, dezarmaţi de lipsa metodologiei ştiinţifice şi a unei baze logice.

Spiritiştii spun deci că mediumul este acela care produce fenomenul dinamic în discuţie.

Chiar dacă am admite explicaţia ca mulţumitoare, faptul că în numeroase cazuiri la care nu participă nici un medium, se produc aceleaşi fenomene, anulează dintr-o dată această presupunere.

Orice fenomen dinamic, înseamnă realizarea unui lucru mecanic, cum se spune în fizică, ce presupune consum de energie şi aplicarea unei forţe într-un anumit sens. În cazul discutat acest sens este vertical ascendent. Dar forţa? Energia?

Continuând analiza fenomenelor de care dispunem ajungem la o singură soluție privitoare la forță, şi la două soluții referitoare la "acceptorul" acesteia. Forța nu poate fi decât ascendentă, fie dextrogiră (forța de repulsie gravitațională), fie levogiră (componenta telurică a energiei - sursă de viață). Este deci aceiaşi forță implicată în fenomenele levitaționale. Aceste considerații vor fi înțelese mai bine după expunerea modelului nostru privind energia - sursă de viață .

În ce priveşte "acceptorul" acesteia care produce "cuplarea" forței la obiect, există două posibilități: ori persoanele de față participante la şedință, sau ființa descarnată prezentă la chemarea acestora. Deoarece însă comunicarea se face de la descarnat la prezenți, înseamnă că trebuie admis că şi comanda este a acestuia şi că deci descarnatul este în concluzie acela care produce cuplarea forței ascensionale la obiect. Pentru a comanda şi a produce această cuplare, înseamnă că descarnatul şi-a păstrat matricea energetică-informațională din timpul vieții. Este totodată dovada concretă că acest gen de organ are o natură nematerială, energetică - informațională.

Sunt raportate în aproape toate lucrările cu tematică spiritistă şi "paranormală", materializări ale sufletelor descarnate, care se produc prin intermediul mediumilor, aceştia oferindu-şi propria lor masă organică, consemnându-se pierderi de greutate până la 40 kg!

Toate aceste fenomene (ca şi multe altele pe care nu le mai evocăm aici), dovedesc că sufletele descarnate au în constituția lor "supraviețuitoare" matricea energetică-informațională, capabilă să le producă şi să le explice. Matricea energetică-informațională a mediumului în acest proces joacă un rol pasiv, de acceptare a transferului de substanță către desincarnat.

2.2.5.3.9. Salvările miraculoase

Salvările miraculoase de la moarte din accidente de automobil, avion, etc. precum şi prin evitarea acestora, sunt mult mai frecvente decât avem noi impresia. Diferența provine din cunoscuta nereceptivitate a omului obişnuit, mai ales prin lipsa sa de sensibilitate şi ca urmare a inerției intelectuale.

Numeroase persoane realizează mult mai târziu faptul că au fost salvate de la moarte în mod miraculos, fie în cazul producerii accidentului, fie în cazul evitării lui.

Când la aceste salvări miraculoase, intervin Entitățile Divine superioare, fenomenul este supranatural şi face deci abstracție de orice fel de analiză şi interpretare.

Se pot produce însă salvări aparent miraculoase şi de către entităţi de "rang" mai mic sau chiar de suflete descarnate, aflate pe "fază" sau în urma unor misiuni.

În aceste situaţii ele cuplează prin concursul matricei lor energetice-informaţionale, forţele de care au nevoie (în general ascendente) pentru a produce salvările respective.

Sunt situaţii care în mod sigur au acţionat forţe care au aplicat sute sau chiar mii de kg-forţă, în cazul evitării unor accidente grave.

2.2.5.3.10. Poltergeistul

Fenomenul de *"poltergeist"* este unul dintre cele mai ciudate din categoria fenomenelor aşa zise *"paranormale"* sau *"parapsihologice"*.

După cum afirmă autorii care au cercetat în detaliu fenomenul, ultimii fiind de exemplu, Dr. Adrian Pătruţ (160), Dr. Eugen Celan (27) şi A.V. Ignatenko (218), denumirea vine din limba germană şi înseamnă *"spirit gălăgios (zgomotos)"*. Primul autor în valoroasa sa lucrare enciclopedică privitoare la fenomenele cuprinse între normal şi paranormal, în clasificarea lor (poate prea didactică), încadrează fenomenul sub denumirea de *"infestare personală activă"*. El face o rezumare exhaustivă a fenomenului, exprimând foarte bine stranietatea şi diversitatea fenomenelor care îl caracterizează. Arată că aceste manifestări cuprind voci, deplasări de tot felul de obiecte, levitaţii, bătăi în pereţi, uşi, mobilă. Uşi, ferestre, mobile, se deschid de la sine, zgomote ciudate. Aporturi de obiecte, zboruri anormale ale obiectelor. Fenomene electrice şi electronice, levitaţii de persoane şi animale, ciupituri, zgârieturi ale persoanelor, frecvente manifestări termice, inclusiv incendii.

Cel de-al doilea autor, cu rigoarea ştiinţifică ce îl caracterizează, insistă asupra fenomenului poltergeist în ţara noastră, detaliind întâmplările subiectului Eleonora Zagun.

Cel de-al treilea autor, consideră fenomenul ca fiind produs *"de către învelişuri bioenergetice rămase după moartea unui om (de obicei violentă) şi care dintr-o anumită cauză n-a ajuns într-unul din etajele câmpului energetico-informaţional al Pământului"*. Ignatenko expune şi o *"metodologie"* de liniştire a poltergeistului prin ajutorarea desincarnatului (sau a învelişului său energetic după cum se exprimă el) de a fi condus mental - bioenergetic în sfera corespunzătoare lui.

Niciunul dintre autori nu dă însă o explicaţie clară a fenomenelor care se produc, doar cu excepţia celor declarat demonice, care nu mai au nevoie de nici un fel de comentariu fiind produse de malefic.

Celelalte fenomene (ca cele de tip Ignatenko, de exemplu), după noi sunt simplu explicabile prin cuplarea matricei energetice

a descarnatului sau a mediumului prezent, la tot felul de forțe şi energii: acustice, (mai rare cu producere de voci clare), mecanice, termice, electrice, electromagnetice sau magnetice, etc.

2.2.5.3.11. Voci ale descarnaților (repausaților) recepționate cu aparatură radio obişnuită şi recepția de imagini ale lor la TV

În acest capitol, la punctele 2.2.1.1.5. şi 2.2.1.1.6. în cadrul dovezilor supraviețuirii sufletului după moarte, am prezentat acele experiențe uluitoare de care s-au ocupat în special Raudive şi Jefferson prin care s-au putut obține înregistrări de voci ale defuncților prin aparatură radio obişnuită şi cu ajutorul unui magnetofon, iar de către Klaus Schreiber, imagini ale acestora la TV pe un canal liber.

Atât înregistrările sonore, cât şi cele video nu s-ar putea însă explica, fără existența unui organ (bine înțeles energetic-informațional) care să producă cuplarea semnalelor emise de descarnați la o undă purtătoare radio sau TV cu o frecvență corespunzătoare pentru a produce amplificarea necesară recepției. Acest organ n-ar putea fi altul, credem noi, decât matricea energetică-informațională.

2.2.5.3.12.Impresionarea "psihică" a filmelor şi plăcilor fotosensibile

În bogat documentata sa lucrare *"Provocările paranormalului"* (27), Dr. Eugen Celan expune o serie de date privitoare la experiențe şi experimente de înregistrare a acțiunii psihicului uman asupra plăcilor şi peliculelor fotosensibile.Dintre acestea cele mai semnificative ni s-au părut cele referitoare la *"nengrafii"* şi *"thoughtographii"*

"Thoughtographiile" se referă la înregistrările gândurilor lui Ted Serious personaj bine cunoscut în literatura *"parapsihologică"*. *"Psihofotografiile"* cum au mai fost denumite au fost realizate de către Dr. Jules Eisenbud, profesor de psihiatrie la facultatea de Medicină a Universității din Colorado între anii 1964 - 1967, când s-au imprimat peste 400 de imagini statice, la care se gândea Ted Serious.

"Nengrafia" nouă ni se pare mult mai importantă. După cum arată Dr. Celan, termenul a fost inventat de Dr. Fukurai în 1910. În acst an Dr. Fukurai încercând o serie de experiențe de clarviziune cu un medium, doamna Ikuko Nagae, soția unui judecător de la judecătoria districtuală din Marugame din Shakokai, constată cu surprindere că reuşeşte performanța de a imprima pe un film fotosensibil nedevelopat, una din ideogramele scrierii japoneze.

Ideograma apărea pe filmele ambalate opac, chiar când acstea erau multistratificate.

În urma intrigilor şi calomniilor, simţindu-se jignită, se sinucide mai întâi doamna Nagao, apoi după un turneu zadarnic prin lume, şi Dr. Fukurai.

După noi însă, abia acum urmează senzaţionalul. Dăm cuvântul Dr. Celan:

"Moştenirea lui Fukurai găseşte noi adepţi în ţara sa de baştină. Aşa se face că în anul 1933, Koichi Mira uimeşte o asistenţă de peste 4000 de persoane, prin imaginile pe care le nengrafiază: acestea prezentau faţa nevăzută de pe pământ a satelitului Terrei, Luna, fapt incredibil pentru asistenţa acelui experiment. Mira a fixat pe peliculă imagini invizibile de pe Pământ ale unui corp ceresc - pelicule document păstrate până azi - ce aveau să primească o recunoaştere deabia în anul 1959 când pentru prima oară faţa nevăzută a Lunii avea să fie fotografiată în direct de către o sondă spaţială rusească "

Este evident că singura explicaţie posibilă pentru obţinerea unei asemenea performanţe realizată în stare de dedublare a subiectului la peste 350000 km, nu se poate imagina decât prin cuplarea cu ajutorul matricei sale energetice-informaţionale, a unui flux de particule, care sub forma unui laser să impresioneze filmul de pe pământ.

Într-o lucrare foarte recentă, fizicianul - cercetător Ioan Mamulaş (249) în paragraful intitulat *"psihofotografie"* se referă şi la un exemplu de la noi din ţară:

"Doctorul Istrati, înainte de a face o deplasare la Câmpina, convenise cu Haşdeu, într-o zi anume şi la o oră fixată, să încerce impresionarea de la distanţă a plăcilor fotosensibile fixate în aparatele fotografice ale lui Haşdeu la Bucureşti. În ziua de 4 august 1893, la ora stabilită, Istrati se culcă şi înainte de a adormi, se concentrează mental asupra dorinţei de a-i apărea imaginea pe plăcile foto de la Bucureşti. În acelaşi timp Haşdeu, se culcă la rându-i cu un aparat fotografic la picioare şi unul la cap. În timpul somnului, Istrati visează că imaginea chipului său se distinge clar pe un clişeu fotografic".

"Baraduc a reprodus în cartea menţionată observaţiile făcute de Haşdeu după developarea clişeelor: Pe placa A se văd trei încercări dintre care una, aceea notată de mine cu cruce pe dos, este extrem de reuşită (sublinierea lui Haşdeu). *Se vede pe ea doctorul privind cu atenţie în obturatorul aparatului a cărei extremitate în bronz este luminată de lumina proprie a spiritului".*

Multe alte dovezi s-ar mai putea aduce pentru dovedirea existenţei acestui extraordinar organ. Nu vrem însă să încărcăm prea mult acest text şi aşa destul de extins. N-am putea totuşi renunţa să mai arătăm un caz în care cuplarea cu matricea

energetică - informaţională se face cu energia mecanică în propriul corp. Este vorba de:

2.2.5.3.13. Autovindecarea de uremie brightică a unui profesor de la Sorbona

În excepţionala sa carte referitoare la educaţia voinţei, Emile Jagot (247), chiar în introducere, se referă la un profesor de psihologie de la Sorbona, bolnav de uremie brightică (adică uremie purulentă) internat în stare foarte gravă într-o clinică din Paris. Datele exacte nu le posedăm deoarece de multă vreme nu mai suntem în posesia cărţii.

Zăcând pe patul de spital, profesorul de psihologie are ideea de a chema pe medicul în îngrijirea căruia se afla şi-l rugă să-l lămurească în mod amănunţit în ce constă boala lui. Aflând că este vorba de un puroi cu un conţinut de uree (sau o uree purulentă, forma cea mai gravă a uremiei, denumită uremia lui Bright sau uremie brightică) el ceru medicului respectiv, să-i aducă un atlas anatomic şi să-i indice, care ar fi traseul cel mai scurt şi nepericulos pentru organism de a extrage acest puroi din sânge. Îndată după plecarea medicului, el îşi concentră întreaga voinţă, imaginându-şi în acelaşi timp, cum raze plecând din ochii săi preluau din sânge puroi, moleculă cu moleculă, pe care îl scotea la suprafaţa pielii în zona sternului. După două săptămâni, analizele indicau însănătoşirea completă a pacientului. Dar ca urmare a şederii prelungite pe spate, nemişcat, se îmbolnăvi în schimb, de pleurezie purulentă. Procedând în mod similar, această din urmă afecţiune o vindecă în trei zile. La scurt timp după externarea lui din spital complet însănătoşit deveni profesor de “parapsihologie” tot la Sorbona, unde anterior predase psihologia.

2.2.5.4. Rolul matricei energetice-informaţionale în hipnoză, sugestie şi autosugestie

Tot ce se petrece în relaţiile interumane au la bază un procent important şi într-un amestec complex al acestor trei procese.

Trebuie să mărturisim că niciodată n-am fost mulţumiţi de explicaţiile întâlnite în diferitele lucrări privind producerea hipnozei, sugestiei şi autosugestiei, pentru că nici una dintre acestea nu s-a referit sau raportat la fiinţa umană integrală, adică întreagă, ci doar la corpul său fizic, dublat de un “ce” misterios, care este sufletul său.

Cum pune stăpânire hipnotizatorul pe trupul celor pe care îi hipnotizează făcând ca acesta să execute ceea ce îi porunceşte şi să simtă ceea ce îi sugerează el?

Noi suntem convinşi că aceste trei procese se produc prin acţiunea voluntară conştientă a mentalului unei persoane asupra matricei energetice a altei persoane, prin care mentalul primei se

substituie celei din urmă (este cazul hipnozei şi sugestiei) sau prin acţiunea inconştientă sau subconştientă a propriului mental asupra propriei matrici energetice-informaţionale (în autosugestie).

În paragraful 2.2.1.6. ne-am referit la apreciata lucrare despre hipnoză a autorilor Irina Holdevici şi Ilie P. Vasilescu (88) din care am şi citat două pasaje ca argument pentru existenţa corpurilor subtile din structura fiinţei umane... Este însă surprinzătoare lipsa din această carte, referirea la somnul letargic şi starea cataleptică, acestea două din urmă evocând starea cea mai profundă de hipnoză, fizic capătă acea rigiditate, care îi permite să fie aşezat pe 2 scaune, cu vârful capului şi călcâiele.

O asemenea stare foarte asemănătoare celei cadaverice, evocă părăsirea corpului fizic de către corpurile subtile cu excepţia celui eteric, bine înţeles, dar care şi el, pare blocat. Este evident că o astfel de stare nu se poate realiza decât cu concursul matricei energetice-informaţionale, care, după cum am văzut, realizează şi "ieşirea" conştientă a corpului în fenomenul de dedublare.

Există şi o autosugestie conştientă, voluntară, prin care subiectul respectiv crează diferite fenomene şi stări asupra corpului său, în genul binecunoscutelor practici yoghine.

În fapt este greu de spus unde se află limita dintre autosugestie conştientă şi cea subconştientă şi / sau inconştientă, între cea voluntară şi cea involuntară.

În viaţa obişnuită autosugestia a căpătat o semnificaţie peiorativă, demnă de dispreţ sau în cel mai bun caz de neluat în seamă. Dar cine mai poate spune, de exemplu în cazul unor "vindecări" (de simptome) allopatice, cât se datorează medicamentelor şi cât impresiei făcute pacientului de medicul care l-a tratat, prin aspectul său impunător, prin titlurile sale răsunătoare, faima sa, prin lunga listă de medicamente prescrise (în general cu mare reclamă) sau prin utilizarea unei aparaturi medicale cu aparenţă sofisticată.

În viaţa de toate zilele, un mare volum de suferinţă poate produce autosugestia negativă prin acţiunea asupra matricei energetice-informaţionale, inconştient sau subconştient.

O persoană prea sensibilă poate spune "mi-e rău" şi într-adevăr să i se facă rău, deoarece matricea se pare că are un "comportament" cibernetic şi nu cunoaşte semne de întrebare sau exclamare.

2.2.5.5. Efectul prezenţei scepticilor în experienţe suprasensibile

Există două feluri de scepticism: un scepticism pozitiv, constructiv, care asigură rigoarea cercetării ştiinţifice şi un scepticism negativ, care neagă totul înainte de orice verificare, un

scepticism anticipativ, de regulă cu o bază emoțională negativă, un fel de “ură a minții”, care generează unde de formă cu un puternic potențial negativ. O persoană cu un astfel de potențial negativ, când asistă la un experiment suprasensibil este capabilă să blocheze pe matricea energetică-informațională a experimentatorului orice emisie de unde a acestuia, anulând reuşita.

Acest proces poate fi conştientizat de către sceptic, când apare caracterul de intenționalitate sau se poate produce chiar nebănuit de el, când există dorința ascunsă de a nu reuşi experimentul, dorință pe care o anticipă cu toată puterea.

S-au produs şi se produc încă, atitudini de nedorit, atât în lumea ştiințifică, ca şi (mai ales) în literatura ezoterică, ocultă.

Pentru a fi mai bine înțeleşi, vom da în continuare câteva exemple reprezentative.

Gérard Majax (120) renumit magician şi prestidigitator, în cartea sa “Magicienii”, denunță o serie de personalități bine cunoscute în literatura “parapsihologică”, precum Victor Hugo, Connan Doyle, Uri Geller, pe care îi acuză de naivitate sau excrocherie. Autorul declară de exemplu că nici una din experimentele lui Uri Geller la care a participat n-a reuşit. Este clar că Majax credea sincer că Uri Geller trişa de exemplu, blocându-i astfel cu această credință anticipată, pe matricea energetică-informațională toate emisiile de unde necesare experimentului. Este desigur de mirare că autorul nu şi-a pus problema ce s-a petrecut cu experiențele reuşite ale lui Uri Geller, când “Die Sterne” de exemplu, a publicat un reportaj, transmis în direct şi la TV, în care impricinatul era văzut conducând un autovehicul cu ochii legați, cu viteza de 70 km pe oră, în plin centrul Berlinului sau (şi aici lucrul este şi mai trist) cum de n-a citit lucrările profesorilor A. Taylor şi J. Hamsted, referitoare la efectele lui Uri Geller asupra obiectelor metalice (îndoiri, răsuciri, tăieri - ca de laser - la distanță, ultimul savant realizând chiar el performanțe asemănătoare, experimente repetate şi cu alți subiecți, printre care şi copii. Tot ultimul savant englez nuclearist, este şi prestidigitator amator de valoare... Cu savantul englez J. Hamsted ne vom reîntâlni la capitolul următor în discuția referitoare la structura materiei şi cu privire la spațiu şi la timp, în care el încearcă să dea o explicație ştiințifică, fenomenului Uri Geller.

Un al doilea exemplu de scepticism negativ involuntar, este al Acad. Prof. Dr. George Marinescu, marele savant român, întemeietorul neurologiei clinice româneşti. În lucrarea sa *“Spiritism şi metapsihism”* (121) el face o critică severă acestor două “practici oculte”. Din aceste critici, rezultă că la unele experimente a participat şi autorul şi că fenomenele respective, fie că nu s-au mai produs, fie că s-au produs într-un mod cu totul diferit față de cel în care au fost relatate. Cum fenomenele la care se referă sunt totuşi

obiective, după o mulţime de dovezi pe care nu le mai analizăm aici, rezultă că scepticismul negativ şi anticipat, al autorului, anula reuşita experimentelor la care a asistat, întărindu-i în mod paradoxal convingerea că părerile lui erau corecte şi justificate.

Este fără îndoială foarte dificil de a face deosebirea între aceste scepticisme negative involuntare şi cele voluntare, care urmăresc un scop anume.

Influenţa voit negativă pe care o determină, ne face să bănuim că acestea se exercită sub impuls malefic. În această categorie intră majoritatea denigratorilor Mistici şi ai Creştinismului.

Scepticismul negativ involuntar este probabil fenomenul care a închis porţile lumii suprasensibile pentru comunitatea ştiinţifică dezvoltată pe baze materialiste carteziene, determinând intrarea ştiinţei actuale în fundătură.

2.2.5.6. Impresiile preconcepute în radiestezie şi clarviziune

Cred că am fost destul de clari când am vorbit despre autosugestie arătând că aceasta reprezintă în fapt o comandă asupra matricei energetice-informaţionale proprii, făcută atât conştient (sau voluntar), cât şi inconştient sau subconştient (adică involuntar). Orice spui sau gândeşti despre tine este preluat (şi executat) de matricea energetică-informaţională. Am arătat că ea se comportă ca un computer care nu cunoaşte semne de întrebare sau exclamaţie. Dacă persoana spune (sau gândeşte) “mi-e rău”, în mod sigur că îi va asculta comanda, fără ca acesta să bănuiască că “răul” i se trage de la propria sa comandă. Ceea ce este şi mai neplăcut: dacă o persoană gândeşte despre o alta, ceva negativ, ceva rău de exemplu, atunci ce s-a transmis pe “adresa” persoanei respective este preluat de matricea energetică-informaţională şi executat, dacă autoprotecţia sa nu este destul de activă. Este ca o telesugestie. Desigur această influenţă poate fi aneantizată sau cel puţin atenuată, dacă persoana respectivă este protejată şi de entităţi pozitive.

Radiestezia este o metodă extraordinară de explorare a lumilor suprasensibile, putând fi de mare ajutor cercetării ştiinţifice, dacă aceasta părăseşte baza sa carteziană, adoptând-o pe cea holistică, sinergetică. Sensibilitatea, ca şi precizia ei pot fi deosebit de mari; ca dovadă H. Chrétien (32) arată că s-au determinat izotopi atomici înaintea descoperirii lor, parametrii respectivi fiind ulterior confirmaţi de metodologia fizică clasică.

Tocmai datorită marii ei sensibilităţi, radiestezia poate da rezultate eronate prin influenţa gândurilor şi sentimentelor proprii matricei energetice-informaţionale prin anticiparea unor imagini, a unor rezultate, iar sentimentele, de asemenea asupra aceluiaşi

organ, prin dorinţe ascunse, neexteriorzate, nebănuite. Aceste dorinţe sunt atât de puternic legate de Ego, încât denaturează determinările radiestezice privind propria persoană, în special când este vorba de mâncare. Având în vedere acest lucru rezultă că nu este indicată utilizarea radiesteziei în problemele nutriţiei propriei persoane.

Desigur despre radiestezie ar mai fi multe de spus, inclusiv despre modul cum acţionează, deoarece nu găsim satisfăcătoare explicaţiile întâlnite până în prezent, dar deoarece textul şi aşa este prea încărcat, ne vom limita a mai adăuga relatarea unui experiment radiestezic în context, care vorbeşte de la sine.

Mă aflam într-o zi, în casa unui prieten, împreună cu un alt prieten, cunoscutul radiestezist bulgar Ivan Iotov, care voia să facă o demonstraţie a unui procedeu radiestezic pentru anularea nodurilor din reţeaua Hartman atât de bine cunoscută prin presupusa sa nocivitate.

"-Iată, - zice Iotov - *luăm patru bucăţi de hârtie sau de carton, de formă dreptunghiulară şi pe ele se scrie numărul 545 după care le amplasăm în colţurile camerei căreia vrem să-i anulăm reţeaua Hartman. După amplasarea cartoanelor, el îşi scoase pendulul, demonstrând că într-adevăr pendulul nu mai indică existenţa nodurilor.*

-*Verifică şi tu"* -îmi zise el. Mă supun cererii şi într-adevăr, nici pendulul meu nu mai indica existenţa nodurilor.

Între timp venise un alt cunoscut al nostru, care de asemenea era radiestezist amator.

"-Scoate-ţi pendulul -îl invit eu - şi fă o măsurătoare Hartmann în camera aceasta. Supunându-se invitaţiei mele, făcu măsurătorile de rigoare: nodurile se aflau la locul lor bine mersi!...

În mod foarte asemănător radiesteziei se petrec lucrurile cu clarviziunea (sau clarvederea), acest lucru constituind de altfel, aspectul ei criticabil, generator de erori.

În cadrul expunerii modelului nostru privind energia - sursă de viaţă, vom face o analiză a aurelor şi culorilor lor. Deocamdată ne vom rezuma la câteva consideraţii referitoare la influenţele exercitate asupra culorilor aurelor de către propriile idei şi sentimente ale clarvăzătorului faţă de subiectul observat.

Când un clarvăzător observă un subiect, cercetându-i aurele rând pe rând, el în afară de acestea, mai înregistrează şi sentimente şi gânduri ale acestuia, care vor interfera cu propriile sale stări emoţionale şi mentale, creând nu numai antipatie sau simpatie, dar şi imagini preconcepute, anticipative ale aurelor observate. Şi să nu uităm observaţia lui Jack Schwarz (174) că orice examinare a aurelor unui subiect, se face prin propriile aure ale clarvăzătorului.

Impresiile preconcepute ale clarvăzătorului acţionează atât asupra propriei matrici energetice-informaţionale, cât şi asupra

aceleia a subiectului, determinând şi într-un caz şi în celălalt, modificări în aure, corespunzătoare imaginii anticipate despre acesta din urmă sau starea sa.

Observaţiile de mai sus explică diferenţele de culoare ale aurelor observate de mai mulţi clarvăzători simultan pe acelaşi subiect. Dacă la acestea se mai adaugă problemele de semantică ale conceperii culorilor, precum şi influenţa şcolilor sau maeştrilor care l-au format pe clarvăzător, nu ne mai mirăm atât de mult de diferenţele de culoare ale centrelor energetice (chakre) din tabelul II, făcându-ne în acelaşi timp să înţelegem dificultăţile pe care le au clarvăzătorii în stabilirea diagnosticului pe baza culorilor aurelor.

Având în vedere cele menţionate mai sus, înţelegem mai bine pe Dr. Janine Fontaine (65) care citează cele revelate de un student la medicină, clarvăzător (citat redat şi de noi, în ultima parte a paragrafului 2.2.3.)

2.2.5.7. Matricea energetică-informaţională şi supranaturalul

Înainte de a putea face aprecierile necesare privind raportul dintre matricea energetică-informaţională şi "supranatural" este necesar a anali-za mai întâi ultimul termen pentru a înlătura orice confuzie.

Potrivit *"Dicţionarului explicativ al limbii române"* editat de Academia română în 1975, termenul este definit astfel:

"adj. (în concepţiile mistice) Care pare mai presus de forţele şi legile naturii sau în contradicţie cu acestea; care ar exista în afara naturii, a lumii percepute prin simţuri; care este atribuit unor forţe miraculoase; miraculos, fantastic. § (Substantivat, n.). Ceea ce se pretinde a fi mai sus de legile naturii."

Dar dicţionarul respectiv nu putea prezenta definiţii decât conforme normelor marxiste impuse de regimul comunist aflat la putere: Lupta împotriva *"misticismului"* constituia unul din elementele fundamentale ale doctrinei respective dezvoltată la paroxism.

Desigur că această impunere a principiilor marxiste nu putea rămâne fără urmări, fără să determine influenţe mai mult sau mai puţin importante asupra psihicului unor autori, în special a celor formaţi, educaţi integral în această perioadă.

Numai aşa se poate explica faptul că autori valoroşi, cum este Dr. Adrian Pătruţ (160) au putut confunda elementele supranaturale, cum sunt apariţiile Maicii Domnului, cu cele *"paranormale"*, încadrându-le sub denumirea de *"apariţii mariale"*, împreună cu imaginile *"miraculoase"* în *"cazurile particulare"* ale *"bioplasmiei"*.

Dar dacă pentru un autor format sub impulsul ateist al dictaturii marxiste de stat, poate fi explicabil acest lucru, atitudinea unui autor irlandez, cum este aceea a lui Brian Iglis (91) apare de neînțeles. Pentru acest autor toate fenomenele care au fost considerate *"supranaturale"* sunt de fapt *"paranormale"*.

Pentru a nu mai lăsa loc nici unei alte interpretări, Brian Inglis citează pe C.S. Lewis, care în lucrarea sa *"Miracles"* (1947), ar evidenția că şi pentru un creştin supranaturalul se află în alt plan al existenței.

Trădându-şi fondul ateist (care pentru vremurile de astăzi bogat informaționale nu mai constituie numai ignoranță, ci şi lipsă patologică de sensibilitate), vorbind de moaştele de sfinți în paragraful intitulat *"neperisabilitatea"*, afirmă că *"neperisabilitatea trupească a încetat să mai fie privită ca un indiciu neîndoielnic al sfințeniei. În orice caz era greu de dovedit că absența descompunerii nu rezulta ca urmare a vreunor condiții atmosferice de genul celor ce permit păstrarea cadavrelor în cripte, precum cele ale Sf. Michan, în Dublin"*.

Ignoranța autorului în această problemă este evidentă. Dacă ar fi cercetat, ar fi găsit că de exemplu, moaştele Sfintei Paraschiva s-au găsit în nisipul de pe țărmul Mării Negre şi că în acelaşi loc au fost găsite osemintele a doi răufăcători, morți mai recent decât Sfânta şi care prin urmare, în aceleaşi condiții ambientale n-au conservat părțile perisabile ale trupurilor. N-ar strica autorului *"Enciclopediei fenomenelor paranormale"* să consulte valoroasa lucrare a Dr. Pavel Chirilă şi Prof. Mihai Valica (31) (*"Meditație la medicina biblică"*) în care, cu privire la această problemă sunt arătate deosebirile tranşante care există între moaştele sfinților şi acelea ale păcătoşilor blestemați de părinți sau *"afurisiți"* de Biserică. Ni s-a relatat un caz de către rude apropiate nouă, în care rămăşițele neputrezite şi urât mirositoare ale unui astfel de caz, s-au descompus chiar în timpul slujbei religioase făcute în acest scop, rămânând osemintele curate! Ce părere aveți, domnule Brian Iglis?

Am fi de asemenea curioşi să ştim ce părere au ateii zilelor noastre despre apariția Sfintei Lumini, de la Sfântul Mormânt al Domnului nostru Iisus Hristos de la Ierusalim, în fiecare an după slujba de Înviere făcută de arhiereul creştin ortodox (şi numai la acesta)?

Ce atribut au aceste fenomene? Pot fi ele definite altfel decât supranaturale? Îi este ruşine ştiinței materialiste carteziene să le accepte ca atare?

Dar ateismul negator al Supranaturalului nu este specific numai marxismului. El este alimentat din surse necunoscute, pe căi oculte, uneori sub forme foarte subtile, cum ar fi aceea a SF-ului. Ce propagandă ateistă poate fi mai captivantă decât aceea a serialului TV *"Star Trek, next generation"*, de mare receptivitate

pentru public, mai ales cel tânăr, în care se afirmă tranşant că Supranaturalul nu există?

Dar confuzia privind Supranaturalul nu domneşte numai în afara lumii mistice; din nefericire, ea se regăseşte uneori chiar în interiorul ei, când un cleric sau altul îşi exprimă rezerve cu privire la faptul că trupul Mântuitorului după Înviere nu este realmente cel fizic dinainte, ci unul *"transfigurat"* care să permită, după Înălţarea Sa, reintrarea în Divinitatea Treimică. Or, unui corp fizic nu-i este permis acest lucru. O asemenea afirmaţie, o asemenea gândire, în fapt contestă involuntar, capacitatea Supranaturală a Domnului Iisus Hristos de a-şi fi putut *"transfigura"* corpul fizic în timpul Înălţării. Este evident că Divinului Iisus ca fiu real al Tatălui, Îi este posibil orice act supranatural. Supranaturalul este prin urmare specific Divinului. El nu poate fi confundat cu *"paranormalul"* pe care dealtfel Dr. Albert Leprince în cartea sa *"Undele gândului"* (tradusă de noi şi publicată în Ed. Tempus România SRL) prin experimentele Prof. Dr. Caligaris, îl evidenţiază sau *"denunţă"* dacă vreţi (deşi nu acesta l-a fost obiectivul recunoscut), ca *"normal"*. (Mai degrabă persoanele care nu posedă calităţile respective în mod spontan ar fi *"paranormale"*).

Procesele fiziologice ale fiinţelor vii se produc prin reacţii biochimice foarte complexe care au loc cu viteze de miimi şi chiar milionimi de secundă, alături de care se desfăşoară o mulţime de alte reacţii, în majoritate practic necunoscute, de natură electrică, magnetică, electromagnetică şi de alte naturi poate încă nebănuite.

Tot acest complex energetic-informaţional are loc sub comanda matricei energetice-informaţionale de care am discutat în paragrafele anterioare.

Pentru a ilustra cum înţelegem noi deosebirea dintre un fenomen produs prin matricea energetică-informaţională şi unul supranatural, ne vom folosi de următoarea imagine:

Se ştie că procesul albirii părului, care se consideră normal, odată cu bătrâneţea, are loc prin degradarea şi atrofierea treptată a melaninei (substanţa care dă culoare podoabei capilare) şi înlocuirea ei cu aer, ocupând canalul medular al firelor.

Se ştie de asemenea că sub imperiul unui stress extraordinar de puternic (groază, spaimă, etc.) la unele persoane mai sensibile, poate avea loc albirea prematură a părului în câteva minute sau chiar secunde. În acest caz, viteza procesului care se produce prin matricea energetică -informaţională se amplifică de zeci şi sute de mii de ori.

Pe de altă parte, este cunoscut faptul că prin schimbarea radicală a nutriţiei, de la cea obişnuită *"omnivoră"* (predominant carnivoră) la cea frugivoră - crudivoră 100%, în decurs de câteva luni de zile, culoarea albă a părului revine la cea avută iniţial. Este

un proces invers care are loc tot prin matricea energetică -informațională.

Dar dacă în urma unor rugăciuni intense sau împrejurări miraculoase, alături de vindecarea persoanei respective, are loc şi recolorarea părului în fracțiuni de secundă, atunci noi credem că suntem în prezența unui fenomen supranatural, care nu mai necesită neapărat acțiunea matricei energetice -informaționale.

Credem că toate vindecările realizate de Domnul Iisus Hristos direct sau prin intermediari, au fost acte supranaturale, care deci s-au putut produce direct, fără intermediul matricei energetice-informaționale a subiecților.

Credem că la capătul evoluției spirituale a fiecărui om atunci când cele 7 corpuri alcătuitoare ale ființei sale devin total transparente permițând Spiritului său care este proiecția holografică a Tatălui Ceresc în el, să se recontopească cu Sursa, atunci matricea sa energetică-informațională nu-şi mai are rostul, el devenind Fiu de Dumnezeu, investit cu puteri supranaturale. Atunci structura lui trinitară (corp, suflet, spirit) devine cu adevărat asemănătoare celei a Sfintei Treimi Divine. În fapt, după părerea noastră, cuvintele biblice, de asemănare a omului cu Tatăl Ceresc trebuie interpretate prin aspectul trinitar: structură holografică, putere de imaginație - creație şi iubire. Puterea de imaginație - creație la început este preponderent negativă, iar iubirea amestecată cu ură. În final, prin transparență, creația este numai pozitivă, cu vocație Divină şi iubirea total eliberată de ură. Doar structura holografică rămâne neschimbată.

După părerea noastră, a considera asemănarea omului cu Tatăl Ceresc prin chip fizic, aşa cum a făcut-o Jean Guitton împreună cu frații G. şi I. Bogdanov (83) este absurdă.

2.2.5.8. Cine (ce) comandă matricea energetică-informațională

Din discuțiile privind diversele aspecte ale matricei energetice -informaționale din paragrafele anterioare se pot deduce factorii (elementele) de comandă ale acesteia.

Desigur, aprecierile au un caracter destul de speculativ, dar nelăsând loc altor variante posibile, considerăm că au toate şansele să corespundă realității.

După o extindere atât de mare a textului asupra structurii ființei umane, cu insistență în ultima sa parte, pe matricea energetică-informațională, cititorul va fi înțeles desigur importanța bine legitimată a acestuia din urmă şi poate intuieşte, aşa cum am făcut şi noi, care sunt factorii ei de comandă.

Să procedăm însă metodic. Să facem mai întâi o scurtă incursiune în domeniul undelor, apoi să încercăm să simplificăm la

maximum imaginea structurii ființei umane, referindu-ne, în măsura în care știm, la părțile ei emițătoare și receptoare de unde.

În modul cel mai lapidar, putem defini unda ca o cantitate de energie în mișcare, care urmărește un anumit traseu mai mult sau mai puțin complicat ce reprezintă forma undei; care are o anumită repetiție raportată la unitatea de timp, ce îi definește ceea ce se numește frecvența ei și având o anumită dimensiune în planul în care se exercită mișcarea. Aceasta îi definește ceea ce se numește amplitudinea undei, ultimul ei element definitoriu.

O parte importantă a domeniului suprasensibil îl constituie undele. În partea domeniului suprasensibil corespunzătoare realității cvadridimensionale în care trăim, undele constituie probabil componenta cea mai importantă. În ea se află undele tuturor comunicațiilor, undele herziene radio și TV, etc.

Undele herziene cunosc o complexitate crescândă de la undele radio, în care are loc conversia undelor sonore în unde herziene la emițător și retransformarea lor în unde sonore la receptor. La undele TV, la componenta reprezentând undele sonore se adaugă cele rezultate din conversia imaginilor, la care se adaugă semnalele de sincronizare a liniilor precum și a semicadrelor care compun pe acestea din urmă, nivelul de alb și nivelul de negru, în cazul semnalului video -complex pentru televiziunea alb/negru, și încă multe altele pentru TV color. Este cât se poate de ușor de înțeles și logic de presupus că această complexitate a semnalului TV va crește în cadrul televiziunii color cu imagini tridimensionale și cu sunet stereofonic.

În exemplele de mai sus am avut de a face cu undele herziene, din domeniul radio și TV, care au codificarea, respectiv decodificarea lor specifică. Undele respective au deci o parte informațională (partea codificată și apoi decodificată) și o parte de putere (partea energetică). Telecomenzile la televizoarele moderne color, care au început să devină atât de familiare, transmit la distanță elementul informațional de comandă, cuplat la o undă, în majoritatea cazurilor de infraroșu.

Despre gânduri și transmiterea lor (puterea gândurilor) există o literatură bogată și cu extindere foarte mare. Este de ajuns credem, să menționăm că aici intră toate fenomenele de telepatie, de citire a gândurilor, precum și credința, etc., pentru a justifica mențiunea făcută.

Transmiterea gândurilor se face prin unde încă mai complicate și cu alt fel de codificare și decodificare a lor față de cele herziene.

Elaborarea gândurilor în ființa umană are loc în permanență (poate cu excepția perioadelor de somn și întreruperile conștiente, voluntare, din timpul meditațiilor). Ele au loc fie conștient (când persoana știe ce gândește) sau subconștient, când îi zboară gândul (nu-și urmărește sau *"conștientizează"* gândul).

În oricare din aceste situații undele gândului se formează. Ele se formează şi atunci când vorbim, însoțind undele sonore.

Clarvăzătorii văd *"formele-gând"* care reprezintă codificarea prin geometrii şi culori specifice a gândurilor elaborate de o persoană oarecare şi astfel le pot "citi". Alți suprasensibili le pot "citi", fără să vadă formele -gând, ceea ce înseamnă că acestea au fost recepționate subconştient şi decodificate de propria sa matrice energetică-informațională, fie că ei au putut "explora" imaginile realizate de subiectul respectiv după decodificarea lor, deci când apare imaginea "fotografică" (cam în felul în care gândurile lui Ted Serios au putut impresiona plăcile şi filmele fotosensibile).

Când un hipnotizator ordonă subiectului hipnotizat de el să facă un anumit lucru, factorul care acționează asupra matricei energetice-informaționale a acestuia din urmă nu este reprezentat de undele sonore ale vocii auzite, ci de "imaginile" transmise mental de operator simultan cu aceasta. Dovada indubitabilă a acestei afirmații, este că cel hipnotizat execută ordinul primit chiar dacă acesta este cerut într-o limbă necunoscută lui.

Ținând seama de toate aceste observații, putem conchide că factorul sau elementul de comandă ce acționează asupra matricei energetice-informaționale este reprezentat de imaginile generate de un gând, asupra unei alte persoane. Acest lucru se realizează indiferent de distanță.

Dar nu numai gândurile prin imaginile lor codificate-decodificate pot acționa asupra matricei energetice-informaționale, ci şi sentimentele, probabil printr-o codificare-decodificare specifică acestora.

Bănuim că lungimea de undă a acestora este mai mică, deci frecvența mai mare şi în consecință şi puterea este mai mare.

Ele acționează în mod similar, asupra propriei persoane sau a altei persoane, în acest din urmă caz, indiferent de distanță.

Credem că acum putem înțelege mai bine şi uşor, cum se pot influența oamenii unii pe alții sau pe ei înşişi, în mod pozitiv sau negativ, în apropiere sau la distanță, funcție de natura gândurilor sau sentimentelor pe care le trăiesc la momentul respectiv. Ele acționează constructiv sau distructiv.

Acum pot fi înțelese pe deplin cuvintele cuprinse în Comuniunea cu Îngerul înțelepciunii din Evanghelia Păcii a Domnului Iisus Hristos de discipolul Ioan:

"Tată Ceresc,
Spune-ne nouă, cum să recunoaştem Legea Ta?"
Domnul a răspuns:
"Un gând bun
Este un gând plin de înțelepciune,
După cum o vorbă bună

Este o vorbă iubitoare şi liniştitoare
Un gând bun este un dar inestimabil
Şi apare în sufletul Copilului luminii
Care respectă Legea Sfântă
Şi dezvoltă în el
Puterile concentrării şi comuniunii
Pentru ca lui să-i fie total revelate într-o zi,
Misterele Paradisului Sfânt al
Unde se înalță Arborele Vieții"
El va pronunța atunci aceste cuvinte de victorie:
"O, Tată Ceresc,
Arată-mi sarcina mea,
Ca prin gândurile mele, cuvintele mele şi actele mele
Să construiesc Împărăția Ta pe pământ!" (subl.ns.)

3. CADRUL DE EXISTENŢĂ AL FIINŢEI UMANE

După ce am discutat structura fiinţei umane în vederea creării unei imagini prin care să înţelegem mai bine şi mai uşor modul în care este absorbită energia - sursă de viaţă de către aceasta, considerăm necesar să facem o scurtă discuţie privind cadrul ei de existenţă. Rostul acestei discuţii este de a oferi elemente de sprijin pentru înţelesul cât mai deplin al modului cum este construit modelul nostru privind energia - sursă de viaţă: componenţa şi provenienţa ei, felul în care se desfăşoară şi se manifestă.

Prin pasajele citate după Dr. Fl. Dumitrescu (53) şi Jean Charon (30) în paragrafele 2.1.1.3. şi 2.1.5. am anticipat constatarea că pentru fiinţa umană, cadrul ei de existenţă este întregul Univers.

Având în vedere acest lucru, discuţia noastră va trebui să comporte o trecere în revistă a problemelor materiei, spaţiului şi timpului, inclusiv a *"Big-Bangului"* care se identifică cu momentul Creaţiei.

Sub influenţa determinantă a educaţiei materialiste (la noi şi marxiste) ne-am obişnuit să considerăm *Realitatea.* ceea ce cade sub incidenţa simţurilor noastre, în special a ceea ce vedem şi pipăim, adică a ceea ce este *"palpabil"*. Restul, ceea ce nu este palpabil, nu există.

Din nefericire, nu numai ştiinţa şi filozofia materialistă trunchiază *Realitatea*. Gândirea filozofică orientală şi extrem-orientală, bazată pe *"maya"* adică pe *"marea iluzie"*, exclude din *Realitate*, tocmai partea ei mai palpabilă.

Dacă ne-am sluji de compararea *Realităţii* cu un iceberg (cunoscuta insulă plutitoare, de gheaţă, care are 8/9 din volum în apă şi 1/9 afară), am putea spune că pentru ştiinţa materialistă, există numai partea de afară, că pentru gândirea orientală şi extrem-orientală (repezentată în majoritate de religiile Asiei) există numai partea din apă, şi doar pentru filozofia creştină el există în întregime, adică, atât partea care se vede, cât şi cea din apă.

Dar chiar partea concretă, palpabilă, a Realităţii, nu va putea fi văzută în totalitate niciodată. Totalitatea, şi din punct de vedere material este infinită. Este Infinitul mare, neobservabil vreodată, chiar dacă s-ar asocia toate minţile care au existat vreodată în tot Universul pentru crearea unei imagini unitare a acestuia. Infinitul nu va putea fi niciodată măsurat de finit.

Ar fi credem, suficient, ca omenirea să reflecteze mai insistent şi mai profund la aceste observaţii pentru a nu mai exista ateism în lume...

Mergând mai departe cu observaţiile privind *Realitatea* palpabilă, vom constata că chiar partea ei accesibilă nouă, nu poate

fi văzută, percepută, deodată. Perceperea ei este condiționată de distanța de la care este privită, de lumină sau obscuritate, precum şi de durata cât este privită. În primul caz este vorba de spaţiu, iar în ultimul, de timp. În lumină, vedem realitatea înconjurătoare, dar nu şi cerul. În obscuritate, nu mai vedem realitatea înconjurătoare, în schimb vedem corpurile cereşti. Şi într-un caz şi în celălalt, nu putem spune că ceea ce nu vedem la un moment dat nu există.

Privită de la mare distanță, *Realitatea* îşi dezvăluie numai existența dimensiunilor mari. Detaliile apar pe măsură ce ne apropiem sau *"transfocând"* imaginea. Astfel, pe măsura apropierii apar detaliile din ce în ce mai mici, pentru ca privind-o chiar din *"interiorul ei"*, să-i putem observa structura. Tot ce nu apare la un anumit nivel (adică la o anumită distanță sau la o anumită scară) avem tendința de a-i nega existența. Dacă pe de altă parte am avea posibilitatea de a obține o imagine simultană pentru toate nivelurile posibile ale observației, această sinteză optică exhaustivă, deşi ar exprima concretul *Realității*, ea ar fi de neînțeles pentru modul cum a fost *"educată"* vederea noastră de a înțelege şi am avea nevoie de decriptarea sau decodificarea corespunzătoare, prin transfocarea imaginilor stocate.

Dar până unde pot merge limitele observației noastre, atât în *"mare"* , cât şi în *"mic"*?

În *"mare"*, vom vedea mai întâi o imagine a sistemului nostru solar, apoi o imagine a Căii Lactee, a galaxiei din care face parte, apoi eventual o imagine a unui *"roi de galaxii"* din care aceasta din urmă face şi ea parte, apoi? ...Putem avea o imagine a întregului Univers? Nu vom ştii niciodată, pentru că aceasta înseamnă a deveni infinit de mari, practic înseamnă a ne identifica cu Dumnezeu sau chiar de a-L substitui!

Dar în *"mic"*? Până unde putem merge? Depăşind nivelul molecular, intrăm în domeniul cuantic, al atomilor, apoi al particulelor elementare, al quarcilor şi gluonilor, apoi al rishonilor sau prionilor. Şi apoi? Dincolo de particulele cele mai mici cu putință, *Realitatea* nu mai există? Intuim că da! Nu ştim cât! Pentru că dincolo de Realitatea *"palpabilă"* se etalează domeniul suprasensibil în care se află rosturile şi răspunsurile întregii existențe. Acest domeniu este însă inexistent pentru materialist, deoarece el nu mai este perceptibil cu ochiul fizic, ci doar cu cel spiritual, şi nu mai poate fi înțeles cu mintea rațională, ci doar cu cea spirituală!

Dar chiar *Realitatea "palpabilă"* la care ne-am referit până acum, pentru perceperea ei, observarea ei, are nevoie de o anumită durată, care trebuie să nu fie mai mică decât viteza de percepție a ochiului fizic, deoarece ar deveni... inexistentă!

Eforturile fizicii s-au coroborat cu cele ale astrofizicii în încercarea de a da un răspuns unitar şi coerent la întrebarea cum

s-a format Universul şi implicit a ceea ce înseamnă materia şi energia, spaţiul şi timpul.

Să încercăm să facem o trecere în revistă a cunoştinţelor actuale în aceste probleme.

3.1. MATERIA ŞI ENERGIA

3.1.1. Materia

3.1.1.1. Structura materiei după fizica cuantică şi relativistă, a teoriei supergravitaţiei şi a superstringurilor

În încercarea de a studia realitatea înconjurătoare, omul a observat mai întâi că aceasta este constituită din *"ceva"* palpabil, pe care el l-a denumit *"materie"*, precum şi din *"altceva"* ce nu se poate observa direct, dar ale cărei efecte sunt observabile şi pe care el a denumit-o *"energie"*. El a observat că materia se poate prezenta sub formă solidă, caracterizată prin ocuparea unor volume în spaţiu definite de trei dimensiuni, solidă, lichidă şi gazoasă. Ulterior a mai adăugat o a patra stare, aceea a *"plasmei"*.

În final a observat că de fapt, *"materia"* poate fi considerată ca un caz particular al *"energiei"*.*"Principiul nedeterminării"* al lui Heisenberg, care ar justifica o astfel de observaţie, a fost de altfel utilizat de fizicieni, ca Fritjof Kapra, care în lucrarea sa *"Tao of Physics"* (96) a căutat să justifice *"Maya"* (*"Marea iluzie"*) din fundamentele gândirii orientale şi extrem-orientale.

În continuare, cercetarea materiei de către omul devenit din ce în ce mai *"ştiinţific"*, s-a făcut în două direcţii; una, privind căutarea limitelor materiei în infinitul mare şi a doua, cu acelaşi obiectiv de căutare a limitelor, în infinitul mic.

Spre infinitul mare, dincolo de sistemul nostru solar, cunoaşterea ştiinţifică a devenit din ce în ce mai speculativă, pentru ca în final aceasta să fie substituită mai mult de deziderate, decât de împliniri.

Spre infinitul mic, s-a găsit mai întâi cea mai mică părticică de materie care păstrează proprietăţile chimice, *"molecula"*, apoi dincolo de aceasta, domeniul cuantic, al structurilor atomice aparţinând celor 104 elemente şi încă mai departe, mai spre *"mic"*, domeniul cuantic al ultimelor particule elementare, rishonii şi prionii.

Fireşte că şi spre limitele infinitului mic, cunoaşterea ştiinţifică a căpătat caracter din ce în ce mai speculativ. Este credem de-ajuns să remarcăm că numai pentru nivelul cuantic al quarkurilor au început şi doar recent să se obţină confirmarea experimentală pentru a înţelege ce dorim să evidenţiem.

Cercetarea materiei până la nivelul molecular, aparţine chimiei; nivelul submolecular (inclusiv energiile respective) aparţine

fizicii cuantice, iar nivelul cosmic al materiei (inclusiv energiile respective) aparține fizicii relativiste şi astrofizicii.

Dar toți fizicienii teoreticieni de la Einstein încoace, au recunoscut în unanimitate, că formarea întregii Realități existente, cuprinsă între infinitul mic şi infinitul mare, de la momentul Big-Bangului şi până astăzi, trebuie să fie explicată printr-un model unitar, care să cuprindă unificarea tuturor felurilor de forțe din Univers şi formarea şi evoluția întregii diversități de particule elementare, de elemente chimice şi corpuri cereşti.

S-au imaginat o mulțime de modele şi scenarii pentru această explicație *"totală"*, *"ştiințifică"*.

Am încărca în mod nejustificat, prea mult, textul cu descrierea integrală a acestor modele şi scenarii, mai ales că ele sunt descrise în oarecare detaliu şi cu unele formalizări matematice necesare (de care noi am pomenit că ne ferim) în valoroasa lucrare a Dr. Adrian Pătruț de care am mai pomenit (160); de aceea, făcând această trimitere a cititorului pentru o informare completă, trebuie să menționăm că în cele ce urmează, noi vom face completări numai când găsim necesar, pentru o conturare cât mai fidelă a situației actuale în ştiință.

O rezumare a structurii materiei sub nivel molecular (adică acela care mai păstrează proprietățile chimice ale acesteia), adică ale nivelului atomic şi al particulelor elementare, constituind domeniul cuantic, ar fi următoarea:

După marele chimist american Linus Pauling (147) particulele elementare descoperite până în 1970, totalizau un număr de 34. Acestea erau următoarele:

8 barioni
8 antibarioni
8 mezoni şi antimezoni
8 leptoni şi antileptoni
fotonul şi
gravitonul.

Dintre barioni, particulele mai cunoscute sunt protonul şi neutronul, antiprotonul şi antineutronul (ultimile două sunt după cum se poate foarte uşor vedea, antiparticulele primelor două).

Dintre mezoni şi antimezoni, mai cunoscute sunt kaonii şi pionii.

Leptonii sunt particule elementare mai cunoscute. Dintre ei fac parte: electronul, miuonul, neutrinul electronic, neutrinul miuonic, şi antiparticulele lor: pozitronul (care este antielectronul), antimiuonul, antineutrinul electronic, şi antineutrinul miuonic. Particulele care aparțin nucleelor atomice poartă denumirea generică de nucleoni.

Tot Linus Pauling face mențiunea în tabelul leptonilor că neutrinii au spinul care corespunde unui şurub cu filet pe dreapta ,

iar cel al antineutrinilor spre stânga. (Deci neutrinul electronic şi neutrinul miuonic au spin *"dextragir"*, iar antineutrinul electronic şi antineutrinul miuonic *"levogir"*).

Toate particulele elementare sunt caracterizate prin câţiva factori care le identifică. Acestea sunt: sarcina electrică, masa (exprimată în megaelectroni-volţi - MeV), stranietatea şi spinul.

Ultimul factor reprezintă momentul cinetic al particulei (un fel de orbită de mişcare a particulei). Spinul poate fi reprezentat de numere fracţionare sau de numere întregi. Particulele elementare care au spinul fracţionar poartă numele generic de fermioni, iar cele care au spinul 0 sau număr întreg (0, 1, 2) se numesc bosoni.

Cercetarea în domeniul particulelor elementare a avansat cu greu, cerând acceleratoare de particule cu puteri din ce în ce mai mari şi necesitând eforturi financiare din ce în ce mai masive. S-au descoperit o mulţime de particule elementare (cel puţin aşa s-a crezut) şi în final a apărut teoria de etalonare de simetrie SU, care a făcut ordine în ceea ce fizicienii denumesc *"jungla particulelor"*. Această teorie reprezintă ultima modernizare a teoriei cuantice şi se numeşte cromodinamica cuantică. Ea reduce numărul particulelor elementare, introducând pe scenă quarckurile şi gluonii. Ea pare să exprime un nivel mai apropiat de limita infinitului mic. O noutate pe care o aduc quarckurile este faptul că ei au sarcini electrice fracţionare.

În fapt, numărul actual al particulelor elementare (al anilor '90) sunt tot 34:

6 quarckuri : u (de la *"up"*, *"sus"*)
d (de la *"down"*, *"jos"*)
c (de la *"charm"*, *"farmec"*)
s (de la *"strange"*, *"straniu"*)
t (de la *"top"*, *"vârf"*)
b (de la *"beauty"*, *"frumos"*)
şi 6 antiparticule corespunzătoare.

6 leptoni : electronul
neutrinul electronic
miuonul
neutrinul miuonic
taonul şi
neutrinul taonic
şi 6 antiparticule corespunzătoare.

La acestea se adaugă:
fotonul
gravitonul şi
8 gluoni.

Clasificarea completă a acestor particule include împărțirea lor în 3 generații sau familii, în fiecare din acestea intrând câte două quarckuri cu antiparticulele respective şi câte doi leptoni cu antiparticulele respective.

Deşi Dirac realizase o sinteză între teoria relativității, aşa cum fusese ea elaborată de Einstein, cu teoria cuantică, intuită de Max Planck, aceasta n-a reuşit să-şi realizeze obiectivul: nici unificarea câmpurilor de forțe, nici crearea unui model cosmologic care să explice întreaga Creație, de la Big-Bang la *Realitatea* actuală.

În direcția unificării a apărut teoria supersimetriei care uneşte teoriile simetriilor la diferitele nivele ale câmpurilor de forțe.

După cum arată Dr. Adrian Pătruț (160): *"Supersimetriile urmăresc descrierea unitară a tuturor interacțiunilor precum şi a câmpurilor de forțe, împreună cu particulele asupra cărora acționează. Ele tind să realizeze unificarea interacțiunilor fundamentale, pe de o parte şi un fel de unificare substanță - radiație, pe de altă parte."*

Aceste teorii ale supersimetriei îşi crează însă propriile particule elementare, necesare explicațiilor cuprinse în ele. Potrivit datelor prezentate în prețioasa sinteză a Dr. Pătruț (op. cit.), particulele cunoscute actualmente se transformă astfel:

Dintre fermioni:

Quarckurile (q) cu spinul 1/2 devin squarckuri (q~) cu spinul 0

Leptonii (l) cu spinul 1/2 devin sleptoni (l~) cu spinul 0

Gluonii (g) cu spinul 1devin devin gluini (g~) cu spinul 1/2

Fotonii (γ) cu spinul 1 devin fotino (γ~) cu spinul 1/2

Bosonii (W^+ şi W^-) cu spinul 1 devin wino (W~) cu spinul 1/2

Bosonii (Z^0) cu spinul 1 devin zino (Z~) cu spinul 1/2

Gravitonul (g) cu spinul 1 devine gravitino (G~) cu spinul 3/2

În plus, în teorie apar bosonii Higgs (H~) cu spinul 1/2.

Asupra situației actuale a acestei teorii, Dr. A. Pătruț conchide: *"Până în prezent* (1991 n.n.), *cercetările pentru identificarea noilor particule, prevăzute de teoriile de supersimetrie, nu au condus la rezultate pozitive".*

Cercetările fizicii teoretice, au făcut eforturi să treacă dincolo de nivelul quarckurilor deoarece fizicienii au gândit în mod logic, că totuşi la nivelul cel mai infim al materiei trebuie să existe nişte ultime particule care să le alcătuiască pe toate celelalte.

Deoarece rezumarea făcută de Dr. Adrian Pătruț (16) în această problemă este perfectă, nepermițând nici mutarea virgulei, redăm întregul pasaj din text:

"Fizica particulelor se găseşte într-o perioadă cu adevărat efervescentă. Se formulează teorii tot mai complexe, care abordează nivele infime ale Universului inframic, cu consecințe

adesea surprinzătoare asupra evenimentelor ce se desfăşoară la scara Universului inframare. Se construiesc acceleratoare tot mai puternice şi se imaginează experienţe sofisticate pentru verificarea directă sau indirectă a noilor modele teoretice.

Astfel, s-au imaginat modele ale unei posibile structuri interne a quarckurilor şi leptonilor, care caută, la energii tot mai mari, cărămizi din ce în ce mai profunde ale materiei fizice.

Modelul preonilor (Pati, Salam, Strathdee, 1975), descrie particulele cunoscute prin intermediul a 9 preoni. Preonii sunt formaţi în 3 familii, formate din 2 flavoni, 4 cromoni şi 3 somoni. În acest model, fiecare quarck sau lepton conţine câte un preon din fiecare familie, fiind astfel o combinaţie de 3 preoni.

Unul din modelele cele mai simple şi mai elegante este cel al rishonilor (Harari, Schupe,1979), cu două particule elementare, Tohu (T) şi Vohu (V), împreună cu antiparticulele lor, Antitohu (T~) şi Antivohu (V~). În modelul rishonilor, fiecare quarck sau lepton, este compus din trei rishoni sau antirishoni. Amestecarea rishonilor cu antirishoni este exclusă. Astfel electronul ar fi o combinaţie TTT, neutrinul electronic VVV. cele trei culori ale quarckului u ar corespunde unor combinaţii TTV, TVT şi VTT, cele ale quarckului d, unor combinaţii TVV~, VTV~ şi VVT~, etc. Dar modelul rishonilor întâmpină dificultăţi în explicarea structurilor quarckurilor şi leptonilor din generaţiile II şi III."

Dar iată că foarte recent apăruta şi excepţionala lucrare a Dr. Octavian Udrişte *"Cum a creat Dumnezeu Universul din nimic"* (253) pe baza unei bibliografii (şi ea foarte recentă) de peste două sute de lucrări, în marea majoritate, a fizicienilor teoreticieni, cosmologi şi nuclearişti, demonstrează prin argumentele cosmologului Hubert Reeves, utilizând chiar datele proprii fizicii cuantice şi relativiste, imposibilitatea cunoaşterii vreodată de către Ştiinţă a stării dinaintea Big-Bangului, precum şi la cel puţin un milion de ani după acesta, ceea ce înseamnă practic vorbind, imposibilitatea cunoşterii vreodată de către Ştiinţă a întregului domeniu subcuantic. Având în vedere importanţa fundamentală a textului, redăm argumentarea menţionată mai sus, în întregime. Iată ce spune Dr. Octavian Udrişte:

"Pentru a vedea ce era "înainte" de explozia iniţială (Big-Bang) ar trebui să trecem dincolo de "zidul timpului zero" ceea ce ar implica câteva dificultăţi insurmontabile, dintre care Reeves menţionează următoarele trei:

1. - În marele foc iniţial (10^{33} grade Kelvin) au fost distruse toate structurile care puteau stoca informaţia. Universul iniţial a fost de o simplitate care a distrus orice amintire, un Univers lipsit de memorie. Toate distribuţiile în poziţii, în energie şi în particule au atins starea de echilibru şi de omogenitate.

2. - Există un "orizont universal sau cosmologic", dincolo de care nu vedem nimic.(subl.ns.) *Galaxiile, quasarii care se află la depărtări de peste 12 miliarde de ani lumină se deplasează cu 90-99% din viteza luminii astfel încât lumina emisă de aceste surse care se depărtează atât de repede, îşi pierde practic toată energia. Indiferent de perfecţiunea tehnică a telescopului, dincolo de "orizontul cosmologic" situat la aproximativ 15 miliarde ani lumină, nu vedem nimic; această enormă dificultate fiind o chestiune de fizică, nu o problemă de ordin tehnologic.*

3. - În Universul foarte timpuriu, distribuţia energiei fotonice era conformă legii lui Planck pentru radiaţia corpului negru. Astfel, din cauza densităţii foarte mari a "supei" materiei ionizate, în tot timpul primului milion de ani al existenţei Universului (faza fotonică), lumina emisă în acele timpuri a fost rapid absorbită în "supa cosmică", pierzând şansa de a ajunge până la noi. Opacitatea completă a Universului primitiv ne limitează câmpul vizual şi exclude posibilitatea de a-i vedea originea. Foarte recent, conform anunţului NASA, satelitul COBE (Cosmic Background Explorer) a transmis imaginea Universului de acum 15 miliarde de ani lumină. Însă din cauza opacităţii Universului iniţial, este exclusă orice şansă de a observa faza ontogenezei timpurii. Indiscutabil, din prima "clipă" a Big-Bangului, Universul a fost o "supă" opacă şi numai după circa un milion de ani de la naşterea sa a devenit un ocean luminos, un Univers transparent. (subl.ns.)

Dar numai "densitatea şi căldura Universului originar atingeau mărimi pe care spiritul uman nu le poate percepe, dincolo de care fizica noastră se prăbuşeşte" (Igor Bogdanov, 1991). *Menţionez încă două impedimente de neînvins în explorarea transcosmică:*

Primul impediment implică cuarcii (quarckurile n.n.), *entităţi infinitezimale* (10^{-18} *m*), *consideraţi a fi constituentele ultime* (probabil că autorul se referă numai la particule a căror existenţă a fost confirmată sigur, experimental n.n.) *ale infinitului mic. Ultima dintre cele şase particule subatomice ce compun nucleul atomului, denumită "Quarck Top" a fost foarte recent descoperită, în urma ciocnirilor experimentale dintre protoni şi antiprotoni, în laboratorul Fermi din Batavia (Chicago). "Quarck Top" a existat numai în Universul timpuriu. Realmente cuarcii reprezintă un fel de "zid dimensional"* (Gricha Bogdanov,1991), *extrem de dificil de abordat cu tehnica actuală. Totuşi fizicienii fac eforturi imense pentru a se apropia experimental pe scara distanţelor infinitezimale ale materiei de "lungimea" lui Planck* (10^{-33} *cm). De pildă, prin ciocniri de particule cu uriaşul LEP (Large Electron Positron Collider) instalat în Centrul european de cercetări de la Geneva, electronii şi pozitronii sunt acceleraţi la energii de miliarde de electron-volţi (circa 50 GeV), rezultând o imensă cantitate de energie care însă, instantaneu, generează alte particule elementare (W şi Z). De*

asemenea ciclotronul K800 instalat la Universitatea Michigan (SUA) deşi imprimă unui fascicul de particule o viteză de aproape 64000 Km pe oră, la nivelul de aproximativ 8 miliarde eV, nu poate furniza dovezi asupra materiei primordiale. Această concluzie ar putea fi anticipată şi pentru "Acceleratorul de particule SSC (Superconducting Super Collider) a cărui instalaţie are ca termen de punere în funcţie anul 1996. Potrivit calculelor, SSC va accelera două fascicule de protoni până la o viteză apropiată de aceea a luminii, degajând o energie totală de 40 TeV. Coliziunile frontale produse între cele două fascicule de protoni vor permite studierea materiei 10^{-17} dintr-un centimetru (jumătatea dimensiunii Planck). Pe măsură ce se coboară pe scara distanţelor în care au loc interacţiunile între particule , sunt implicate energii supergigantice. Pentru producerea unor evenimente la dimensiunea de ordinul 10^{-33} cm (menţionată mai sus) ar fi nevoie de un accelerator de particule de dimensiunile galaxiei." (subl. ns.)

Al doilea impediment (adică al cincilea în ordinea de faţă) în investigarea stării de *"pre-Big-Bang"* rezidă în faptul că la distanţe foarte scurte (10^{-33} cm) şi la energii gigantice (10^{19} GeV) cele patru forţe fundamentale de interacţie sunt unite în *"superforţa unică"* (Pierre Fayet, 1988). Astfel, *"fizicienii se izbesc de faimosul "zid al lui Planck", în care gravitaţia devine extremă, ridicând o barieră de netrecut pentru orice investigaţie: dincolo de zidul lui Planck, mister este totul* (Gricha Bogdanov, 1991). *Foarte probabil în spatele acestui zid, se ascunde o realitate inimaginabilă. Gravitaţia este atât de puternică încât sfărâmă structura spaţiului pentru a-i da alte dimensiuni, printre care trecutul, prezentul şi viitorul nu mai au nici o semnificaţie"* (Igor Bogdanov,1991). *În ceea ce priveşte provenienţa colosalei cantităţi de energie de la originea Big-Bangului, filozoful francez Jean Guitton, 1991, afirmă că în spatele "zidului lui Panck" se ascunde o formă a energiei primordiale, de o formă nelimitată."*

- Incapacitatea ştiinţei de a învinge impedimentele menţionate (*"zidul termic"*, *"orizontul cosmologic"* al opacităţii, *"zidul dimensiunilor cuarcilor"* şi *"zidul lui Planck"* al superforţei) de a nu putea privi şi cunoaşte adevărul dincolo de timp şi spaţiu (adică dincolo de *"timpul lui Planck"* - 10^{-43} secunde), poate fi remediată numai cu ajutorul Teologiei mistice a Bisericii Ortodoxe de Răsărit. Prin contemplarea Sfintei Treimi, a slavei lui Dumnezeu Cel Veşnic Treime, prin intermediul energiilor necreate divine (lumina harică, sfântă, taborică) este posibilă escaladarea nivelului subcuantic spre împărăţia luminii neapropiate în care locuieşte Dumnezeu (1, Timotei 6,16) absolut incognoscibil şi invizibil pentru făptura umană.

3.1.1.1.1. Materia neînsufleţită

Probabil că una dintre cele mai dificile probleme ale ştiinţei, a fost şi este aceea a definirii viului. Legat de aceasta se pune bineînţeles definirea materiei vii. Ce este însufleţit şi ce nu este însufleţit?

Problema nu este nici simplă, nici singulară. De fapt aici nu este vorba numai de o problemă, ci de un şir întreg de probleme, care determină sau implică tot domeniul vieţii.

Ignorând *Realitatea* suprasensibilă, ştiinţa materialistă (în fapt ştiinţa predominantă de astăzi) şi-a îngreunat singură răspunsul la întrebările de mai sus. De fapt şi-a creat imposibilitatea de a obţine răspunsul corect. S-au purtat (şi probabil că se poartă şi astăzi) discuţii sterile în încercarea de definire a viului şi de limitare a lui, atât ca nivel de organism, cât şi ca stare biologică. Oare câte discuţii au avut loc cu privire la faptul dacă metabolismul propriu al unui organism este limita inferioară a vieţii? Care este limita inferioară a organismelor vii, virusul sau prionul, acest ultim intrat pe scena inframicrobiologiei, cu dimensiuni de o sută de ori mai mici decât ale celui mai mic virus, fără ADN şi ARN?

Pentru ştiinţele oculte, pentru antropozofie, totul este viu, de la mineral la om, diferenţele constând în gradul de complexitate al organizării şi apariţia în ultimul caz, a părţii spirituale.

Dacă ţinem seama de teoria relativităţii complexe a lui Jean Charron (28, 29, 30) despre care am mai discutat şi despre care vom mai discuta chiar în cadrul acestui capitol, punctul de vedere antropozof pare să-şi găsească o bună confirmare.

De altfel, chiar ştiinţa materialistă, prin descoperirea prezenţei substanţelor organice prebiotice (adică cele care au condus la apariţia vieţii), începe să recunoască ubicuitatea vieţii în Univers şi să admită existenţa de forme superioare umane, în multe părţi ale acestuia.

Totuşi, oricum ar fi, ştiinţa materialistă admite implicarea vieţii în existenţa materială, dar foarte târziu în evoluţia Universului, oricum după faza moleculară.

Ca atare, se poate considera că toată discuţia din paragraful anterior a privit implicit materia neînsufleţită.

3.1.1.1.2. Materia vie

Oricât ar părea de surprinzător, se pare că în această problemă există un număr destul de redus de lucrări, dacă ţinem seama de lucrarea de informare a acad. prof. Eugen Macovschi, cu privire la descoperirea lui privind biostructura (adică *"structura viului"*) (119).

În această lucrare Macovschi expune comparativ cu teoria sa biostructurată, teoriile *"moleculare"* (a lui E.S. Bauer, a lui W.W. Lepeoschkin, a lui A. Frey-Wyssling şi a lui G.N. Ling).

Apariţia materiei vii este considerată a marca momentul apariţiei vieţii.

Pe planeta noastră s-au găsit neîndoielnic urme mai vechi de un miliard de ani. Unii autori admit că apariţia vieţii poate atinge vârsta Terrei considerată la circa 4,5-5 miliarde de ani. Dr. Dumitru Constantin (35) arată că *"explorările actuale ale spaţiului cosmic şi studierea meteoriţilor au relevat prezenţa în Cosmos a moleculelor organice, a căror vârstă este egală cu aceea a sistemului nostru solar, deci inclusiv a Pământului. Fred Hoyle susţine că primii germeni de viaţă au apărut în norii de praf cosmic".*

"Noile date privind originea extraterestră a vieţii ne descoperă dintr-o dată un Cosmos "locuit" substanţele care intră în structura organismelor vii fiind prezente la scara întregului Univers. Oricare ar fi însă originea primilor compuşi, terestră sau cosmică, momentele de organizare a vieţii aşa cum o cunoaştem astăzi, se presupun a fi aceleaşi pe Terra."

"În evoluţia de la simplu la complex, viaţa apare prin organizarea materiei pe niveluri sau trepte succesive de integrare: particule elementare (preon, cuarc, nucleon, nucleu) _ atomi _ molecule _ ţesuturi _ organe _ sisteme de organe _ indivizi _ specie _ biocenoză _ lume vie."

Momentul apariţiei vieţii (ca nivel de microorganism) în această succesiune, ar fi la faza de macromolecule.

Să revenim însă la biostructură care defineşte materia vie. Considerăm că cea mai bună rezumare a sintezei de date privind biostructura aparţine Dr. E. Celan (23). Să-i dăm cuvântul:

"Concepţia pluralităţii nivelelor de structurare a materiei, defineşte materia biostructurată ca modalitatea de organizare a viului, ce este constituit din două forme: biostructura şi materia moleculară coexistentă. Ambele sunt laturi interdependente şi contrarii ale viului. Aceşti doi constituenţi reprezintă nu o structură chimică, ci o structură biologică în continuă dezvoltare, imprimată viului din care face parte şi aflată în perpetuă evoluţie.

În afara gradului superior de organizare şi dezvoltare, caracteristic materiei biostructurate sunt:

1. - alcătuirea proprie, deosebită de cea moleculară (ce este definitorie pentru materia nevie) şi care poartă însuşirile viului, denumită fiind "biostructură";

2. - structurarea se realizează pe eşafodajul provenit din moleculele unor combinaţii chimice, care printr-un schimb energetic trec într-o stare specială, caracteristică viului;

3. - biostructura există numai în viu, destrămându-se odată cu moartea, când se eliberează componentele sub formă de molecule, transformându-se în materie nevie;

4. - biochimismul desfăşurat în materia moleculară coexistă cu biostructura, furnizând substratul energetic necesar transformării moleculelor combinaţiilor chimice în materie biostructurată. Printr-un mecanism de retroacţiune, biostructura contribuie la dirijarea biochimismului şi păstrarea homeostaziei materiei moleculare, creând treapta biosică de structurare a viului;

5. - proprietăţile relativ noi pe care le implică prezenţa biostructurii sunt reflectate în planul bioenergetic prin particularitatea corelativă dintre biostructură şi materia moleculară coexistentă, care devin purtătoare ale bioplasmei. Definită ca o stare de agregare a materiei şi având o natură electrono-protonică, bioplasma furnizează la nivelul de integrare biosic, generarea a "diferite emisii" ansamblul cărora constituie "structura materială a câmpului biologic", prin care organismul viu poate acţiona la distanţă asupra altor organisme vii, influenţând comportarea acestora."

Prin evoluţia treptei biosice este generată o formă superioară de organizare a materiei biologice vii, materia noesică. Proprii în exclusivitate acestei forme, îi sunt procesele calitativ noi şi superioare de structurare şi anume cele responsabile şi purtătoare ale proceselor de gândire abstractă. Materia noesică este constituită pe baza unora din componentele biostructurii, care printr-un schimb energetic realizează conformaţia unei stări speciale, existente numai în anumite sectoare ale creierului mare (cortex) şi care, în caz de moarte, se destramă înaintea biostructurii".

"Plecând de la dialectica dezvoltării şi analogiile cu materia noesică şi cu materia biosică, este logic de presupus generarea unor forme superioare de organizare a materiei vii aflate pe treapta noesică de dezvoltare. Noua formă întruneşte capacitatea de a avea proprietăţi ce depăşesc pe cele generatoare ale facultăţii de a gândi abstract şi este denumită materie structurată enisic. Ea este apărută printr-o dezvoltare în spirală a treptelor inferioare de organizare a materiei aşa cum o cunoaştem noi în spaţiul terestru. Materia enisistructurată coexistă probabil în alte condiţii ale Universului, diferite de cele telurice. Ea subsumează nivelele inferioare de structurare-noesic, biosic şi molecular (fizic), fiinţele ei purtătoare posedând însuşiri şi caracteristici ce depăşesc limitele aperceptiunii umane din actualul său stadiu de evoluţie, putând fi structurată într-un sistem cu mai multe trepte de dezvoltare, din care ultima ar fi cea supraenisică.

Caracteristic materiei noesistructurate îi sunt o serie de proprietăţi:

- deosebirea calitativă faţă de biostructura ce poate fi formată de materie biosică;

- transformarea o dată cu moartea, a noesistructurii în materie nevie;

- deoarece cortexul cerebral - sediul noesistructurii - conţine atât materia noesistructurată, cât şi materia biostructurată, în condiţii speciale (anoxie cerebrală, limite hipoglicemice) apare primar o pierdere a funcţionalităţii noesistructurii şi secundar a materiei biosice existente. Această situaţie implică potenţiala existenţă a vieţii scoarţei cerebrale chiar şi după destrămarea noesistructurii;

- componentele noesistructurii pot deveni numai acele elemente ale materiei biosice a căror alcătuire poate fi calitativ modificată prin aport energetic (de exemplu, fosfolipidele restructurate în polifosfolipide cu funcţii mnezice). Energia prezumată de transformarea celor două componente se eliberează pe seama biochimismului părţii moleculare a treptei biosice;

- coexistenţa structurilor noesică şi biosică presupune şi interdependenţa lor, realizată prin integrarea a trei sisteme materiale calitativ diferite (noesic, biosic, molecular), fiecare cu un specific structural propriu;

- noua treaptă de structurare - cea noesică - implică funcţional prezenţa unei "Noesiplasme", cât şi existenţa unui "câmp noesic", deosebit de "câmpul biosic obişnuit" descoperit de A.G. Gurvici. Acţiunea câmpului noesic se poate face simţită la distanţă atât asupra unor organisme homologe, cât şi asupra altora heterologe sau obiecte nevii.

Se cunoaşte faptul că materia, pe diferitele sale trepte de organizare, produce câmpuri specifice. Pentru treapta fizică, acestea sunt gravitaţionale, electromagnetice şi nucleare. Materia biosică produce câmpurile fizice şi pe cel biosic, ultimul fiind responsabil de interacţiunea la distanţă dintre organismele biotice. Câmpul noesic, acreditat ca apartenenţă la materia noesistructurată, este definit ca fiind spaţiul în care interacţionează substratul material al fenomenelor radiative legate de transmiterea bioinformaţiilor.

În ceea ce priveşte câmpul enisic, omul neposedând materia enisistructurată, nu poate realiza deocamdată posibilităţile şi însuşirile conferite fiinţelor dotate cu materie enisică. Într-un mod identic, nici animalele cele mai dezvoltate şi mai apropiate filogenetic de om, neposedând materia noesistructurată, nu pot realiza gândirea abstractă, proprie fiinţei umane.

Prin analogie cu câmpul magnetic al unui selenoid, care îşi menţine prezenţa un interval de timp şi după întreruperea curentului electric care l-a generat - şi câmpul noesic poate să continue a persista după destrămarea materiei noesice care l-a generat. Dacă

timpul este relativ lung şi dacă câmpul noesic este specific pentru fiecare om în parte, materia noesică prezentând o "specificitate personală", ajungem la o concluzie de-a dreptul fantastică, dar poate totuşi reală, că după moartea omului continuă să persiste în spaţiu, până se stinge câmpul lui noesic, capabil, în anumite condiţii să acţioneze asupra altor oameni. Ar fi deci un fel de "suflet material" care desigur nu are nimic comun cu "sufletul supranatural" de care vorbesc misticii şi idealiştii."

Trebuie arătat că cercetările de microscopie electronică de înaltă tensiune efectuate de R.R. Porter şi J.R. Tucker (1981) au confirmat teoria biostructurală emisă de E. Macovski fotografiind structura spongioasă microreticulară a materiei vii, ce constituie substanţa fundamentală citoplasmatică.

Apropos de cele prezentate despre biostructură până aici şi identificarea ei cu *"materia vie"* , precum şi *"specializarea"* ei pe diferite trepte de evoluţie, se cuvine să facem unele comentarii şi unele corelaţii în cele ce urmează.

Din păcate în vremea când acad. prof. Macovski şi-a formulat şi construit teoria biostructurii, el nu putea vorbi liber despre aspecte şi probleme care comuniştilor însărcinaţi cu cenzura, li s-ar fi părut *"mistice"* fapt bine cunoscut ca interzis. Din această cauză, în teoria biostructurală există unele asecte cam vagi, care probabil nu vor putea fi lămurite niciodată.

Un fapt, se pare considerat cert confirmat, ar fi că biostructura ar corespunde meridianelor energetice cunoscute din *Tradiţia antică chineză*, ca trasee pentru acupunctură şi acupresură. Aceasta ar duce însă, în mod logic la concluzia surprinzătoare că restul de ţesuturi care nu mai aparţin meridianelor, nefiind biostructuri, nu sunt vii, ceea ce bineînţeles, ar fi o absurditate.

Pe de altă parte, chiar descoperitorul biostructurii, E. Macovski, arată după cum am văzut, că noesistructura, care supravieţuieşte un timp morţii, nu se poate identifica nici cu sufletul, nici cu spiritul din gândirea misticilor şi idealiştilor. De aici rezultă că nici biostructura nu se poate identifica cu *"dublul fizic"* din *Tradiţia antică indiană*.

Se ştie că fizica cuantică consideră materiei o natură dublă: materia-masă şi materia-câmp. Câmpurile de forţă din natură emit cuante (de unde şi numele acestei fizici) care au o natură dublă: corpusculară şi ondulatorie (adică sub formă de unde).

Principalele câmpuri fizice din natură sunt câmpul gravific, care emite gravitoni şi unde gravitaţionale, câmpurile electromagnetice care emit fotoni şi undele electromagnetice corespunzătoare şi câmpurile intranucleare, care emit mezoni, etc.

Sub influenţa fizicii cuantice, cercetătorii din domeniul biologiei au inventat fiecare corpuscula sa corespunzătoare teoriei elaborate. Astfel, Dr. O. Udrişte consideră că cuanta viului este

"ancestronul" care împreună cu partea sa ondulatorie se află în luptă antigonică cu *"gravitonul"* cuanta emisă de câmpurile gravifice, însoțite de undele gravitaționale. Ancestronii sunt stocați în individ la naștere și el trăiește până la consumarea acestora.

Arthur Koestler (102) arată că V.A. Firsoff în imaginea sa despre lumea fizică și biologică, concepe și existența unor particule ale materiei mentale pe care el o denumește *"mindoni"*.

Cyril Burt crede în existența *"psihonilor"*, care totuși ar fi mai mult configurații decât particule.

Până și Dr. Janine Fontaine crede în existența unor particule care însoțesc undele organizatoare și pe care le-a denumit *"quantoni"*.

Acad. Macovski a considerat că biostructura s-a format ca urmare a câmpului biosic, prin emisia de corpuscule denumite *"biosoni"* și bineînțeles a undelor însoțitoare. În biostructură , la un moment dat ia naștere noesistructura sub influența câmpului noesic care generează *"noesoni"* și undele însoțitoare.

În cadrul următoarelor două capitole ale lucrării de față, după ce vom expune istoricul descoperirii factorilor care au dus la conturarea modelului nostru privind energia - sursă de viață, vom relua problema materiei vii, prezentând aspecte de o deosebită importanță care se referă la substanță chimică organică vie, *"din materia vie"*, la ipoteza infraizomeriei optice a genialului chimist C. Dongorozi, precum și la unele texte din Evanghelia Păcii în context.

3.1.1.2. Transmutația elementelor. Reacții de fisiune și de fuziune. Materializare și dematerializare a materiei

3.1.1.2.1. Transmutația elementelor

Transmutația elementelor înseamnă trecerea unui element din unul în altul, adică abandonând proprietățile sale caracteristice și căpătând proprietăți noi ale elementului în care s-a transformat.

Nu oricare element dintre cele 104 elemente chimice încetățenite în chimie încă din anii '70 poate trece în oricare altul din celelalte 103.

Deoarece această problemă a transmutației elementelor are o contingență doar secundară și limitată cu tema noastră principală, o vom prezenta în cele ce urmează, cât mai lapidar cu putință, insistând doar acolo unde am considerat necesar.

Transmutația elementelor se poate produce în două moduri:

- o transmutație care se produce în natură, fără intervenția omului: transmutația naturală a elementelor;
- o transmutație care se produce prin intervenția omului.

Transmutația naturală este și ea de două feluri:

- o transmutație care se produce prin radioactivitatea naturală;

- o transmutație ce se produce în interiorul organismelor vii prin reacții enzimatice.

3.1.1.2.1.1. Transmutația naturală

3.1.1.2.1.1.1. Transmutația prin radioactivitate naturală

Transmutația prin radioactivitate naturală se produce prin ceea ce se numeşte dezintegrare, care poate fi _, _ sau _ (alfa, beta sau gamma).

Dezintegrarea alfa, înseamnă emiterea de particule alfa (adică nuclee de heliu), dintr-un nucleu atomic. Prin aceasta sarcina sa nucleară creşte cu două unități, greutatea sa atomică creşte cu patru şi elementul trece mai spre dreapta tabelului periodic al elementelor cu două coloane.

Dezintegrarea beta, înseamnă emiterea unei particule beta (adică a unui electron) din nucleu, sarcina nucleară creşte cu o unitate, iar masa atomică descreşte cu foarte puțin şi elementul este transmutat într-un alt element situat cu o coloană mai spre dreapta lui în tabelul periodic.

Dezintegrarea gama nu produce nici o modificare în numărul atomic sau de masă al elementului.

Există trei serii de radioactivitate naturală:
- seria uraniului;
- seria toriului;
- seria neptuniului.

Seria uraniului are la rândul său două serii:
- seria uraniu-radiu;
- seria uraniu-actiniu.

Fiecare din aceste serii suferă cele trei feluri de dezintegrări, trecând printr-un şir de elemente care din cauza radioactivității lor sunt instabile şi trec pe rând în alte elemente, ajungând în final la izotopi stabili ai plumbului (Pb^{206} pentru seria uraniu-radiu, Pb^{207} pentru seria uraniu-actiniu, Pb^{208} pentru seria toriului, etc.).

3.1.1.2.1.1.2. Transmutația biologică la joasă energie

Ştiința *"oficială"* se face că nu cunoaşte acest fel de transmutație. Fizicienii nuclearişti, oameni serioşi, zâmbesc condescendent cu superioritate şi cu... milă, când li se vorbeşte de aşa ceva...

Cu toate acestea, existența unei astfel de transmutații este evidentă.

Încă de la sfârşitul veacului trecut, von Herzeele făcea experiențe prin udarea florilor cu apă distilată, constatând că analiza chimică a cenuşilor acestora, nu diferea cu nimic de cea a cenuşilor aceloraşi feluri de flori udate cu apă obişnuită.

După 1950, prof. Baranger, şeful Catedrei de chimie organică a Şcolii Politehnice din Paris, reia acest gen de experienţe, obţinând rezultate asemănătoare.

Exploratorul suprasensibilului, dar şi al lumii OZN, fizicianul Fl. Gheorghiţă (74) ne împărtăşeşte în această direcţie o experienţă proprie, pe cât de interesantă, pe atât de convingătoare.

El a luat două cuvete în care a pus, într-una pământ, iar în cealaltă cristale de sulf cu apă distilată. În acestea el a pus apoi acelaşi fel de seminţe ale unei plante şi a continuat să ude pe prima cu apă obişnuită, iar pe cea de-a doua, cu apă distilată. După creşterea lor la o dimensiune convenabilă, a extras plantele din cuvete şi le-a calcinat separat. Analiza lor chimică a indicat o compoziţie identică.

Dar cel care a studiat ani de zile problema şi a publicat sute de experimente, precum şi teoria necesară explicării reacţiilor de transmutaţie este C.L. Kervran, biolog şi matematician, la vremea respectivă director de studii la Universitatea din Paris.

Numeroase enigme biologice pricinuite de bilanţuri chimice paradoxale în metabolismul plantelor şi animalelor sunt explicate prin reacţii nuclearo-enzimatice, care provoacă trecerea unor elemente chimice în altele, adică sunt transmutate la un nivel energetic scăzut (ceea ce nu pot înţelege fizicienii - nuclearişti, deoarece, după cum vom vedea la transmutaţiile artificiale sunt necesare energii foarte mari, de cel puţin milioane de electron-volţi (MeV)).

Fl. Gheorghiţă (74) rezumă foarte bine cam care ar fi reacţiile în următoarele două aspecte:

"Pătrunzând în intimitatea proceselor fizico-chimice care se produc la nivelul celulelor, cercetătorul francez a ajuns treptat la constatarea că la nivelul mitocondriilor (granule celulare ce secretă enzime) ar avea loc transmutaţiile atomice prin care magneziul s-ar transforma în calciu! (Ulterior acesta este fosforizat, pentru a fi stocat sub formă de fosfat de calciu.) Dar mai mult decât atât, constatând că atomii de calciu nu pot străbate membrana mitocondriilor, Kervran descoperă, din aproape în aproape - prin analize la fel de minuţioase - şi faptul că, în cazul creşterii anormale a cantităţii de calciu, Natura a găsit aceeaşi cale simplă a transmutaţiei pentru a menţine echilibrul necesar: atomii suplimentari de calciu vor fi transformaţi lent în atomi de potasiu şi hidrogen, care pot fi eliminaţi prin membrana mitocondriilor sau pot primi alte folosinţe (reducerea indicelui pH)."

"Cu tot numărul considerabil de lucrări efectuate, problema azotului în soluri rămâne încă o adevărată enigmă: oricare ar fi precauţiile luate, există întotdeauna o parte importantă de neregăsit, variind - în funcţie de condiţii - de la 15%, până la 30%."

"Cercetătorul Moyse indică rezultate contrare celor de mai sus (dar la fel de reale n.n.) *indicate de prof. Pochon. Rezultatul studiilor lui Moyse asupra uscării frunzelor într-o atmosferă controlată, au arătat că s-au evidențiat sporuri de azot de până la 70% cu dispariții subite ale unor cantități de carbon (fenomenul a fost sesizat de altfel şi de prof. Pochon, în "Traité de Microbiologie des Sols - 1958)."*

"În urma cercetărilor proprii, care s-au adăugat la marele număr de experiențe ale altor cercetători, Kervran a formulat o explicație simplă inedită a acestor bilanțuri de neînțeles până atunci: în sol prin acțiunea bacteriilor specifice, azotul este transmutat în oxid de carbon ce este apoi transformat imediat în hidrați de carbon, care în final sunt preluați de plante. La moartea materiei vii a plantelor, procesul se produce în sens invers, constatându-se acea degajare de azot. Sub aspect strict al procesului fizic, mecanismul ar fi următorul: în metabolismul celular, la o excitare energetică de un anumit nivel, s-ar produce un fenomen de rezonanță în domeniul frecvențelor specifice radiației infraroşii: acesta ar face ca dintr-o moleculă de doi atomi de azot, un atom să piardă un proton - care ar fi preluat de celălalt atom. Prin această transmutație atomică - în care se menține echivalența particulelor - apar un atom de carbon şi altul de oxigen; noua moleculă de carbon a fost obținută în condițiile specifice ale materiei vii, la un nivel energetic de numai 112 electron-volți." (sublin. ns.)

O interesantă implicare a transmutațiilor biologice la joasă energie o găsim citată de Dr. E. Celan (23):

"Aşa cum au arătat lucrările lui F.A. Popp şi W. Nagl, ele sunt direct implicate în radiațiile ultraslabe de tip biolaser, emise de cvasitotalitatea celulelor vii."

Se pare că în ciuda evidenței sale, transmutația biologică la joasă energie a fost primită cu scepticism şi reținere, fapt care nici nu este de mirare din partea reducționismului cartezian. Astfel este de înțeles şi reacția lui Kervran.

Într-un articol din 1978 el se adresează foarte enervat (în mod foarte justificat), arătând printre altele că un industriaş japonez, aplică deja concret teoria sa pentru obținerea unui produs electronic.

Problema transmutației biologice de joasă energie este cât se poate de complexă prin implicațiile şi consecințele ei pe toate planurile, inclusiv pe cel medical. Pentru ca aceste implicații şi consecințe să fie mai bine înțelese, vom reveni la această discuție după prezentarea modelului nostru privind energia - sursă de viață din următoarele două capitole. Aici vom mai adăuga doar două conexiuni cu această extraordinară (şi neglijată) problemă.

La o întâlnire cu ing. Valeriu Popa, cunoscutul şi reputatul nostru suprasenzitiv ne spune că pe corpul omului există puncte specifice fiecărui individ în parte şi fiecărui element în parte, în care

are loc absorbţia diferitelor elemente chimice. Cu toate insistenţele noastre nu am putut afla mai mult decât localizarea punctului de absorbţie pentru iod. Ne-a arătat că acest punct diferă de la persoană la persoană: unele îl au în piept, altele pe gât, altele pe spate, etc. Dovada că ceea ce afirma era într-adevăr corect se verifica foarte uşor: el punea pe punctul respectiv câteva picături de tinctură de iod, care era absorbită într-un timp foarte scurt. El punea câteva picături din aceeaşi soluţie de iod şi în imediata vecinătate a punctului absorbant de iod; diferenţa era netă. Deşi pata maronie-negricioasă de pe acest punct martor se afla doar la câţiva milimetri de punctul absorbant de iod ea persista un timp destul de îndelungat, poate câteva ore, dispărând abia după evaporarea soluţiei şi sublimarea iodului, în timp ce pe punctul absorbant dispărea în câteva minute. Aplicarea de tinctură de iod continuă la recomandarea ing. Valeriu Popa, până când iodul nu mai era absorbit indicând faptul că rezerva acestui element era refăcută.

Am avut ocazia să cunoaştem direct câteva cazuri cu necesar de iod, refăcut în acest mod.

Desigur asemenea aspecte ar putea părea că pune sub semnul îndoielii transmutaţia elementelor la joasă energie şi că absorbţia diferitelor elemente se face din mediul ambiental. (Trebuie să reţinem totuşi că noi nu avem date privitoare decât la iod, element care prin marea lui putere de sublimare ar putea fi considerat un element atmofil, adică aparţinând atmosferei. În cazul acesta s-ar pune însă întrebarea de ce există deficite de iod pentru diferite persoane.)

Dar dacă pentru un nuc matur ar exista posibilitatea să absoarbă necesarul de iod din atmosferă (deşi ne îndoim de acest lucru din câte cunoaştem, făcând bilanţul elementului în sol, plante şi aer), cum ar putea o nucă însămânţată într-un sol complet lipsit de iod, conform analizelor chimice să încolţească şi să-şi dezvolte structura vegetală până la ieşirea la suprafaţa pământului? Numai din iodul existent iniţial în nucă?

A doua conexiune la care ne gândim, priveşte evidenţierea existenţei unor puncte specifice pe tegument (piele), pentru fiecare element, care după cum arată dr. Albert Leprince în cartea sa, tradusă de noi, recent apărută, *"Undele gândului"*, utilizând procedeul de excitare al prof. Caligaris a unor zone specifice, numite plăci neuro-cutanate subiectul capătă sensibilitate radiestezică pentru reuşita găsirii unor concentraţii ale elementului respectiv în natură.

După cum a arătat Louis Kervran în mod indubitabil, în organismul uman au loc astfel de transmutaţii biologice în cadrul grupului de elemente de la K, Na, Ca la Mg şi deoarece toate acestea pot fi la fel de bine transmutate din Si, recomandă folosirea pulberii de Equisetum (*"coada calului"*) pentru asigurarea

necesarului acestor elemente şi echilibrarea lor, datorită bogăţiei plantei în acest element. Pulberea de coada calului poate fi folosită tot timpul anului (câte o linguriţă înaintea mesei de prânz).

Studiul efectuat pe seminţe încolţite a arătat că de exemplu a treia zi de la momentul introducerii în apă, conţinuturile principalelor elemente (K, Ca, Mg) în grâu cresc de zeci de ori, a vitaminelor şi enzimelor de sute de ori. Dr. Pavel Chirilă (31) citându-l pe Jean Valnet, indică nişte conţinuturi mai reduse, grăitoare şi ele în suficientă măsură:

	Fosfor	Magneziu	Calciu
Grăunţe de grâu întregi	423 mg %	133 mg %	45 mg %
Grăunţe de grâu încolţit	1050 mg %	342 mg %	71 mg %

Grâul aflându-se în apă, de unde vin conţinuturile suplimentare?

În fapt, creşterea conţinuturilor elementelor se poate explica prin transmutaţie biologică la joasă energie. Dar apariţia vieţii? Apariţia vieţii, fie că este vorba de încolţirea seminţelor, de naştere de enzime, de naşteri de fiinţe este şi va rămâne în vecii vecilor un act supranatural, pentru că el aparţine Divinului. Orice apariţie, naştere de viaţă vine de la Dumnezeu. Este Domnul nostru Iisus Hristos Cel care o spune în Evanghelia Păcii.

3.1.1.2.1.2. Transmutaţia artificială

Transmutaţia artificială înseamnă trecerea unui element în altul în mod voit, prin anumite procese supravegheate şi conduse de om.

Transmutaţia artificială este (după noi) de două feluri: transmutaţia în reactoare nucleare şi transmutaţia alchimică.

3.1.1.2.1.2.1. Transmutaţia artificială în reactoare nucleare

Transmutaţia artificială în reactoare nucleare*) se realizează prin bombardarea unor elemente-ţintă cu particule elementare accelerate la milioane de electron-volţi (MeV). Iniţial s-au folosit particule α (alfa) (adică nuclee de heliu) iar ulterior neutroni sau alte particule.

Prin bombardarea elementelor-ţintă, acestea devin radioactive, ca urmare a instabilităţii nucleului atomic care se dezintegrează specific prin scheme foarte bine cunoscute astăzi.

---

*) *Poate că termenul mai potrivit ar fi fost instalaţii nucleare pentru a nu se confunda cu acelea în care se produc reacţii de fisiune sau fuziune nucleară*

Prin utilizarea transmutației artificiale a elementelor, în principiu se poate obține oricare element din tabelul periodic al elementelor, reprezentat însă doar prin izotopii instabili.

3.1.1.2.1.2.2. Transmutația alchimică

În fapt, astfel de transmutații pot fi considerate intermediare, între cele artificiale şi cele naturale, sau poate mixte, deoarece, după cum vom vedea în cele ce urmează, mai mult ca sigur că intervin şi factori naturali.

Pentru a nu lăsa prea mult timp scepticilor să zâmbească, dăm cuvântul lui Louis Pauwels şi Jacques Bergier (250) reproducând tot pasajul referitor la alchimie.

Ce făcea alchimistul?

1. - Într-un mojar de agat amesteca intim trei constituenți: un minereu constând dintr-o pirită arsenioasă sau un minereu de fier conținând impurități de arsen şi stibiu, minereul constituind 95% din compoziție; un metal (Fe, Pb, Ag sau Hg) şi un acid organic (acid tartric sau citric).

Amestecul se mojarează timp de cinci sau şase luni.

2. - Se încălzeşte totul într-un creuzet, ridicând temperatura progresiv, cu atenție la vaporii de mercur şi mai ales la hidrogen arsenios.

3. - Se dizolvă conținutul creuzetului cu ajutorul unui acid (acetic, nitric, sulfuric). <u>Dizolvarea se face sub lumină polarizată (o rază de soare reflectată cu o oglindă sau lumina lunii)</u> (subl. ns.);

4. - Se evaporă lichidul şi se recalcinează solidul. Va face această operație de mii de ori, <u>timp de mai mulți ani</u> (subl. ns.); (Această aşteptare are probabil rostul de a avea timp să se producă un fenomen cum a fost cel din 1957 în cursul cercetărilor efectuate de prof. Bruno Rossi, când o particulă animată de o energie formidabilă, niciodată înregistrată până atunci şi venind poate dintr-o altă galaxie, a impresionat 1500 de contoare pe o rază de 8 Km^2 creând la trecerea sa o enormă jerbă de spărturi atomice. Un eveniment excepțional de origine terestră sau cosmică);

5. - Se adaugă la amestec un oxidant, de exemplu nitrat de potasiu;

6. - Reîncepe să dizolve, apoi să calcineze fără încetare timp de luni şi ani, în aşteptarea unui semn: acesta s-ar produce în momentul unei dizolvări.

A. Pentru unii alchimişti acesta ar fi formarea de cristale în formă de stele la suprafața băii;

B. Pentru alții, apare un strat de oxid la suprafața băii care apoi se deşiră, descoperind metalul luminos în care pare să se reflecte, la imagine redusă, atât Calea Lactee, cât şi constelațiile;

7. - După acest *"semn"*, alchimistul retrage amestecul din creuzet şi-l lasă să se *"maturizeze"* la adăpost de aer şi umiditate, până la prima zi a primăverii următoare;

8. - Reia operaţiunile, făcând ceea ce se numeşte *"prepararea tenebrelor"*. Amestecul este plasat într-un recipient transparent în cristal de stâncă, închis într-un mod special, numit închiderea lui Hermes. Se încălzeşte apoi, dozând cu infinită delicateţe temperaturile (amestecul de S, C şi nitrat ar face altfel explozie, care când se produce este de o violenţă mult mai mare decât de aşteptat). Deci se încălzeşte până la un anumit grad de incandescenţă. Scopul este de a se forma un *"fluid"* sau *"esenţă"* pe care alchimişti o denumesc uneori *"aripa corbului"*.

El încălzeşte, lasă să se răcească, încălzeşte din nou, de mii de ori, timp de ani (subl. ns.) observând prin pereţii vasului formarea a ceea ce denumesc ei *"oul alchimic"*: amestecul s-a transformat într-un lichid bleau-negru. El deschide în final recipientul în obscuritate totală (numai la lumina singură a acestui lichid fluorescent). În contact cu aerul, acest lichid fluorescent se solidifică şi se separă. Rezultă unul sau mai multe elemente noi şi scorii;

9. - Spală scoriile timp de luni de zile (subl. ns.) cu apă tridistilată, apoi conservă această apă la adăpost de lumină şi variaţii de temperatură.

Această apă are proprietăţi chimice şi medicale extraordinare. Este dizolvant universal şi elixirul de viaţă lungă, elixirul lui Faust. (Prof. Ralph Mike Farlez, senator al SUA şi profesor de fizică modernă la Şcoala Militară la West Point, a atras atenţia asupra faptului că unii biologi gândesc că îmbătrânirea este datorată acumulării de apă grea în organism. Elixirul de viaţă lungă al alchimiştilor ar fi o substanţă care ar elimina selectiv apa grea.)

10. - Elementele noi le amestecă într-un mojar şi îl topeşte la temperaturi scăzute, în prezenţa unor catalizatori pentru care textele sunt foarte vagi. Face acest lucru timp de câţiva ani. (subl. ns.)

Se obţin astfel metale cunoscute, care nu diferă de cele obişnuite la analiza spectrochimică: cuprul alchimic, argintul alchimic, aurul alchimic. Totuşi ele au proprietăţi noi diferite de cele ale metalelor cunoscute şi surprinzătoare. De exemplu, cuprul alchimic are o rezistenţă electrică infinit mai slabă, comparabilă cu aceea a supraconductoarelor aproape de zero absolut. Unele ar fi solubile în sticlă la joasă temperatură şi înaintea punctului de topire a acesteia. Această substanţă atingând sticla uşor, s-ar dispersa în interiorul acesteia, dându-i o coloraţie roşie-rubinie cu fluorescenţă mov în obscuritate. Pudra obţinută din această sticlă modificată, în mojarul de agat, este numită în textele alchimice *"pudra proiectării"* sau *"piatra filozofală"*. Aceasta ar transforma unele metale în aur,

argint sau platină. Ea ar fi un fel de rezervor de energie nucleară în suspensie manipulabilă la voință.

În alchimist se producea de asemenea o transformare pe care textele o evocă, dar pe care noi suntem incapabili a o descrie, neavând decât slabe analogii. Fuziunea spiritului său cu celelalte focare de conştiinţă din spaţiile cosmice. Progresiv sau deodată, spune tradiţia, descoperă sensul îndelungatei sale munci. Îi sunt dezvăluite secretele energiei şi materiei şi în acelaşi timp îi devin vizibile infinitele perspective ale *Vieţii*. El posedă cheile mecanicii Universului.

Factorii naturali care credem că intervin în aceste transmutaţii alchimice erau bioenergia proprie, acţiunea levogiră a luminii polarizate utilizate în diferite etape şi foarte posibil, acţiunea enzimelor provenite de la microorganisme aflate în suspensie în aer şi care în fazele ulterioare ale preparării mai puţin toxice sau chiar netoxice, puteau să acţioneze asupra preparatelor respective.

Modul cum ar putea interveni şi acţiona bioenergia în acest mod complex de transmutaţie, va putea fi înţeles mai bine abia după expunerea modelului nostru privind energia - sursă de viaţă. În sprijinul acestei înţelegeri pledează timpul îndelungat de lucru, însumând după un bilanţ simplu, poate zeci de ani!

3.1.1.2.2. Reacţii de fisiune şi de fuziune nucleară

Reacţiile de fisiune înseamnă *"spargerea"* unor nuclee atomice ale unor izotopi instabili, cu eliberarea unei cantităţi mari de energie.

Reacţiile de fuziune nucleară înseamnă unirea a două nuclee atomice cu formarea unui nucleu instabil care are ca masă atomică suma celor doi şi care apoi eliberează o mare cantitate de energie.

Reacţiile de fisiune nucleară au condus la realizarea bombelor atomice şi termonucleare.

Aceste două feluri de reacţii nucleare s-au popularizat destul de mult prin mass-media, aşa că nu vom insista prea mult asupra lor. Pentru a avea însă şi aici un reper mai exact şi concret, invităm pe marele chimist american Linus Pauling (147) să ne vorbească despre fisiunea nucleară.

"Uraniul obişnuit conţine doi izotopi ^{238}U (99,5%) şi ^{235}U (0,7%) *) .

Când un neutron se ciocneşte cu un nucleu de ^{235}U, *se combină cu acesta, formând un nucleu de ^{236}U. Acest nucleu este instabil şi se descompune imediat în mod spontan prin despicarea în două fragmente mari, plus câţiva neutroni. Fiecare din aceste*

---

*) *S-a descoperit şi un izotop ^{234}U, care are însă o participare de 0,001 %* r ..

fragmente este el însuşi un nucleu atomic, suma nucleelor atomice fiind 92 - numărul atomic al uraniului.

Această fisiune nucleară este însoţită de emisia unei foarte mari cantităţi de energie - circa 20.10^{12} J, pentru fiecare atom gram de uraniu (adică 235 grame) descompus. Aceasta reprezintă de 2.500.000 ori cantitatea de căldură degajată prin arderea unei cantităţi egale de cărbune şi de 12.000.000 ori cea degajată prin explodarea unei aceleaşi cantităţi de nitroglicerină. Aceste numere mari demonstrează importanţa nemăsurată a uraniului ca sursă de energie; o tonă de uraniu produce aceeaşi energie ca 2.500.000 tone de cărbune.

Izotopul de uraniu mai greu ^{238}U se poate prepara prin fisiunea - pe cale indirectă - a elementelor transuranice."

Prin fuziune se realizează ceea ce se numeşte "reacţii în lanţ". Acestea au loc foarte rapid cu eliberarea unei foarte mari cantităţi de energie. Aşa funcţionează bombele atomice şi termonucleare.

Când se foloseşte un moderator de reacţie precum apa grea, grafitul sau altele, reacţiile în lanţ devin mai lente şi energia controlată. Astfel funcţionează uzinele atomoelectrice unde căldura degajată în reacţiile de fisiune în lanţ este folosită în turbine pentru producerea electricităţii.

Relativ recent, la Oklo, în Gabon s-a descoperit că în zăcământul uranifer de acolo, au avut loc "reacţii în lanţ" în mod natural.

Asupra fuziunii nucleare nu mai insistăm, arătând doar că aceasta reprezintă speranţa ştiinţei actuale pentru obţinerea de energie, deoarece aceasta ar fi cea mai ieftină şi mai nepoluantă. N-ar mai rezulta izotopi radioactivi şi substanţe chimice toxice, ci doar apă! O menţiune doar ar mai fi de făcut: amorsarea reacţiei de fuziune nucleară, aşa cum este cunoscută, cere un consum iniţial de energie foarte mare şi pune numeroase probleme tehnice privind materialele utilizate.

În mod interesant însă, s-a vorbit şi de realizarea unei fuziuni nucleare *"la rece"*, care la un moment dat părea chiar realizată în laborator într-o serie de experienţe care au stârnit mari controverse. Deocamdată pentru unii cercetători a mai rămas speranţa...

Cine n-ar dori să realizeze fuziunea nucleară la nivelul, unui consum de energie analog electrolizei apei?...

3.1.1.2.3. Dematerializarea - rematerializarea materiei

Aceste fenomene care privesc dispariţia şi reapariţia materiei, îmbracă o gamă întreagă de aspecte, care în marea lor majoritate (dacă nu în totalitate) sunt respinse, neacceptate de "ştiinţa oficială", materialistă, în special marxistă, care de obicei, constituie exprimarea cea mai plenară a reducţionismului cartezian.

Relatări despre fenomenele de dematerializare - rematerializare s-au făcut încă din antichitate, în Biblie şi mai nou, bineînţeles în toată perioada de înflorire a *"spiritismului"* din secolul trecut, iar mai nou, în toată literatura *"parapsihologică"*, *"paranormală"*.

Cum este şi firesc fenomenele de dematerializarea - rematerializarea materiei au reprezentat întotdeauna punctul culminant al acestor relatări.

După cum vom înţelege mai târziu, aceste fenomene nu se desfăşoară numai în cadrul *Realităţii* cvadridimensionale (adică acelea ale stării conştiente) dar şi (sau mai ales) în domeniul suprasensibil. După cum vom înţelege şi mai târziu, în fond manifestările acestor fenomene în spaţiul cvadridimensional al vieţii noastre de toate zilele, sunt un caz particular, ele avându-şi *sediul* în domeniul suprasensibil.

Fenomenele de dematerializare - rematerializare ale materiei angajează două sau chiar trei feluri de suspiciuni:

- O primă suspiciune este aceea a oamenilor de ştiinţă educaţi cartezian, de regulă atei, cu totală insensibilitate (faţă de suprasensibil), poate karmică, şi al căror fixism (ei zic rigoare) merge până acolo, încât resping ceea ce văd cu proprii ochi, atribuind percepţia respectivă... halucinaţiei sau autosugestiei. Dacă astfel de ştiinţifici, ar avea sensibilitatea prof. nuclearist Hasted din Londra, care are nu numai capacităţi *"Gelleriene"*, dar şi mari calităţi de prestidigitator, întrunind deci în aceeaşi persoană trei calităţi: om de ştiinţă, suprasensibil (suprasenzitiv), şi prestidigitator, desigur altul ar fi nivelul real al ştiinţei de astăzi.

- O a doua suspiciune, introduce bănuiala că astfel de manifestări sunt malefice în totalitate, cum de altfel există exprimări deschise în multe lucrări religioase sau despre religie.

În ce ne priveşte, considerăm bineînţeles că este o exagerare, dar admitem că în numeroase cazuri (chiar când acest lucru nu este evident) este implicat maleficul. În acest caz, este poate mai profitabil pentru oricine de a asculta sfaturile preotului Mihai Urzică (198).

- O a treia suspiciune, care de obicei este corelată cu prima, priveşte intervenţia fraudei, a înşelăciunii, escrocheriei, etc. De fapt, orice domeniu de cercetare poate fi (şi este) afectat de fraudă. Ar fi de ajuns să ne amintim de frauda lui Hackel privind filogenia, ca să evidenţiem acest lucru. Din păcate aceasta este în folosul scepticilor lipsiţi de sensibilitatea cunoaşterii lumii suprasensibile, care pot fi mai uşor păcăliţi şi de malefic.

Mari somităţi ale ştiinţei, fizicieni creatori de fizică precum William Crookes, J. Maxwell, J.W. Rayleigh şi fiul, Oliver Lodge, I.J. Thomson, Dr. Richet mare fiziolog, C. Flammarion, astronom, Arthur Koestler, Cesare Lobrose, profesor de psihiatrie, J.A. Rhine,

etc., au cercetat sau au asistat la cercetări şi experienţe atestând cu personalitatea lor ştiinţifică corectitudinea acestora şi confirmând în întregime realitatea fenomenelor produse. Deşi de multe ori, unii dintre ei au fost puşi în situaţii delicate sau chiar scandaloase, nici unul n-a retractat afirmaţiile care confirmau autenticitatea, realitatea fenomenelor cercetate.

După cum sesizează Brian Inglis (91), literatura spiritistă de la sfârşitul secolului trecut abunda în relatări despre fenomene de materializare şi respectiv de dematerializare - rematerializare. După 1920 când s-a produs separarea literaturii *"parapsihologice"*, *"paranormale"*, de cea *"spiritistă"* aceste relatări s-au regăsit în ambele genuri literare.

Pe măsura creşterii numărului de lucrări *"parapsihologice"*, *"paranormale"*, s-a redus numărul celor spiritiste, fapt uşor explicabil de altfel, prin caracterul din ce în ce mai ştiinţific pe care au început să-l capete primele.

Desigur că în decursul timpului au apărut şi lucrări enciclopedice, cum este aceea a lui René Sudre (193) din 1960, a căror autori au încercat o clasificare şi desigur şi tentative de explicaţii ale fenomenelor.

Cea mai recentă enciclopedie a *"paranormalului"* aparţinând lui Brian Inglis (91) a apărut în 1985.

Mai recent, probabil sub influenţa sinergeticii şi a holismului, care au început să se afirme (să sperăm că din ce în ce mai mult), oameni de ştiinţă, în special fizicieni şi chimişti, au început să cerceteze vechile date, la care s-au adăugat cele recente, încercând fiecare în maniera sa, sinteza acestora.

Vrând parcă să recupereze minusul de informare din perioada marxistă de la noi, Dr. chim. Adrian Pătruţ (160), respectiv fizician Ioan Mămulaş, au publicat lucrări de o mare valoare informaţională şi pentru tema la care ne referim.

Lucrarea Dr. A. Pătruţ (op.cit.) *"De la normal la paranormal"* este o adevărată enciclopedie a fenomenelor neexplicate încadrate în *"paranormal"* şi care face efortul lăudabil de a încerca o clasificare foarte riguroasă a acestora pe schema unei teorii proprii şi a unui model original, pe baze totuşi materialiste.

Fizicianul I. Mămulaş, secondându-l pe scriitorul Corin Bianu, dedică o lucrare întreagă (11) exact pe tema care ne preocupă în acest paragraf, iar recent, singur, redezvoltă problemele *"para"* în *"Psihokinezia"* (249).

După cum vom vedea mai târziu, la sfârşitul acestui paragraf, explicarea mecanismului de materializare, dematerializare - rematerializare a materiei, dată de aceşti autori, este cea mai apropiată de propriile noastre concluzii.

Deoarece fenomenele de dematerializare - rematerializare au o diversitate destul de mare şi o nomenclatură care nu este în

consens pentru toţi autorii, vom încerca în cele ce urmează, ca în modul cel mai rezumativ cu putinţă, să înfăţişăm citatele cele mai definitorii din lucrările acestora, menţionate mai sus, încadrându-le în acelaşi timp într-o sistematică simplă şi foarte logică după părerea noastră: materializarea, invizibilitatea şi dematerializarea - rematerializarea materiei neînsufleţite, materializarea, invizibilitatea şi dematerializarea - rematerializarea materiei vii şi autodematerializarea - rematerializarea.

3.1.1.2.3.1. Apariţii şi dispariţii ale materiei. Materializarea, invizibilitatea şi dematerializarea - rematerializarea materiei neînsufleţite

Apariţiile şi dispariţiile materiei, materializările, invizibilitatea şi dematerializările - rematerializările ei, sunt fenomene foarte complexe, care implică atât aspecte dinamice (adică în mişcare), cât şi statice, atât reversibile, cât şi ireversibile.

Când un obiect apare în faţa ochilor noştri, ne punem problema care este natura lui, structura lui, modalitatea prin care a apărut, de unde a apărut, dacă apariţia lui este reversibilă sau ireversibilă, precum şi polaritatea lui: benefică sau malefică.

Dacă un obiect dispare din faţa ochilor noştri, ne punem întrebarea dacă este vorba de invizibilitate (adică obiectul se află tot în realitatea înconjurătoare, dar nu se mai vede) sau el s-a dematerializat pur şi simplu sau dispariţia lui avut loc printr-un transport rapid al lui (pe căi şi în spaţii necunoscute) pentru a ajunge în alt loc, apropiat sau îndepărtat.

Câteodată constatăm că întâi se produce invizibilitatea obiectului, apoi se dematerializează sau se teleportează. Alteori după invizibilitate, el reapare. Alteori apare şi după dematerializare, prin rematerializare. Sunt tot felul de combinaţii posibile, atât pentru materia neînsufleţită, cât şi pentru cea vie, inferioară sau superioară.

Brian Inglis (91) tratează problema în cartea citată, în capitolul referitor la *"Psihokinezie"*, subcapitolul *"Efecte fizice"*.

"Când un obiect existent", zice el, *"este adus pe căi paranormale dintr-un loc într-altul fără utilizarea unor mijloace de transport vizibile, fenomenul se numeşte "telepurtare"* (corect *"teleportare"* cuvânt intrat în uz ca neologism n.n.), *iar obiectul reprezintă un "aport". Totuşi deoarece deseori este imposibil de precizat dacă un obiect este telepurtat sau materializat, termenul de aport este folosit în general pentru desemnarea obiectului, indiferent de sursa lui, telepurtarea fiind considerată ca modul acestuia de a călători."*

Tot Inglis, arată că marele fiziolog Dr. Richet acceptase autenticitatea dovezilor de trecere a materiei prin materie sau de

creare a materiei, *"deşi avea şi el unele îndoieli"*. El sesizează că relatările aportărilor au început treptat să dispară din lucrările cercetătorilor metapsihici de orientare *"ştiinţifică"*, spre deosebire de *"spiritişti"*. El exemplifică observaţia arătând că Stanley Krippner în lucrarea sa *"Advances in Parapsychological Research"* (*"Progrese în cercetările parapsihologice"*) din 1977, aportările *"nu sunt menţionate nici măcar o singură dată"*.

Inglis sesizează de asemenea bine, că reluarea în atenţie a aportărilor şi materializărilor de către cercetătorii metapsihici din timpul mai recent se datorează apariţiei senzaţionale a lui Uri Geller pe scena *"parapsihologiei"* şi cercetărilor întreprinse asupra performanţelor lui de către ştiinţifici de renume ca Puthoff şi Targ, prof. John Hasted, prof. A. Taylor, Dr. Andrija Pucharich. Acesta din urmă, medic psihiatru american, aflând de Uri Geller şi de uimitoarele sale fenomene, îl însoţeşte pe acesta din urmă în peregrinările sale, pentru a avea posibilitatea de a le studia de aproape. În urma investigaţiilor făcute, el a scris o carte despre Uri Geller. Cu ocazia recenziei acestei cărţi, revista pariziană *"Paris Match"* trimite un reporter pentru un interviu luat autorului. În faţa ochilor uimiţi ai reporterului, în prezenţa Dr. Andrija, a soţiei sale care se aflau într-o cameră de hotel, Uri Geller face o primă demonstraţie a capacităţilor sale: el aflându-se într-o altă încăpere a hotelului, trimite o mare bilă de oţel prin tavanul camerei în care se aflau oaspeţii săi, făcând-o să planeze uşor la picioarele acestora.

Desigur, mult mai importante decât articolele gazetăreşti, sunt lucrările ştiinţifice care au apărut în legătură cu aceste probleme. Astfel sunt lucrările lui Harold Puthoff şi Rusel Targ (*"Mind Reach"*, 1977), prof. John Hasted (*"The Metal Benders"*, 1981), prof. A. Taylor (*"Superminds"*, 1980) în care protagonistul principal este Uri Geller. Un material deosebit de important în context este interviul lui Joël André luat prof. Hasted în revista *"Psi International"* din mai-iunie 1978, intitulat *"Când gândul guvernează atomul"*. În acest amplu interviu, prof. Hasted relatează despre experimentele lui Uri Geller (şi cu alţi *"psihokinetici"*), o mare atenţie reţinând *"puterea minţii sale asupra materiei"*, prin care acesta îndoia sau chiar tăia metale. Experienţele de acţiune asupra metalelor s-au desfăşurat în modul cel mai obiectiv, cel mai *"ştiinţific"* cu putinţă, cu metale închise în sfere de sticlă. Prof. Hasted însuşi şi-a descoperit această capacitate *"gelleriană"*. El a descoperit şi un mare număr de copii care aveau aceeaşi capacitate *"gelleriană"* şi încă altele. De exemplu, majoritatea aceloraşi copii erau capabili să-şi vadă organele interne la nivel celular şi puteau aporta şi teleporta diferite obiecte. Prof. Hasted menţionează reporterului că au reuşit în laborator de două ori să ~~introducă~~ obiecte metalice în sfere de sticlă

îndoie

perfect închise. La întrebarea reporterului dacă are exemple de obiecte care au fost aportate, el răspunde:

"Posed sute de obiecte care au fost teleportate dintr-o cameră în alta, de către un băiat sub ochii întregii sale familii."

"Vreau să vă arăt un obiect care s-a materializat chiar aici în biroul meu. Este vorba de un obiect mexican, un ac de păr din argint. În acel moment nu vedeam raportul între Mexic şi biroul meu. Trei săptămâni după aceea, Geller a făcut un voiaj în Mexic."

"Am de asemenea un şirag de mătănii care s-a materializat la domiciliul meu şi căruia nimeni nu-i putea explica apariţia de vreme ce purta inscripţia "Souvenir de Lourdes" ("Suvenir din Lourdes"). Numai trei luni mai târziu când fiica mea, în cursul unui voiaj în Franţa, a trecut prin Lourdes."

Fireşte, interviul cuprinde şi explicaţii cu privire la mecanismul producerii acestor fenomene. Vom reveni la el când vom discuta această problemă la sfârşitul ultimului subparagraf al paragrafului de faţă.

Referindu-se la cercetările efectuate în laborator de prof. Hasted cu privire la aportări şi asportări, Ioan Mămulaş (249), le rezumă în modul următor în concluziile sale:

"- Obiectele pot apărea sau dispărea, apariţia lor fiind mai des observată;

- apariţia (sau reapariţia, în cazul obiectelor despre care se ştie cu precizie că se aflau într-un anumit loc) se poate produce pe o suprafaţă (masă, podea) sau în aer;

- în unele cazuri de aportări se produc zgomote scurte, ca nişte pocnituri sau plesnituri;

- obiectele aportate sunt de obicei calde;

- uneori obiectul nu mai reapare, ci doar dispare din interiorul unei capsule, pentru ca în alte împrejurări obiectul să reapară în interiorul capsulei." (*"The Metal Benders"*, Londra, 1981).

Trebuie să observăm, că a dematerializa un obiect şi a-l face invizibil, a-l teleporta şi a-l rematerializa este una, dar a-l materializa este cu totul altceva. Materializarea poate avea loc prin *"împrumutul"* de materie de la obiectele din jur şi transformarea acesteia în alte obiecte. Dar când afli că un obiect a fost *"materializat"* din *"nimic"*, adică a fost *"creat"*, aceasta înseamnă că, ori fenomenul respectiv a fost supranatural, ori un fals sau o eroare! Omul nu poate crea nici materie, nici energie; numai Divinul o poate face!

Mergând mai departe cu analiza aportărilor şi materializărilor, constatăm că acestea au fost realizate fie de către descarnaţi, relatându-se că ele au materializat obiecte prin transformarea obiectelor înconjurătoare, fie de către persoane obişnuite, dar deosebit înzestrate, care au *"materializat"* obiecte de fapt prin *"aportare"*.

Gama obiectelor materializate de către descarnați este foarte mare. Prin ineditul său, cităm după C. Bianu - I. Mămulaş (11) şi A. Pătruț (160), un caz în care doamna Guppy Volckman, cu numele de domnişoară Agnes Nichele, în timpul unei şedințe organizate la Florența a materializat o bucată de gheață, ce ulterior s-a topit, bineînțeles.

În lucrarea sa enciclopedică menționată mai înainte, Dr. A. Pătruț (op.cit) acordă un volum important din text problemei materializării şi dematerializării - rematerializării materiei (mai mult de jumătate din volumul al doilea), sub denumirea de fenomene de condensare, cu subcapitolele *"Aptraportul"* (care se referă la materia fizico-chimică şi vie *"normală"*) şi *"Bioplasmia"* subcapitol care ocupă cea mai mare parte din volumul menționat al textului (care se referă la materia bioplasmatică).

Din păcate, o bună parte din volumul menționat, cuprinde aparițiile *"mariale"* (adică aparițiile Sfintei Fecioare Maria), precum şi aparițiile OZN, care după părerea noastră, n-au ce căuta în clasificarea respectivă, primele fiind fenomene supranaturale, iar cele din urmă, o categorie cu totul specială, îmbrăcând o gamă largă de aspecte, în nici un caz încadrabile în tematica dematerializărilor - rematerializărilor.

Aptraportul este denumirea propusă şi utilizată de Dr. A. Pătruț cuprinzând mai multe aspecte: aportul, asportul, teleportarea şi absența temporară, şi penetrarea.

Aportul este apariția unui obiect sau al unei ființe în condițiile în care au fost discutate.

Asportul înseamnă dispariția obiectului.

Teleportarea a mai fost şi ea explicată.

Autorul dă şi el exemple de aportări după literatura *"clasică"* şi în final pe Uri Geller, cu aportări de obiecte New York - Chicago şi New York -Tel Aviv, respectiv o scrumieră grea şi o cameră de luat vederi.

Aportul şi asportul sunt corelate: un aport într-un anumit loc înseamnă asportul (dispariția) într-un alt loc şi invers.

Teleportarea înseamnă un transport vizibil al unui obiect sau ființe, după definiția Dr. A. Pătruț. Este, se poate spune, un fenomen telekinetic pe distanță lungă.

Absența temporară înseamnă o dispariție temporară, cel puțin aparentă din spațiul - timp fizic al unui sistem normal (fizico-chimic sau viu) ca atare este supus aptraportului. Exemplele pe care autorul le dă pentru acest fenomen, noi le vom prezenta mai departe, în paragraful referitor la timp.

Prin *"penetrare"*, Dr. A. Pătruț înțelege străbaterea unor ecrane sau obstacole solide, de către obiecte sau ființe. Iată ce zice el cu referire la acest fenomen:

"Protocoalele unor séance-uri menţionează experienţe cu subiecţi puternici, care urmăresc în mod particular penetrarea. Amintim în acest sens experienţele cu obiecte ce trec din exteriorul în interiorul unor volume sigilate (de exemplu, cutii, casete, vase, recipiente, geamantane) respectiv din interior în exterior."

"Referindu-se la seria de experienţe cu subiectul Henri Slade din 1877, cunoscutul fizician şi astrofizician Zöllner, raportează că Slade a extras fără contact monede din două cutii sigilate şi lipite. Monedele au traversat nu numai peretele cutiei, ci şi masa, căzând pe podea. Într-o cutie, în locul monedelor, s-au găsit la desigilare, bucăţi de ardezie. În anul 1832, Mina (Margery) Crandon a obţinut rezultate asemănătoare, introducând şi extrăgând obiecte, în şi din recipiente închise. Scepticii consideră aceste performanţe doar trucuri obişnuite de prestidigitaţie."

"Manifestări similare spontane, cu obiecte care apar şi dispar, de exemplu din dulapuri sau sertare închise, sunt menţionate şi în cazuri "poltergeist"."

Bune exemple de fenomene de materializare cu aportări, dematerializări de obiecte şi fiinţe descarnate se găsesc şi în cartea lui Constantin Firu (62) în special cele ale lui Louis Jacolliot cu fachirul Covindasami.

În finalul paragrafului de faţă, după expunerea subparagrafului privind autodematerializarea - rematerializarea, vom prezenta şi explicarea mecanismului acestor fenomene după Dr. A. Pătruţ, însoţit bine înţeles de comentariile noastre.

3.1.1.2.3.2. Apariţiile şi dispariţiile materiei vii (fiinţe). Materializarea, dematerializarea şi rematerializarea ei

În modul de expunere a problemelor materializării , dematerializării - rematerializării materiei de către autorii citaţi în subparagrafele anterioare, nu se face nici o diferenţiere între obiecte neînsufleţite, fiinţe vii inferioare şi fiinţe omeneşti descarnate sau nu. Aceasta ar implica faptul că există un singur (acelaşi) mecanism de producere a acestor fenomene. Dar dacă am admite ca posibil, ca pentru obiectele neînsufleţite şi fiinţe inferioare mecanismul de producere a materializării, dematerializării - rematerializării ar putea fi acelaşi, nu credem că pentru fiinţe omeneşti, acesta ar mai putea fi acelaşi.

Comentariile şi explicaţiile necesare la această observaţie, le vom face după expunerea mecanismului propus de Dr. A. Pătruţ, după cum am menţionat mai sus.

În cele ce urmează vom reda unele pasaje cu aspecte mai semnificative de materializare, dematerializare - rematerializare de fiinţe vii. Mai întâi după C. Bianu - I. Mămulaş (11):

"În spiritul adevărului ştiinţific, trebuie să arătăm că mediumii au facilitat nu numai materializarea unor persoane defuncte, ci şi a unor animale vii (ceea ce a încurcat puţin pe câte unii şi mai încurcă şi astăzi pe alţii). Au fost chiar mediumi "specializaţi" în aşa ceva, precum bunăoară Jan Guzyk care a creat păsări, pisici, câini, nevăstuici, maimuţe; în timpul unei şedinţe conduse de Gustave Geley, un câine "creat" de Guzyk l-a muşcat literalmente pe profesorul Léclanche, urma muşcăturii persistând. E de la sine înţeles că animalele materializate pe această cale, se mişcau şi scoteau sunete specifice."

"Vom mai menţiona, ca pe o curiozitate, că unele animale create pe această cale nu aveau corespondenţe în realitate, ca de exemplu un câine cu cap de leu (obţinut de Franck Kluski, un medium polivalent), de unde se poate trage concluzia că omul în imboldul său de a imita natura, când nu reuşeşte, o copiază în mod creator."

"De la animale să trecem la plante şi să amintim că unele persoane cu capacitate de medium aveau predilecţie pentru flori...

Alfred Russel Wallace, experimentând cu mediumul Agnes Nichole, a remarcat că tânăra era dotată înainte de toate să materializeze flori şi fructe. Mai redăm, în traducerea marelui nostru savant Bogdan Petriceicu Haşdeu, o relatare de-a dreptul savuroasă nu numai prin "măsurile de precauţie" întreprinse împotriva unei eventuale fraude (că a existat şi aşa ceva): *"Unul din experimentele cele mai uimitoare avusese loc la Florenţa în prezenţa domnului T. Adolphus Trollope, a doamnei Trollope, a domnişoarei Blagdon şi a colonelului Harvey. Odaia a fost răscolită de aceşti domni, doamna Guppy (fostă domnişoară Nichole) a fost dezbrăcată şi iarăşi îmbrăcată de către doamna Trollope, fiecare bucăţică a îmbrăcăminţii sale a fost cercetată, apoi doamna Guppy şi bărbatul ei au fost legaţi înainte de producerea fenomenului. După vreo zece minute toţi au strigat că miroase a flori în odaie. S-a aprins lumânarea şi s-au văzut braţele doamnei Guppy şi ale domnului Trollope încărcate cu o mulţime de narcise care umpleau aerul cu parfumul lor". În altă ocazie, la cererea unui asistent mai curios, mediumul a "trântit" pe masa din încăpere o ditamai floarea soarelui cu rădăcinile acoperite cu pământ!"*

Din relatările de mai sus lipsesc unele date importante, care ar fi slujit mai bine înţelegerii, explicaţiilor noastre şi anume:

- Nu ştim dacă animalele *"vii"* create au avut persistenţă (adică au trăit normal) după experiment, şi cât anume;
- Nu se precizează în ce anotimp au fost făcute experimentele cu plante: dacă era vară - sfârşit de vară, în cazul florii soarelui, poate fi vorba şi de o *"aportare"* dintr-o cultură a acestei plante de pe câmp.

3.1.1.2.3.3. Materializarea de corpuri omeneşti. Dematerializarea- rematerializarea şi autodematerializarea - rematerializarea lor

Materializarea de corpuri omeneşti, dematerializarea - rematerializarea lor, constituie aspectul culminant al acestor fenomene.

Întreaga literatură spiritistă, abundă de relatarea acestora constituind în fapt cea mai mare parte a textelor. Ele îşi găsesc locul cuvenit şi în literatura *"paranormală"*. Cititorii care doresc să aprofundeze aceste aspecte sunt invitaţi să folosească lucrările pe care le-am utilizat şi noi, ca bază de referinţe bibliografice.

Ca de obicei însă, pentru a avea o bază informaţională corectă, necesară evaluării mecanismului de producere a fenomenelor din finalul subparagrafului de faţă, vom reda în cele ce urmează câteva pasaje dintre cele mai semnificative din lucrările lui Cornel Bianu - Ioan Mămulaş (11) şi Ioan Mămulaş (249), precum şi elemente informaţionale comparative din enciclopedia lui Inglis (91).

Mai întâi deci C. Bianu - I. Mămulaş:

"Vom începe cu un caz din vremea noastră, uşor de verificat de către oricine... În timpul atacului japonez de la Pearl Harbour din cadrul celui de-al II-lea război mondial, s-a întâmplat şi un fenomen parapsihologic (cel puţin doar acesta se cunoaşte până acum, chiar dacă vor mai fi existat şi altele), în speţă dematerializarea unui marinar american. Acestuia i-a fost atât de frică, încât a devenit invizibil, probabil ca urmare a faptului că s-a concentrat în această direcţie şi s-a rugat lui Dumnezeu să săvârşească o minune şi să-l lase în viaţă; minunea s-a produs realmente, soldatul a devenit invizibil cu echipament cu tot şi a scăpat astfel cu bine, pentru că invizibil fiind s-a strecurat pe lângă inamicii ocupanţi până a ajuns într-un loc lipsit de pericol. Bine înţeles că a fost dat "dispărut" din evidenţele militare... După ce a ieşit cu bine din toată tărăşenia şi nu mai era supus nici unui risc, a făcut publică "manevra sa tactică". Cerându-i-se să facă demonstraţia susţinerilor sale, s-a conformat de voie de nevoie, iar după război, stabilit la Chicago, a câştigat şi ceva bani de pe urma acestei peripeţii: era urcat într-un avion , iar după ce se înălţa în atmosferă, era aruncat afară, fără nici un fel de paraşută, în faţa unei asistenţe numeroase, care privea cu uimire cum după ce apărea ca un punct pe cer, dispărea din vedere pentru a apare apoi pe pământ, viu şi nevătămat. Este unul din cele mai spectaculoase cazuri cunoscute în epoca modernă.

În luna ianuarie 1922 şi-au dat întâlnire la New York opt oameni care nu se cunoşteau între ei, dar erau animaţi de aceleaşi preocupări: Betty White - cu certe şi cunoscute calităţi de medium - şi soţul său Stewart, Ruth Finley - tot medium - şi soţul ei Emmet,

Margareta Cameron - alt medium - şi soţul, alături de ziaristul Joe Gaines cu soţia - tot medium de valoare.

Cù ocazia uneia dintre cele unsprezece şedinţe, în faţa întregii asistenţe, corpul subtil al doameni Finley s-a desprins de corpul fizic, fiind vizibil întregul proces, inclusiv "cordonul ei de argint" care leagă cele două corpuri în timpul unor astfel de experienţe. În cadrul altei şedinţe, în prezenţa celorlalte şapte persoane, corpul fizic al aceleiaşi Ruth Finley a dispărut brusc şi a reapărut la fel de brusc după circa treizeci de secunde, procesul repetându-se de câteva ori. În respectul adevărului trebuie să amintim că mediumul era în transă, iar dematerializarea - rematerializarea sa au avut loc sub controlul unui spirit. Datele despre acea întâlnire au fost făcute publice abia în 1937 de către Stewart White, foarte meticulos consemnator al evenimentelor la care a participat împreună cu soţia sa, într-o broşură anexă la "Cartea lui Betty", apărută cu un an mai devreme.

În decursul a numeroase experienţe efectuate pe parcursul a trei ani (1872 - 1874), marele fizician şi chimist, William Crokes, cu ajutorul unui medium, adolescenta Florence Cook, a reuşit să materializeze fantoma denumită Kathe King, aparţinând unei tinere decedată cu mulţi ani în urmă, pe nume Annie Morgan, a supus-o unor măsurări, inclusiv în greutate, a fotografiat-o, a fost îmbrăţişată, palpată de către asistenţă. La un moment dat - şi acesta a constituit sfârşitul experimentului - Annie Morgan a comunicat savantului şi celorlalţi de faţă că e ultima oară când îşi face apariţia şi roagă să nu mai fie chemată, pentru că nu va mai reveni. Chestionată asupra acestei atitudini, a mărturisit că a avut de ispăşit un păcat săvârşit în viaţa pământeană şi de aceea a acceptat să-şi materializeze spiritul la momentul respectiv, dar din acel moment încolo spiritul ei s-a purificat şi ca urmare va urca pe un plan de existenţă superior, de unde nu mai este cu putinţă să coboare în scopul materializării deorece vibraţiile sunt mult mai dificile, incomparabile şi incompatibile cu cele ale vieţii materiale pământene. A mai precizat că toate coborârile anterioare din planul său spiritual, prin celelalte planuri existenţiale, din ce în ce mai rudimentare, până la cel terestru, i-au pricinuit suferinţe grele, dar le-a îndurat pentru a se curăţa de păcat, ceea ce a şi reuşit.

La această ultimă întrevedere s-a lăsat şi fotografiată, îmbrăţişată, a cerut o foarfecă şi a dăruit o şuviţă din părul său unora din cei prezenţi, iar altora le-a oferit bucăţi din frumoasa rochie cu care era îmbrăcată, mulţumind pe toată lumea. Este interesant de remarçat că, la întrebarea cuiva, dacă rochia se va mai reface acolo unde a fost tăiată, tânăra a refăcut-o pe loc, arătînd-o din nou intactă ca la sosire."

Bineînţeles că există un mare număr de relatări de materializări ale descarnaţilor, după cum am mai spus, în toată

literatura spiritistă. Exemplele pe care le-am prezentat, considerate de noi semnificative, reprezentative, precum şi unele spicuiri pe care le vom mai face au rolul de a furniza elementele necesare unei interpretări corecte a mecanismului care determină şi controlează astfel de fenomene.

De remarcat este experimentul lui Charles Richet cu mediumul Marthe Berauddin din Algeria, prin care a fost materializată fantoma numită Bien-Boa, care a fost pusă să barboteze o soluție limpede de baritină (adică să sufle aerul printr-o instalație cu un lichid conținând bariu care să identifice prezența bioxidului de carbon în aerul de respirat, situație în care lichidul capătă o tulbureală lăptoasă caracteristică). Încercarea cu Bien Boa a fost pozitivă! De altfel Richet s-a putut exprima astfel caracterizându-l pe Bien Boa:

"Astfel este evident că Bien Boa posedă atributele esențiale ale vieții. El merge, vorbeşte, se mişcă, respiră asemeni unei ființe umane. Corpul său este rezistent, are o oarecare forță musculară. L-am văzut umblând, i-am atins mâna de mai multe ori: avea articulații, era caldă şi mobilă. Am putut să simt prin draperia cu care această mână era acoperită, pumnul, osul carpian şi metacarpian, care se îndoiau sub presiunea mâinii mele. Subliniez încă o dată: acest personaj, nu este nici o imagine reflectată în oglindă, nici o păpuşă nici un manechin!"

Un alt pasaj din lucrarea aceluiaşi autor (11) ne spune:

"Considerăm necesar să mai adăugăm totuşi un episod petrecut la Moscova la sfârşitul secolului trecut, sub conducerea savantului Meck, când cu asentimentul fantomei, doi medici i-au secționat antebrațele, constatând cu stupoare că antebrațul drept era perfect constituit, aidoma oamenilor normali în viață, în timp ce celălalt prezenta sub epidermă o masă gelatinoasă, amorfă. Şi să ne mai mirăm că savanți de prestigiu ca William Crookes şi Charles Richet au considerat fantomele complete ca fiind similare oamenilor vii, cu toate organele la locul lor şi simțurile în stare de funcțiune."

Brian Inglis (91) raportează despre relatările unui medium Mirabelli care făcea materializări integrale, în America de Sud, în plină lumină. El arată că acestuia i-au reuşit mai bine de 50% din încercări (peste o sută). Aflându-se într-o cameră sigilată şi legat pe un scaun, el materializa persoane defuncte, în special rude din rândul cercetătorilor prezenți. Astfel a materializat fetița unui cercetător îmbrăcată în hainele cu care fusese înmormântată, precum şi pe un episcop care murise înnecat într-un naufragiu. Un medic de față a luat pulsul fetiței. *"Aceste materializări au fost atestate de zeci de universitari, politicieni renumiți, doctori şi alte personalități, dintre care nimeni nu a putut oferi altă explicație decât că erau autentice, nici n-a fost capabil vreun sceptic de atunci încoace să descopere dovezi din relatările numeroşilor martori încă în viață care să sugereze că Mirabelli ar fi fost implicat în ceea ce*

s-ar putea numi cea mai spectaculoasă înscenare paranormală înscenată vreodată."

De o deosebită importanță pentru mecanismele invizibilității a autodematerializării este relatarea următoare , preluată de asemenea după C. Bianu - I. Mămulaş (11):

"Fay Clarc, un "expert" în parapsihologie, povesteşte: "Prin 1970 mi s-a cerut să țin o cuvântare cu caracter general la "Societatea persoanelor extrasenzoriale" din Lancaster, California. Vorbeam de aproximativ patruzeci şi cinci de minute când am început să am o senzație neplăcută că-mi lipseşte aerul, sau mai bine spus, plămânii nu mai reuşeau să extragă nimic util din aer. Era ca şi cum cu fiecare respirație cutia mea toracică se extindea din ce în ce mai mult, acoperind o arie tot mai mare până ce am simțit că pieptul meu a atins peretele (foarte semnificativ - n.a.). Mi-am zis că sunt pe cale de a avea un atac de cord. Am încercat deci să rostesc ceva în genul "cam asta a fost tot ce am avut de spus" şi m-am aşezat. În acel moment cei din sală au început să aplaude zgomotos şi să se agite. Spuneau că mă auzeau vorbind dar dispărusem complet timp de circa două minute. Eram uluit. Singurul sentiment pe care se poate spune că l-am avut în timpul celor două minute a fost că eram o parte din toate. Când respiram, umpleam întreaga sală. Existam de la un perete la altul (...) Ultima oară când m-au văzut, spuneau ei, stăteam în picioare şi vorbeam. Apoi am dispărut până am devenit din nou vizibil, dar aşezat pe scaun. Asistența era stupefiată, aşa cum aş fi fost şi eu, dacă în loc de subiect aş fi fost observator."

Trebuie să mai menționăm aici că cel mai amplu experiment din lume care s-ar putea numi *de invizibilitate* prin dematerializare - teleportare - rematerializare - reinvizibilitate prin redematerializare - reteleportare - rerematerializare este cel denumit *"Philadelphia"* după numele portului american unde a fost efectuat în 1943 de către marina militară americană.

Subiectul experimentului a fost un vas militar american, cu un deplasament de 1240 tone, având zeci de marinari la bord.

Deoarece el constituie o bună dovadă despre existența unor spații fizice (universuri paralele) diferite de cel familiar nouă, vom descrie experimentul în subparagraful 3.2.3.6. din paragraful 3.2.3 referitor la spații.

Pentru a putea da explicațiile necesare, cele mai apropiate de realitate privind mecanismul sau mecanismele materializărilor, dematerializărilor - rematerializărilor materiei, trebuie ca din marele volum de relatări existente încă din secolul trecut să se evidențieze aspectele cele mai semnificative, care "sudate" în cadrul unei sinteze exhaustive să constituie un factor comun al acestora.

Un astfel de deziderat nu este uşor de realizat din cauza enormei complexități create în mod artificial, dar în mod involuntar,

prin diversitatea de limbaj a autorilor relatărilor şi criticilor, a prezenţei scepticilor *"neştiinţifici"* care au acţionat inhibant sau deformant prin matricea lor energetică *"negativistă"*, a preţiozităţii din ce în ce mai mari al limbajului utilizat de către oamenii de ştiinţă şi a tendinţei lor de a inventa noi termeni, de a clasifica, etc.

Uneori, o frază din textul unei relatări, exprimă poate mai mult decât volume întregi. Credem că de această anvergură este informaţia pe care o conţine textul redat în cele ce urmează, după I. Mămulaş (249):

În 1987, la Rio de Janeiro, Gilberto Perez Cardosso şi Newton Baechet au publicat volumul *"Na Madureza dos Tempos"* (*"În maturitatea timpurilor"*). Cartea conţine informaţii veridice privind materializările ectoplasmice obţinute între anii 1945 - 1980 graţie facultăţilor paranormale ale medium-urilor braziliene Francisco Lins Peixoto (alintat Peixotinho) şi Faboi Machado. Cardoso citează lucrările medicului şi citologului P. Silveira, care a analizat microscopic probe de ectoplasmă. Lucrând în condiţii de strict control şi cu mare rapiditate (înainte ca eşantioanele să se dezintegreze), medicul brazilian a descoperit în ectoplasmă formaţiuni celulare similare celulelor vii, dar fără nuclee (confirmând observaţiile făcute de Schrenck Notzing în 1913).

Informaţia că ectoplasma, *"materia primă"* a materializărilor realizate de cuplul medium-descarnat, reprezintă ţesut viu, dar alcătuit din celule fără nucleu, este extraordinară. După cum vom vedea, ea este o informaţie-cheie. Vom reveni la ea la sfârşitul paragrafului de faţă, în comentariul mecanismului de materializare, dematerializare - rematerializare , propus de Dr. A. Pătruţ, precum şi a celui propus de I. Mămulaş.

O informaţie poate încă mai importantă decât precedenta şi care să constituie de asemenea o cheie pentru explicaţiile mecanismului de producere a materializărilor, este cea privind modul de producere a ectoplasmei, de către mediumul Marthe Béraud din Alger, cercetată iniţial de către marele fiziolog Dr. Charles Richet şi apoi de către Schrenck-Notzing şi Gustave Geley, la care ulterior s-a ataşat şi doamna Bisson.

Se pare că Eva C. (nume sub care era cunoscută ca medium Marthe Béraud) este singurul medium care la producerea materializărilor, ectoplasma avea iniţial formă bidimensională care apoi trece la tridimensională.

Brian Inglis (91) citându-l pe C. Richet, arată că primele trăsături ale materializării pe parcursul formării lor constituie un fel de gelatină lichidă sau păstoasă, izvorând din gura sau sânul mediumului şi autoorganizându-se gradat spre a dobândi forma unui chip sau a unui braţ.

Iată cum îl citează acest autor pe Richet concluzionând asupra materializărilor:

"Ar părea culmea absurdului, recunoştea Richet, ca materia vie să se poată forma în acest fel, având căldura cuvenită, o circulaţie aparentă a sângelui şi respiraţie fiziologică, precum şi un soi de personalitate metapsihică. Într-un cuvânt, o nouă ființă omenescă! Este fără îndoială apogeul miracolelor! Şi totuşi, e un fapt deosebit!" (subl. ns.).

Din moment ce Richet nu face nici o remarcă la *"geometria"* ectoplasmei materializate, înseamnă că la vremea respectivă mediumul nu constituia o excepţie din acest punct de vedere, aşa cum a devenit mai târziu, când a început să fie cercetată de Schrenck-Notzing, Gustave Geley şi doamna Bisson.

Referindu-se la cercetările lui Schrenck-Notzing şi Geley pe acelaşi medium, I. Mămulaş (249) arată că aceştia relatau că *"figurile umanoide pe care le materializa erau bidimensionale, ca nişte desene sau imagini decupate şi că sursele ectoplasmei produse de Eva C. n-au fost niciodată descoperite."*

Tot el mai arată că faptul de mai sus a iscat un adevărat scandal care *"a dat apă la moară"* denigratorilor care afirmau că este vorba de înşelătorie.

Din documentaţia lui Brian Inglis (91) rezultă că Geley, datorită apariţiei ectoplasmei sub formă bidimensională, faptul îi sugera că *"ectoplasma ar putea fi privită ca o ideoplasmă, de vreme ce putea lua forme din mintea inconştientă a mediumului"*.

Citându-l tot pe Geley, acelaşi autor spune:

"Organele materializate nu sunt inerte, ci vii în sens biologic. O mână materializată corect deține capacitățile funcționale ale unei mâini normale. Am fost, în momente diferite atins sau apucat de către degetele ei. Organele bine constituite, prezentând aparența deplină a vieții, sunt adesea înlocuite de formațiuni incomplete. Relieful e de multe ori absent, formele fiind plate. Am văzut uneori o mână sau un chip apărând plat, pentru ca apoi să capete trei dimensiuni, fie complet, fie parțial, în timp ce-l priveam."

Deosebita importanță a excepției expusă mai sus privind formarea bidimensională a ectoplasmei şi transformarea ei în tridimensională, va fi înțeleasă în cadrul discuției mecanismelor de materializare, dematerializare - rematerializare şi autodematerializare - rematerializare ce urmează a se face în subparagraful următor.

Înainte de a trece însă la subparagraful următor este necesar să mai facem unele observații şi considerații pertinente pentru a avea expus întreg materialul necesar formulării unor concluzii coerente şi exhaustive.

Cu alte cuvinte trebuie să avem expuse toate elementele care să asigure o imagine realmente holistcă, sinergetică.

Dar imaginea realmente holistică nu se poate obține decât printr-o abordare care pleacă de la *"palpabil"* şi merge până la Divin,

incluzându-L într-o manifestare plenară a *Ştiinţei Spirituale*, care să reunească rigoarea ştiinţei cu sensibilitatea unui misticism pur, adică epurat de toate incertitudinile dogmatice şi bineînţeles, de asemenea eliberat de orice prejudecată precum şi de orice polaritate incertă care poate implica maleficul.

Poate că ar fi cazul înainte de a merge mai departe la alte observaţii şi consideraţii să arătăm, că de fapt, după părerea noastră, toată dezvoltarea literaturii *"parapsihologice"*, *"paranormale"* din zilele noastre, este o mare eroare. Este de mirare că până acum n-am spus şi despre anomaliile electrice, magnetice şi gravitaţionale ale pământului, că sunt *"paranormale"*.

Desigur că nu în două fraze vom putea noi convinge pe cititor de adevărul spuselor noastre.

Recent a apărut în Editura Tempus - România SRL, cartea *"Undele gândului"* de Dr. Albert Leprince, tradusă de noi. Întreagă această lucrare este o argumentare a ceea ce am exprimat noi mai sus, deşi nu acesta este obiectivul ei ce şi l-a propus.

Dr. Leprince expune experimentele şi concluziile Dr. Caligaris, profesor de neuropatologie la Universitatea din Roma prin anii '20 - '30. În urma unor cercetări efectuate timp destul de îndelungat, el descoperă că dacă oricărui om obişnuit, i se *"activează"* printr-un procedeu mecanic descoperit de el, un punct specific de pe suprafaţa pielii sale, acesta capătă o anumită calitate *"paranormală"* specifică: clarvedere, telepatie, precogniţie, citirea gândurilor altor persoane de aproape şi de departe, etc.

Toate acestea confirmă un punct de vedere al nostru anterior, rezultat în urma cercetărilor noastre nutriţionale şi anume că omenirea a posedat cândva în mod *"normal"* asemenea capacităţi, pierdute în decursul timpului prin deviere de la *"legile naturii"*, prin nutriţie eronată şi prin poluarea mediului. Persoanele care posedă în mod natural asemenea capacităţi, reprezintă în fapt, reminescenţe ale normalităţii (reale) a omului.

Trebuie deci să afirmăm că de fapt noi oamenii obişnuiţi suntem *"paranormali"*.

Dacă o persoană în urma unui accident sau a unui şoc (fizic, electric, psihic) capătă o astfel de capacitate (însemnând că de fapt îşi revine la normalul ancestral), atunci faptul trebuie considerat fie ca un dar al Divinului ca recompensă pentru anumite merite spirituale, fie ca element-test; adică este pus la *"încercare"* (nu indus în *"ispită"* aşa cum se spune într-un verset eronat din *"Tatăl nostru" "oficial"*) ce va face cu el: îl va folosi altruist, spre binele tuturor semenilor, sau în scop materialist, egoist?

Pentru aceste persoane (normale din punct de vedere ancestral, *"paranormale"* din punctul nostru de vedere de oameni *"moderni şi civilizaţi"*, cu o *"normalitate"* pervertită) pătrunderea în lumea suprasensibilă şi accesul la nivelurile şi spaţiile superioare

este ceva foarte firesc, deşi probabil că există şi la ele o anumită gradaţie.

Un alt aspect care trebuie lămurit priveşte marea eroare făcută de unii autori de literatură *"paranormală"*, *"parapsihologică"*, de a încadra printre fenomenele abordate şi fenomenele supranaturale.

Trebuie să fim înţeleşi: fenomene supranaturale au avut loc şi pe vremea normalităţii *"paranormalului"* de astăzi. Un fenomen supranatural rămâne supranatural şi în faţa unui om obişnuit din zilele noastre şi a unui *"paranormal"* de astăzi.

În fapt deci, fenomenologia zilelor noastre cuprinde două părţi: fenomene supranaturale şi fenomene normale, care includ şi un subgrup al unor fenomene nelămurite, dar a căror cauzalitate stă în putinţa omului de a le explica într-un viitor oarecare.

Nu trebuie să se înţeleagă că supranaturalul este o manifestare rară şi excepţională. Trebuie să înţelegem că supranaturalul este la *"tot pasul"* şi că poate *"părea"* banal: apariţia viului oriunde, încolţirea unei seminţe, înflorirea, holografia, etc., sunt fenomene supranaturale. Ele vor putea fi înţelese de-abia la capătul evoluţiei spirituale a fiinţei umane, la momentul contopirii cu Divinul sau după expresia prof. Dumitru Stăniloaie, *"la completa lui înDumnezeire"*.

Cu aceste precizări, să continuăm analiza noastră privind posibilităţile materializării, dematerializării - rematerializării de către om şi a autodematerializării - rematerializării lui.

Am văzut că există o mulţime de relatări de dematerializări - rematerializări de obiecte, fiinţe şi plante, precum şi de fiinţe omeneşti descarnate, produse voluntar atât în şedinţe *"spiritiste"*, cât şi *"parapsihologice"*, în cercetări *"metapsihice"* şi că ele au rămas consemnate de mari personalităţi ale fizicii, chimiei şi medicinei, care au atestat autenticitatea lor şi obiectivitatea lor. De altfel, alături de protocoalele şi procesele-verbale ale şedinţelor şi experimentelor, au rămas unele dovezi materiale, reprezentate de obiecte aportate, de mulaje ale materializărilor, precum şi alte obiecte persistente.

Reţinem de asemenea cazul lui Fay Clarc, care a devenit invizibil în cadrul unei conferinţe în probleme de *"parapsihologie"* ţinută la Lancaster, Califomia în 1970. Acesta reprezintă fenomenul de invizibilitate prin autodematerializare produs involuntar (deci accidental). Cunoaştem de asemenea cazul marinarului american de la Pearl Harbour.

Ştim de asemenea că experimentul Philadelphia din 1943 făcut de marina militară a Statelor Unite a condus la invizibilitate prin dematerializare - teleportare - rematerializare de oameni şi obiecte, din nefericire soldat cu multe victime totale sau parţiale.

Ştim iarăşi, din scrierile lui Mircea Eliade, Alexandru David-Neel, Spelding, Razés, despre India şi Tibet, că o serie de *"maeştri"* s-au făcut invizibili în mod voluntar.

Dar autodematerializarea - rematerializarea îmbracă aspecte deosebite deoarece ea se manifestă de la omenescul obişnuit la Divin. Prin aceasta însă se produc şi unele confuzii foarte grave cu repercursiuni în special asupra religiei creştine, ortodoxe şi catolice. Să clarificăm câteva aspecte:

- Atât Dr. Arthur Ford (69), cât şi Constantin Bianu - Ioan Mămulaş (11) citează pe Swami Paramahansa, supranumit Yogananda care relatează despre autorematerializarea maestrului său Shri Yuckteswar, care i-a apărut în trup fizic normal, a treia zi după moartea sa, conform promisiunii din timpul vieţii. *"Magistrul reînviat, l-a lămurit cu blândeţe că numai spiritul este al lui, cel de dinainte şi din totdeauna, că acel corp material pe care îl are în faţă şi pe care îl îmbrăţişează, este recreat de puterea spiritului său din particule materiale, după matricea celui dinainte. S-a rematerializat pentru a arăta că este posibil acest proces şi că această posibilitate se datorează nemuririi spiritului, care supravieţuieşte corpului material, fiind nemuritor, dar că moartea corpului pământean declanşază o altă evoluţie a spiritului."*

Din păcate, probabil că sub influenţa unor mari performanţe obţinute de unii maeştri yoghini care se autodematerializează - rematerializează la voinţă sau care după o îngropare supravegheată permanent experimental, de o săptămână, sunt scoşi vii şi nevătămaţi, destul de multe persoane care îşi zic creştini şi care mai zic că recunosc Divinitatea Treimică a Domnului Iisus Hristos, afirmă că după Înviere, trupul Mântuitorului nu mai era acelaşi de dinainte, ci un corp rematerializat, adică o "performanţă" asemănătoare celei a lui Yuckeswar, expusă puţin mai sus. Ei argumentează că nu s-ar fi putut ca un corp fizic să se înalţe la cer şi să se recontopescă cu Tatăl în lumea Sa aparte, la Înălţare aşa cum a făcut Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Prin aceasta ei nu-şi dau seama că devin denigratori Hristici, neînţelegând că atât Învierea Domnului nostru Iisus Hristos, cât şi Înălţarea Sa, au fost acte supranaturale. În fapt, ei se alătură contestatarilor Învierii Domnului Iisus Hristos.

Lucrurile devin şi mai confuze, dacă la cele menţionate se are în vedere şi învierea unui om mort de 6 zile (intrat în putrefacţie), de către Sai Baba, la care pretinde că a asistat rajahul din Ventagiri, după cum relatează ziaristul american John Hislop.

În fine, trebuie să remarcăm că fenomenele de materializare, dematerializare - rematerializare a materiei, corespund probabil capacităţii de creaţie a fiinţei umane, care după cum am arătat este una din cele trei calităţi care exprimă asemănarea cu Tatăl, alături de puterea de imaginare şi iubirea.

Creația se realizează prin comanda volitivă sub determinarea puterii de imaginare. Acestea împreună, acționează asupra matricei energetice, care îndeplinește actul respectiv.

Câtă vreme omul este încorsetat de ecrane fizice, chimice, biologice, energetice-informaționale și morale, el își exercită puterea de creație elaborând elemente negative, factori perturbatori negativi, sub influența maleficului. La momentul curățirii integrale a ființei sale de toate negativitățile, prin realizarea transparenței totale a acesteia, se ajunge la desăvârșirea ei, având astfel acces la Împărăția Tatălui Ceresc. Devenit Fiu de Dumnezeu poate realiza orice, deoarece deține puteri supranaturale.

Credem că nu se poate exprima mai bine acest lucru decât a făcut-o Domnul nostru Iisus Hristos în logionul 22 din *"Evanghelia lui Toma"*(236):

1. Iisus a văzut niște copii care erau alăptați la sânul mamei lor.
2. El a zis discipolilor:
3. acești micuți sunt asemena celor
4. care vor intra în Împărăția (Cerească).
5. Ei îl întrebară:
6. "Atunci noi fiind micuți
7. vom intra în Împărăția Cerească?"
8. Iisus le-a zis
9. "Când voi veți face din doi unul
10. și veți face interiorul ca exteriorul
11. și exteriorul ca interiorul
12. și partea de sus, ca partea de jos,
13. ca să faceți masculinul și femininul
14. în unul singur
15. pentru ca masculinul să nu devină masculin
16. și femininul, feminin.
17. Când veți face ochi în locul unui ochi,
18. și o mână în locul unei mâini
19. și un picior în locul unui picior,
20. un chip în locul unui chip,
21. atunci veți intra în Împărăția Cerurilor!"

3.1.1.2.3.4. Mecanismele materializării, dematerializării - rematerializării și autodematerializării - rematerializării

Întotdeauna dificultatea cea mai mare de găsire a unei explicații clare a mecanismului de producere a unui anumit fenomen, a constat în diversitatea și heterogenitatea datelor informaționale care i-au stat la bază.

Când diversitatea merge până acolo, încât să aibă şi date contradictorii, încercarea de explicare a mecanismului respectiv poate fi chiar blocată, deoarece nu se poate ştii la care din datele antagoniste trebuie să se renunțe. Se poate întâmpla în acest din urmă caz, să se renunțe tocmai la excepția care constituia o cheie în explicația respectivă.

Mai mult decât atât, dacă după cum am arătat încă din introducerea la lucrarea de față, este aleasă interpretarea eronată a expresiei *"Exceptio regulam probant"*, tradusă prin expresia *"excepția confirmă regula"*, în loc de *"excepția pune regula la încercare"*, devierea explicației este sigură.

Aşa se explică faptul, că nemaiținând seama de excepțiile întâlnite, care *"confirmau"* regula, majoritatea (dacă nu toate) ramurilor ştiinței bazate pe cartezian, au intrat în *"fundătură"*.

Cam de un astfel de ordin de dificultate este cel care priveşte încercarea de explicare a mecanismelor materializării şi autodematerializării - rematerializării materiei.

În cartea sa mai recentă, *"Psihokiñezia"* (249) fizicianul I. Mămulaş evidențiază meritul fizicianului clujan Grigore Bojescu, care a reuşit să rezume în revista *"Paranormal"*, situația actuală pe plan mondial referitoare la ipotezele şi teoriile de manifestare a *"psihokineziei"*, într-un mod foarte lapidar.

Astfel el îşi sistematizează rezumarea în unsprezece grupuri de ipoteze, modele, teorii, după cum urmează:

1. teorii care se bazează pe existența altor dimensiuni spațio-temporale, în afara realității cvadridimensionale cunoscute;
2. modele de tip ramificat realizate pe baza interpretării Everett a mecanicii cuantice, conform căreia pentru fiecare observator există mai multe posibilități de viitor într-un spațiu hilbertian. Ele au fost utilizate de Sandow, Hasted şi Stroker;
3. teoria electromagnetică ce consideră că informația psi este transportată prin unde electromagnetice (adică prin fotoni) Utilizată de A. Taylor;
4. teoria câmpului gravitațional, asupra căruia acționează o componentă prefizică transversală (Forwald);
5. teoria câmpului electrostatic (Adamenko), care acționează prin repulsia dintre sarcinile electrice de acelaşi semn;
6. teoria câmpului magnetic (Grünewald) care explică deplasări de obiecte prin acțiuni psihokinetice datorate unor minicâmpuri magnetice.
7. teoria suprafeței de acțiune a lui Hasted. Va fi dezvoltată puțin mai jos;
8. teoria razei de antrenare (Roll, Burdick şi Joines), valabilă doar pentru poltergeist;
9. teoria lui Villars şi Nash bazată pe paradoxul Einstein - Podolski - Rosen, care arată că fenomenele sunt mediate de

procese cuantice nelocale ce implică perechi de particule aflate în creierul subiectului şi în ţintă, corelate prin interacţiuni anterioare. Datorită acestor stări corelate, evenimentele cuantice din creier pot determina efecte instantanee în ţintă şi invers;

10. teoria lui Mattuck consideră că fenomenele psihokinetice se datorează zgomotului termic prin acţiunea conştiinţei care determină o scădere a entropiei la nivel macroscopic;

11. teorii care propun particule şi câmpuri încă nedeterminate (teorii de cvasisemnal) de exemplu: câmpul psi (Wasserman - Roll), câmpul psihic (Lawder), unde psihice (Berger), magnetismul animal (Mesmer), odul (Reichenbach), orgonul (Reich), bioplasma (Gricenko, Iniuşin, Sergheev), biogravitaţia (Dubrov).

La acest din urmă punct s-ar mai putea adăuga:

- teoria psitronilor a lui Dobbs (un fel de particule cu masă imaginară care operează într-o a doua dimensiune temporală, dar care pot influenţa cursul real al evenimentelor);

- ipoteza lui George Meek privind existenţa câmpurilor "T" (*"Thought-field" - câmpul gândirii*) care ar putea interacţiona cu materia mai mult sau mai puţin intens, cu efecte fizice. Câmpurile "T" ar fi eterne şi ar face parte din inconştientul colectiv, al lui Jung;

- ipoteza lui Milan Ryzl privind energia psi produsă de procesele nervoase. Este o energie care nu poate fi comparată cu cele fizice. Este o formă comparabilă energiei pe care o proiectăm într-un univers multidimensional. Este echivalentul dintr-o dimensiune superioară, a energiei din planul cvadridimensional (adică planul nostru tridimensional la care se adaugă timpul). Ea este aceea care permite exercitarea aptitudinilor extrasenzoriale şi psihokinetice.

- teoria lui J.L. Randall privind existenţa în Univers a unei entităţi extrafizice, pe care o denumeşte *"factorul psi"*, distinctă de materie, dar capabilă să interacţioneze cu aceasta.

- modelul profesorului William Tiller. O parte a modelului a fost deja discutată în paragraful 2.2.4. (Structura trinitară a fiinţei umane). Alte aspecte ale acestui model vor mai fi discutate în paragraful 3.2.3.3. precum şi în paragraful 3.4.2.5. În paragraful de faţă vom mai face însă unele explicaţii ale prof. William Tiller, cu referire doar la tematica în discuţie.

Nu ştim dacă toate ipotezele, modelele şi teoriile enumerate mai sus conţin şi explicaţii privind mecanismele de materializare, dematerializare - rematerializare a materiei.

Din modul cum sunt formulate, deducem că multe din ele, în ciuda unei oarecare atractivităţi, au un caracter strict materialist şi probabil limitat la aspecte secundare ale *"psihokineziei"*.

În cele ce urmează vom prezenta explicaţiile mecanismelor acestor procese şi fenomene, după Dr. A. Pătruţ, C. Bianu - I. Mămulaş, prof. J. Hasted şi prof. W. Tiller. Încercarea noastră de

explicare a acestor mecanisme se va face după expunerea modelului nostru privind energia - sursă de viaţă.

3.1.1.2.3.4.1. Explicaţia Dr. A. Pătruţ

Explicaţia Dr. A. Pătruţ se bazează pe modelul său propriu despre *Realitatea* înconjurătoare şi Univers care va fi schiţat în unul din paragrafele viitoare (3.4.2.6.). Conform acestui model materia fizică dispune în intimitatea sa de o componentă informaţională pe care deocamdată o ignorăm. După el, nu structurile concrete, formate din substratul bioplasmă - substanţă sunt fundamentale, ci matricile informaţionale (blue-printuri) care le organizează şi le localizează. Datele observaţionale arată că nu doar sistemele organice sau minerale sunt structurate de blue-printuri, ci şi cele confecţionate pe bază artificială (de exemplu bijuterii, haine, monede, cărţi, pahare, vase, automobile) care pot fi astfel asportate, aportate, teleportate.

Dr. A. Pătruţ dă mecanisme separate pentru aptraporturi (care cuprind: aportul, asportul, teleportarea şi absenţa temporală, precum şi penetrarea) şi pentru fenomenele de bioplasmie (care cuprinde ectoplasmia, apariţiile, manifestările bioplasmatice şi cazurile particulare ale acestora).

Diferenţa dintre fenomenele de aptraport şi cele de bioplasmie, este că primele privesc acţiunea exotică asupra substratului cu aspect de substanţă şi produce destructurarea unor sisteme normale, iară cele din urmă asupra substratului cu aspect de bioplasmă şi determină structurarea de sisteme paranormale.

Fiecare dintre cele două mecanisme, are câte o formă reversibilă şi una ireversibilă.

După cum am mai arătat, încadrarea unor fenomene supranaturale aparţinând în mod evident sacrului, cum sunt apariţiile Maicii Domnului, este o mare eroare. De asemenea, considerăm neadecvată încadrarea apariţiilor şi manifestărilor OZN, în fenomenele de bioplasmie, deoarece spectrul acestora este mult mai larg şi cu mult mai multe implicaţii.

Iată cum îşi expune autorul mecanismele de desfăşurare a fenomenelor:

“Fenomenele de aptraport sugerează după părerea noastră, că sistemele materiale dispun de o matrice informaţională (blue-print), care structurează materia fizică potrivit informaţiei codificate. Transformările sistemelor datorită interacţiunilor cu alte sisteme sau unor procese cu evoluţie temporară se operează iniţial în aceste matrici-plan primordiale. Poziţia unui sistem în spaţiul-timp fizic este determinată de valorile codificate ale parametrilor spaţio-temporali ai matricii sale informaţionale.

Considerăm că mecanismul reversibil cuprinde trei etape:

-conversia substratului şi destructurarea sistemului implicat;

-transformarea parametrilor spaţio-temporali ai matricii informaţionale;

-restructurarea sistemului iniţial şi reconversia substratului.

În prima etapă, se produce destructurarea sistemului fizico-chimic sau viu implicat. Absenţa unor fenomene fizice importante în mediul înconjurător demonstrează că destructurarea nu se face direct în fază de substanţă ci este precedată de transformarea substratului din substanţă în bioplasmă, prin creşterea numărului de subtilitate. Această etapă, considerată de obicei o dematerializare, este percepută de observatorul fix exterior, ca o dispariţie bruscă, deci un asport şi apreciată ca un fenomen distinct."

"În etapa centrală, are loc doar o transformare a parametrilor spaţio-temporali ai matricii informaţionale. După cum sunt modificaţi parametrii spaţiali şi/sau temporali, etapa este considerată de către observatorul fix exterior, teleportare şi/sau absenţă temporală, cu sau fără penetrare. Acesta şi-o imaginează evident incorect, ca un transport în spaţiu şi/sau timp, fie în cadrul cvadridimensional, sau într-un cadru superior, aşa cum consideră Zölner."

"În etapa finală, matricea informaţională organizează materia fizică refăcând integral structura iniţială, în locul şi momentul codificate de noii parametrii spaţio-temporali. Absenţa, din nou, a unor efecte fizice importante arată că restructurarea nu se face direct în fază de substanţă, ci în fază de bioplasmă, ceea ce presupune ulterior transformarea substratului din bioplasmă în substanţă, prin scăderea numărului de subtilitate. Această etapă considerată de subiect o rematerializare, este percepută de observatorul fix din exterior, ca o apariţie bruscă, deci un aport şi apreciată ca fenomen distinct."

"Prezentarea mecanismului relevă că sistemul iniţial şi cel final nu sunt identice, ci doar similare, deoarece microparticulele ce le compun nu mai sunt din punct de vedere individual, aceleaşi. Dar, indiscernabilitatea microparticulelor, deci imposibilitatea diferenţierii particulelor de acelaşi tip, nu permite evidenţierea nonidentităţii."

"Aparent surprinzător, ciclul destructurare-restructurare, care, în cazul sistemelor vii supuse acţiunii de aptraport, implică nu doar corpul fizic, ci şi sistemul bioplasmatic, nu pune în pericol viaţa şi nu afectează starea de sănătate şi vitalitate a organismelor, controlate probabil la nivel superior de către matricea sa informaţională."

"O analiză atentă a cazurilor spontane şi experimentale relevă un aspect interesant. Astfel, oamenii teleportaţi nu dispar şi apar dezbrăcaţi, ci cu hainele şi lucrurile pe care le au asupra lor. Florile aportate sunt uneori acoperite cu picături de rouă, iar pietrele cu

bucăți de pământ. Aceste amănunte demonstrează că transformările spațio-temporale, datorate acțiunii de aptraport nu se operează în matrici individuale izolate ale sistemelor normale, ci într-o anumită regiune spațio-temporală. Astfel, prin modificarea coordonatelor spațiale şi/sau temporale ale unei întregi regiuni, are loc translatarea tuturor sistemelor pe care le conține în altă regiune spațială şi temporală."

"Mecanismul de destructurare ireversibil este caracteristic aptraporturilor considerate ireversibile, când observatorul fix exterior nu mai obține informații despre sistemele asportate, pe care le crede dispărute definitiv."

"Potrivit acestui mecanism, acțiunea de aptraport ireversibilă ar determina, într-o primă etapă, conversia substanței în bioplasmă şi destructurare, după care, din anumite motive, sistemul implicat nu mai poate fi refăcut şi rămâne condamnat pentru totdeauna la existență într-o stare potențială nemanifestă."

După cum am arătat mai înainte, Dr. A. Pătruț diferențiază de obiectele şi ființele normale, care au atât substrat de substanță, cât şi de bioplasmă, ființe şi obiecte care au numai substrat bioplasmatic, pe care el le consideră *"paranormale"*. Datorită acestei diferențieri, autorul imaginează mecanisme de structurare atât reversibile cât şi ireversibile.

"Cele mai multe acțiuni de structurare a sistemelor paranormale se desfăşoară după acest mecanism, în care se formează o bioplastie cu stabilitate limitată în timp, ce se descompune în finalul acțiunii exotice. Acțiunea exotică determină variația reversibilă a gradului de condensare şi uneori a numărului de subtilitate."

"Mecanismul bioplasmatic de structurare ireversibil conduce la structurarea unei bioplastii stabile nedefinit, astfel încât natura paranormală a sistemului format nici nu mai este evidentă după încheierea acțiunii exotice. Acțiunea exotică implică variația ireversibilă a gradului de condensare şi a numărului de subtilitate."

3.1.1.2.3.4.2. Modelul C. Bianu - I. Mămulaş

Trebuie să recunoaştem că la primul nostru contact cu explicația mecanismului de materializare, dematerializare - rematerializare a materiei C. Bianu - I. Mămulaş, am rămas uimiți de asemănarea până la identitate a unora dintre aspectele pe care le cuprinde, precum şi de înlănțuirea logică a acestora.

Deşi explicația poate nu este suficient închegată, se remarcă o înlănțuire destul de coerentă, recunoscându-se un fel de *"început"* prin motivația apariției descarnaților în cazul materializării acestora.

Din examinarea tuturor cazurilor prezentate până aici se poate constata că la baza fiecărei materializări a defuncților se află un

mobil, care constă fie *"într-un păcat"*, o *"abatere de la credință"*, de la normele religioase, săvârşită de protagonist sau este un puternic sentiment omenesc neîmplinit, o necesitate sufletească nesatisfăcută, cum ar fi spre exemplu, înhumarea fără ritualurile de înmormântare, ori o promisiune serioasă neonorată în timpul vieții din cauză că subiectul a murit brusc, accidental sau a neglijat-o în mod condamnabil, ori onorarea unei astfel de promisiuni, împlinirea legământului cuvenit; acestea toate constituie resortul ce declanşează şi întreține întreg procesul de materializare, care este unul psihic sau parapsihic, cum vrem să-i spunem, fiind determinat, precum vom arăta mai departe de psihicul omului viu sau decedat (al cărui spirit este nemuritor şi include şi psihicul).

Următorul element al modelului priveşte factorul care poate materializa fizionomiile, ori vocea ori scrisul sau alte semne distinctive, etc. Acest factor este identificat cu corpul subtil (sau eteric) şi constituie matricea de formare a corpul fizic a cărui componentă principală este spiritul, *"scânteia divină"*, nemuritoare, înconjurată de diferitele straturi ale perispiritului. Spiritul este şi el tot o formă de energie deosebită, care are memorie, inteligență şi voință, este partea nemuritoare din ființa omenească, partea care înmagazinează toată viața omului sub formă de imagini, imagini ce le ia cu el în momentul morții sub formă de amintiri - amintirea vieții terestre. (Aici din păcate, s-au strecurat câteva erori atât în ce priveşte identificarea matricei energetice cu întregul corp subtil şi a acestuia cu corpul eteric, precum şi cu privire la funcția spiritului. Rugăm pe cititori să revadă paragraful 2.2.4. pentru a vedea cum considerăm noi structura matricei - energetice - informaționale şi cum apreciem *"structura"* spiritului.)

Al treilea factor priveşte materialul care constituie materializările. La materializarea defuncților materialul utilizat este un fluid generat mai întâi de corpul energetic al mediumului (denumit şi dublu vital, perispirit, corp subtil sau corp beta), apoi şi din corpul lor fizic. Această materializare a defuncților a fost denumită ectoplasmă, teleplasmă, ideoplasmă sau medioplasmă, termenul cel mai uzitat fiind totuşi primul, inventat de Ch. Richet. Identificarea plasmei reci de către ştiință, în afara celei fierbinți care compune stelele, a condus în scurt timp la prezența ei în tot ce este viu. Iată ce spun autorii:

"Această plasmă, când provine de la o ființă, se numeşte în mod firesc, fie şi numai etimologic, bioplasmă, iar dacă asupra acestui aspect suntem de acord, ştiind şi de prana care circulă permanent în cosmos în mod ondulatoriu, nimic nu ne împiedică să conchidem că prana preluată din cosmos de o ființă şi "încălzită" de forța vitală a acesteia, devine implicit bioplasmă. Este foarte probabil ca plasma să cuprindă şi (nu numai) energie şi deci bioplasma include bioenergia. (subl. ns.) (După cum se va vedea

după descrierea modelului nostru energia - sursă de viață, această intuiție este foarte interesantă.)

Autorii menționează pe V. Gricenko, care a evidențiat bioplasma în 1966; V. Iniuşin dezvoltă mai departe cercetările şi deosebeşte bioplasma, de plasma propriu-zisă prin faptul că este structurată într-un câmp de energie, biocâmpul, caracteristic organismelor vii, cu alte cuvinte, particulele plasmatice polarizate de un agent spiritual viu.

"Biocâmpul" pus în evidență pentru prima dată de A.G. Gurevici prin 1922-1924, potrivit autorului conturează forma unui organism viu, fiind format din micro şi macromolecule, înconjurându-l de aproape, ca o anvelopă eterică, după expresia autorilor C. Bianu - I. Mămulaş.

În continuare spicuim:

"Deci de la molecule (şi atomi şi celelalte subdiviziuni ale atomului) structurate în forme materiale identificabile cu mijloace obişnuite, la moleculele structurate în forme mai fine, ce nu se disting la fel de simplu şi pot fi depistate doar cu mijloace tehnice deosebite, la alte molecule structurate în forme şi mai fine, spirituale, care în prezent sunt doar prezumate, dar existente din moment ce efectele lor se fac simțite şi sunt percepute, cam aceste trei categorii sunt cele ce alcătuiesc biocâmpul."

"Orice organism viu (şi neviu) se integrează în cosmos, de la structuri rudimentare, precum sunt toate cele aparținând lumii materiale, la cele mai fine, imateriale. Dar în asemenea viziune, care credem că este adevărată, e greu de spus unde se termină structurile materiale şi unde încep structurile spirituale, dacă nu cumva ceea ce numim materie este spirit în stare vibratorie de organizare rudimentară, iar spiritul este materie din ce în ce mai fină până la superior structurată, joc de cuvinte nu chiar gratuit dacă avem în vedere fie şi numai cercetările ce stabilesc că anumite particule de materie sunt înzestrate cu inteligență, care inteligență este un component al spiritului, care subsumează mentalul! Subliniem modul de existență şi manifestare ondulatoriu al materiei, cu ondulații şi frecvențe din ce în ce mai fine până la cele spirituale."

"Dar sub impulsul cărei forțe se dematerializează un corp în plasmă şi se structurează în forme reversibile, pentru a se putea rematerializa în forma anterioară?"

"Să reluăm treaptă cu treaptă. Dacă "materializările", să le spunem şi noi convențional astfel, se formează din ectoplasmă, care ectoplasmă, am văzut că provine din corpul subtil al mediumului, iar când acesta este insuficient se completează cu ectoplasma provenită din corpul fizic. În cadrul aceluiaşi proces de dematerializare - rematerializare, putem concluziona că acest corp subtil sau eteric este însăşi plasma cosmică (prana sau un component al ei), a patra stare a materiei sau poate altfel spus,

plasma cuprinde corpul eteric sau subtil, deosebindu-se de el prin faptul că este mai complexă şi generală, pe când la fiinţe plasma este polarizată într-o cantitate determinată de inteligenţa vie, psihicul fiecăruia. În această ipoteză plasma este tot materie, dar conform acestui raţionament, nu numai materie, ci materie şi încă ceva, din moment ce corpul omului viu se dematerializează şi se rematerializează, recreând omul viu de mai înainte; înseamnă că plasma (ce se manifestă prin vibraţii) în fază rece sau generală sau de masă, cuprinde şi esenţa vieţii, aşadar ea este alcătuită atât din materie - superior organizată, cât şi din energie vitală."

"Rematerializarea defuncţilor se produce la iniţiativa spiritului omenesc nemuritor, iniţiativă determinată de considerente îndreptăţite (dramatice de cele mai multe ori), precum s-a văzut înainte, pe când corpurile celor vii, se dematerializează (total sau parţial) integrându-se în plasma cosmică (sau prana) pentru a se rematerializa sub acţiunea psihicului lor (cuprins în spirit)."

În sfârşit, o ultimă concluzie a autorilor: *"una din ideile - cheie ale lucrării de faţă, este aceea că singurul element care este în stare să menţină la un loc toate acele particule dematerializate, la fel ca un magnet ce le atrage, este numai psihicul omului".*

3.1.1.2.3.4.3. Modelul profesorului John Hasted

Despre prof. John Hasted, directorul Departamentului de fizică al Universităţii Birbeck din Londra, am mai discutat puţin mai înainte, în legătură cu experimentele făcute împreună cu Uri Geller şi cu copii *"gellerieni"*.

"În fizica cuantică s-a constatat că o particulă poate să treacă prin două fante ale unui ecran simultan. Pe de altă parte, ea poate să învingă o barieră de energie, chiar dacă energia sa proprie este infimă în raport cu aceea a obstacolului. Obiectele care se situează la scara macroscopică, adică aceea a lumii nostre vizibile, nu au aceste posibilităţi. Totuşi în cazul fenomenelor de dispariţie/reapariţie, se pare că unele obiecte macroscopice se comportă ca particulele elementare la scară cuantică. Fenomenele de dispariţie/reapariţie ar putea releva un proces pe care fizicienii îl cunosc sub numele de "efect tunel". Aceasta presupune evident, că legile fizicii cuantice se verifică uneori în sistemele macroscopice, adică la scară mare."

"Ceea ce eu denumesc "suprafaţa de acţiune" este un intermediar universal între toate formele de organizare fizică şi toate formele de sensibilitate organică sau fizică."

"Ea protejează atât mâna karatistului care sparge o grămadă de cărămizi, ca şi picioarele celui care merge prin foc. Ea intervine în experimentele optice prin care noi putem decela aura sau să măsurăm frecvenţa legată de centrii neuropsihici (chakre). Ea poate

să opereze grupări moleculare pentru a produce ectoplasma fenomenelor spiritiste. Important este de a o repera şi de a o dirija tot atât de uşor, cum dispunem de propriile nostre mâini. Am observat că mulţi chirurgi au renunţat la utilizarea laserului, căci în ciuda preciziei sale, ei nu "simt" corpul pacientului aşa cum îl simt traversând cu scalpelul."

"În chirurgia "cu mâinile goale", nu există incizie efectivă a pielii, nici penetraţie a mâinilor în corpul bolnavului. Este "suprafaţa de acţiune" care pătrunde în interiorul corpului şi acţionează în locul scalpelului sau al laserului. Bucata de carne "materializată" de vindecător nu este decât o "imagine" a informaţiei raportată prin "suprafaţa de acţiune". În diagnosticul "paranormal", este acelaşi lucru. De altfel, unii dintre tinerii mei subiecţi, "văd" în interiorul propriului lor corp şi celulele lor.

"Suprafaţa de acţiune" este spiritul sau cel puţin una din feţele sale. (subl. ns.) Este un fel de filă foarte subţire de informaţie pură, transpaţială. Noi trăim în spaţii complexe, dar noi nu percepem decât un singur spaţiu. Prin "suprafaţa de acţiune", noi accedem la mai multe spaţii, poate chiar la o infinitate de spaţii". (Deoarece de aici înainte modelul prof. Hasted implică spaţiul, vom continua dezvoltarea modelului său, în unul din subparagrafele următoare referitoare la spaţiu).

3.1.1.2.3.4.4. Modelul prof. William Tiller

La modelul prof. William Tiller de la Universitatea Standford din Statele Unite ne-am mai referit în paragraful 2.2.4. referitor la structura trinitară a fiinţei umane. Aici vom completa ce nu s-a spus acolo, mai puţin referirile la spaţiu, pe care le vom continua de asemenea în subparagraful corespunzător, menţionat şi mai sus.

Prof. Tiller îşi fundamentează opiniile pe următoarele constatări:

1.Din experimentele asupra telepatiei, psihokineziei, vindecărilor paranormale, etc., rezultă că avem de-a face cu câmpuri de energii diferite faţă de cele cunoscute în ştiinţa convenţională.

2.Modul de desfăşurare a fenomenelor parapsihologice indică faptul că relaţiile cauză - efect par să urmeze o cale sau o "linie de forţă" diferite de cele pe care le folosim când avem de-a face cu cadrul de referinţă spaţio-temporală obişnuit.

3.Dintr-o largă varietate de experimente rezultă indicaţii despre existenţa în natură a unui nivel substanţial care prezintă:

a). caracteristici ce sunt predominant magnetice, distincte, prin natura lor de cele electrice;

b). o tendinţă mai degrabă organizatoare decât dezorganizatoare odată cu creştera temperaturii (părând să violeze principiul al doilea al termodinamicii din universul fizic);

c). o structură radiativă sau o hologramă energetică acţionând ca o forţă înfăşurătoare pentru organizarea substanţei la nivel fizic.

4. Din experienţele pe plante, animale şi fiinţe umane se evidenţiază faptul că există o interacţiune la acelaşi nivel al substanţei, între toate lucrurile din Univers;

5. Anumite indicaţii atrag atenţia asupra existenţei unor manifestări energetice la niveluri neobişnuite ale substanţei, manifestări care sunt stabile în cadre spaţio-temporale diferite de cele ce ne sunt familiare.

În viziunea prof. Tiller, cele şapte niveluri (despre care vom vorbi după cum am mai menţionat la spaţiu) se interpenetrează în natură şi pot interacţiona între ele. În general, interacţiunile nu sunt prea intense, dar nivelurile respective pot fi aduse mental în contact, fiecare cu fiecare. Astfel prin intermediul forţelor mentale se poate crea o structură care acţionează ca un câmp de forţă ce se aplică nivelului eteric. La rândul lui, nivelul eteric are propriul său câmp de radiaţii, care este un câmp organizator al materiei de la nivelul fizic. Forţele eterice determină deci "închegarea" (organizarea şi configuraţia) atomo-moleculară. Prof. Tiller vede aici un fel de "efect al roţii dinţate" o acţiune începută la un nivel mental "lucrează" mai departe până la a produce un efect la nivelul fizic.

3.1.1.2.3.4.5. Elemente de sinteză a unui model holistic în cadrul Stiinţei Spirituale

În cele ce urmează dorim să facem câteva observaţii elementare de sinteză a mecanismelor descrise, în vederea creării unui model holistic, ştiinţific-spiritual.

Această necesitate rezultă dintr-o primă observaţie, că modelele expuse se opresc doar la spirit ca element declanşator al mecanismelor fenomenelor analizate. În modelul Dr. A. Pătruţ, nu apare nici măcar acesta.

Sinteza propriu-zisă a unui model propus, ca cel de mai sus, o vom face după prezentarea modelului nostru privind energia - sursă de viaţă din capitolul al 5-lea.

Am identificat mai înainte, câteva elemente pe care le-am considerat "cheie" pentru explicarea mecanismelor în discuţie şi anume structura ectoplasmei ca fiind alcătuită din celule vii, dar fără nuclee, şi elaborarea de ectoplasmă "bidimensională" într-un caz de excepţie considerăm noi, a mediumului Eva Carriére (Marthe Béraud). Faptul că ultimul caz, constituie o excepţie este evidenţiat de noi, nimeni nesubliniind faptul ca atare.

Mai mult decât atât, rezultă, prin comparaţia cu celelalte cazuri descrise în bibliografia consultată de noi, că el mai constituie o excepţie şi prin faptul că materialul din care s-au făcut materializările, rămâne necunoscut, ceea ce înseamnă că el nu provine din substanţa mediumului ca în toate celelalte cazuri, în care acesta slăbeşte până la 20 kg! S-ar putea ca excepţia să se datoreze faptului că mediumul era în declin, după afirmaţia autorilor. (Dr. Pătruţ evocă foarte bine cazul unui medium, Cavaliere Peretti, care cu ocazia unei şedinţe, obosit fiind, n-a mai reuşit să ducă până la capăt cererea formulată de către unul din participanţi, Bozzano, de a aporta o bucată de pirită de pe biroul acestuia, aducând-o în cameră dar nemaireuşind să o rematerializeze complet. La sfârşitul şedinţei s-a constatat că toată lumea avea în păr şi pe haine, precum şi peste tot pe podea, pulbere fină, strălucitoare de pirită. Bozzano a confirmat de asemenea că din blocul său de pirită lipsea o bucată. Exemplul respectiv este într-adevăr foarte bun pentru destructurarea-restructurarea de obiecte.)

Îm cazul excepţiei evocate de noi, credem că aceasta indică un aport de materie dintr-un spaţiu bidimensional, care apoi trece firesc conform matricei din spaţiul tridimensional, la dezvoltarea corespunzătoare.

Fizicianul I. Mamulaş apreciază că "explicaţia spiritului" denumit White Hawk privind dematerializarea-rematerializarea nu este acceptabilă, fiind o elaborare rudimentară, lipsită de cultură (ştiinţifică fireşte). Iată explicaţia acestuia privind aportarea de obiecte (pietre) de afară. *"Pot să spun numai că determin creşterea vitezei vibraţiilor atomice până când pietrele sunt dezagregate. Apoi sunt aduse aici şi scad vibraţiile lor atomice, până devin solide din nou"* (Cit. M. Brabanell - *"This is Spiritualism"*, Londra, 1959).

Dar ce înseamnă "creşterea vibraţiilor atomice" ale unui obiect? Dacă încălzim un corp solid într-o atmosferă neutră, ce se întâmplă cu el? Mai întâi se topeşte, apoi fierbe, se transformă în vapori, mişcarea browniană creşte "paroxistic", datorită expansiunii gazelor dacă volumul este suficient de mare, obiectul iniţial devine invizibil. Dar oare numai căldura poate realiza acest lucru? De ce n-ar exista un procedeu de realizare a "suprafeţei de acţiune" după cum se exprimă prof. Hasted, care să-l ducă în stare de plasmă (pentru că este obiect), apoi prin procedee telekinetice (de fapt "normale") sub acţiunea matricei energetice-informaţionale a subiectului, să acţioneze asupra matricei informaţionale a obiectului (matrice care este generată de unde de formalizare date de Divin din punctul central al Universului) teleportând şi rematerializând obiectul printr-o secvenţă inversă. Dar până unde trebuie să meargă destructurarea (adică dematerializarea) unui obiect, pentru a putea fi teleportat de exemplu? Până la ce nivel de molecule, de atomi sau chiar rishoni?

Dar a unor corpuri vii? Merge destructurarea până la nivel de celule, sau chiar de atomi, rishoni?

Din experimentul evocat de mama mea la Paris în 1913, cu trecerea unei muşcate înflorite printr-un zid improvizat din cărămidă înseamnă că atât viul (planta), cât şi obiectul (ghiveciul şi pământul) au acelaşi mecanism de penetrare, deci de dematerializare-rematerializare, din moment ce au străbătut zidul împreună, în acelaşi timp.

Din autoexperimentul involuntar al lui Fay Clarc, care a devenit invizibil prin autodematerializarea spontană, accidentală, în timp ce ţinea o conferinţă, deci în timp ce vorbea, (evocat în paragraful anterior), reţinem descrierea "păţitului" că s-a dilatat până la umplerea sălii cu corpul său. Dar cum de mai putea vorbi? Orice medic ORL-ist de pe lumea aceasta ar spune că este imposibil! Cum să se mai formeze unde acustice?

Dacă s-a dilatat şi aparatul său fonic la asemenea amploare, cum de nu s-a sesizat o schimbare majoră în vocea sa (din moment ce nu s-a făcut nici o menţiune în acest sens)? Excluzând posibilitatea unei hipnoze colective sau a unei halucinaţii colective, cazul acesta este cel mai extraordinar dintre cele întâlnite în literatură de către noi, tocmai datorită acestui mic amănunt...fonic.

Mecanismul sau mecanismele materializării, dematerializării-rematerializării şi autodematerializării-rematerializării, n-ar putea fi complete fără explicarea şi a acestui "mic" mister .

Cazul lui Fay Clarc pe de altă parte, aduce un oarecare indiciu cu privire la nivelul "destructurării" (dematerializării): Chiar dacă este vorba de o sală de conferinţe, volumul pare mic pentru o dematerializare la nivel de atomi şi poate chiar de molecule, ceea ce înseamnă mai probabil de presupus că nivelul limită atins, a fost macromolecular sau chiar celular. (O destructurare la nivelul celular a celor aproximativ 500 - 600 mii miliarde celule pare suficientă).

În capitolul privitor la structura fiinţei umane şi anume la discuţia privind corpurile subtile, am arătat că unii autori au evidenţiat faptul că acestea din urmă străbat oricare ecran oricât de dens ar fi acesta.

Este evident că ţinând seama de acest lucru în problemele de dematerializare-rematerializare a materiei, acestea par să le uşureze într-o oarecare măsură deoarece ele vor fi reductibile la acelea ale corpului fizic, ca obiect.

Imaginea completă a mecanismului întrevăzut de noi privind materializarea, şi dematerializarea-rematerializarea materiei va fi expusă după cum am mai menţionat, după prezentarea modelului nostru privind energia - sursă de viaţă ("bioenergia"), care are implicaţii majore şi în acest aspect.

3.1.2. Energia

3.1.2.1. Energia "neviului"

3.1.2.1.1. Câmpuri de forțe, radiații. Unde. Energii fizice

Pentru omul obişnuit, decorul realității care îl înconjoară, este alcătuit din materie: materia neînsuflețită care formează obiecte şi materie vie care alcătuieşte întreg viul, de la prioni, virusuri, microorganisme unicelulare, plante, animale, la om.

Starea de agregare obişnuită sub care se prezintă cea mai mare parte a materiei este cea solidă, atât pentru materia neînsuflețită (constituită din obiecte naturale şi artificiale, produse de om), cât şi pentru materia vie. Starea de agregare solidă este caracterizată prin forța de coeziune cea mai mare dintre moleculele care o compun şi care îi determină acest caracter de "tare", "compact".

Următoarele stare de agregare a materiei este cea lichidă, caracterizată printr-o legătură ceva mai slabă a moleculelor sale, care să-i permită curgerea şi proprietatea de a lua forma vasului în care este conținut lichidul respectiv.

În fine cea de-a treia stare de agregare a materiei, cea gazoasă este caracterizată prin lipsa totală a forțelor de coeziune dintre molecule şi prin apariția, din contra, a forței de expansiune, de "împrăştiere" a acestora, care le face să ocupe întreg volumul unui vas sau al oricărui spațiu închis în care se află.

Pentru marea majoritate a oamenilor de pe Terra, aceste trei stări de agregare ale materiei reprezintă "concretul" lor existențial. Este ce se vede şi se pipăie. În cazul gazelor, în speță al aerului, pe care nu-l vede, îi acceptă existența pentru că îl simte în respirație şi în adierea vântului pe obraji.

În 1928, Langmuir identifică cea de-a patra stare a materiei, pe care o denumeşte "plasmă". Aceasta este starea de materie proprie stelelor şi nebuloaselor, etc., (plasma fierbinte), dar şi descărcărilor electrice în gaze ionizate (plasma rece), etc.

Dar oricare ar fi starea ei de agregare, materia prin componentele care o alcătuiesc este în continuă mişcare de la cele mai infime particule elementare cunoscute la galaxii. De la spinul particulelor elementare la orbitele electronilor în structurile atomice, la mişcarea browniană a moleculelor şi apoi de la nivel planetar, la acela al galaxiilor, totul este în mişcare. Dar mişcarea înseamnă energie.

Când ştiința a început să "desfacă" cele mai mici "părticele" de materie, odată cu dezvoltarea fizicii cuantice s-a observat că natura acestor cele mai mici "părticele" de materie este dublă: corpusculară şi ondulatorie, adică mixtă, "părticică" de materie şi energie.

Din aproape în aproape, în special după descoperirea "principiului nedeterminării" al lui Heisenberg s-a ajuns să se considere că de fapt materia nu este ceva atât de concret cum îşi imaginase omul de mai înainte ci, că aceasta putea fi considerată o stare condensată a energiei, că de fapt adică, ea constituie un caz particular al acesteia din urmă.

Ba mai mult decât atât, după cum am mai arătat, unii mari fizicieni ai lumii, ca de pildă Fritjof Kapra (96), profitând de acest "principiu al nedeterminării", identifică întreaga realitate concretă a lumii cvadridimensionale (adică a lumii noastre obişnuite cu 3 dimensiuni + timpul) cu "Maya", "Marea Iluzie" din concepţia budistă - taoistă despre lume. De asemenea, după cum am mai avut ocazia să spunem, noi nu împărtăşim acest punct de vedere, contrar filozofiei creştine. De altfel, Jean Charron, autorul teoriei "relativităţii complexe", respinge acest "principiu al nedeterminării". Noi credem că acesta ar putea fi valabil la un nivel intermediar de observaţie a realităţii "energo-materiale".

Oricum ar fi, trebuie să arătăm aici că tratarea, discutarea separată, a energiei faţă de materie este forţată şi că în realitate cele două entităţi fizice sunt inseparabile.

Dacă tratăm totuşi energia separat, acest lucru îl facem cu scopul de a evidenţia mai bine unele caracteristici şi funcţiuni ale sale.

Cele mai recente cercetări ale fizicii au identificat existenţa în cadrul natural al Universului, a 4 câmpuri de forţe denumite "fundamentale", deoarece ele le generează pe toate celelalte, determinând toate energiile fizice cunoscute.

După cum am mai avut ocazia să menţionăm, visul fizicii cuantice şi relativiste este de a ajunge la o teorie care să explice în mod unitar formarea acestor câmpuri de forţe fundamentale, plecând de la o "superforţă" unică.

Cele 4 câmpuri de forţe fundamentale sunt următoarele:

<u>Tabloul interacţiunilor (forţelor) fundamentale</u>

după Dr. A. Pătruţ

Interacţiunea (forţa)	Intesitate relativă	Rază de acţiune	Particule asupra cărora acţionează	Bosoni purtători ai interacţiunii (particule de schimb)
tare	1	10^{-15} m	hadroni	gluoni
electromagnetică	10^{-3}	∞	particule cu sarcină electrică	fotoni

slabă	10^{-5}	10^{-17} m	hadroni şi leptoni	bosoni W^+ şi W^- şi Z^o
gravitaţională	10^{-43}	∞	toate particulele	graviton

Câmpurile de forţe generează radiaţii specifice care au o anumită energie. Energia este exprimată fie în eV (electron-volt), fie în ergi sau jouli.

Radiaţiile sunt alcătuite din corpuscule specifice câmpului de forţă care le-a generat. Ele urmează "traiectorii" care sunt denumite "unde".

Undele sunt definite prin 4 elemente caracteristice:

1. - lungimea de undă (notată cu litera grecească lambda, λ) care este reprezentată de o sinusoidă completă, având o "buclă" + şi o "buclă" -. Ea este exprimată în metri, centimetri, milimetri sau herţi (Hz).

2. -frecvenţa (notată cu litera grecească niu, _, care reprezintă numărul de oscilaţii (adică de sinusoide complete) pe secundă.

3. -amplitudinea undei, care este reprezentată de "înălţimea" punctului celui mai "ridicat" sau celui mai "coborât" al buclelor faţă de axa orizontală.

4. -cel de-al patrulea element şi care determină specificitatea undei este "forma" undei, reprezentată prin ceea ce am denumit mai sus, "sinusoidă", aceasta fiind bine înţeles idealizarea formei, prin cazul cel mai simplu.

Este poate momentul de a comenta aici un fapt extrem de important: în toate materialele bibliografice cercetate, n-am întâlnit nici o discuţie sau observaţie cu privire la ceea ce am putea denumi "stereogeometria" sau "geometria spaţială" a undelor respective. Ori, trebuie să observăm că reprezentarea undelor în plan, printr-o sinusoidă mai mult sau mai puţin complicată a oscilaţiilor pentru a corespunde realităţii, trebuie să reprezinte în fapt unde ale unor radiaţii "polarizate", adică acelea care în mod natural sau determinate artificial, prin procedee specifice, "vibrează" într-un singur plan, în speţă cel vertical.

Dar cazul general este cel al undelor nepolarizate, adică acelea care au oscilaţia în spaţiu sub formă helicoidală, adică sub formă de spirală helicoidală, cu pasul egal.

După cum vom vedea în cadrul prezentării modelului nostru privind energia - sursă de viaţă , configuraţia aceasta a undelor, este de o importanţă considerabilă.

Lungimea de undă a radiaţiilor cunoscute variază între 3×10^{-8} mm (milimetri) pentru radiaţiile gamma şi 300.000 km pentru oscilaţiile infraacustice. După documentaţia Dr. E. Celan (23 şi 239),

lungimea de undă cea mai mică este a razelor (radiaţiilor) cosmice (fotoni) de 2×10^{-15} m.

Noi bănuim, ca şi Watson, Pauwelsa şi Bergier, că există încă multe unde necunoscute, cu caracteristici nedeterminate, care pot avea lungimi de undă de ordinul anilor lumină.

Poate că undele gravitaţionale care sunt deocamdată presupuse, au lungimi de undă de acest ordin de mărime.

Cele mai cunoscute unde aparţinând domeniului electromagnetic sunt: radiaţiile cosmice, radiaţiile gamma, razele roentgen, lumina ultravioletă, spectrul vizibil al luminii solare, radiaţiile infraroşii, microundele şi undele ultrascurte, radiaţiile de radiofrecvenţă (unde ultrascurte, scurte, medii şi lungi), radiaţiile de audiofrecvenţă incluzând şi undele acustice, şi oscilaţiile infraacustice.

În figura 15 de mai jos, este redat într-un mod foarte sugestiv şi sintetic spectrul general al radiaţiilor electromagnetice, după Dr. Fl. Dumitrescu (53):

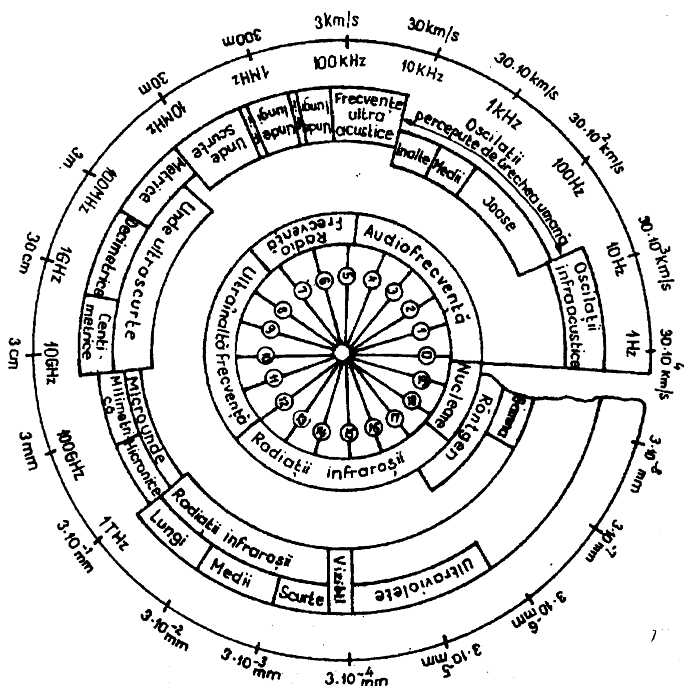

Fig. 15. -Spectrul general al radiaţilor electromagnetice

De asemenea, în tabelul de mai jos, arătăm corespondența dintre lungimea de undă, frecvență şi energia în jouli, a diferitelor radiații, după V. Săhleanu, Biofizica, 1956;

Corespondența dintre lungimile de undă, frecvența şi energia unor tipuri diferite de radiații

Tipul de radiație	λ(m) +)	ν (s^{-1})	$\varepsilon = h\nu$ (joule)++)
Unde lungi	10^3	3×10^6	2×10^{-28}
Unde medii	3×10^2	10^6	7×10^{-28}
Unde scurte	3×10^1	10^7	7×10^{-27}
Unde ultrascurte	3	10^8	7×10^{-26}
Unde decimetrice	3×10^{-1}	10^9	7×10^{-25}
Microunde	10^{-2}	3×10^{10}	2×10^{-23}
Infraroşii	10^{-3}	3×10^{13}	2×10^{-20}
Lumina vizibilă	5×10^{-7}	6×10^{14}	4×10^{-19}
Lumina ultravioletă	10^{-7}	3×10^{15}	2×10^{-18}
Raze X	10^{-10}	3×10^{18}	2×10^{-15}
Raze gamma	10^{-12}	3×10^{20}	2×10^{-13}
(Fotoni) raze cosmice	10^{-15}	2×10^{23}	2×10^{-10}

Nota: +) 1 m = 10^2 cm = 10^{10} Å
++) 1 joule = Watt / secundă = 10^7 ergi

Din cele prezentate mai sus, ne dăm seama foarte uşor, că toate câmpurile de forță, radiațiile şi energiile menționate sau descrise sunt fizice, adică, am putea spune, sunt corespunzătoare materiei neînsuflețite.

Fireşte că despre energiile fizice s-au scris biblioteci întregi şi desigur că s-ar mai putea scrie. Să nu uităm că acestea sunt asigurătoarele "foamei" energetice a civilizației umane actuale.

3.1.2.1.2. Energii chimice

În documentația noastră n-am întâlnit clasificări ale energiilor, nici după natura lor, nici urmând obiectivul lor. Acest fapt poate se datorează insuficienței documentației noastre în această direcție.

De asemenea există probabil un număr destul de mare de energii, poate *"secundare"* sau chiar *"terțiare"* după cum am putea spune, care nici n-ar putea fi încadrabile în vreo clasificare sau sistematizare științifică.

Credem că într-un grup al energiilor chimice am putea încadra energiile de cristalizare, precum și energia legăturilor chimice.

Deoarece însă obiectivul nostru este energia "viului", sperăm că ne vor fi scuzate eventualele noastre minusuri în informare. În acest sens, lucrul cel mai important va fi deosebirea energiei (sau energiilor) *"viului"*, de acelea ale energiilor *"neviului"*.

3.1.2.2. Energia viului

"Energia viului" este termen sinonim pentru *"energia - sursă de viață"* utilizat de noi în loc de "bioenergie"; după cum am explicat încă în "Cuvânt înainte" la lucrarea de față.

Trebuie să arătăm aici, că noi nu cunoșteam nimic din cele ce urmează a fi expuse în acest paragraf la vremea când am început elaborarea modelului nostru privind *energia - sursă de viață* care constituie obiectivul acestei lucrări.

Vom expune mai întâi situația existentă în momentul de față privind cunoașterea umană pe această temă.

După conturarea acestei situații vom puncta câteva aspecte care vor constitui elementele de conexiune cu modelul nostru, iar în finalul paragrafului vom prezenta o serie de subparagrafe care sunt dezvoltate după un model deocamdată teoretic de cum ar trebui să fie bioenergia distribuită pentru diferitele corpuri alcătuitoare ale ființei umane, conform structurii sale reale, holistice, așa cum a fost prezentată în lucrarea noastră în capitolul al 2 - lea.

După cum am mai avut ocazia să menționăm, despre problema viului s-au scris biblioteci întregi. Cu toate acestea nici până astăzi nu s-a ajuns la un consens în ce privește delimitarea viului de "non viu". Pentru unii autori, viul începe cu virusurile. Pentru alții începe cu prionii. În fine sunt autori, care nu acceptă viul decât începând de la microorganisme independente, de sine stătătoare cu metabolism complet.

Diversitatea de păreri explică "dezordinea" care există în domeniul științific al viului.

Dar confuzia privește nu numai delimitarea viu / neviu, ci și viu / mort. Oare cât de corecte sunt delimitările om viu / mort, în cazul morții clinice?

Să încercăm însă să sistematizăm această scurtă analiză.

Mai întâi să vedem în ce domenii este implicat viul.

În știință viul este cercetat de tot ce este "bio", în speță, biologie, biochimie, biofizică, etc., în medicină, precum și în psihologie.

Dar ce corectitudine se poate aştepta în răspunsul dat, de o ştiinţă care postulează apariţia vieţii ca o întâmplare, care tratează bolile fiinţei umane recunoscându-i numai corpul fizic, şi al cărui psihic este considerat rezultatul chimismului său, care se destramă la moartea acestuia?

În contrast cu această negare totală a supravieţuirii vreunei părţi din fiinţa umană după moartea corpului fizic, cunoştinţele tradiţiei antice, atât presumeriene, cât şi egiptene, atât greceşti, romane, cât şi indiene, chineze, japoneze şi de oricare altă origine, evocă o serie de învelişuri alcătuite din substanţe deocamdată necunoscute, care persistă după aceasta. O parte din aceste învelişuri sau corpuri, suferă o serie de alte "morţi " succesive, în final rămânând o parte imaterială, spiritul, care, după o evoluţie îndelungată se recontopeşte cu Divinul. Trebuie observat că şi în acest caz domneşte o dezordine totală, existând mari diferenţe atât între modurile cum sunt văzute structurile acestor corpuri, cât şi "durata" supravieţuirii lor şi a numărului lor. De asemenea sunt mari diferenţe în modul cum sunt văzute "ciclurile" de "reîncarnare" ale acestor învelişuri sau corpuri subtile (pentru unii doar a spiritului) într-un corp fizic. Evident că ezotericul, ocultul, n-au făcut altceva decât să mărească dezordinea cunoştinţelor despre viu şi viaţă.

Un alt domeniu de implicare a cercetării viului este acela al spiritismului (spiritualismului), dezvoltat în cursul secolului trecut şi care a fost înfloritor până în anii '20 - '30.

Datorită unor senzitivi numiţi la vremea respectivă "mediumi" s-au putut face "comunicări " cu sufletele defuncţilor, adică cu acele părţi supravieţuitoare morţii corpului fizic, de multe ori prin "materializări" ale acestora.

În ciuda confirmării autenticităţii şi corectitudinii experimentelor de către personalităţi marcante ale fizicii, chimiei şi medicinei, după cum am avut ocazia să menţionăm în paragrafele anterioare, ştiinţa "oficială" a ridicat din umeri la acestea, intrând mai adânc în fundătură!..

În fine un alt domeniu în care este implicat viul, într-un mod diferit însă, este cel al religiilor: toate religiile planetei acceptă supravieţuirea unei părţi a fiinţei umane, chiar dacă aceasta este denumită diferit. Acest lucru îl aflăm din dogmele religioase, precum şi prin meritul unor autori ca Mircea Eliade (*"Istoria credinţelor şi ideilor religioase"*, *"De la Zamolxis la Gingis Han"* şi altele), Huston Smith (*"The Religions of Man")*, şi recent Ioan Petru Culianu (*"Călătorii în lumea de dincolo"*), precum şi din lucrările lui Paul Brunton, Edouard Schouré şi a altor mulţi cunoscători şi cercetători ai acestor probleme.

În ciuda unei extrem de voluminoase literaturi referitoare la *"viaţa de dincolo"* (laice şi profesionale) precum şi a recunoaşterii supravieţuirii unei părţi a fiinţei umane morţii corpului fizic, după cum

am discutat mai sus, nicăieri nu se vorbeşte tranşant, foarte explicit, că defuncţii, răposaţii sau repausaţii sunt vii de fapt şi că singura diferenţă dintre oamenii în viaţă şi aceştia, este doar inexistenţa corpurilor fizice!

Câtă dreptate are părintele Mitrofan (130) când adresându-se omenirii de azi, îi atrage atenţia că este total greşită atitudinea sa faţă de repausaţi: o atitudine formală, realizată prin pomeniri şi parastase la date calendaristice stabilite prin dogme bisericeşti, în locul comunicării sufleteşti (telepatice) cu aceştia şi de rugăciune şi pentru ei, sub supraveghere Divină.

O mare nedumerire ne-a produs constatarea că nicăieri, atât în relatările experimentelor spiritiste, cât şi în celelalte scrieri despre descarnaţi, nu am întâlnit pusă problema, dacă şi cu ce se "hrănesc" corpurile acestora cu excepţia câtorva rare explicaţii ale Dr. Arthur Ford (69), privitoare la un fel de hrană "astrală" pentru corpuri astrale, într-o lume astrală.

Cu toată "dezordinea" existentă atât în ştiinţă, cât şi în domeniul ezotericului, ocultului şi al literaturii sacre de toate felurile, privitoare la viu şi viaţă muritoare şi nemuritoare, în decursul timpurilor au existat persoane dotate cu o intuiţie aparte, prin care au sesizat necesitatea existenţei unei "energii a viului".

Sintetizăm după Dr. R. Gordon (78) şi după Ioan Mamulaş (249):

La vechii egipteni, această "energie a viului" era denumită *"Ankh"*, la yoghii antici, *"pran"*sau *"prana"*,la chinezi *"chi"*,*"ki"* sau *"Qi"* la vechii polinezieni - populaţia Kahunas *"mana"*. Irokezii o denumeau *"crende"*, iar pigmeii, *"Megbe"*. Hippocrate o denumea *"vis medicatix naturae ("forţa de viaţă a naturii")* iar Plotin (205 -271) o denumea *"suflet"*. Paracelsus o denumea *"munia"*. Alchimiştii o denumeau *"fluid vital"*. E.Eëman a descris-o ca *"energie biocosmică"*, Bruner ca *"forţa X"*, van Helmont *"Archeus influus"*, L. Galvani *"Forţa vieţii"*, Mesmer *"fluid universal"*, *"magnetism animal"*, K. von Reichenbach *"Od"*sau *"Forţă odică"*, H. Driesch *"Entelechia"*, Wilhelm Reich *"orgone"*.

După Gabriel Drochioiu (51) mai adăugăm: Blondot cu *"raza N"* şi cehii cu*"energia psihotonică"*.

După tatăl meu, Dr. Mircea Antoniu Mânecuţă (124) trebuie să mai adăugăm *"principiul vital al lui Bichat"*, *"forţa specială a lui Lamarck"*,*"forţa metabolică"* a lui Th. Schwann, *"energia organofizică"* a lui Elmer, *"energia anagenetică"* a lui Cope.

Să spicuim însă câteva pasaje semnificative ale unor autori de prestigiu, pentru a ne face o idee cum era şi este văzută *"energia viului"*.

Dr. George Vithoulkas (201) arată că de 500 de ani vesticii se întreabă ce face această energie vitală sau psihometrică?

Paracelsus, medic şi alchimist al Renaşterii, a raportat că această energie radiată de o persoană poate merge la altă persoană chiar la distanţă. El credea că purifică corpul şi restabileşte sănătatea sau ar putea să otrăvească corpul şi să producă boala. Dr. van Helmont medicul şi chimistul flamand credea că energia poate face capabilă o persoană să afecteze o altă persoană la distanţă. Renumitul chimist german, baronul von Reichenbach spunea că energia poate fi stocată şi că substanţele pot fi încărcate cu aceasta. Practicienii polinezieni ai Nunei ştiu că energia vitală poate fi transferată de la oameni la obiecte".

Dr. Vernon Wethered (206) arată că:

"Astfel Reichenbach trage concluzia că întreaga natură a lumii vii, radiază şi abundă într-un flux bogat de forţă Odică, forţă care într-o oarecare măsură poate explica magnetismul animal, dowsingul (radiestezia N.N) şi alte fenomene similare. Ea pare a fi o forţă care se află între electricitate, căldură şi magnetism. Reichenbad a botezat-o "Od".

"Noi avem dovezi de la diferite autorităţi ştiinţifice cum au fost până nu demult, Dr. W. J. Kilner de la Spitalul St. Thomas, Oscar Bagnall şi alţii, că fiinţele umane sunt înconjurate de aure, care pot fi văzute de multe persoane în condiţii corespunzătoare de lumină. Cu scopul de a mări sensibilitatea vizuală, pot fi utilizate ecrane de dicyanină sau alte ecrane corespunzătoare sau ecrane confecţionate sub formă de ochelari, în care se introduc chimicale lichide corespunzătoare între două lentile plane pentru fiecare ochi. Astfel putem spune că aura umană este adusă în limita spectrului vizibil şi că este o parte esenţială a fiinţei umane ca şi carnea şi sângele. De fapt v-am spus că corpul fizic aşa cum îl cunoaştem, este străbătut peste tot de corpul eteric non-material şi că există mai multe aure a căror limite sunt detectabile la diferite distanţe de corp, aura cea mai exterioară sau extincţia emanaţiei având loc la o distanţă de mai multe picioare de suprafaţa corpului fizic" (1 picior este măsură de lungime echivalând cu 0,30 m n.n.)

Dr. Arthur Lovell (117) arată cu o surprinzătoare claritate pentru nivelul anului 1903, an în care este apărută lucrarea, următoarele:

"Omul este o trinitate de Spirit, Suflet şi Corp, învelişul exterior, care este şi cel mai puţin important. Prin acesta din urmă curg neîncetat forţele Cerului şi ale Iadului - forţe pe care omul trebuie să le menţină în echilibru fin, a cărui cea mai neînsemnată dezechilibrare antrenează consecinţe îndepărtate".

"Fiziologia dovedeşte că toate procesele corpului sunt efectuate de ceea ce se numeşte "forţa nervoasă" sau "energia nervului", care este mult asemănătoare electricităţii, deşi are multe puncte importante de diferenţă".

"Energia nervului de aceea este din punct de vedere ştiinţific, o formă particulară a Energiei Universale care "lucrează" în organismul animal. După cum forma de energie cunoscută drept "căldură" este diferită de forma de energie cunoscută ca "acţiune chimică", tot aşa forma de forţă cunoscută ca energia nervului este diferită de forma cunoscută ca electricitate sau magnetism. Energia nervului nu va atrage în condiţii obişnuite pilitura de fier, aşa cum face magnetul, dar nici un magnet nu va putea "lucra" ca energia nervului în organismul viu".

"Se poate uşor arăta că legea transmiterii energiei nervului de la un organism viu la altul, corespunde legii generale enunţate de Maxwell - sistemul care cedează energie lucrează asupra sistemului care îl primeşte şi cantitatea de energie cedată de primul sistem este întotdeauna egală cu aceea primită de cel de-al doilea. Pentru a da un exemplu, să presupunem că energia nervului este transmisă de la o fiinţă umană sănătoasă şi viguroasă, la alta care este slăbită sau bolnavă; ultima câştigă ceea ce cedează prima, iar tramsmiterea de energie este dovedită de faptul că "lucrul efectuat" asupra celui de-al doilea produce o mai bună stare a sănătăţii (organică) a acestuia."

În cuprinsul lucrării Dr. Lovell de mai sus, există o condensată, dar extrem de clară rezumare a cercetărilor lui Reichenbach, pe care am considerat-o de suficient interes pentru a fi expusă în cele ce urmează:

1.-Un magnet puternic exercită o acţiune particulară asupra organismului uman;

2.-Orice cristal, natural sau artificial, produce un efect similar. Un cristal are doi poli, + şi -, care au efecte diferite asupra organismului;

3.-Mâinile umane, când trec deasupra unei alte persoane, produc aceleaşi senzaţii ca şi magneţii şi cristalele;

4.-Pentru a sublinia că există diferenţe esenţiale între magnetism, electricitate, căldură, afinitate chimică, pe de o parte şi această forţă particulară pe de altă parte, a fost inventat un nou cuvânt Od sau Odyl (care după cum vom vedea corespunde energiei nervului lui Lovell n.n.);

5.-Od poate fi transmisă prin conducţie şi inducţie, dar mult mai încet decât electricitatea. El diferă de aceasta din urmă şi dintr-un alt foarte important punct de vedere: toate substanţele îl conduc la fel de bine;

6.-Od impregnează apa, hainele, mobila şi pereţii, etc., dar mai puţin uşor şi mai încet decât magnetismul;

7.-Corpurile încărcate cu Od, emit o lumină mai mult sau mai puţin slabă care este vizibilă persoanelor senzitive. Această lumină odylică înconjoară corpul ca o atmosferă fină de culoare cenuşie sau albă.

Desigur şi concluziile proprii ale Dr. Lovell ar fi interesante de expus. Deoarece însă textul este şi aşa mult prea încărcat, ne vom rezuma la ultima sa observaţie:

"Apa absoarbe uşor Energia Nervului. De aceea apa încărcată prin "pase" trebuie să fie băută de către pacienţi".

Evidenţiem din pasajele de mai sus, identificarea polarităţii energiei viului de către Reichenbach. Înţelesul deplin al acestui aspect, precum şi a tuturor celorlalte cu semnificaţii deosebite din aceste spicuiri se va realiza de-abia după conturarea şi expunerea modelului nostru privind energia - sursă de viaţă din capitolele următoare.

În "Introducere" la prezenta lucrare, am arătat destul de amănunţit care este situaţia actuală în lume privitoare la înţelesul a ceea ce este "Bioenergia". Aceasta evident se identifică cu "energia viului", care constituie tema paragrafului de faţă.

Am arătat acolo că se pot contura 3 înţelesuri diferite privind "bioenergetica" şi implicit deci 3 moduri separate de "lucru" a "bioenergiei". Deoarece în "Introducere" la prezenta lucrare am avut referiri destul de ample privitoare la acest aspect, rugăm pe cititor să revadă secvenţele respective. În continuare vom reaminti doar aspectele esenţiale ale acestor discuţii, pentru a aduce clarificări suplimentare.

Inventatorul termenului de "Bioenergie" a fost Dr, Alexander Lowen, (doctor în medicină şi psihanalist american, elev al lui Wilhelm Reich), care l-a creat în 1950. Odată cu aceasta el a înfiinţat la New York, *"The International Institute for Bioenergetica Analysis" ("Institutul Internaţional pentru Analize Bioenergetice").*

Pentru a vedea care putea să fie moştenirea preluată de Dr. Lowen de la profesorul său, Wilhelm Reich (şi deci cam în ce direcţie se îndreaptă semnificaţia termenului de "bioenergie " inventat de el) să vedem mai întâi care sunt concluziile maestrului privind "orgone", După cum se arată în notificarea intitulată *"La Bioenergia e Wilhelm Reich"* care constituie un extras din Cartea acestui autor *"Ether, God and Devil"* apărută în 1949, de către Mary Boyd, membră a Institutului Wilhelm Reich, în revista italiană *"Bioenergia"* Nr.2 din iulie 1984, această energie are următoarele caracteristici:

-există universal;

-străbate întreg spaţiul, acest lucru putând fi demonstrat evident;

-este susceptibilă de variaţii şi se manifestă ca şi căldură, electricitate statică, fulgerare difuză, electricitate, magnetism, atracţie universală;

-prin suprapunerea a două sau mai multe unde ale acestei energii, ia naştere o particulă de masă;

-constituie în sine unitatea (coeziunea) materiei; o astfel de forţă de coeziune devine liberă şi demonstrabilă când se dezintegrează materia;

-se transmite cu viteza luminii ca radiaţie luminoasă cu caracter local;

-este transparentă, dar poate să devină vizibilă ca "refracţie a luminii" sau ca "undă calorică";

-are origine "rece"; totuşi reflexia sa şi absorbţia sa generează căldură, ca şi cum ar genera concentraţia sa particulară şi curgerea între limitele materiei;

-nu se pierde, dar există un metabolism energetic care o face să curgă către un nivel mai puţin ridicat conservându-şi *"capacitatea de descărcare"* faţă de un nivel mai jos;

-are mişcare vibratorie/ondulatorie;

-străbate întreaga materie (orice materie);

-poate fi evidenţiată vizibil, termic, electric sau cu ajutorul sunetului.

Din nefericire nu dispunem de date privind modul de lucru al Institutului Internaţional pentru Analize Bioenergetice înfiinţat de Dr. Lowen. După cum rezultă însă din ultima sa carte *"Spiritualitatea corpului"*, tradusă din americană şi publicată de *"Editions Dangles"* în 1955, orientarea sa holistică pare încă mai accentuată în sensul că adaugă ecuaţiei corp/psihic, noţiunea de spiritualitate care însă nu are sensul convenţional, ci este reaşezată pe ideea de Fiinţă Supremă a concepţiei vestice, cu noţiuni orientale de religie adăugate la "bioenergie " (unde pacea spiritului este fructul energiilor fizice în circulaţie liberă în corp). După părerea sa, spiritualitatea este o stare de graţie care urmează după o armonizare corp/spirit/emoţii.

N-avem de unde şti dacă Dr. Lowen era el însuşi clarvăzător sau folosea vreo tehnică în genul celei a lui Narkevicz sau Kirilian.

Clarificări în acest sens nu obţinem nici de la Dr. John Pierrakos (129) care la începutul stabilirii lui în Statele Unite după plecarea sa din Grecia a lucrat cu Dr. Lowen la Institutul lui Wilhelm Reich. Bănuim după cum face descrierea aurei în acest articol al său de medicină holistică (*"o emanaţie de culoare albă sau fumurie care "pulsează" de la 15 la 50 ori pe minut, funcţie de starea psihică a persoanei"*) că şi acesta la rândul său este clarvăzător de un anumit nivel şi că n-a folosit tehnici Kirilian sau electronografice (care de fapt au şi apărut mai târziu).

Dr. John Pierrakos arată că "energia" este un cuvânt grecesc (cine este mai în măsură să facă această apreciere decât un grec?) care înseamnă *"forţă potenţială de expresie"*; în sens larg, ea este forţa vitală emanată de conştiinţă.

Energia este o manifestare universală din care se ramifică multiple categorii de energii şi este acest vehicul al sentimentelor

care au un fel de energie încă neînțeleasă de fizică sau de ştiințele fundamentale.

Cea de-a doua abordare a "bioenergiei " aparține lui Albert Szent-Gyorgy (savant american de origine ungară, descoperitorul Vitaminei C). El a utilizat de asemenea termenul de "bioenergie " în lucrarea cu acelaşi nume, *"Bioenergetica"* publicată la New York în 1957 (194).

După cum arătat şi în "Introducere" la prezenta lucrare bioenergetica în această accepțiune este cea mai carteziană dintre toate, limitându-se la aspectele energetice ale celulei legate de mitocondrii.

În fine, se poate identifica un al treilea mod de reprezentare a bioenergiei, acela care încearcă un compromis între viziunea bioenergetică a lui Szent-Gyorgy şi imaginea energiei vitale legată de "prana" sau "Qi" ("chi" = "ki") din tradiția antică indiană, respectiv chineza. Aceasta este o abordare aparținând Dr. T. Caba şi Dr. C. Ionescu-Târgovişte.

În stadiul actual al cunoaşterii se mai poate adăuga o viziune "integronică" a aurelor ("expresie a energiei viului" elaboartă de un colectiv aflat sub coordonarea D-nei Cornelia Guja (84) (cuprinzând cerecetători prestigioşi ca George Ionescu, Ondina Popescu, Elena Iliescu, Matei Stârcea-Crăciun, Manuela Cazacu, Victor Groza) şi beneficiază de colaboratori de renume: St. Milcu, M.Golu, V.Eşanu, V.Săhleanu, D. Drimer, Eugenia Popescu-Grosu, Irina Predeanu, D. Papacostea, S. Moraru, V. Stancovici, D. Svoronos, A. Nicolau.

O altă imagine "integronică" se pare că s-a conturat sub "polarizare" medicală prin Dr. I. Restian.

Aceste aspecte integronice ale "energiei viului" deşi nu se exprimă ca atare în lucrările respective, prin componenta informatică ce pare a fi elementul dominant, lasă impresia unei bune corelații cu "informateria" acd. M. Drăgănescu (248).

Desigur mai sunt şi alte domenii de implicare a viului, a unei "energii vitale", fiecare dintre acestea putându-se ataşa unuia dintre cele 3 atitudini principale evocate mai înainte.

Astfel grupul autorilor preocupați de "parapsihologie" şi "paranormal" reprezentat de Dr. E. Celan şi Dr. A. Pătruț, par a fi ataşați prin atitudinea lor riguros ştiințifică, dar "cu orice preț materialistă" de orientare Dr. T. Caba, Dr. C. Ionescu-Târgovişte. O excepție pare a fi cuplul de autori C.Dianu, I. Mamulaş care prin implicarea spiritului în explicațiile lor, par a se detaşa de acest grup.

Aceluiaşi grup par a se ataşa cercetătorii care au lucrat mult cu "amprente Kirilian" şi electronografice, fireşte cu excepția celor care au avut sau au, calități personale suprasensibile, cu deschidere spirituală-mistică.

La drept vorbind noi n-avem suficiente elemente informaționale privind modul de imaginare a energiei viului pentru

a încadra un autor sau altul într-un anumit grup, aşadar acest aspect are un caracter ipotetic, speculativ. Presupunem că acestui grup s-ar ataşa cercetătorii ruşi şi cehi V. Kaznaceev, Gurevici, Dubrov, Sergheev, Guleaev, Naumov-Iniuşin, Adamenco, Zdenek Rejdak, R. Pavlita. O listă credem destul de completă prezintă Dr. E. Celan în ultima sa lucrare (239) în istoricul cercetării "parapsihologice", "paranormale" până în momentul de faţă.

Dr. E. Celan arată că prof. W. Sedlak (Universitatea Lublin), Dr. V. Adamenco şi V. Iniuşin (Universitatea Alma-Ata), prof. M. B. Tarusov (Universitatea Moscova), prof. W. Tiller (Universiatea Standford) şi prof. Thelma Moss (Universitatea din Los Angeles) cred că la baza fenomenelor biofizice (în genul celor "paranormale") se află agregarea materiei sub forma denumită "bioplasmă". Bioplasma se manifestă în plan bioenergetic sub formă de "biocâmp". Efectele de biocâmp sunt evocate în asociere cu domeniul electromagnetic, magnetohidrodinamic, sonic şi gravitaţional. Noi credem că totuşi locul profesorilor W. Tiller şi Thelma Moss nu este în acest grup ci în cel următor. (W. Tiller mai ales în "Cuvânt înainte" la cartea lui G. Vithoulkas *"Science of Homeophaty"* (201), a prezentat o schemă a cărui lanţ de acţiune merge la Divin).

Dr. Celan include şi cercetătorii români, printre care şi cei doi citaţi de noi. După părerea noastră aici se detaşează Dr. Marioara Godeanu şi G-ral Dr. Dumitru Constantin a căror sensibilitate credem însă că-i ataşează mai degrabă grupului următor, reprezentat de Dr. Alexander Lowen.

Acestui grup i se ataşează totalitatea medicilor holistici din întreaga lume, precum şi senzitivii (suprasensibilii) vindecători spirituali, "bioterapeuţi" cu polaritate sigur pozitivă şi probabil adepţii corecţi şi cinstiţi ai "antropozofiei" corecte.

Din păcate acest grup a fost invadat de pseudo-bioterapeuţi, de excroci, de persoane animate de interese comerciale care în majoritatea cazurilor acţionează sub impuls malefic. Având şi acces la mass-media au creat tot felul de semne de întrebare, nu numai din punct de vedere moral, dar şi din acela al bazelor de cunoştinţe fie ştiinţifice, care ar trebui să fie cu deschidere sinergetică, holistică, fie cu orientare spre ştiinţa spirituală. Ei nu numai că au banalizat termenul de "bioenergie ", ci l-au bagatelizat. Reamintim că acesta a fost motivul pentru care noi am preferat să utilizăm termenul de energie - sursă de viaţă .

După cum am arătat mai înainte, noi considerăm că este necesar ca toate corpurile subtile care alcătuiesc restul invizibil al fiinţei umane, conform structurii acesteia descrise în capitolul al doilea al cărţii de faţă, trebuie să primească simultan hrana lor, specifică fiecăruia.

În subparagrafele care urmează va avea loc deci o descriere teoretică, prezumtivă, a modului cum ar trebui să fie "hrana" fiecărui corp subtil în parte sau mai bine zis al fiecărui plan al acestor corpuri (plan fizic, plan astral, plan spiritual).

3.1.2.2.1. Energia de determinare a metabolismului 'Energia biochimică"

Aceasta ar fi partea cea mai "concretă" sau "palpabilă" a spectrului energetic "vital". Ar fi acea energie, am putea spune "biochimică" ce determină existența "biostructurii" în sensul viziunii descoperitorului ei, E. Macovschi. Este acel "ceva" care declanşează "energetica" mitocondriilor, ciclul lui Krebbs, metabolismul.

Termenul de "biochimic" nu este utilizat în sens convențional, ci în cel discutat în mai multe rânduri până aici, care exprimă sau se referă la substanțe "vii" în sensul cel mai real şi care se exprimă în modul cel mai banal prin perfecta solubilitate a aceloraşi substanțe care, atunci când sunt "moarte", sunt practic insolubile, cum este oxalatul de calciu de exemplu.

Această energie este cuplată cu cea bioplasmatică - eterică -matricială inferioară. Doar aşa "însuflețeşte" biostructura.

3.1.2.2.2. Energia bioplasmatică (energia eterică-emoțională inferioară-matricială inferioară)

Este energia care "hrăneşte restul de corpuri aparținând "planului fizic" după structura ființei umane în viziunea Barbarei Ann Brannen (16).

Prin corpul eteric care este partea cea mai "grosieră" a matricii energetice-informaționale inferioare se asigură hrănirea şi a acestui organ care răspunde la acest nivel de automatismul şi funcțiunea autonomă a corpului.

Având în vedere marea solubilitate în apă a corpului eteric, după cum a arătat Ch. Lancellin (221) hrănirea acestuia pentru refacere trebuie să se facă continuu, fapt care se realizează sub comanda corpului eteric-matricial (al 5-lea din structura după Ann Brannen care reprezintă aspectul fizic din planul spiritual).

Corpul emoțional (aspectul emoțional) din acest plan fizic primeşte energia necesară, a ceea ce Ann Brannen denumeşte "gândire liniară".

3.1.2.2.3. Energia emoțională - sentimentală - astrală

Este o energie de legătură între planul fizic şi cel spiritual, corespunzând planului astral. Ea este absorbită de chakra inimii şi determină după cum se exprimă Ann Brannen - natura omenească în general.

Ea alimentează sentimentele de iubire, de altruism (spre deosebire de emoționalul inferior care este legat de dragoste, adică de sexualitate).

3.1.2.2.4. Energia mentală - informațională - eterică - matricială (medie)

Este energia care "hrăneşte" partea "mediană" a matricei energetice informaționale.

Ea are probabil o natură specială, fiind mai mult informațională.

3.1.2.2.5. Energia eterică superioară (celestă) - keterică - matricială superioară

Este energia care "hrăneşte" partea cea mai subtilă din structura ființei umane din planul ei spiritual. Ea conține şi partea "informațională" cea mai superioară, care determină "intuiția" şi partea "sentimentală" care determină extazul mistic.

Este energia rezonantă cu Divinul, de "cuplare" a ființei umane integrale, purificate total cu Tatăl Ceresc.

3.1.2.2.6. Energia spirituală a iubirii

Este energia Divină pură a iubirii, care determină înțelesul euharistic al acesteia. De la jertfa răscumpărătoare a Mântuitorului, trupul Său reprezentat de energia pură a iubirii, se adaugă celei a Tatălui, la modul cel mai propriu cu putință.

Această energie pură a iubirii Divine, "hrăneşte" spiritul ființei umane respective, care, după cum am avut ocazia să arătăm, constituie după părerea noastră proiecția holografică a Tatălui Ceresc în om făcându-l să fie şi în acelaşi timp să nu fie în noi, potrivit spuselor Domnului Iisus Hristos în Cartea a 4-a a *"Evangheliei Păcii"*.

Această proiecție holografică Divină în om, este "modelul", termenul de comparație necesar pentru acțiunile omeneşti şi determină conştiința ființei umane, motiv al evoluției spirituale pentru Îndumnezeire.

3.2. SPAŢIUL

În fizica clasică newtoniană, spaţiul constituie un cadru geometric, omogen, invariabil, determinat de 3 axe de coordonate, conform geometriei euclidiene.

După cum vom vedea, în teoriile relativiste, atât omogenitatea, cât şi invariabilitatea dispar, spaţiul devenind un element inseparabil atât de timp, cât şi de materie şi energie şi conformându-se geometriilor neeuclidiene.

3.2.1. Spaţiul după fizica cuantică şi relativistă

Privitor la spaţiu s-au emis numeroase teorii şi ipoteze, fiecare încercând să dea un răspuns specific problemei.

Totodată aceste teorii şi ipoteze exprimă evoluţia concepţiilor cuantice şi relativiste, potrivit modelelor cosmologice privind Big-Bangul şi evoluţia Universului.

Este interesant de observat că cele mai multe dintre ipotezele şi teoriile privitoare la spaţiu au fost stimulate de problemele puse de fenomenele "paranormale", "parapsihologice", care l-au implicat în producerea lor.

3.2.1.1. Spaţiul după teoria supergravitaţiei extinse

Deoarece în paragrafele 3.4.2.2. - 3.4.2.6. vom prezenta teoriile cuantice şi relativiste cele mai recente, aici ne vom rezuma în modul cel mai strict la referirea în cadrul lor, la spaţiu.

Apelăm din nou la ajutorul Dr. A. Pătruţ (160):

"În imaginea cosmologică asociată teoriei supergravitaţiei de tip Kaluza-Klein 11-dimensională, Universul iniţial este lipsit de proprietăţile geometrice (adică nu există spaţiu), aflându-se în stare pre-geometrică. Scăderea temperaturii în timpul perioadei cuantice, la o valoare la care matricea poate fi definită, conferă sens noţiunilor de spaţiu şi timp, determinând trecerea Universului în stare geometrică. La începutul stării geometrice, Universul avea 10 dimensiuni geometrice spaţiale şi o dimensiune negeometrică temporală. La un moment dat al expansiunii Universului în cele 10 dimensiuni geometrice, moment care marchează sfârşitul perioadei cuantice, 7 dimensiuni geometrice nu s-au mai dezvoltat, păstrând ordinul de mărime respectiv ($1_{Plank}=10^{-35}$ m) şi "veştejindu-se" într-o hipersferă 7-dimensională turtită. Expansiunea Universului a continuat în numai 3 dimensiuni geometrice, care s-au dezvoltat continuu, oferind cadru interacţiunii gravitaţionale".

3.2.1.2. Spaţiul după teoria superstringurilor

De asemenea şi aici vom reda lapidar, doar referirea la spaţiu, restul teoriei fiind redat în paragrafele amintite.

"Teoria superstringurilor este o teorie chirală de tip Kaluza-Klein, în care cadrul spaţiotemporal are 9 + 1 dimensiuni. Şi în această teorie 6 dimensiuni geometrice spaţiale s-au "veştejit" la sfârşitul perioadei cuantice, înfăşurându-se într-o hipersferă 6-dimensională de ordinul lungimii lui Planck şi formând un spaţiu închis Calebi - Yau".

3.2.1.3. Spaţiul în problemele "parapsihologice" "paranormale"

Credem că nu este nevoie de un efort intelectual prea mare, pentru a observa faptul că modul cum este conceput spaţiul atât în teoria supergravitaţiei extinse, cât şi al teoriei superstringurilor, nu poate fi folosit la încercările de explicaţie a fenomenelor numite "paranormale" sau "parapsihologice".

Să vedem însă ce soluţii propun cercetătorii "paranormalului", "parapsihologiei". Vom da ca exemplu, explicaţia Dr. E. Celan.

Dr. E. Celan (27) în încercarea de a da o explicaţie fenomenelor "para" cu rigoarea ştiinţifică ce îl caracterizează, face un larg demers la "spaţiotemporalitate" pentru a o implica în această lume "exotică ".

Dr. Celan consideră că toate fenomenele "para" sunt însoţite de distorsiuni de spaţiu şi timp.

În viziunea sa finală, el consideră că spaţiul newtonian (adică cel obişnuit cu geometria euclidiană) este însoţit de o lume paralelă, un spaţiu paralel la acesta, dar einsteinian, care se conformează legilor cuantic relativiste. Datorită acestui fapt, se produce o dualitate fundamentală: comportamentul psihologic corespunde spaţiului newtonian, iar cel "paranormal", spaţiului einsteinian. Dar cel mai bine, să dăm cuvântul autorului:

"O mai atentă privire aruncată asupra universului psihologic şi celui parapsihologic ne face să constatăm o surprinzătoare paralelă între acestea şi universul fizic newtonian şi einsteinian. Astfel, dacă universul psihologic, generat pe treapta de structurare macroscopică este guvernat şi răspunde legilor fizicii universului newtonian, în schimb universul parapsihologic care îl include pe primul ca pe un caz particular, ar putea fi supus şi răspunde legilor cuantic - relativiste. În fapt, această ipoteză derivă din viziunea a două universuri paralele şi concomitente într-o serie de ipostaze, pe care structura noastră le incorporează dual, sub forma spaţiotemporalităţii newtoniene în manifestările psihologice şi cea a spaţiotemporalităţii cuantic - relativiste în manifestările parapsihologice. Aceste două faţete ale psihismului uman, nu sunt

numai separate de un perete prin spărturile căruia ies la iveală manifestările parapsihologice. Există canale de legătură continuă, prin care cele două universuri coexistente în structura organismului uman comunică permanent pe calea vehiculării unor informații care călătoresc într-un cadru relativist, dar sunt recepționate de senzori aparținând unui cadru newtonian.

Exemplul unui sistem de acest fel, este receptorul optic, ochiul. Considerând faptul că informația transportată de o purtătoare luminoasă, aparține şi este guvernată de legile universului relativist şi faptul că receptarea fluxului luminos se face de către un organ receptor - aparatul receptor - a cărui fiziologie cunoscută este guvernată de legi newtoniene, la nivelul acestui receptor se produce o conversie a informației relativist - einsteiniene în informație de tip nerelativist, newtoniană. Dar aşa cum rezultă din descrierea fenomenului de anteroproiecție oculară descoperit de Krohalev, poate avea loc şi procesul invers, adică ochiul poate media şi o conversie a informației de tip newtonian, într-una de tip relativist-einsteinian".

În sprijinul explicației sale, Dr. Celan aduce două fenomene cunoscute şi demonstrate în ştiință şi anume "radiațiile mitogenetice Gurvici" şi "efectul citopatic în oglindă" descoperit de acad. Kaznaceev.

"Fenomenul intricării celor două universuri are o extindere generală în lumea organismelor biologice. O dovedeşte aşa numitul efect citopatic în oglindă, descoperit de către acad. Kaznaceev. După cum se ştie, o cultură infectată cu un agent patogen care îi provoacă modificări citopatologice, este capabilă să inducă unei alte culturi congenere fără a veni în contact direct, cu ea deci fără a o infecta- aceleaşi modificări citopatologice. Această inducere se face pe calea transmiterii unor informații biopatologice pe purtătoare ultravioletă, purtătoare care este guvernată de legile unui univers einsteinian. Alături de celelalte fenomene mai înainte pomenite, apare aşadar, faptul că "efectul citopatic în oglindă", printre alte implicații mai ales de ordin medical, demonstrează capacitatea structurilor biologice de a produce, transmite, recepționa, decoda şi integra informații dintr-un univers guvernat de legi newtoniene, într-un altul guvernat de legi relativist - einsteiniene. Procesul acesta se poate derula în ambele sensuri".

Interesant este modul în care Dr. Celan a ajuns la explicația sa.

El pleacă de la extraordinara descoperire a medicului psihiatru rus Dr. Krohalev, care prin anii '70 emite ipoteza că la producerea halucinațiilor vizuale are loc o anteroproiecție a imaginilor în spațiul halucinator din câmpul vizual. Aceste imagini sunt vehiculate de o purtătoare electromagnetică şi ca atare pot fi fotografiate (Krohalev plecase şi el de la observațiile lui J.R. Smithies care în 1958

demonstrează într-o lucrare a sa, existenţa unor proprietăţi topologice şi metrice ale imaginilor halucinatorii. Smithies introduce noţiunea de spaţiu halucinator, fiind şi primul cercetător care emite supoziţia că spaţiul halucinator ar putea aparţine unui teritoriu cu proprietăţi particulare.

"O trăsătură particulară a imaginilor halucinatorii este dată de faptul că acestea apar întotdeauna într-o reprezentare tridimensională. O explicaţie a acestui fenomen nu a putut fi dată însă în afara teoriei imaginilor holografice, oferindu-i lui Krohalev, argumentarea posibilei lor fotografieri. Începând cu anul 1974 reuşeşte să fotografieze imaginile halucinatorii produse în timpul acceselor la bolnavii de delirium tremens. El obţine primele fotografii cu un simplu aparat fotografic căruia îi adaptează un manşon al unui aparat destinat fotografierii subacvatice, pentru a obţine obscurizarea spaţiului în care se formează imaginea halucinatorie. În anul următor, utilizând o cameră "Lantan" reuşeşte înregistrarea imaginilor halucinatorii în dinamica producerii lor, filmarea făcându-se de la o distanţă de 50 centimetri".

După ce Dr. Celan expune şi extrem de interesantele experienţe de imprimare a "gândurilor" pe suporturi fotografice (adică fotografierea gândurilor), dând o serie de exemple cu japonezul Dr. Tomokichi Fukurai (lucrând cu mediumul Ikuko Nagao) realizând ceea ce ei au denumit "nengrafii"; pe Koichi Mita şi pe Ted Serios cu "thoughtography"; el revine la Dr. Krohalev:

Pe lângă diferitele forme de energii vehiculate de către organismul uman viu, fie pe calea receptării lor, fie pe calea emisiunii, produse de altfel într-un spectru radiativ, experienţa dovedeşte că în componenţa biocâmpului intervin şi alte energii pe care ştiinţa clasică nu le-a inventariat încă. Dar faptul cel mai tulburător îl constituie aspectul dat de configuraţia acestor energii, ca şi modul lor de acţionare, care face din ce în ce mai plauzibilă ideea existenţei unui (unor) univers(uri) paralele în care viaţa îşi etalează manifestările. Unul dintre fenomenele care indică existenţa unui astfel de univers paralel este tocmai anteroproiecţia oculară descoperită de către Dr. Krohalev la pacienţii cu halucinaţii vizuale, cât şi fenomenul de thoughtographie (despre care am mai relatat şi în alte ocazii). În această direcţie au fost elaborate modelele unor posibile astfel de universuri paralele. În 1972 G.R. Schmeiller sugerează faptul că universul nostru ar conţine o extradimensiune care permite o "pliere topologică" generând astfel un "univers einsteinian", în spaţiul căruia se desfăşoară fenomenele paranormale. De altfel Gödel demonstrase încă din anul 1949, în termenii relativităţii lui Einstein posibilitatea existenţei vitezelor superluminice care ar fi implicate în fenomenele parapsihologice, dacă ar fi să încercăm doar o explicaţie a telepatiei cu ajutorul teoriei tahionilor.

Există chiar şi modele ale unor astfel de universuri multispaţiale cu nu mai puţin de 11 dimensiuni, în timp ce alţi cercetători (E. A. Rausher) consideră mai adecvat modelul unui univers cu opt dimensiuni.

"Toate aceste modele prin care fenomenele paranormale ar putea fi descrise, pot fi reunite sub generica noţiune de hiperspaţiu, preluată din matematicile superioare, ca un atribut definitoriu al unui domeniu în care spre deosebire de universul nostru newtonian , coexistând paralel, domină legile unui univers de tip einsteinian".

Noţiunea de hiperspaţiu (care este la modă şi în SF), după cum arată Dr. Celan, provine de la Einstein care, atunci când a introdus cosmologia în teoria generală a relativităţii s-a folosit de o comparaţie pentru a face inteligibilă concepţia lui destul de neobişnuită despre un univers ca o hipersuprafaţă a unei hipersfere. (subl. Ns.). Comparaţia a fost născocită de Erwin Abbot în 1833 şi perfectată de Charles Hinton.

În acest context, atât cercetările lui Krohalev, cât şi întreaga panoplie a manifestărilor paranormale pe care au demonstrat-o Fukurai şi Ted Serios, nu fac decât să aducă argumente greu de combătut asupra faptului că, în măsura în care fenomenele pe care le percepem şi suntem obişnuiţi a le cataloga drept normale s-ar putea desfăşura într-un univers newtonian cu caracteristici euclidiene, cele paranormale s-ar desfăşura într-un univers paralel, cu evidente caracteristici neeuclidiene şi relativist - einsteiniene.

Dar cum ar putea fi modelată breşa care se deschide între universul nostru tridimensional şi un alt univers superior, cu mai multe dimensiuni şi care în planul biologicului este abordat tocmai prin genul de fenomene de tip thoughtographic şi altele despre care vom vorbi".

"Încercările de a oferi un astfel de model au apelat la achiziţii furnizate de unele topologii. Încă din 1922 Herman Weyl oferea o astfel de soluţie pe baza abordării neeuclidiene a problemei. Un alt model este avansat în 1973 de către Steven M. Rosen care pune în discuţie cunoscuta bandă Moebius".

"...Răsucirea acesteia creează o nouă dimensiune, care generează o singură suprafaţă internă. În felul acesta, oricare două puncte pereche pot fi definite drept unul singur, deoarece cele două suprafeţe, internă şi externă în cazul inelului cilindric - devin o singură suprafaţă a benzii Moebius".

"O structură topologică de ordin superior, care să supraimprime o răsucire spre dreapta într-una spre stânga a benzii Moebius (în acest mod răsucirea suprapunând feţele opuse ale profilului) este oferită de închiderea Klein. Dacă pentru realizarea torsiunii Moebius sunt necesare trei dimensiuni, închiderea Klein va necesita un spaţiu cu patru dimensiuni. Operaţiunea poate fi continuată într-un mod similar, considerând închiderea Klein

asimetrică în raport cu torsiunea Moebius. Pentru a obține o "hiperinchidere" Klein, este necesară o nouă rotație într-un spațiu cu n+1 dimensiuni. Hiperdimensiunile astfel obținute printr-o dialectică a simetriei şi a asimetriei, conturează în viziunea unor cercetători conceptul de "sinsimetrie". Acest concept caută să explice manifestările fenomenelor Psi prin depăşirea concepției clasice a unei simple localizări, transmițând-o unei realități ce poate fi reprezentată prin tranziția de la un nivel la alt nivel al aceleiaşi realități".

"În acest fel, geometria Moebius - Klein reuneşte într-un singur tot conştientul şi substratul său fizic purtător. "Physis" şi "psyche" ne sunt astfel relevate printr-o prismă care sincronizează realitatea lumii în care trăim şi în care sinteza lor ne defineşte ca indivizi. Modelul oferit de geometria Moebius - Klein sugerează existența unei structuri de tip punctiform a spațiului şi timpului, legată prin relații de conexiune globală".

"Geometria Moebius - Klein descrie modul în care o torsiune de natură cosmică de nivel n, devine o torsiune de nivel n+1. În această ordine de idei se afirmă că atomul este o galaxie întoarsă pe dos printr-o rotire într-o dimensiune superioară."

Toate bune şi frumoase, am zice, dar nu vedem cum o structură punctiformă, cum este aceea a spațiului şi timpului din modelul oferit de geometria Moebius - Klein, chiar dacă este legată prin relații de conexiune globală (adică holografică înțelegem noi), ar putea explica fenomenele exotice care implică spațiul şi (sau) timpul.

3.2.2. Lumea de "dincolo"

Noțiunea de "lumea de dincolo" se pierde în zorii timpurilor. Se pare că dintotdeauna omenirea a "ştiut" sau cel puțin a intuit că mai există o lume aparte în afara aceleia în care îşi trăieşte viața "conştientă".

Interesant este că în vorbirea obişnuită a limbii noastre s-au păstrat expresii de "al 9-lea cer" sau altele asemănătoare, cu referiri spațiale.

Cultul morților din cele mai vechi timpuri şi la toate popoarele a implicat o "lume de dincolo" a defuncților (sau morților sau repausaților sau descarnaților).

Credem că autorul cel mai reprezentativ pentru literatura "spiritistă" este P.E. Cornillier (38). La momentul respectiv nu apăruse cartea lui Alan Kardec *"Lumea spiritelor"*. (267) Această lucrare a lui Kardoc, "părintele spiritismului" a apărut în 1995. În concluziile lucrării sale, P. E. Cornillier vorbeşte de lumea "astrală" a "spiritelor" (descarnaților) care se află pe patru planuri de evoluție.

(După cum am mai avut ocazia să spunem, noi nu suntem de acord cu utilizarea termenului de "spirite", ci de suflete, primul referindu-se la "proiecţia holografică" a Tatălui Ceresc în om. Cele mai inferioare sunt în partea inferioară, joasă a atmosferei. Cele superioare sunt cele de mai sus. Acestea din urmă, trebuie să-şi "scadă vibraţiile" dacă vor să vină în contact cu oamenii în viaţa terestră, obişnuită. Ei pot călători oriunde în Univers.

Şi în astral, ca şi pe pământ, evoluţia poate avea loc numai prin eforturi şi căutări active. Iată cum se exprimă Cornillier:

"Fiecare planetă este înconjurată de propria sa atmosferă, care reprezintă o extindere a condiţiilor de locuit pentru spiritele descarnate. Aşa cum depărtându-se de pământ, se trece de la o atmosferă la alta, mai puţin densă şi apoi la subtilul eter - la fel se face trecerea de la inconştienţa obtuză a spiritelor "joase" la conştiinţa din ce în ce mai lucidă a spiritelor superioare având puteri din ce în ce mai întinse de a dirija şi modifica destinele terestre. De la suprafaţa pământului până la înălţimea norilor medii se întâlnesc spiritele roşii. Mai sus, cele gri, având nuanţe din ce în ce mai deschise pe măsură ce se ridică. Deasupra norilor este regiunea spiritelor albastre. De acolo în sus, în aerul rarefiat, devenind progresiv eter interstelar, este sfera spiritelor albe. În această sferă se generează curenţi fluidici destinaţi să modifice evenimentele determinate de misterioasa fatalitate. Curenţii aceştia folosesc forţele magnetice şi electrice existente în sistemul nostru solar şi în materia cosmică şi folosirea lor are drept scop conducerea şi activitatea evoluţiei".

"Existenţa dimensiunilor superioare lui trei (a patra, a cincea) este adevărată, dar nu poate fi concepută cu noţiunile cunoscute de noi."

După cum se poate uşor remarca, limbajul este confuz, ambiguu, se vorbeşte de o lume aparte, astrală, (sau mai degrabă se presupune), în acelaşi timp fiind vorba de "atmosfera" planetară şi nivelurile eterice" planetare şi interstelare.

Această lipsă de claritate este probabil motivul sau unul dintre mai multe, pentru care ştiinţa "serioasă" a refuzat să-şi plece urechea la astfel de istorisiri.

Sundar Singh (180) utilizează termenii de "lumea spiritelor" sau "cer" şi "lumea materială" ca să diferenţieze cele două lumi. Spicuim din revelaţiile sale câteva pasaje, în încercarea de a găsi elemente definitorii pentru spaţii.

"Am întrebat: "La ce distanţă, una de alta, se află diferitele sfere de existenţă?... Dacă cineva nu poate să meargă să locuiască în alte sfere, i se permite să le viziteze?""

"Atunci un sfânt a spus: "Locul de şedere este stabilit pentru fiecare suflet la acel nivel care corespunde cu dezvoltarea sa spirituală, însă el poate merge pentru o perioadă scurtă de timp, să

viziteze şi alte nivele. Când cele din sferele mai înalte coboară la cele mai joase, li se dă un fel de învelitoare spirituală, pentru ca gloria înfăţişării lor să nu-i tulbure pe locuitorii sferelor mai joase şi mai întunecate. La fel când cineva dintr-o sferă mai joasă merge într-una mai înaltă, el de asemenea primeşte un fel de învelitoare spirituală, pentru a putea suporta lumina şi gloria acelui loc".

"În cer nimeni, niciodată, nu simte distanţa, căci îndată ce cineva are dorinţa să vadă un sfânt din altă sferă, el este transportat acolo la moment sau sfântul acela îndepărtat soseşte imediat acolo".

"În cer nu este nici est, nici vest, nici nord, nici sud, ci pentru fiecare spirit sau înger, Tronul lui Hristos apare ca şi centrul tuturor lucrurilor".

Referirile la spaţiu în textele biblice şi religioase în general, sunt şi mai confuze şi în mod surprinzător şi destul de rare. Ca exemplificare vom face câteva spicuiri după Părintele Mitrofan, care după cum am afirmat, îl considerăm cel mai reprezentativ (130):

"Aşadar, a treia zi, în timp ce trupul este înmormântat, sufletul trebuie să urce la cer: "Şi ţărâna se va întoarce în pământ precum a fost şi duhul se va întoarce la Dumnezeu, la cel ce l-a dat pe el (Eccl. 12,7)."

"Spaţiul nesfârşit ce desparte pământul şi cerurile, spaţiu ce desparte Biserica triumfătoare de Biserica luptătoare, se numeşte -în limbaj comun, ca de altfel şi în Sfintele Scripturi şi în scrierile Sfinţilor Părinţi - aer. Astfel prin cuvântul aer nu înţelegem substanţa eterică ce înconjoară pământul, ci, pur şi simplu, spaţiul. Acest spaţiu este plin de îngeri căzuţi, al căror scop constă în a întoarce pe om de la mântuirea sa, făcând din el instrumentul răutăţii. Ei lucrează asupra activităţii interioare şi exterioare a sufletului nostru, făcându-l să participe la căderea lor".

"... După mărturia maselor alegerii Sfântului Duh, spaţiul aerian serveşte drept locuinţă spiritelor răului şi noi credem în acest adevăr".

"Sfântul Ioan care s-a făcut vrednic de a vedea marile taine Dumnezeieşti în Apocalipsă zice că îngerii căzuţi au fost izgoniţi din locaşul lor ceresc (Apoc. 12, 7-8). Unde au găsit ei refugiu? După cartea lui Iov noi vedem limpede că locuinţa lor este în văzduhuri (aer) şi Apostolul Pavel îi numeşte "duhurile răutăţii răspândite în aer" şi pe căpetenia lor, "domnul puterii văzduhurilor".

"Tot spaţiul dintre pământ şi ceruri este împărţit în 20 de părţi sau tribunale şi sufletul trecând pe acolo, este acuzat de către demoni de păcatele sale. Fiecare vamă, după cum le numesc Sfinţii Părinţi în scrierile lor duhurile rele se numesc vameşi, corespunde unui anumit grup de păcate. Duhurile rele acuză sufletul nu numai de păcatele de care el este vinovat, ci încă şi de acelea pe care nu le-a comis, după mărturisirea Sfântului Ioan Letsvithnik".

"Noi împrumutăm din relatarea Sfintei Teodora descrierea ordinii în care vămile se succed. Pe calea cerului mergând spre răsărit, sufletul întâlneşte întâia vamă."

"După ce sufletul s-a închinat Domnului, el este purtat prin feluritele locaşuri ale sfinţilor pentru a privi frumuseţile raiului. Această vizitare a locuinţelor cereşti durează şase zile, în care sufletul admiră şi slăveşte pe Dumnezeu a toate Creatorul".

"Îngerii şi sufletele nu sunt fiinţe nepersonale sau puteri spirituale, ci persoane efective ("Teologia lui Rudakov"). Sufletul se găseşte pe pământ atât timp cât locuieşte trupul, însă după despărţirea sa trece în lumea îngerilor - sau în lumea spirituală. Omul prin îndoita sa natură, sufletul şi trupul, se găseşte pe limita lumii văzute şi a lumii nevăzute, (subl. ns.) *formând un admirabil amestec de spirit şi materie, de ceresc şi pământesc, de etern şi vremelnic. Omul este legătura Pământului cu Cerul. Adevărata sa menire este de a fi un înger pământesc şi un om ceresc".* (subl. ns.)

"Domnul nostru Iisus Hristos este baza principală şi primordială a unirii, a legăturii, a raportului şi a comunicării lumii pământene cu lumea spirituală. Dumnezeu este unul singur pentru toţi, pentru vii, ca şi pentru morţi. Înaintea Lui toţi sunt vii, după cuvintele lui Hristos (Mt. 22,32). El este Dumnezeul comun al îngerilor şi sufletelor, Creatorul, Regele, Părintele şi Mântuitorul sufletelor ce încă locuiesc pe pământ în trupurile lor, ca şi al acelora care s-au despărţit deja de trup şi care locuiesc în lumea de dincolo de mormânt, în lumea spirituală". (subl. ns.)

Deşi tematica utilizată de Dr. Arthur Ford (69) pare apropiată genului "paranormal", "parapsihologic", limbajul folosit corespunde mai degrabă celui religios. De aceea în cele ce urmează vom spicui câteva din pasajele cele mai semnificative în context.

Cea mai importantă contribuţie relatată de Ford, credem că aparţine lui Myers, filolog de seamă, el însuşi cercetător în timpul vieţii sale prin şedinţe de "comunicări spiritiste", al vieţii de "dincolo". După moartea acestuia s-au urmărit comunicările sale.

"După câte ştiu, cu excepţia filologului Myers, cu o vastă cultură universală, nu mai există nici unul dintre contemporani, care să raporteze de "dincolo" şi care în timpul vieţii lor să fi studiat cărţile morţilor la egipteni, la tibetani şi la popoare orientale şi asiatice. Şi totuşi, toate mediile secolului 20, ne descriu o lume a sufletelor rânduite din totdeauna, deci un domeniu existent oarecum nemodificat de o veşnicie".

"După douăzeci de ani de "prezenţă şi cercetări dincolo", Myers a stabilit existenţa celor şapte stadii principale ale vieţii de după moarte, fiecare stadiu cu sfera sa de intrare - perioadă de dezvoltare şi perioade de pregătire - pentru treapta superioară următoare".

"Treapta întâi însemnează momentul morții. Treapta a doua este starea individului imediat după trecerea dincolo. Myers a denumit această fază, uneori "sfera intermediară", alteori "Hades". Această treaptă este scurtă și se transformă într-o lume mai stabilă și anume în treapta a treia, "sfera iluziei". Urmează treapta a patra, "sfera culorii" sau "Eidos". Sufletele foarte evoluate pot pătrunde în "sfera de flăcări" sau "Helios", treapta a cincea. Apoi treapta a șasea și a șaptea, "sfera luminii" și "eternitatea" sunt de o natură spirituală atât de completă, atât de aproape de sfera creației, încât nu există cuvinte care să le descrie și în consecință, nu sunt pe înțelesul ființelor pământești. Situația s-ar putea compara cu un medic care ar încerca să explice unui sugar, funcționarea glandelor cu secreție internă".

Desigur interesantă este relatarea pe care o prezintă Ford cu privire la apariția lui Yukteswar, rematerializat la 3 zile după moartea sa, în fața discipolului său preferat, Yogananda, conform înțelegerii prealabile dintre ei, din timpul vieții. (Aceasta este continuarea relatării despre materializarea lui Yukteswar din finalul paragrafului 3.1.1.2.3.3.).

"Sri Yukteswar i-a povestit despre lumea de dincolo, a ființelor a căror "Karmă" pământească nu dispare și care nu pot să pătrundă după moartea lor cauzală în concepția sferelor cosmice abstracte superioare. Aceștia există între lumea fizică și cea astrală, de aici și de dincolo, conștienți, când de corpul lor fizic, când de cel astral".

În fine, Ioan Petru Culianu în foarte recenta sa carte apărută la noi, *"Călătorii în lumea de dincolo"* (254), face efortul de a "moderniza" conceptul "lumii de dincolo", încercând în același timp o explicație unificatoare a lumii "de dincolo" care se referă la cea a morților din întreaga literatură a omenirii, a lumii de "dincolo" spiritiste, a stărilor de "în afara corpurilor" ("out of body") (deci a dedublărilor, a călătoriilor "astrale"), a trăirilor după reveniri din morți clinice, denumite NDE ("Near Death Experiences" = "Trăiri în vecinătatea morții"), adică a binecunoscutelor experiențe de gen Dr. Moody - Patrick van Eërsel, a stărilor mistice și în general a tuturor fenomenelor așa zise "exotice", "paranormale", "parapsihologice". Explicația unică pentru toate acestea, după părerea autorului, este existența spațiului cvadridimensional (adică cu 4 dimensiuni) coexistent cu cel tridimensional (adică cu trei dimensiuni), al trăirii noastre obișnuite, conștiente.

În spicuirile care urmează din această extrem de valoroasă lucrare pe care le considerăm cele mai semnificative, sperăm să apară cât se poate de clar această intenție a regretatului Ioan Petru Culianu.

Să începem mai întâi cu spicuirile din concluzii. În mod surprinzător, el arată că indiferent de convingerile cititorilor despre Univers, doar puține persoane mai împărtășesc încă "rudimentara"

ipoteză a unui "suflet separabil" şi că alte modele "mai sofisticate şi inspirate de cibernetică şi de inteligenţa artificială" le substituie pe cele vechi.

Mai arată de asemenea că noi încă facem confuzia între spaţiul nostru mental şi cel din afara noastră şi că spaţiul mental nu este mai puţin interesant decât cel de-al doilea şi că în el pot avea loc tot felul de întâlniri misterioase. Explorarea spaţiului mental se află la început.

(De câte ori avem ocazia, remarcăm că noi nu suntem de acord cu existenţa unor "spaţii imaginare", mentale sau de oricare alt fel - cum pare să sugereze concluzia lui Ioan Petru Culianu. Noi considerăm că singurul fel de spaţiu imaginar, virtual, este cel creat de calculatoare. În natură nu există aşa ceva).

Referindu-se la călătoriile de-a lungul istoriei, din lumea morţilor, Ioan Petru Culianu arată că unele călătorii sunt relatate că au avut loc "cu timpul", altele "în spirit", iar altele - precum aceea a apostolului Pavel la cer, după cum se arată în 2, Corinteni 12,2 - 4, într-un mod necunoscut.

Mai arată că probabil cea mai mare parte a călătoriilor conduc la tărâmul morţilor sau într-o zonă a lui, altele în lumi noi, iar altele dezvăluie lumi noi care se intersectează: unele lumi sunt "în spaţiu", altele sunt "în timp", iar altele, atât "în spaţiu", cât şi "în timp".

Toată edificarea explicaţiei sale, Ioan Petru Culianu o relizează pe baza scrierilor lui Charles Howard Hinton, primul autor care a scris o serie de lucrări despre existenţa spaţiului cu patru dimensiuni.

Însuşindu-şi vederile acestui autor, Ioan Petru Culianu consideră că orice lume n-dimensională este din punct de vedere algebric şi geometric, perfect coerentă. El admite că dacă în nici un colţ al unei camere din spaţiul nostru tridimensional nu putem concepe mai mult de trei linii perpendiculare între ele, o cameră cvadrimensională ar avea, oricât de paradoxal ar părea, nu trei, ci patru linii perpendiculare în fiecare colţ... El mai arată că dimensiunile sunt o proprietate a spaţiului, că spaţiul cvadridimensional sau "hiperspaţiul" are proprietăţi diferite de acelea ale spaţiului tridimensional, şi că relaţia sa cu spaţiul tridimensional este cu totul ciudată.

Pentru ca cititorul să înţeleagă mai bine raporturile care ar putea exista între spaţiul nostru obişnuit şi cel cu patru dimensiuni, autorul a considerat necesar să dea un exemplu simplificat, slujindu-se de raportul constant între spaţiul obişnuit şi unul bidimensional (adică unul plat ca o foaie de hârtie). La spaţiul bidimensional despre care a scris Edwin Abbot în "Flatland", s-a referit după cum vă amintiţi şi Dr. E. Celan în paragraful anterior (27). Ioan Petru Culianu arată că pentru fiinţele omeneşti din spaţiul bidimensional, cele din spaţiul nostru le vor apărea ca nişte zei,

după cum ne apar nouă ființele umane dintr-un spațiu cu patru dimensiuni.

Ca argumentare că forțele cvadridimensionale nu sunt doar "constructe" matematice, fapt care arată el, este astăzi acceptat, el arată că ceea ce percepem drept electricitate în spațiul tridimensional, devine forță gravitațională în dimensiunea a patra şi că în mod analog, ceea ce percepem ca fiind timp, poate fi conceput ca a patra dimensiune a unui amestec de spațiu-timp (aşa cum a făcut Einstein, deşi el a arătat clar că timpul nu este numai o altă dimensiune a spațiului). (Traducătorul cărții arată aici că potrivit viziunii lui A. Einstein asupra lumii spațiu - timp poate fi configurat ca un continuum cvadridimensional solid, temporalitatea fiind pură iluzie. Tot el arată că nu este deloc clar de ce timpul curge numai într-o singură direcție şi că nu este nici un motiv ca cineva să nu se poată mişca înainte şi înapoi pe continuum, în orice punct din spațiu - timp ar dori. Cu alte cuvinte, se pare că multe dintre limitele noastre sunt mai dificil de explicat decât unele dintre libertățile noastre).

(Nu cunoaştem argumentarea pe baza căreia Ioan Petru Culianu susține că electricitatea din spațiul tridimensional devine gravitație în cel cvadridimensional; în ce priveşte întrebările puse în legătură cu timpul şi de ce acesta curge numai într-o singură direcție sperăm că acest lucru va deveni clar după expunerea modelului nostru privind energia - sursă de viață).

Ioan Petru Culianu mai arată că Hinten considera că ființele tridimensionale prezintă o "hipergrosime" în direcția necunoscută a celei de-a patra dimensiuni şi că spațiul nostru mental este multidimensional.

Tot el arată că dimensiunea a patra a fost o ipoteză imaginată în secolul al XIX-lea şi că ea apare ca o explicație simplă, atractivă şi probabil chiar convingătoare din punct de vedere ştiințific, a multor fenomene misterioase, asociate de regulă cu religia sau magia. (Este evident, părerea personală a lui Ioan Petru Culianu).

Autorul susține că ipoteza respectivă nu acreditează în mod necesar posibilitatea existenței teoretice a zeilor, chiar dacă sunt complet invizibili pentru noi, deoarece devine evident faptul că, chiar dacă nu avem organ pentru perceperea celei de-a patra dimensiuni în sine, putem vedea în trei dimensiuni lucruri a căror explicație nu devine clară decât dintr-o perspectivă mai înaltă. Culianu afirmă că unul dintre aceste lucruri este timpul, cu toate că încercarea de a percepe continuumul spațio-temporal, poate fi o experiență fascinantă. La acest punct, traducătorul lucrării prezintă următoarea notă:*"Plecând de la considerațiile lui Minkovski, Albert Einstein a folosit în teoria relativității, sintagma "continuum spațio-temporal", cu scopul de a defini lumea fenomenelor fizice ca fiind un univers cvadridimensional: un univers compus într-un tot indisolubil - din spațiul tridimensional şi timpul unidimensional".*

Ioan Petru Culianu arată în continuare că fizicienii astăzi consideră suficiente 10 sau 11 dimensiuni pentru a explica forțele care operează în universul nostru, dar din punct de vedere matematic numărul dimensiunilor poate fi nelimitat.

Referindu-se la Hinton, el spune că acesta credea cu tărie că dimensiunea a patra era explicația concludentă a misticismului şi ca urmare a acestui fapt, considera doctrinele mistice drept adevărate şi stările şi realizările mistice ca reale.

Ioan Petru Culianu îşi exprimă mirarea că din motive necunoscute, Hinton credea de asemenea într-un suflet separabil (de corp), care poate percepe a patra dimensiune. (Trebuie să ne exprimăm la rândul nostru mirarea, cum de Ioan Petru Culianu nu a crezut într-un suflet separabil, aşa cum a exprimat şi în concluziile cărții, când există numeroase şi puternice dovezi pentru aceasta, după cum am văzut la structura ființei umane). El a considerat talentul de scriitor al lui Hinton discutabil, dar unele idei ale acestuia par a fi anticipat *"una dintre cele mai prezente probleme ale acestui secol: cum se accede în alte lumi"*. Culianu consideră că Hinton ştia ce este "cealaltă lume" (şi anume cea de-a patra dimensiune a spațiului), fără a şti însă în ce direcție trebuie căutată. După cum am mai arătat, el presupunea *"că spațiul nostru mental are o hipergrosime şi astfel este potențial în stare să se deschidă către percepția cvadridimensională"*.

Ioan Petru Culianu consideră că în fapt Hinton trebuie considerat precursorul lui Einstein, aşa cum este aceasta expusă în teoria generală a relativității. Şi de asemenea că el ar fi prefigurat fizica anilor 1980, insistând asupra interpretării electricității ca o forță din a patra dimensiune şi asupra surprinzătoarei idei (respinsă cu aroganță nu numai de toți fizicienii timp de mai multe decenii) conform căreia dimensiunile superioare ale spațiului ar fi conținute în nişte particule minuscule. Astăzi, explicația electromagnetismului ca fiind gravitație în dimensiunea a patra este general acceptată de toate Grand Unified Theories ale universului, de vreme ce majoritatea acestor teorii vorbesc despre particule primordiale în care sunt conținute nu mai puțin de şapte din cele unsprezece dimensiuni ale universului. (Trebuie să arătăm aici, că noi n-am găsit în expunerea modelelor cosmologice, după cum vom vedea în subcapitolul referitor la formarea Universului, nici o referire la afirmațiile lui Culianu privind acceptarea de către fizicienii actuali ai naturii electricității sau (şi) electromagnetismului drept gravitație într-o dimensiune superioară.

Referitor la "veştejirea" sau "încolăcirea" celor 6 sau 7 dimensiuni din cele 10 sau 11 inițiale, după cum se exprimă diferiții autori pe care i-am cercetat, nu am întâlnit şi argumentarea acestui proces şi dovezile necesare după părerea noastră rămânând simple speculații demne de literatura SF).

Autorul mai menționează un ziarist rus, Piotr Demianovici Ouspenski (1878 -1947) care a văzut în a patra dimensiune o nouă religie pentru umanitate. El crede că *"Ouspenski a înțeles aspectul matematic al problemei şi că a încercat să interpreteze viziunile şi trăirile extatice relatate de mistici, ca reprezentări directe ale celei de-a patra dimensiuni, antrenând şi dezvoltând astfel concepția lui Hinton potrivit căreia a patra dimensiune este sursa întregii spiritualități."*

În fine, extrem de interesantă şi de importantă apare relatarea de către Ioan Petru Culianu a cazului concret al lui Robert A. Moore, care se pare că în stare de dedublare, ar fi efectuat călătorii în încă două lumi diferite. Robert A. Moore, un om de afaceri din Virginia, a descoperit în 1958 că se disocia pe sine de corpul său fizic. Cel de-al doilea corp al său putea vizita prieteni aflați la mare distanță şi relata evenimente petrecute acolo. Moore putea să exploreze alte două tărâmuri în afară de cel fizic pe care l-a denumit "Localle" II şi "Localle" III, Localle II putând fi o "lume intermediară" populată de fantome imprevizibile, o lume pe care o vizităm adesea în vis. Pe "Localle" III chiar autorul experimentării o consideră o lume paralelă cu a noastră, un univers similar în oarecare măsură cu cel în care trăim, dar în care există alte tehnologii, mai puțin dezvoltate.

În acest univers există şi un domn Moore, purtând un alt nume, făcând alte lucruri şi implicat în alte întâmplări decât originalul de pe pământ. Ioan Petru Culianu crede că într-o explicație rațională, Moore n-ar fi putut realiza retirea decât în hiperspațiu, astfel încât "cel de-al doilea corp" al său răsucit prin cea de-a patra dimensiune, să devină propria sa imagine în oglindă.

Concluzia pe care o trage Ioan Petru Culianu este că chiar dacă speculațiile lui Moore despre cele 3 lumi pe care le vizita s-ar dovedi în întregime greşite, "călătoriile" însele par a fi autentice, iar relatările sale publicate în 1971, deşi deformate inevitabil de eforturile de a "traduce" în limbaj obişnuit par a fi "demne de încredere" (De unde oare atunci ideea lui despre un suflet inseparabil de corp?)

N-am putea finaliza discuția despre spațiul lumii de "dincolo", fără a menționa pe Martin Sorge (182) care are o teorie originală prin care aceasta este constituită din 5 dimensiuni: 3 ale unui spațiu tridimensional identic cu cel cunoscut, dar cu un timp bidimensional. Iată ce spune el:

"Spațiul lumii paralele este prin urmare tot tridimensional. Deoarece însă nu este umplut cu materie, nu are nevoie de "loc". El nu dă la o parte nici un alt spațiu spre a i se substitui şi poate deci, fără a fi perceput, să se integreze spațiului nostru terestru. Lumea paralelă de "dincolo" nu se află în depărtări încețoşate sau în adâncurile necercetate ale cosmosului, ci ea este întrucâtva parte integrantă a lumii noastre. Este suficient ca o dimensiune temporală

să sporească cu unu, pentru ca toate fenomenele cunoscute până acum sau ipotetice, aparținând unei lumi paralele nevăzute, să devină explicabile! Iar pentru aceasta nu este nevoie de un "supraspațiu" sau de o formație multidimensională, complicat gândită. Natura sau lumea creată, de care în domeniul evoluției umane aparține și lumea de "dincolo" este întotdeauna simplă. Complicația apare frecvent odată cu încercările explicative ale rațiunii umane."

"Ținând seama de cele de mai sus, vom spune că lumea de "dincolo" este o lume materială în care trei dimensiuni ale spațiului se îmbină cu două dimensiuni ale timpului într-un continuum cu cinci dimensiuni. O putem numi, prin urmare, "pentadimensională", expresie pe care, din rațiuni de simplificare, o vom folosi în continuare, în loc de "lume paralelă cu cinci dimensiuni".

3.2.3. Lumi paralele. Universuri paralele. OZN-uri

Trebuie să recunoaştem că termenii de "lumi" şi "universuri" au numeroase probleme semantice. Pentru unii autori ele pot fi sinonime şi având înțelesul de spații şi nimic altceva.Pentru alți autori, "lumi" implică ființe care să locuiască spațiul respectiv, iar "universuri" ar însemna alte spații care să cuprindă corpuri cereşti, planete, stele, etc.

În cele ce urmează analizăm câteva aspecte, care sperăm să aducă unele clarificări.

3.2.3.1. Lumi paralele pe planeta Pământ. OZN-uri

Problema existenței unor lumi paralele (în înțelesul de spații populate cu ființe) nu s-a pus numai în literatura ezoterică, ci şi în cea ştiințifică cu deschidere sinergetică, în special în problemele exotice de tip "parapsihologic", "paranormal", precum şi acelea ale OZN-urilor.

În literatura ezoterică există descrieri ale Agarthei şi Shambalei, care însă ne furnizează aspecte contradictorii, cu privire la aceste lumi subterane pe planeta noastră.

În lucrările lui Mircea Eliade există referiri destul de sumare şi ambigue la aceste 2 lumi subterane, lăsând însă să se înțeleagă că Shambala are un caracter benefic, iar Agartha unul malefic.

Nu ştim dacă referirile la aceste două lumi se bazează numai pe lucrările lui Ouspenski sau mai există şi altele (Blavatski, Lobsang Rampa şi alții).

Recent, există publicate de către Ion Țugui (257, 258), "Confesiunile lui Incapuciato", care fac o descriere destul de amplă a Shambalei. Potrivit acestor descrieri, o populație umană cu o spiritualitate ridicată şi o civilizaţie avansată locuieşte într-un spaţiu

subteran la câteva zeci de kilometri adâncime şi având capitala la Shambala. Ştiinţa lor avansată le permite ca plante de tot felul, să crească datorită unei lumini albe, permanente, de origine necunoscută.

Această populaţie are contacte permanente, fizice şi telepatice cu civilizaţiile superioare din întreg Universul. Unele OZN-uri sunt fabricate aici, altele vin din depărtări extragalactice.

În această lume, violenţa este necunoscută. Media de vârstă a populaţiei este de 350 de ani.

Iată ce spune contele Incapuciato cu referire la lumea Universului:

"Ierarhia Luminii cuprinde toate lumile superioare, atât materiale, cât şi spirituale, atât vizibile, cât şi invizibile, atât pe cele evoluate, cât şi pe cele mai puţin evoluate care există în Univers. Precum pe planeta noastră sunt lumi care coexistă, tot aşa Universul cuprinde lumi structurate şi aşezate pe mai multe nivele. Lumile create de Dumnezeu se împart simplu, în lumi materiale şi lumi spirituale. Ambele tipuri se conduc după principiile Divine."

"Odată cu crearea Universului de materie, Dumnezeu a stabilit legi precise, s-au format galaxii, stele planete. Toate au forme regulate care arată Ordinea prezentă peste tot. Galaxiile care sunt grupări masive de stele şi planete, la rândul lor se adună în grupuri din ce în ce mai mari. Galaxia noastră, "Calea Lactee", are un diametru mai mare decât l-au estimat savanţii, anume 330000 (!?) de ani lumină şi aparţine unui grup de douăsprezece galaxii. Dimensiunile acestui grup ajung la 3,26 miliarde ani lumină. Cele douăsprezece galaxii sunt incluse într-un grup şi mai vast de cincizeci de grupuri, toate formând un sistem de formă plană cu diametrul de 100 miliarde ani lumină. Este mai mult decât Metagalaxia despre care vorbesc oamenii de ştiinţă! Dincolo de acest sistem format din cele cincizeci de grupuri, mai există şi alte grupuri formate din zeci de alte galaxii. Se înţelege că mintea omului nu poate cuprinde cu cunoştinţele actuale, o asemenea vastitate. Şi dacă numai în Calea Lactee există sute şi mii de lumi. ne putem imagina la cât se ridică numărul lumilor din întregul Univers de materie. Toate lumile de materie, deci toate civilizaţiile ce aparţin acestor lumi, sunt conduse de cea mai "bătrână" şi mai evoluată civilizaţie ce se află pe o planetă uriaşă, aceasta constituind punctul central al tuturor lumilor de materie."

"Planeta principală a universului material se subordonează direct planetei principale a universului spiritual, care are dimensiuni şi mai mari! Universul spiritual nu este altceva decât un univers al antimateriei. Opinia după care în contactul materie antimaterie are loc o anihilare totală este eronată. Ambele universuri, material şi spiritual se întrepătrund fără nici un efect distructiv. Cel mai simplu exemplu în acest sens este omul. Spiritul său - antimaterie locuieşte

perfect agreat în corpul material. Viața nu este prezentă numai în universul material, ci şi în cel spiritual - acesta din urmă este infinit şi sublim! Numărul planetelor universului spiritual este de trei ori mai mare decât numărul planetelor materiale."

Vorbind în continuare despre straturile lumii spirituale, contele Incapuciato se găseşte dintr-o dată în ezoterismul mai mult sau mai puțin cunoscut, descriind cele 10 straturi terminând cu "Opalul" care este "locuința lui Dumnezeu".

Iar dacă autorul Ion Țugui şi invitatul său, contele Incapuciato, au lăsat până aici impresia că s-a vorbit despre o lume a Shambalei reală şi materială în subteranele Terrei (la adâncimi de câțiva kilometri), prin exprimări ca cele ce urmează, creează o confuzie totală, nemaiputând fi siguri că ni se descriu "realități virtuale" ca acelea care sunt create cu ajutorul calculatoarelor.

"...Cu pasul şi cu corpul fizic nu se poate pătrunde în Shambala inacesibilă geografic; această țară poate fi totuşi vizitată, grație desăvârşirii tehnicii yoga."

"...Descrierea tărâmului însă, este aproape geografică. Să ne imaginăm o vale străjuită de opt munți înalți, dispuşi asemenea petalelor de lotus. Pe întinsul văii ocrotite cu străşnicie, s-ar afla capitala Shambalei, având în centrul ei palatul regal numit Kalapa. Aici au domnit mai întâi un rege sacerdot, urmând apoi în misiunea sacerdotală alți şase monarhi. Pentru viitor sunt prevăzuți a domni câte un secol alți douăzeci şi cinci de regi sacerdoți, deținători ai tainelor între care scrierile doctrinare cuprinse în "Roata Timpului", un codice ferit de profani.

"Spuneam că accesul în Shambala nu este posibil cu corpul fizic, ci numai prin meditație specială, prin tehnicile yoga, care conduc la penetrarea spațiului mistic. Se mai poate pătrunde şi pe cale onirică sau într-o stare cu totul deosebită de extaz. Admițând aşadar existența Shambalei deconectată de la mitologic şi atribuindu-i o existență reală, o putem numi după fizica ipotetică un hiperspațiu sau aşa cum aminteam la început, un spațiu-timp cvadridimensional. (subl. ns.) *(Aici credem că este o eroare a autorului; credeam că vrea să se refere la spațiu cvadridimensional, în sensul celor discutate mai înainte). Aici dispar materia şi viul, aşa cum le înțelegem noi, văzute în ființe şi obiecte vizibile. Echivalarea europeană a Shambalei este aceea a folclorului mitologic cu înțelesul de "Tărâmul Celălalt" o intuiție care păstrează gama de reprezentări ideale, însă niciodată localizată ca "lume subterană", ci ca "lume paralelă". Evident, există şi alte variante ale aceleiaşi lumi, fapt care ne permite să îndrăznim presupunerea că, dincolo de denumiri şi tradiții spirituale, de mitologii sau basme, "lumea paralelă" există! - aceasta fiind lucrul cel mai important. Evoluția noastră şi destinul planetei oamenilor nu sunt străine acelei lumi".*

Trebuie deci să înțelegem că "hiperspațiul" din teoriile cuantic-relativiste se identifică cu "Tărâmul Celălalt"? Dar acesta din urmă, este sinonim cu "Lumea de dincolo"?

Pentru Cristian Negureanu (139, 140, 259), atât extratereştrii, cât şi lumea subterană a Shambalei reprezintă realități fizice, concrete. Într-un viitor oarecare, când planeta noastră urmează să fie copleşită de mari calamități sau războaie, "intratereştrii", adică populația malefică a Shambalei va racola supraviețuitorii de la suprafața planetei, pentru a-i duce în Adânc cu navele lor.

Supraviețuitorii pozitivi, benefici, neinfluențați de malefic, vor fi salvați de navele extraterestre ale comandoului Ashtar.

Pentru Dr. Raymond Bernard (8) lumea subterană constituie de asemenea o realitate fizică, materială concretă: este lumea Agarthei cu capitala la Shambala (a se nota contrazicerile surselor ezoterice, care n-ar fi primele!) Aici locuieşte supremul Conducător al acestei împărății, cunoscut în Orient ca Regele Lumii. Autorul susține că faimosul artist rus, filozof şi explorator, Nicholas Roerich care a călătorit mult în Orientul îndepărtat a pretins că Lhassa, capitala Tibetului este legată printr-un tunel de Shambala, capitala imperiului subteran, Agartha. OZN-urile sunt realizarea tehnică a acestei împărății subterane. Locuitorii acestei lumi sunt urmaşii supraviețuitorilor continentelor dispărute Lemuria şi Atlantida. Ei au o civilizație extraordinară şi sunt dezvoltați spiritual. (În general descrierile corespund celor făcute de contele Incapuciato).

Dar Dr. Raymond Bernard este susținătorul teoriei potrivit căreia interiorul Pământului este gol şi locuit de o populație de câteva zeci de milioane de locuitori, tot atât de avansați ca şi cei din Agartha cu care au legături foarte strânse, dacă nu cumva au comunicații directe prin tuneluri.

Una din dovezile mai concrete, de sprijin a teoriei sale este mulțimea de tuneluri, existente se pare pe mii de kilometri, atât în Anzi şi Cordilieri, precum şi în Brazilia, în Tibet. În Brazilia mai bine cunoscută în această privință este regiunea munților Roncador din Matto Grosso, unde au dispărut numeroase persoane în mod misterios.

Desigur autorul este şi el susținătorul originii terestre a OZN-urilor, atât din Agartha, precum şi din lumea subterană a interiorului Pământului.

Tot pentru o origine "pământească" a OZN-urilor este şi astrofizicianul specializat în această problemă, Jacques Vallée (199, 260), dar el o vede într-o "altă dimensiune".

El zice:

"Eu cred că fenomenul OZN reprezintă o dovadă a existenței unor alte dimensiuni de dincolo de spațiu-timp. OZN-urile s-ar putea să nu vină din spațiul obişnuit, ci dintr-un "multiunivers" care se află în jurul nostru, a cărui realitate tulburătoare am refuzat cu

încăpăţânare să o luăm în considerare, în ciuda evidenţei pe care o avem în faţa ochilor de mai multe veacuri. O asemenea teorie este necesară pentru a putea explica atât cazurile moderne, cât şi cronicile care vorbesc despre Magonia - răpirile în componenţa psihică".

"Eu cred că în jurul nostru se află un sistem care transcende timpul aşa cum transcende spaţiul. Şi alţi cercetători au ajuns la aceeiaşi concluzie."

Analizând modul în care ştiinţa vede "spaţiul", Jacques Vallée spune:

"În cartea lor "Beyond Einstein", Dr. Michio Taku şi Jennifer Rainer subliniază că şi în fizica obişnuită sunt necesare cinci dimensiuni pentru a explica teoria Big Bangului. În 1919, Albert Einstein care studia consecinţele relativităţii generale a primit o scrisoare de la matematicianul rus Franz Kaluza, ce propunea o teorie a gravitaţiei în cinci dimensiuni. Câteva săptămâni mai târziu, Einstein i-a scris lui Kaluza: "Unitatea formală a teoriei Dumneavoastră este uimitoare". Şi alţi creatori au continuat studiul".

"Unde este a cincea dimensiune? În 1928, matematicianul suedez Oskar Klein a explicat de ce lumea pare a avea doar patru dimensiuni şi nu cinci, sugerând că a cincea dimensiune "s-a încolăcit" într-un cerc atât de mic, încât nu poate fi observat. Klein a mai afirmat că grosimea acestuia ar corespunde constantei lui Planck, care este de o sută de miliarde de ori mai mică decât nucleul unui atom. Totuşi această teorie elegantă a ridicat mai multe probleme decât a rezolvat şi a trebuit să fie abandonată". (Din câte ştim însă din informaţiile mass-media, precum şi din lucrările mai recente, cum este aceea a Dr. Adrian Pătruţ, această idee a "atrofierii", sau "veştejirii" unor spaţii iniţiale din evoluţia Universului este încă în "vogă")

"În 1957, Hugh Everett şi John Wheeler de la Universitatea Princeton, au propus interpretarea mecanicii cuantice conform MWI ("Many Worlds Interpretation"). În lumina acestui concept, universul este văzut ramificându-se constant prin intermediul realităţilor alternative".

"În ultimii ani, au apărut ipoteze ce propun şi mai multe dimensiuni. Cele mai interesante rezultate au fost obţinute de teoria superstringurilor, apărută în anii 1970. Azi, mulţi fizicieni implicaţi în cercetarea superstringurilor cred că universul a evoluat de la un string în zece dimensiuni care era instabil. După cum afirmă Taku şi Trainer "şase dimensiuni s-au încolăcit lăsând intact universul nostru în patru dimensiuni". Peste câteva decenii probabil, această teorie va fi negată, îmbunătăţită, extinsă. Fenomenele paranormale ca OZN-urile, pot oferi material pentru o dezbatere fundamentală".

Termenul de "multiunivers" de mai înainte, utilizat de Jaques Vallée, vrea să înlocuiască cadrul spaţiu-timp, devenit deja

convențional în fizica cuantică-relativistă, conturând o lume care ar putea fi organizată pe o bază de date aleatoare şi nu ca o bibliotecă secvențială (universul în patru dimensiuni din fizica convențională).

Trebuie să recunoaştem că suntem surprinşi de concluziile autorului prin care fenomenele OZN (chiar răpirile de persoane) sunt realități numai pentru martorii sau protagoniştii lor, rezultând după el că nu sunt o realitate obişnuită, pentru toți oamenii obişnuiți. Aceste concluzii apar paradoxale în comparație cu acelea ale ultimei sale lucrări (260) în care arată:

"E culmea ironiei că sperăm să comunicăm cu ființe extraterestre, când nu putem comunica nici între noi; că civili şi militari nu pot fi de acord asupra realității fenomenului; că informațiile nu pot fi împărtăşite doctorilor, cercetătorilor, țărilor.

"Toate informațiile medicale pe care le-am strâns în timpul călătoriei noastre par să sprijine concluzia că OZN-urile pot să concentreze asupra subiecților umani selectați o rază care conține printre altele microunde oscilatorii care acționează asupra sistemului nervos central. O astfel de rază poate să cauzeze amețeală, dureri de cap, paralizie, furnicături, amorțeli, cum ne-au relatat foarte mulți martori. De asemenea ar putea crea efecte comportamentale pe termen lung, modificări în orarul de somn, chiar episoade halucinogene, miraje. Întreaga fenomenologie actuală referitoare la contactele OZN va trebui să fie revizuită".

"...Cineva din Statele Unite deține o colecție de dosare OZN care conțin dovezi ale realității fenomenului".

"Adevărul fundamental: există un motiv simplu în ceea ce priveşte absența interesului savanților asupra fenomenelor OZN. Aşa cum am văzut de-a lungul acestei cărți, nu există lipsă de dovezi (fizice, concrete). *Dimpotrivă, dovezile care au fost obținute de marile puteri sunt perfect valabile şi au implicații atât de devastatoare pentru viitoarele sisteme militare, încât a fost luată hotărârea de a le ține sub cheie şi de a încredința studiul lor echipelor ultraspecializate, cu acces selectat pe compartimente. După părerea mea, activitatea acestor echipe este destinată eşecului aşa cum a fost încă din 1953, în ciuda tututror resurselor de care dispun şi a activităților absurde de dezinformare".*

"Fenomenul OZN nu poate fi compartimentat. Este de natură globală şi atinge fiecare latură a cunoştințelor umane - de la folclor la astrofizică, de la etnologie la microunde, de la particule la parapsihologie".

Desigur suntem de acord că fenomenul OZN este de o largă şi gravă complexitate, cu importante implicații pentru existența planetei noastre, atât benefice cât şi malefice.

Credem şi în posibila existență a unor "intratereştrii" (după expresia lui Cristian Negureanu (265)), după cum suntem convinşi şi de implicarea OZN-urilor într-un alt (sau alte) spațiu (spații).

Avem însă deplina convingere că OZN-urile au şi diferite origini realmente extraterestre. Altfel cum ar putea fi interpretate o serie întreagă de dovezi materiale, fizice, concrete, care să indice în mod indubitabil acest lucru? Ca de exemplu populaţiile Dropa şi Ham, care după cum arată Dan Apostol (211) trăiesc în munţii Baian Kara Ulla din Tibet şi au caracteristici somatice, genetice şi rasiale unice pe glob; descoperirea în grotele învecinate de schelete umane cu înălţimi sub un metru, cu capul mare (2500 cm^3), de fresce pe pereţi reprezentînd o escadrilă de mici nave aeriene apropiindu-se în zbor oblic de munţii tereştri şi 716 discuri electromagnetice conţinând 40% cobalt şi 4% aluminiu, ca de pick-up. Acestea din urmă puse la o sursă de curent electric de 540 de volţi, intrau imediat într-o vibraţie puternică şi ritmică.

Traducerea textului de pe feţele acestor discuri de către prof. Tsum Um Nui după o muncă de 20 de ani cu 4 colaboratori lingvişti şi o echipă de fizicieni, aprobată de Academia de preistorie din Beijing, publicată sub titlul *"Inscripţii spiraloide relatând sosirea de nave spaţiale care după textul gravat pe discuri ar fi avut loc acum 12000 de ani"*, arată că strămoşii actualelor triburi Dropa şi Ham erau reprezentanţii unei civilizaţii extraterestre, care au fost obligaţi să rămână pe Terra în urma avariei navelor lor cosmice la aterizare în zona montană.

La aceste indubitabile dovezi, mai pot fi aduse descrierile fiinţelor umane cu 4 degete şi piele albăstruie (cianotică?) de genul Orejonei, care au trăit cândva pe înălţimile Anzilor (necesitând probabil un aer mai rarefiat). După cum arată Victor Kernbach (218), 80 de astfel de reprezentări se găsesc în Venezuela, la nord de Orinoco, sub formă de picturi murale, iar Fl. Gheorghiţă (76) ne prezintă imaginea unui umanoid cu 4 degete în desenele rupestre din defileul Tamgaly din Turcmenia, precum şi imaginea chipului de om de pe Marte din bazinul Cydonia, fotografiată de sondele spaţiale Mariner 9 şi Viking. Tot de pe Marte se adaugă imaginile piramidelor, care de asemenea au devenit mai bine cunoscute prin mass-media. Ultimul capitol al acestei lucrări, Fl. Gheorghiţă îl dedică "comandoului Ashtar" despre care a scris şi Cristian Negureanu, după cum am avut ocazia să arătăm.

3.2.3.2. Universuri paralele după prof. J. Hasted

Despre teoria prof. Hasted am mai relatat în legătură cu fenomenele de dematerializare-rematerializare a materiei, a fenomenelor de tip "gellerian", arătând că acestea se datorează "suprafeţei de acţiune" şi "efectului Tunnel".

Referindu-se la spaţiu prof. Hasted arată că este partizanul teoriei universurilor paralele după modelul Everett, Graham şi Wheeler.

"După cum spune această teorie, există în spațiul nostru o infinitate de universuri paralele. Ele nu comunică între ele pentru rațiuni zise de ortogonalitate într-un spațiu hilbertian. Aceste universuri sunt modele matematice, descripții ale realului. Realitatea ia aici diferite valori după sistemele dimensionale. Aceste diferențe, în realitate se regăsesc la nivelul principiului de incertitudine al mecanicii cuantice. Este un model foarte important pentru elucidarea fenomenelor Psi. Căci în această infinitate de universuri există o diversitate infinită,, deci neapărat şi "monştri", apariții OZN, psihokinezia metalelor, etc. Căci chiar dacă noi nu vedem aceste universuri, noi trăim în unele dintre ele (subl. ns.).*Căci spiritul ca şi "suprafața sa de acțiune" transcende spațiul. Deci în alte universuri există alți Hasted, dotați şi ei de asemenea cu un spirit. Dacă eu contactez unul dintre aceşti Hasted într-un univers unde metalul se torsionează psihic, metalul propriului meu univers se va torsiona de asemenea. Pentru acest contact, trebuie să fi "Psi" (adică suprasenzitiv sau suprasensibil) ca Geller, care vede un Geller în universul unde metalul pliază. El vede la fel "versiunile noastre opuse" ("inversele" noastre) în alt univers. Fiind "Psi" se pune în contact cu aceşti alți noi înşine şi noi vedem metalul torsionându-se. Înregistrările şi măsurătorile aparatelor noastre confirmă că metalul s-a torsionat, deci că a existat o comunicare între cele două universuri. Contactul a putut să se facă grație "suprafețelor de acțiune" legate de locul unde am văzut metalul îndoindu-se".*

"Wigner, consideră că efectiv spiritul poate influența o tranziție cuantică. Noi nu suntem departe de a demonstra că efectul psihokinetic este o trecere de atomi dint-o parte în alta prin efectul Tunnel. Energia venind de la subiect poate fi foarte slabă, dar atunci posibilitatea este de asemenea foarte mică. Şansa care permite atomului (sau la sisteme fizice mai importante) de a realiza această tranziție cuantică imposibilă pe față, este spiritul".

"O infinitate de "noi înşine" sunt deja morți într-o infinitate de universuri. O infinitate de alți "noi înşine" continuă să trăiască într-o infinitate de alte universuri".

3.2.3.3. Universul multidimensional al prof. W. Tiller

Despre modelul şi conceptul ştiințific al prof. W. Tiller am mai relatat în câteva rânduri, în principal în paragraful despre structura trinitară a ființei umane (2.2.4.).

Iată două ultime referiri care privesc spațiul. Mai întâi un pasaj din conferința sa de medicină holistică (196):

"Noi în mod real suntem ființe multidimensionale trăind într-un univers multidimensional la acest punct pe care noi îl numim timp, indiferent ce ar fi acesta. Noi suntem o mică părticică integrantă în

câteva din aceste niveluri, în care noi mai avem mult de parcurs. Se pare că din aceste aspecte putem trage mai multe concluzii: Una este aceea că există energii noi de care nu ne-am ocupat niciodată până acum în fizică; a doua este că avem în organismele noastre capacități senzitive pentru percepția acestor energii; a treia, că la un oarecare nivel al universului, noi suntem toți legați, cauza acestui fel de modelare a structurii; a patra concluzie, că timpul, spațiul și materia sunt mutabile. Noi putem percepe evenimente ieşite din localizarea noastră fixă în spațiu: aceasta este televederea (telepatia). Noi putem percepe în afara localizării fixe în timp: aceasta este precunoaşterea (clarviziunea). Unii oameni pot materializa şi dematerializa obiecte. Dacă cineva o poate face, eventual toți o pot face. A cincea concluzie: se pare că ceea ce noi gândim că este realitatea, nu este ceea ce percepem cu ajutorul a celor 5 simțuri. Noi percepem o realitate relativă, care nu este absolută, aceasta fiind dincolo de percepție. A şasea concluzie: se pare că în acest moment al timpului există în curs o altă rețea senzitivă la o extraordinară viteză, deoarece fenomene, evenimente care au fost excepționale în evoluția noastră anterioară au loc în prezent, de zeci de mii de ori pe zi."

Completăm de asemenea observațiile fizicianului Ioan Mamulaş (249) privindu-l de asemenea pe prof. W. Tiller, probabil unele dintre cele mai pertinente:

"Tiller avansează ipoteza că există şapte niveluri diferite ale substanței, având configurații proprii. Acestea se supun unor legi complet diferite au caracteristici radiative (de emisie şi absorbție) unice şi operează în cadre spațio-temporale proprii, distincte. Cele şapte nivele ale substanței ar fi, de la cel mai grosier până la cel mai subtil, următoarele:

1.Nivelul fizic cu care suntem obişnuiți (caracterizat prin dezordine şi efecte electrice);

2.Nivelul eteric, analog cu ceea ce alții au denumit corpul bioplasmatic, energetic sau prefizic; este caracterizat prin organizare şi efecte de tip magnetic;

3.Nivelul astral;

4, 5, şi 6 - trei nivele mentale;instinctiv, intelectual şi spiritual

7.Spiritul

În viziunea lui Tiller cele şapte nivele se interpenetrează în natură şi pot interacționa între ele. În general, interacțiunile nu sunt prea intense, dar nivelele respective pot fi aduse mental în contact fiecare cu fiecare. Astfel, prin intermediul forțelor mentale se poate crea o structură care acționează ca un câmp de forță ce se aplică nivelului eteric. La rândul lui, nivelul eteric are propriul său câmp de radiații, care este un câmp organizator al materiei de la nivelul fizic. Forțele eterice determină deci "închegarea" (organizarea şi configurația) atomo-moleculară. Tiller vede aici un fel de "efect al

roţii dinţate": o acţiune începută la un nivel mental, lucrează mai departe până la a produce un efect la nivel fizic (aşa cum se întâmplă în fenomenele psihokinetice) şi viceversa".

Prin cele exprimate în finalul textului de mai sus, este clar că prof. W. Tiller se referă la matricea energetică-informaţională, pe care noi am tratat-o destul de extins în secţiunea 2.2.5.

Având în vedere importanţa textului acestui autor în conferinţa sa de medicină holistică, din care am relatat mai sus, redăm încă un paragraf ce ne oferă detalii necesare privind modul de lucru al modelului său (care, după cum am mai menţionat a fost redat integral în paragraful 2.2.4.)

"O cale de a vedea acest aspect simulator este de a gândi la partea eternă a fiinţei, spiritul, cu mecanismele sale, care sunt cele trei niveluri ale minţii - instinctiv, intelectual şi spiritual. Ne imaginăm spiritul investit el însuşi într-un vehicul, pe care noi îl numim corp, alcătuit din materie pozitivă şi materie negativă a cadrului spaţiu - timp. El se conectează vehiculului prin circuite energetice ale unui domeniu tranziţional pe care noi îl considerăm substanţa astrală asemenea corpului emoţional, care este parte din noi înşine".

"În locul utilizării de "corp" şi "suflet" aşa cum ne-am supraobişnuit cu aceşti termeni de multă vreme, eu aş dori mai degrabă să-i denumesc "fiinţă" şi "simulator", deoarece vă dă o imagine mai clară, că acesta este chiar un vehicul pe care îl conduceţi".

"În fapt, la nivelul stimulator dumneavoastră răspundeţi de faptele ce vă intervin în viaţă. Gândirile şi atitudinile dumneavoastră crează modele mentale la nivelul minţii universului, şi deoarece acest simulator este cuprins în acel cadru al modelelor mentale, au influenţă şi controlează evenimentele sub formă de unde în simulatorul fenomenologic, aducându-vă noi situaţii la care dumneavoastră trebuie să răspundeţi. Privind în acest mod, dumneavoastră începeţi să vedeţi că acesta este un vehicul prin care noi creem propriul nostru viitor în acest univers relativ, individual sau colectiv."

"Pentru a înţelege mai bine, imaginaţi-vă un gând care are loc la nivelul minţii universului. Când el influenţează simulatorul, el produce un set de unde care se mişcă cu o viteză de zece miliarde de ori viteza luminii în cadrul spaţiului - timp negativ şi intră în coincidenţă sau în coerenţă la câtva timp după iniţierea evenimentului. Acolo unde ies din coerenţă şi influenţează spaţiu - timp pozitiv şi deoarece undele se deplasează mult mai încet, ele intră în materializare ceva mai târziu. Dacă aţi fi mers în spaţiul-timp negativ al creierului dumneavoastră şi aţi fi făcut observaţii la acest nivel, dumneavoastră aţi fi văzut la timpul doi - unu, manifestarea evenimentului. Dacă dumneavoastră atunci aţi fi luat acea informaţie şi aţi fi păstrat-o în nivelul conştient al creierului, aţi fi avut

aşteptat până ce timpul doi-doi, minus doi - unu dinainte ca dumneavoastră să fi văzut acel eveniment sau ceva foarte apropiat de el, să se materializeze în mediul dumneavoastră local. Aţi fi avut atunci o precunoaştere conştientă (o clarviziune) a fenomenului."

"Aceasta vrea să spună că spaţiul este trecut, prezent şi viitor. Ele coexistă. Părţi fenomenologice ale lor există la diferite niveluri ale acestei imense maşini proiective pe care o avem în noi."

Vom reveni cu un alt pasaj important în subcapitolul următor (3.3.) care se referă la timp. Acolo vom găsi explicaţia unor viteze supraluminice, care merg până la 10^{60} ori viteza luminii.

3.2.3.4. Alte teorii şi ipoteze privitoare la spaţiu.

Prin anii '80 sau poate chiar mai înainte, prof. Richard Gott de la Universitatea Princeton a elaborat o teorie potrivit căreia Universul posedă 3 lumi paralele care nu au nimic comun unele cu altele: lumea fizică tridimensională aşa cum o cunoaştem, o antilume, formată din antimateria în care timpul se scurge invers şi unde totul se produce cam invers, şi între ele, o lume care le separă, în cadrul căreia domnesc cu totul alte legi fizice, însuşi timpul fiind lipsit de semnificaţie. Acest nou domeniu spaţial-atemporal a fost denumit "universul tahionilor" întrucât acolo fenomenele radiante se bazează pe alte cuante de energie şi anume pe "tahioni" care şi-au primit numele de la proprietatea lor formidabilă de a se deplasa cu viteze mai mari decât viteza limită (pentru orizontul nostru) a luminii. (Denumirea de tahioni a fost dată de fizicianul american Gerard Feinberg de la Universitatea Columbia care a demonstrat matematic posibilitatea existenţei în Univers a unei multitudini de radiaţii ale căror cuante de energie s-ar deplasa cu viteze mai mari decât viteza luminii. Tahis în greceşte înseamnă repede.)

Fl. Gheorghiţă (74) citându-l pe Gott arată:

"Dintre consecinţele deduse matematic pentru acest spaţiu, ar rezulta printre altele şi faptul că noţiunile de "distanţă", de "timp" sau cele de cauză şi efect nu ar mai fi aplicabile. Pentru a ne apropia mai mult de abstractul deducţiei fizico-matematice respective, iată o exemplificare: dacă un observator din oricare univers temporal (cel al materiei sau cel al antimateriei există în spaţiul propriu la desfăşurarea a două evenimente diferite, persoana respectivă are senzaţia scurgerii unui anumit interval de timp pentru fiecare fapt în parte, cât şi între cele două evenimente; în schimb dacă un observator din universul vitezelor supra-luminice urmăreşte în spaţiul său două desfăşurări diferite, acesta va avea impresia că evenimentele respective se produc simultan, fiind separate de o deplasare instantanee în spaţiu".

"Limitele - bariere ce separă cele trei universuri apar în reprezentarea fizico-materială sub forma unor zone de-a lungul

cărora toate fenomenele trebuie să se producă cu viteza luminii în vid; acestea ar fi de fapt nişte regiuni singulare, în care nimeni nu poate şti ce se va întâmpla mai ales prin faptul că deducţia teoretică indică o imposibilitate de depăşire a barierelor respective."

Modelul lui Gott de mai sus a devenit atacabil când s-a constatat că din masa pe care ar trebui să o aibă Universul, lipseşte 90%, precum şi prin relativa lipsă de antimaterie.

Ulterior, prof. Alan Guth de la Institutul de Tehnologie din Massachusetts explică faptul că lipsa masei în proporţie atât de mare se explică prin anihilarea reciprocă a materiei şi a antimateriei în fazele timpurii ale expansiunii Universului.

Prezenţa antiparticulelor în structura cea mai intimă a materiei a fost considerată de asemenea o posibilă explicaţie a unei bune părţi din antimaterie. La acesta s-a adăugat presupunerea existenţei unor cantităţi importante de antimaterie în "black-holes" ("găurile negre").

Spaţiul nu este considerat însă la unison, un element care prin dimensiunile sale, determină lumi sau universuri (paralele sau intricate) reale, ci este văzut şi ca stare modificată a conştiinţei, căpătând prin urmare semnificaţii de "iluzie", de "imaginar" ("fals"). Faptul este de mirare, din moment ce, după cum am văzut, Krohalev a demonstrat prin fotografiere că şi spaţiul "halucinator" este real (!)

De-a dreptul stranie apare utilizarea termenului de "dimensiuni" sub forma de "coordonate" cum sunt voinţa, intelectul, intuiţia şi dragostea, care determină, după cum arată Ignatenko (278) existenţa spaţiilor cu patru, cinci, şase şi şapte dimensiuni.

Iată după acest autor cum se prezintă structura "spaţială" a Universului (text preluat şi de Victor Duţă (242)):

"Universul nostru este străbătut de cea mai subtilă substanţă, despre care se aminteşte în multe filozofii cosmogonice ale antichităţii - Absolutul, care are un număr infinit de dimensiuni. Trecutul, prezentul, viitorul sunt unite în Absolut. În afară de Universul nostru, în Absolut există şi alte universuri, dar cunoaşterea lor este încă greu accesibilă chiar şi pentru civilizaţii mai avansate de pe alte planete".

"Universul nostru uneşte treisprezece lumi, şapte lumi principale, cinci intermediare şi o lume opusă, lumea forţelor "întunecate". O clasificare interesantă a acestor lumi este propusă de către sistemul AUM, care a cercetat legile armoniei şi frumuseţii în Univers."

"Prima lume, având un spaţiu tridimensional, este lumea noastră şi este bine cunoscută. În ea materia şi energia corespund oscilaţiilor de culoare roşie şi sunt în armonie cu vibraţiile sunetului "do" din prima octavă".

"A doua lume cea eterică, nu are ființe vii. Energia corespunde oscilațiilor undelor portocalii și notei "re". Energia acestei lumi este consumată pentru mișcarea ființelor vii pe pământ".

"A treia lume este cea astrală. Materia ei este câmpul gravitațional al Lunii. Energia și materia corespund oscilațiilor undelor de culoare galbenă și notei "mi"."

"A patra lume este cea mentală, iar spațiul ei este cvadridimensional. Materia este câmpul gravitațional al planetelor sistemului solar. Energia și materia corespund oscilațiilor undelor de culoare verde și notei "fa"."

"A cincea lume este lumea karmică, având spațiul pentadimensional. Materia este câmpul gravitațional al Soarelui. Materia și energia corespund oscilațiilor undelor de culoare bleu și notei "sol"."

"A șasea lume este lumea intuitivă și are spațiul hexadimensional. Materia este câmpul gravitațional al galaxiei noastre și corespunde oscilațiilor undelor de culoare albastră și notei "la"."

"A șaptea lume este Nirvana, lumea iubirii și are spațiul septidimensional. Materia este câmpul gravitațional al Universului și corespunde culorii violet și notei "si"."

"Reflectarea în oglindă a Nirvanei este reversul acesteia, lumea urii, care duce la distrugerea totală a materiei și energiei. Materia și energia acestei lumi corespund undelor de culoare "maron", iar nota muzicală lipsește." Lumea maron este răspândită peste tot în Univers, dar planeta sa de bază este Terra".

"Această ultimă lume apare în religia hindusă sub numele de"lumea lui Shiva", iar în religia creștină ca "lume a lui Lucifer"."

Concluziile noastre privitoare la spațiu le vom expune într-un paragraf separat, după prezentarea modelului nostru privind energia - sursă de viață, care constituie tema principală a lucrării de față.

3.2.3.5. Referiri la spațiu în textele 'Evangheliei Păcii"

Conform obișnuinței pe care ne-am format-o, de a prezenta toate elementele necesare unei sinteze exhaustive în toate aspectele fundamentale, în vederea conturării cât mai exacte și mai clare a cadrului de existență a ființei umane într-o viziune sinergetică, holistică, expunem mai jos referiri despre spațiu în "Evanghelia Păcii a Domnului Iisus Hristos de discipolul Ioan" (233), despre care am mai vorbit în repetate rânduri în această lucrare.

-*"Adevăr zic vouă, există șapte căi spre Paradis și fiecare trebuie parcursă de către corp, inimă și spirit, într-o comuniune unică".*

-"Binecuvântat fie copilul luminii care construieşte pe pământ Împărăția Cerurilor, căci el va sălăşlui în cele două lumi".

-"Inima ta să nu se tulbure, tu să ai credință. Să ştii că sunt mai multe sălaşuri în casa Tatălui nostru Ceresc".

-"Tatăl fie lăudat
De ceruri, în ceruri
Şi dincolo de aceasta, de Oceanul Cosmic"...

-"Să respectăm pe toți îngerii
Eroi, buni şi generoşi,
Îngeri rezultați din corpul Maicii Pământeşti
Şi aceia ai împărățiilor invizibile,
Aceia ai spațiilor infinite ale Tatălui Ceresc,
Magnifici şi strălucitori de lumină".

-"Să respectăm pe îngerii lumii invizibile
Să respectăm pe îngerii lumii materiei

-"Există numeroase sălaşuri în Împărăşia Tatălui Ceresc şi numeroase sunt lucrurile ascunse care nu vă este dat încă să le cunoaşteți".

3.2.3.6. "Experimentul Philadelphia"

După cum am promis în paragraful 3.1.1.2.3.3. aici vom descrie faimosul *"Experiment Philadelphia"*. Citām după Fl. Gheorghiță (74):

"Sub acțiunea unor puternice câmpuri magnetice concentrate într-un volum aproape sferic cu un diametru de peste două sute de metri, produse de generatori pulsatori şi continui - montați pe câteva vapoare apropiate - distrugătorul - escortor USS Eldridge De 173 (cu un deplasament de 1240 tone) staționat într-un doc al portului Philadelphia, ar fi dispărut subit din văzul celor aflați de față; cam în aceleaşi momente, acesta ar fi reapărut la fel de subit în docul portului Norfolk - situat la o distanță de peste 400 kilometri - pentru a reveni apoi la fel de subit în docul din care dispăruse. Dar dacă, prin producerea acestor fenomene fizice uimitoare, vaporul a avut de suportat doar o intensă magnetizare care a fost eliminată ulterior printr-o demagnetizare corespunzătoare, echipajul - ce a devenit de asemenea invizibil (!) - ar fi avut de suferit însă urmări cu mult mai grave; din această cauză, la scurt timp, s-ar fi dispus sistarea experimentului, sigilarea întregului dosar şi amânarea experiențelor pentru o etapă ulterioară, şi anume atunci când progresul cunoaşterii ştiințifice avea să permită evitarea periclității oamenilor. Astfel, cei rămaşi în interiorul sferoidului intens magnetizat ar fi mărturisit, după revenire din "fantastica lor călătorie", că au avut senzația de a fi cuprinşi de un fel de "îngheț", nemaiputându-se mişca normal, pierzând puterea de a mai vorbi şi de a percepe mediul înconjurător în mod real. Mai mult, după revenirea la activități

curente, s-a relatat faptul că membrii echipajului şi-ar fi pierdut cu toții noțiunea de trecere a timpului. În plus, s-a afirmat că unii dintre marinarii respectivi începeau, în plină zi, să dispară treptat în aer şi dacă nu interveneau imediat camarazii, prin punerea mâinilor pe trupurile lor, aceştia deveneau invizibili. După cum s-a relatat la timpul respectiv, vă închipuiți mirarea şi apoi disperarea soției şi a copiilor unui membru al echipajului când acesta a plecat de acasă trecând direct prin zid, pentru a dispare apoi pentru totdeauna... De altfel, la scurt timp după efectuarea experimentului - când în oraş nu se aflase încă nimic despre experiențele efectuate în docul militar - un ziar din Philadelphia a relatat în mod captivant spaima ce a cuprins pe consumatorii şi ospătarii din localul "Gin Mill", în care unii dintre marinari dispăreau în aer şi reapăreau apoi pentru intervale scurte"...

"...Această presupusă proiectare temporală a unor obiecte materiale şi a unor ființe umane într-o altă dimensiune fizică prin "Experimentul Philadelphia" pare să susțină ipoteza coexistenței reale în cadrul spațiului cunoscut a diferitelor forme de autoorganizare şi de manifestare legică a materiei şi energiei, specifice celor două universuri! Dar dincolo de această tulburătoare constatare, oamenii acestui secol XX, atât de revoluționar, se pot mândri cu încă o realizare uimitoare: printr-o folosire originală a deducțiilor teoretice privind "energia" ca factor fundamental de unificare a tuturor manifestărilor materiei în marele Spațiu Universal, societatea terestră a făcut prima încercare de traversare a "teribilei bariere" ce separă universurile paralele!"

Continuarea relatării experimentului o vom face în cadrul paragrafului 4.13.6.2. pe care îl considerăm a constitui o dovadă a implicării energiei - sursă de viață în acest experiment.

3.3. TIMPUL

În fizica newtoniană timpul apare ca un factor omogen care determină duratele evenimentelor, dând vârsta obiectelor şi fiinţelor. El apare ca ceva abstract pentru trecut şi viitor, fiind mai concret doar pentru prezent, clipa de faţă.

El determină (sau exprimă) atât non-existenţa sau momentul iniţial (timpul 0 (zero), cât şi eternitatea (timpul ĕ (infinit)).

În fizica relativistă, deja el apare ca ceva mult mai "misterios". El nici măcar nu mai este independent, el apare în uniune indisolubilă cu spaţiul, creând "spaţio-temporalităţi" care determină relativitatea fenomenologică. De aici îşi trage numele această fizică.

Modul cum timpul exprimă viteza prin raportarea spaţiului la el, în fizica newtoniană apărea mult mai clar (şi mai concret) decât în fizica relativistă unde, bineînţeles şi viteza capătă acel caracter de relativitate.

Referindu-se la viteză, calculele lui Einstein au arătat că aceasta este limitată la viteza luminii, adică, după cum probabil bine se ştie de aproximativ 300000 km/secundă. De la această viteză în sus, masa obiectului în mişcare ar avea tendinţe să devină infinită. Este motivul pentru care o astfel de viteză este o barieră pentru orice corp în mişcare. Pe această bază şi-a eşafodat Einstein întreaga sa teorie a relativităţii generale exprimată prin formula $E = mc^2$ (adică energia este egală cu produsul dintre masa - greutatea - corpului în mişcare şi viteza luminii la pătrat).

Iată însă că prof. W. Tiller, în modelul său la care ne-am mai referit (şi la care ne vom mai referi încă o dată) arată că în structura trinitară a acestuia, în afară de cadrul fizic predominant electric şi cu viteze subluminice, există un cadru predominant magnetic cu polaritate negativă şi cu masă negativă, fapt ce îi permite viteze supraluminice şi chiar mult supraluminice, am putea spune "instantaneice" în întregul Univers cunoscut. Iată ce zice el referitor la acest aspect:

Unul dintre obiectele fizicii dintre cele mai discutate astăzi, sunt conurile de lumină. Acestea sunt grafice în care se diagrafiază timpul pe verticală, iar spaţiul. cu un vector la dreapta. Există o imagine sub formă de clepsidră, în care concură toate evenimentele din Univers. Sub linia mediană, în conul interior este trecutul, în conul interior de deasupra este viitorul şi de-a lungul suprafeţei conului sunt evenimentele care merg cu viteza luminii, iar punctul de intersecţie este "acum". Acesta este ceea ce consideră fizica convenţională: nu mai există nimic în afara conurilor de lumină".

"Ei bine, fizicienii vor avea o surpriză! Dacă priviţi la nivelul următor al simulatorului, partea eterică, observaţi că există un alt

con de lumină, dar mult mai dezvoltat, deoarece viteza maximă este de zece miliarde de ori viteza luminii. Dacă dumneavoastră luaţi toate cele 7 diferite niveluri despre care am mai vorbit mai înainte şi le repartizaţi matematic faţă de axă, punând unele funcţii de timp la aceleaşi funcţii ale spaţiului, dumneavoastră veţi obţine acelaşi lucru. Toate fenomenele fizice au loc în partea centrală a conului de lumină, iar fenomenele eterice au loc între acestea şi cea următoare, mergând cu o viteză de zece miliarde de ori mai mare, iar cele astrale de încă zece miliarde de ori mai repede şi dacă coborâţi pe axă, vedeţi că vitezele undelor evenimentelor merg de la 10^{40} ori viteza luminii, la 10^{60} ori viteza luminii şi aşa mai departe... foarte repede. Pe măsură ce vă apropiaţi de axă, dumneavoastră sunteţi capabili să mergeţi oriunde, în nici un timp; vă găsiţi în prezent oriunde. Astfel toate fenomenele pe care noi le-am vedea într-o experienţă, noi vom fi în interiorul acestor structuri în con".

"Noi suntem încă încuiaţi în acest univers relativ, pe care noi eventual vom putea fi în stare să-l modificăm cu minţile noastre. Dacă ne-ar place l-am putea schimba într-un alt univers relativ. Sunt miliarde şi miliarde din acestea posibile. Este mult mai bine de a evolua dincolo de ele şi a le utiliza pentru experienţă, astfel încât să ne putem mări percepţia pe măsură ce ne continuăm drumul întoarcerii acasă. Aceasta este mi se pare direcţia tendinţei noastre evolutive".

3.3.1. Timpul fizic

Toate referirile la timp de până acum din acest subcapitol privesc

timpul "fizic", adică acela care implică relaţia numai cu obiecte neînsufleţite. Excepţie fac bine înţeles, acele timpuri implicate în vitezele supraluminice care se referă la spaţiile astral şi mental, din imaginile evocate mai înainte de către W.Tiller.

O mare surpriză în cercetarea timpului a făcut însă genialul astrofizician N.A. Kozârev care prin eforturi experimentale de ani de zile identifică timpul cu o energie concretă care se manifestă prin unde elicoidale (adică spirală cu aceeaşi deschidere a pasului) în sens cextrogir (adică spre dreapta).

Deoarece aceste experienţe ale lui Kozârev au constituit factorul care a deschis drumul sintezei noastre privind elaborarea modelului energiei - sursă de viaţă, ele vor fi expuse şi analizate în detaliu în capitolul următor privind istoricul descoperirii factorilor care au dus la realizarea acestuia.

Aici ne vom rezuma prin urmare la menţiunea pe care deja am făcut-o şi anume că departe de a avea un caracter abstract, aşa

cum gândeşte oricine reflectând la timp ca durată, acesta are un caracter concret de energie care se manifestă sub formă de elicoidale cu rotaţie spre dreapta (dextrogiră).

În fine, o ultimă referire la timpul fizic. Pentru Martin Sorge (185) există un singur timp, care însă nu este liniar, adică unidirecţional, ci bidimensional, scurgându-se bineînţeles, într-un plan. Prin acest bidimensional el vrea să explice toate fenomenele exotice, "paranormale", "parapsihologice", precum şi reîncarnarea, văzută dintr-o altă perspectivă.

3.3.2. Timpul biologic

O primă constatare după cercetarea unei literaturi destul de vaste, este volumul surprinzător de mic al lucrărilor care să se fi referit la această tematică.

În mod concret, cam tot ce am găsit în această direcţie se reduce la lucrarea lui Lecompte du Noüy (142) (unul dintre discipolii marelui medic chirurg ce a fost Alexis Carrel), câteva referiri în lucrările acad. E. Macovshi, prcum şi lucrarea prof. S. Comoroşan, referitoare bineînţeles, la "efectul Comoroşan".

Referirile sunt însă prea vagi pentru a identifica în mod clar "un timp biologic", un fel de "antitimp" faţă de cel fizic.

"Efectul Comorşan" ar indica faptul că există un "timp biologic" care este însă discontinuu, adică manifestându-se în cuante de câte 5 secunde (care s-ar putea denumi "biospin"). Cuantele de timp ar fi expresia unor "particule" de timp biologic, denumite "crononi".

Asupra acestor aspecte vom mai reveni după expunerea experienţelor lui Kozârev la care ne-am referit mai sus şi după prezentarea modelului nostru privitor la energia - sursă de viaţă .

3.4. NAŞTEREA UNIVERSULUI

Naşterea sau geneza sau formarea Universului, sau după termeni mai preţioşi “Cosmogeneza”, Scenariul Universului Cosmologic, etc., reprezintă partea cea mai ambiţioasă a cunoaşterii umane, “vârful” ştiinţei omeneşti.

Această cunoaştere ar trebui să fie expresia cea mai plenară a sinergeticii, holisticii, care să fie manifestarea cea mai înaltă a unei reale Ştiinţe Spirituale, a Ştiinţei mistice a mileniului al treilea, realizată prin reunificarea Ştiinţei cu Religia, după despovărarea lor de reducţionismele specifice: cartezian şi cel dogmatic.

În loc de această reunificare din păcate, prăpastia dintre cele două baze ale cunoaşterii umane se adânceşte continuu în dauna intereselor spirituale şi materiale ale întregii societăţii omeneşti.

Desigur, dezbaterea unei astfel de probleme fundamentale, ar necesita volume întregi, cicluri de volume.

În prezent există pericolul grav, al deturnării atenţiei omenirii de la problemele sale spirituale de către mass-media mondială, spre o realitate virtuală creată de calculatoare (singura într-adevăr imaginară, falsă), jalonată de imaginaţia SF, devenită din ce în ce mai absurdă, dacă nu patologică.

Reuşita misiunii Apollo din anii ’68 - ’70 culminând cu asenelizarea omului de pe planeta Terra, sondele spaţiale, promisiunea viitorului voiaj cosmic pe planeta Marte, toate acestea extrapolate pe fundalul unor imagini SF devenite familiare, au creat omului obişnuit al marilor mase ale populaţiilor Pământului, falsa imagine că ştiinţa actuală este mai dezvoltată ca oricând, acreditându-i puteri taumaturgice.

Caracteristic modelelor şi scenariilor cosmologice este limbajul utilizat, de o preţiozitate extremă, maximă, autorii lor nesfiindu-se de multe ori să afirme că ceea ce exprimă ei fizico-matematic, ar putea fi înţeleles în întreaga lume, de cel mult câteva sute de persoane (unii mergând până acolo încât pretind a fi înţeleşi doar de câteva persoane!).

După cum interesant rezumă Victor Duţă (245): *“Realitatea teoretică a Universurilor paralele se demonstrează matematic printr-o serie de ecuaţii deduse din hipergeometria lui Gauss, pangeometria lui Lobacewski, din geometria neeuclidiană a lui Riemann şi din calculul transfinit al lui Cantor”*. (Şi doar mai lipsesc de aici spaţiile Minkowskian, Hilbertian, “închiderile” Klein, Kaluza, etc.).

În paragraful 3.4.3. vom arăta cum, epurând toată preţiozitatea limbajului din scenariile cosmologice, Dr. Octavian Udrişte (253) utilizând în special argumentele astrofizicianului Reeves,

demonstrează imposibilitatea cunoaşterii vreodată de către ştiinţă a stării de pre-Bing-Bang şi a primului milion de ani din istoricul formării Universului.

În cele ce urmează vom privi cât se poate de critic datele cosmologice actuale insistând pe acele aspecte care par a avea o bază oarecum mai demnă de încredere.

3.4.1. Expansiunea Universului. Big Bang. Little Bang

Credem că dintre toate datele analitice utilizate în problemele astronomice şi cosmologice, relativ cele mai demne de încredere sunt analizele spectrale ale corpurilor cereşti, stele, galaxii, etc.

După cum se ştie, o analiză spectrală constă din aducerea substanţei de analizat la incandescenţă prin încălzirea ei, captarea luminii emise în urma acestei acţiuni şi descompunerea acesteia în "spectre" în urma trecerii ei prin prisme, analog descompunerii luminii solare în spectrul caracteristic al celor şapte culori: roşu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo şi violet.

Deoarece corpurile cereşti depăşesc condiţia de incandescenţă din cauza temperaturii lor ridicate, a fost inteligentă ideea de a utiliza spectrometrele folosite la analizele chimice - spectrale din laboratoare şi la analiza chimică a corpurilor cereşti.

Întâmplarea a făcut ca la analiza spectrală a surselor incandescente terestre în mişcare, să se constate că pentru cele care se apropie de observator, liniile spectrale ale spectrelor respective au tendinţa de a se deplasa spre violet, în timp ce acelea la care sursele se îndepărtau, liniile spectrale se deplasau spre roşu (adică spre capătul opus al spectrului).

Prin acest efect, numit Doppler - Fizeau, s-a tras concluzia generală că la corpurile cereşti la care se remarcă acest efect, înseamnă că acestea se îndepărtează de observator.

Întrucât din observaţiile făcute pe întreaga boltă cerească se observă că toate corpurile cereşti se îndepărtează atât faţă de un punct central al Universului observabil, cât şi între ele, s-a tras concluzia logică: întreg Universul este în "expansiune", adică se "dilată", se măreşte.

După cum arată Dr. A. Pătruţ (160): *"Sub impulsul oferit de legile mecanicii şi de legea gravitaţiei universale stabilite de Newton, ideea unui Univers nelimitat în spaţiu şi timp, s-a impus din ce în ce mai mult. S-a ajuns astfel la un model cosmologic infinit, cu geometrie evident euclidiană, omogen în spaţiu şi invariabil în timp. Dar modelul cosmologic staţionar, omogen, euclidian şi infinit nu a rezistat unor confruntări teoretice şi observaţionale, fiind practic ruinat de paradoxurile fotometric, termodinamic şi gravitaţional".*

După cum arată acelaşi autor: *"În prezent există un consens general asupra faptului că Universul se dilată în timp, aflându-se într-un proces de expansiune globală, izotropă".*

Se afirmă că o a doua descoperire, importantă pentru cosmologie a fost făcută de radioastronomii Penzias şi Wilson în 1964 şi anume existenţa unei emisii constante şi izotrope de radiaţii de microunde cu lungimea de undă de 7,35 m, care se consideră corespunzătoare unui corp negru cu temperatura de 3 K (3 grade Kelvin). Această radiaţie de fond cosmic sau radiaţia termică remanentă de 3 K, a fost interpretată în sensul unei relicve, a unei stări timpurii fierbinţi şi compacte a Universului, aflat în echilibru termic, prevăzută în lucrările lui Gamow, Alpher şi Hermann referitoare la un scenariu de tip Big Bang al genezei Universului. În urma descoperirii fondului cosmic de 3 K, ideea unui univers iniţial, supradens şi suprafierbinte născut prin Big-Bang, formulată de către Gamow, a revenit în actualitate, reprezentând punctul de plecare a acenariilor cosmologice moderne. (În ce ne priveşte păstrăm serioase rezerve .cu privire la această interpretare a radiaţiei corpului negru. Credem că este mult mai speculativă decât efectul Doppler.

Ideea Big-Bangului a fost a lui Gamow, elaborată prin 1946. Big-Bang înseamnă "Marea Explozie". În esenţă deci, este vorba de o mare explozie iniţială la momentul Creaţiei (momentul "zero") care a condus la formarea corpurilor cereşti şi împrăştierea lor, într-o continuă îndepărtare de punctul central, în care s-au format.

De asemenea, Dr. A. Pătruţ (op. cit.) arată:

"Modelele cosmologice descriu geometria şi aspectele cinematice ale Universului. Ele încearcă să răspundă la întrebarea dacă Universul are sau nu un moment iniţial, dacă el este închis sau deschis din punct de vedere topologic (adică al construcţiei spaţiului), dacă spaţiul este sferic, euclidian sau hiperbolic cu curbură pozitivă, nulă sau negativă, dacă Universul se află în expansiune nelimitată sau este oscilant şi să se determine cu exactitate viteza procesului de expansiune şi variaţia acesteia în timp. Modelele cosmologice descriu, în mod particular, aspectul ultramare al realităţii fizice".

"Procesul de expansiune, observat la scara întregului Univers, ca şi o serie de mărturii ale unui trecut îndepărtat, de la galaxii Seyfert şi quasari, la fondul cosmic de 3 K, reprezintă argumente importante, dar nu şi definitive, în favoarea unui Univers nestaţionar, cu început finit în timp."

"Cosmologia actuală are la bază, din punct de vedere teoretic, teoria relativităţii generalizate şi teoriile recente de unificare a interacţiunilor fizice, din punct de vedere observaţional, cele două descoperiri astrofizice majore - deplasarea spre roşu şi fondul

cosmic de 3 K - iar din punct de vedere experimental, rezultatele tot mai spectaculoase din fizica energiilor înalte".

Dar tot el afirmă:

"Progresele spectaculoase înregistrate în ultimii ani în domeniul cercetării a ceea ce am denumit subdomeniul fizic au creat iluzia fascinantă că suntem aproape de a formula un răspuns adecvat la întrebările chinuitoare asupra genezei fizice a Universului cosmologic şi a evenimentelor majore care s-au desfăşurat de la momentul iniţial şi până în prezent sau care se vor desfăşura până într-un viitor îndepărtat".

Apariţia teoriei relativităţii în fizică şi introducerea ei în cosmologie de către descoperitorul acesteia Albert Einstein şi continuată din 1917 de De Sitter, Friedmann şi Lemaître au determinat substituirea spaţiului euclidian (cel tridimensional, bine cunoscut omului obişnuit) cu spaţiul - timp relativist, exprimat prin cele mai ciudate geometrii, (mai ales după intervenţia fizicii cuantice) riemaniene, minkovskiene, moebiene, hilbertiene, etc., atracţia universală prin gravitaţia relativistă, ordinea newtoniană cu "dezordinea" cuantică.

Acestea corespund foarte bine criticii noastre privitoare la preţiozitatea limbajului în cosmologie de mai înainte.

3.4.2. Modele cosmologice cuantic-relativiste posteinsteiniene. Little Bang. Teoria supersimetriilor

3.4.2.1. Modele cosmologice

În scenariul standard iniţial al Big-Bangului, elaborat de Gamow în 1946, care concretizează ideile lui Lemaître şi dezvoltat ulterior împreună cu Alpher şi Hermann, întreaga masă a Universului se găsea concentrată iniţial într-o sferă de dimensiuni reduse, poate de mărimea sistemului solar, aflată la o temperatură de câteva miliarde de grade şi denumită "Mingea de foc" ("fire - ball"). În urma Big-Bangului, termenul onomatopeic celebru introdus de Gamow pentru Marea Explozie primordială, "mingea de foc" a explodat asemenea unei bombe atomice, iar bucăţile sale au fost propulsate în toate direcţiile, cu viteze comparabile cu viteza luminii.

"Mingea de foc" iniţială ar fi fost compusă doar din neutroni şi fotoni.

Bineînţeles că acest model care încalcă flagrant cele mai fundamentale date (existenţa materiei organizate încă de la început, la timpul zero şi încă la dimensiunile sistemului solar) nu putea rezista prea mult.

În scenariile anilor '70, respectiv '80, datele cosmologice propriu-zise sunt coroborate cu cele rezultate din cercetarea fizicii

energiilor înalte, precum şi din teoriile recente de unificare a interacţiunilor fizice.

Încă de la scenariul anilor '70 trebuie să arătăm, după cum menţionează Dr. A. Pătruţ (op. cit.) că *"Din punct de vedere matematic modelele cosmologice relativiste permit o extrapolare în regresie temporală a mişcării în sens invers expansiunii, până la un moment iniţial t = 0 (timpul egal cu zero), când Universul aflat în stare de singularitate spaţio-temporală s-ar fi redus la un punct material fără dimensiuni. Această extrapolare la limită a fost şi rămâne un subiect de controverse aprinse între fizicieni şi mai ales între filozofi; la rândul său scenariul cosmologic standard consideră că, cu cât plonjăm mai mult în trecutul Universului spre momentul iniţial, temperatura, energia şi densitatea sa cresc spre valori teoretic infinite".*

Tot Dr. A. Pătruţ (op. cit. 160) arată că modelele relativiste de Univers reprezintă soluţii cosmologice ale ecuaţiilor tensoriale pentru gravitaţie din teoria relativităţii generalizate.

"În forma lor generală, cele 10 ecuaţii tensoriale einsteiniene *sunt practic insolubile* (Subl.ns.) Rezolvarea lor în exprimarea cosmologică presupune o serie de simplificări. (Observăm însă că simplificările respective sunt postulări a căror justificare logică ne scapă).

Pentru realizarea unor modele relativiste simple, se preferă modul de analiză al lui Friedmann (din anul 1922) fără constantă cosmologică (adică de fapt constantă cosmologică _ (lambda) = 0.)

În funcţie de valoarea atribuită parametrului trihotomic k, se obţin trei soluţii, care corespund unor modele cosmologice cu caracteristici distincte:

a. Cazul k = +1

În acest caz, curbura spaţiului este pozitivă (k _ 0) iar Universul apare sferic, închis din punct de vedere topologic şi oscilant, deoarece la un moment dat, forţele gravitaţionale reuşesc să oprească procesul de expansiune, în favoarea unui proces opus de contracţie. Din punct de vedere teoretic, sunt posibile o infinitate de cicluri expansiune - contracţie, in care Universul trece periodic prin stări de singularitate.

b. Cazul k = 0.

Acest caz reprezintă aşa-numitul model Einstein - de Sitter, cu curbura nulă a spaţiului (k = 0), care corespunde unui Univers euclidian, deschis din punct de vedere topologic şi în expansiune nelimitată.

c. Cazul k = -1

Cazul conduce la un Univers hiperbolic, cu curbură negativă a spaţiului (k 0), deschis din punct de vedere topologic şi în expansiune nelimitată..

În concurență cu modelele cosmologice relativiste, potrivit Dr. A. Pătruț, prof. Octav Onicescu a dezvoltat aşa numita mecanică invariantivă, păstrând cadrul newtonian şi regăsind gravitația ca o interacțiune inerțială a maselor şi alături de ea, o nouă interacțiune, asemănătoare unei forțe elastice ce acționează la distanțe intergalactice, responsabilă în bună măsură de expansiunea Universului şi stabilitatea sa în limite cu necesitate finite. Cosmologia invariantivă definitivată în perioada anilor '70, în cadrul unui spațiu euclidian, cu matricea Einstein - Minkowski este compatibil cu fenomenul de expansiune a Universului şi chiar cu existența unei stări de singularitate în trecut (adică, mai pe româneşte, cu formarea Universului din nimic).

De o extremă importanță este faptul că în modelul prof. Onicescu, apare ceea ce unii autori au denumit *"forța de repulsie gravitațională"* (deci un fel de componentă antigravitațională) care a început în ultima vreme să fie pusă în evidență din ce în ce mai des. Această a cincea forță din natură nu poate fi explicată prin nici unul din celelalte modele cosmologice relativiste.

Bineînțeles, scenariile anilor '70 au folosit scheme ale particulelor elementare existente la vremea respectivă.

Scenariile anilor '80 utilizează o schemă a particulelor elementare pe care noi am prezentat-o în cadrul textului referitor la materie (3.1.1.1.)

Modelul standard al anilor '80 exprimă bineînțeles maximum de prețiozitate a limbajului fizico-cosmologic despre care am vorbit. Având în vedere marea importanță a acestuia vom încerca o rezumare a acestui scenariu "închegat" cu deosebită competență de Dr. A. Pătruț (op. cit.), punctând momentele mai deosebite.

"Marea Explozie primordială a afectat violent o singularitate spațio-temporală, generând Universul cosmologic. Modelele cosmologice relativiste permit, din punct de vedere matematic, o extrapolare la zero a dimensiunilor singularității inițiale, ceea ce duce la valori teoretic infinite ale temperaturii, energiei şi densității. Însă modelele relativiste nu iau în considerare efectele cuantice, iar fizica nu dispune nici în prezent de o teorie adecvată pentru descrierea stărilor de singularitate, în care cadrul spațio-temporal nu poate fi definit. <u>De aceea, ne vom limita la afirmația că, la momentul inițial, spațiul şi timpul nu existau încă"</u> (subl. ns.)

"Big-Bangul reprezintă originea, momentul inițial sau aşa-numita geneză a Universului cosmologic. Din punct de vedere fizic, Big-Bangul este un proces exploziv, care dezveleşte singularitatea spațio-temporală universală. Acest aspect i-a determinat pe unii autori să extrapoleze exagerat cunoştințele recente de fizică a găurilor negre, asemănând Big-Bangul cu un proces ipotetic de transformare a unei găuri negre în gaură albă."

"În primele fracțiuni de la origini, materia, aflată încă în stare nemanifestă, ar forma, împreună cu spațiul și timpul și ele încă nedefinite, o geometrie superdimensională. Printr-o tranziție topologică de fază, dimensiunile materiei se separă de cele spațio-temporale, permițând stocarea informației universale primordiale, sub forma unor supergrupuri de simetrie, care descriu câmpurile de forțe și particulele manifeste în condiții definite și codifică poate evenimente viitoare ale istoriei Universului."

"La valorile uriașe de temperatură și energie, care caracterizează Universul în perioada cuantică, când vârsta sa este mai mică decât t_{Planck} (timpul lui Planck), iar orizontul cosmologic nu a ajuns la valoarea l_{Planck} (dimensiunea, lungimea lui Planck), spațiul și timpul, dominate de fluctuații cuantice, sunt supuse relațiilor de nedeterminare. În plasma luminoasă, superfierbinte și superdensă, aflată în expansiune, există probabil o singură specie de particule și o singură superinteracțiune", (Mărturisim că nu ne sunt clari termenii de "nemanifest", "nedefinit". În mod normal, "nemanifest" ar însemna în fapt ÎNCĂ NECREAT. El ar mai putea încă însemna și "ascuns", dar aceasta presupune un "alt spațiu", ceea ce ar fi o absurditate deoarece spațiul nu exista încă.

Astfel de exprimări vom mai întâlni. Ele constituie un fapt uimitor, deoarece simpla lor formulare implică prezența Creatorului. Ce i-a oprit pe oamenii de știință s-o mărturisească? Rușinea?

Mai departe se arată cum pe măsura răcirii treptate, temperaturile la anumite momente au permis ruperi ale supersimetriei care decuplează rând pe rând din interacțiunile superunificate. Astfel, primul câmp care se separă la timpul de $t = 10^{-43}$ secunde este cel gravitațional, iar bosonii acestui câmp, adică gravitonii, părăsesc echilibrul termic. Fondul cosmic remanent de gravitoni evoluează în continuare independent, răcindu-se cu dilatarea Universului până la valoarea actuală, apreciată la $T = 1$K (un grad Kelvin).

La $t = 10^{-35}$ secunde, are loc o rupere de simetrie, când câmpul de forțe cromodinamic, care cuprinde și interacțiunea tare se separă de interacțiunea electroslabă.

La $t = 10^{-11}$ secunde, are loc o nouă rupere de simetrie care determină decuplarea electroslabă. Din acest moment, interacțiunile electromagnetică și slabă acționează distinct, alături de interacțiunile electromagnetică și cromodinamică. Bosonii Higgs responsabili de unificarea electroslabă, conferă quarckurilor, leptonilor și bosonilor ușori $W_{\pm}$ și Z^0 masele lor cunoscute. Astfel quarckurile și leptonii se constituie în cele 3 generații distincte.

În continuare, prin reacțiide anihilare, particulele și antiparticulele dispar rând pe rând din compoziția Universului în ordinea descrescătoare a masei de repaos, cu excepția neutrinilor

electronici. Această perioadă se încheie la timpul t = 10 s, cu anihilarea perechilor electron - pozitron.

La timp t = 1 s, are loc decuplarea neutrinilor ce părăsesc echilibrul termic. Fondul cosmic de neutrini evoluează independent, răcindu-se cu expansiunea Universului până la valoarea actuală apreciată la T = 2K (grade Kelvin).

Nucleosinteza cosmologică se încheie practic la momentul t = 15 min., când substanța din Univers aflată în stare ionizată, este formată din circa 75% nuclee de hidrogen (protoni) şi 25% nuclee de heliu.

După o perioadă relativ calmă cuprinsă între t = 300.000 şi 700.000 ani, când Universul s-a răcit la T = 3.000 K (grade Kelvin) substanța trece din stare ionizată în stare neutră. Mediul devine transparent pentru radiația de fotoni, care se decuplează de substanță. Radiația termică de fotoni evoluează în continuare independent, răcindu-se cu timpul, până la valoarea actuală a fondului cosmic de 3 K (grade Kelvin).

Cam tot la acest moment, ca urmare a răcirii mediului, energia particulelor ce formează substanța devine mai mare decât energia radioactivă, determinând trecerea din regim de radiație în regim de masă.

De aici înainte scenariul devine şi mai speculativ, optând pentru contracții - expansiuni alternative ale Universului care într-un viitor îndepărtat (poate 10^{100} ani) va suferi moartea termică.

Datorită rigorii sale ştiințifice Dr. A. Pătruț (op. cit.) nu-şi poate permite să lase lucrurile neterminate, astfel că referindu-se la scenariile “inflaționiste”, aduce prin acestea, completări la problemele la care scenariul standard nu putea răspunde.

“În pofida unor succese remarcabile care i-au adus o popularitate deosebită, scenariul cosmologic standard întâmpină dificultăți insurmontabile în explicarea unor aspecte observaționale ca de exemplu omogenitatea Universului, formarea galaxiilor, expansiunea Universului şi absența monopolilor magnetici. Vom expune succint aceste probleme inexplicabile în contextul modelului standard.

Până la scara de circa 10^8 ani-lumină, Universul este foarte neomogen: planete, stele, galaxii, roiuri de galaxii, superroiuri de galaxii, separate prin spații enorme în raport cu dimensiunile lor. La scară foarte mare însă, de ordinul 10^{10} ani-lumină, Universul devine foarte omogen; având o structură de tip fagure sau spumă, cu superroiuri de galaxii şi goluri enorme dispuse alternativ. La această scară, abaterea de la omogenitate este mai mică de 10^{-3}. Dacă însă Universul este omogen şi izotrop în prezent, el trebuie să fi fost cu atât mai mult în trecut, când avea dimensiuni mai reduse. Fondul cosmic de 3 K reprezintă o dovadă convingătoare în acest sens. Se ajunge astfel la ideea că Universul în totalitate a fost supus foarte

timpuriu unui proces de omogenizare, care nu poate fi identificat printre procesele fizice cunoscute".

..."Modelul standard nu oferă o explicație concretă cauzei expansiunii Universului. El susține doar că expansiunea a fost imprimată de Big-Bang, iar Universul se găseşte în prezent în expansiune, deoarece se găsea la fel şi în trecut".

"Toate teoriile de mare unificare (GUT) postulează existența unor monopoli magnetici supermasivi, apăruți printr-o rupere de simetrie în Universul foarte timpuriu. Potrivit modelului standard, monopolii magnetici ar trebui să fie în prezent la fel de abundenți ca şi protonii, ceea ce ar conduce la o valoare a densității materiei în Univers cu circa 15 ordine de mărime superioară celei observate (10^{-11} kg m^{-3} față de 10^{-26} m^{-3}. Dar, un asemenea Univers şi-ar fi încetat de mult timp expansiunea şi ar fi colapsat într-un Big Crunch. Modelul standard nu poate explica absența sau mai probabil, prezența monopolilor magnetici cu o abundență mult mai redusă față de cea prezisă teoretic."

"...La baza tuturor scenariilor inflaționiste se găseşte paradigma inflaționistă (Guth, 1980). Potrivit acesteia, într-un stadiu foarte timpuriu al existenței sale, Universul a traversat o perioadă (eră) inflaționistă, caracterizată printr-un proces de expansiune (cvasi) exponențială, denumită inflație. În această perioadă, Universul se află în stare de vid cuantic fals, fiind umplut (aproape) omogen de un câmp scalar, dar (aproape) lipsit de particule. (Vidul absolut reprezintă o simplă abstracțiune fără valoare fizică. Teoriile fizice moderne permit însă existența vidului cuantic, cu energie definită şi presiune negativă, care nu conține particule reale, ci doar particule virtuale. Acestea din urmă apar prin împrumuturi de energie pe care o restituie după o existență efemeră, sub limita permisă de relațiile de incertitudine. Din această cauză, particulele virtuale nu pot fi identificate ca atare). Însă starea inițială de vid fals instabil a decăzut foarte repede şi inflația a încetat. Energia internă uriaşă acumulată în timpul inflației încălzeşte Universul rece şi începe formarea de materie-substanță sub formă de perechi particulă-antiparticulă. Universul a intrat în perioada (era) postinflaționistă, cu expansiune (cvasi) liniară care continuă şi în prezent. În perioada postinflaționistă, evoluția Universului este cea descrisă de scenariul standard".

"În funcție de caracteristicile câmpului scalar F, cu rol de vid fals instabil, se diferențiază trei scenarii cosmologice:

- scenariul inflaționist original (Gurth, 1980);
- scenariul inflaționist nou (Linde, 1981; Albrecht, Steinhardt, 1982);
- scenariul inflației haotice (Linde, 1983)."

..."Potrivit scenariilor inflaționiste, Universul cosmologic, din care Universul observabil este doar o parte neînsemnată, este

rezultatul inflației asociate cu existența unui câmp scalar F. Dilatarea excesivă foarte rapidă a unui Univers minuscul a anulat orice eventuale neomogenități, lăsând la sfârşitul inflației un Univers uriaş, omogen."

..."Expansiunea Universului se explică prin proprietățile vidului fals, cu presiune negativă, care determină repulsie gravitațională în loc de atracție."

În concluzie, "inflația" când Universul îşi sporeşte lungimile exponențial, de la valori de ordinul $l_{Plank} = 10^{-35}$ m, cu un factor $10^{50}...10^{80}$ori, este adevărata Mare Explozie, întunecată şi rece, mult mai puternică decât Big Bangul fierbinte şi luminos al scenariului standard".

Printre scenariile inflaționiste, există unul al lui Tyson, Guth şi Coleman, care arată că există o perioadă cuantică printr-un salt în timp, din... nimic. Acest salt din nimic poate fi socotit o tunelare cuantică. La un capăt al tunelului se află nimicul nemanifest, iar la celălalt cap Universul fizic spațio-temporal manifest.

O Mică Explozie ("Little Bang") aduce dimensiunile Universului doar până la $l_{Plank} = 10^{-35}$ m.

"În perioada cuantică matricea spațio-temporală a Universului cu n + 1 dimensiuni (n mai mare sau cel puțin egal cu 3) este supusă fluctuațiilor cuantice, sub forma unor unde, cu toate lungimile de undă posibile şi care se deplasează în toate direcțiile. O temperatură posibil ridicată a Universului cuantic favorizează fluctuațiile care conduc la starea de vid fals şi a doua naştere a Universului prin inflație sinonimă cu o Mare Explozie sau Big Bang este gata să înceapă".

"Potrivit ultimelor speculații pentru un Univers în inflație eternă şi care se autoreproduce neîncetat, nici nu mai este necesară neapărat, postularea existenței unui miniunivers apărut ex nihilo (adică din nimic!) la un moment dat t (timpul) = 0 absolut dintr-o singularitate inițială."

"Ideea inflației eterne nu contravine premiselor modelului continuumului material. Universul care se autoreproduce la nesfârşit poate fi considerat o simplă imagine metaforică a realității obiective în totalitate, de dincolo de spațiu şi timp, care, în procese de diferențiere şi integrare, determină continuu naşterea şi moartea de miniuniversuri fizice. În modelul continuumului material, problema spinoasă a singularității inițiale şi apariția Universului ex nihilo (adică din nimic) este depăşită".

3.4.2.2. Teoria supersimetriilor

"Diferitele grupuri de simetrie ale diferitelor teorii de etalonare permit conversiunea reciprocă a particulelor aparținând unei anumite clase, cum sunt fermionii respectiv bosonii. Grupurile

complexe care permit conversiunea reciprocă a particulelor aparţinând celor două clase, adică fermionilor cu bosonii, sunt denumite supersimetrice, iar teoriile de etalonare corespunzătoare, supersimetrii."

"Supersimetriile urmăresc descrierea unitară a tuturor interacţiunilor, precum şi a câmpurilor de forţe, împreună cu particulele asupra cărora acţionează. Ele tind să realizeze unificarea interacţiunilor fundamentale pe de o parte şi un fel de unificare substanţă-radiaţie, pe de altă parte".

"Teoriile de supersimetrie stabilesc o legătură între particulele cu spin întreg (bosoni) şi semiîntreg (fermioni), prin transformări matematice asupra spinului, caracterizate prin "salturi" de o jumătate de unitate (plus sau minus 1/2). Pe această cale, se pot stabili relaţii, care permit transformări reciproce între familii de spin diferit (fermioni şi bosoni), ce pot fi astfel grupaţi într-o singură familie de multipleţi".

"Principala consecinţă a teoriilor de supersimetrie este existenţa unor particule noi, care ar reprezenta partenerii de supersimetrie ai particulelor cunoscute. Transformările supersimetrice asociază fiecărei particule cunoscute una sau mai multe particule, care diferă printr-o jumătate de unitate de spin. Astfel, unui fermion îi este asociat cel puţin un nou boson, iar unui boson cel puţin un nou fermion. Noii parteneri de supersimetrie, printre care apar şi bosonii Higgs, au primit denumiri originale: squarck, slepton, gluino, fotino, vino, zino, gravitino".(Acestea au fost prezentate în paragraful referitor la materie, 3.1.1.1.).

3.4.2.3. Teoriile supergravitaţiei simple şi supergravitaţiei extinse

După cum arată Dr. A. Pătruţ (160), teoriile de supergravitaţie sunt rezultatul aplicării supersimetriei la teoria relativităţii generalizate. Acestea realizează în modul lor propriu unificarea interacţiunilor fundamentale şi anume unificarea fermionilor cu bosonii într-o singură clasă de particule (Freedman, van Nieuwenhuizen, Ferrara, 1976; ulterior, Desser, Zumino, Salam, etc.)

Supergravitaţia simplă este o teorie de etalonare a supersimetriei, având ca particule de etalonare gravitonul şi fermionul. Ulterior, au fost elaborate variante de supergravitaţie extinsă, care etalonează supersimetria combinată cu o simetrie internă.

Factorii care diferenţiază teoriile de supergravitaţie între ele sunt: simetria internă, numărul de gravitini postulaţi, dimensionalitate, etc. Unele teorii prevăd existenţa de noi forţe de

atracție sau respingere care acționează doar pe distanțe foarte mici şi sunt asociate cu un nou tip de particule denumite gravifotoni.

Ideea fundamentală a teoriei supergravitației este că toate particulele pot fi produse prin transformări de supersimetrie din gravitoni. Starea primordială ar fi astfel caracterizată prin existența câmpului gravitațional şi gravitonii. Din acestea au luat naştere atât toate celelalte câmpuri de forțe, cât şi particulele asupra cărora acționează. Supergravitația are însă şi consecințe tulburătoare, cum ar fi faptul că un fermion se poate deplasa în spațiu şi timp, prin transformare în boson, urmată de refacerea sa, fapt permis de legile supersimetriei. Dr. A. Pătruț consideră că această consecință a transformărilor fermion - boson - fermion oferă anumite speranțe pentru explicarea mecanismului intim al unor fenomene exotice,, care sunt fenomenele de condensare.

Dr. Pătruț arată că în încercarea de a unifica gravitația şi electromagnetismul, Kaluza (în 1921) şi Klein (în 1926) au introdus o dimensiune suplimentară, alături de cele 3 + 1 dimensiuni spațio-temporale cunoscute, neobservabilă fizic datorită valorii sale foarte reduse.(subl. ns.) de ordinul lui l_{Plank} (adică a lungimii lui Plank ceea ce înseamnă 1 x 10^{-35} m), exprimată prin raza Kaluza-Klein, ar permite o caracterizare corespunzătoare a gravitației.

Întâlnim pentru prima dată explicația faptului că a patra dimensiune spațială este neobservabilă fizic datorată dimensiunilor sale mici de ordinul dimensiunilor lui Plank, adică a suta milioana parte din a milarda miliarda miliarda parte dintr-un metru.

În teoriile supergravitației cele 7 dimensiuni care se "veştejesc" sau care se "încolăcesc" - după modul de exprimare a diferiților autori - sunt de asemenea de ordinul de mărime al dimensiunii lui Plank.

În cursul discuțiilor pe care le vom face în capitolul următor referitor la istoricul descoperirii elementelor care au condus la închegarea modelului nostru privind energia - sursă de viață, cât şi după prezentarea acestui model, vom face o analiză critică a modului cum este abordat spațiul în fizica cuantică şi relativistă, utilizate în teoriile cosmologice cele mai recente.

În sfârşit, Dr. A. Pătruț arată că supergravitația extinsă a permis reluarea discuțiilor despre existența unor dimensiuni spațiale suplimentare, corespunzătoare gradelor de libertate ale particulelor definite în cadrul grupurilor de simetrie. *"Se consideră că cele mai promițătoare teorii de supergravitație multidimensională sunt cele care descriu evenimentele într-un cadru spațio-temporal cu 10 + 1 dimensiuni."* (de aici continuarea expunerii bazelor teoriei se găseşte în paragraful 3.2.1.1. care se referă la modul de imaginare a spațiului în această teorie).

3.4.2.4. Teoria stringurilor şi superstringurilor

Potrivit documentarii Dr. Pătruţ (Op. cit.) teoria stringurilor a fost elaborată în 1947 de Scherk şi Schwarz. Aceste "stringuri" (a căror denumire în limba engleză înseamnă "coardă, strună, fir, filament") ar fi nişte curbe unidimensionale neobişnuite reprezentând particulele elementare. Stringurile unidimensionale, deschise sau închise, cu lungimea de ordinul $1x10^{-15}$ metri, care se deplasează prin vibraţii, au proprietăţi specifice, ca de exemplu asociere, diviziune sau combinare. Diferiţi fermioni sau bosoni pot fi reduşi la stări ale stringului în vibraţie. Nereuşind să facă faţă numeroaselor dificultăţi teoria stringurilor a fost abandonată.

Prin asocierea teoriilor de supergravitaţie cu cea a stringurilor a luat naştere noua şi foarte promiţătoarea teorie a superstringurilor (Green şi Schwarz, 1984).

"Superstringul unidimensional (adică având o singură dimensiune) de ordinul dimensiunii lui Planck (l_{Planck}), ar reprezenta în accepţiunea adepţilor teoriei, acea particulă unică ale cărei vibraţii conduc la stări ce definesc toate particulele cunoscute şi necunoscute." (referirea la spaţii din continuare, se regăseşte în paragraful 3.2.1.2).

Există mai multe variante ale teoriei prin care proprietăţile tuturor particulelor pot fi descrise în cadrul unui anumit grup de simetrie de unificare. Într-o variantă cu grupuri de simetrie duble, un prim grup descrie unitar gravitaţia, respectiv celelalte câmpuri de forţe şi particule cunoscute apărute ca urmare a compactificării celor 5 dimensiuni geometrice. Al doilea grup de simetrie, descrie un univers geamăn în umbră, cu particule şi forţe ascunse observaţiei. Doar câmpul gravitaţional poate realiza comunicarea între cele două universuri gemene.

Dr. Pătruţ afirmă că *"teoria superstringurilor are un interes şi entuziasm fără precedent, îndeosebi în rândul generaţiei tinerilor fizicieni, care speră ca în contextul ei generos, să realizeze mult aşteptata superunificare a interacţiunilor fundamentale".*

"Stringurile cosmice sunt entităţi ultramari ipotetice, fără legătură directă cu stringurile sau superstringurile inframici. Stringurile cosmice foarte lungi (peste 10^{30} m), foarte subţiri (_ 10^{-9} m), foarte masive (_ 10^{10} kg-M^{-1}) şi foarte tensionate (_10^{37} N) ar fi defecte topologice extinse, apărute în timpul ruperii de simetrie a marii unificări (la timpul $T=10^{-35}$ s). Ele pot fi astfel considerate unităţi îngheţate de câmp unificat, care păstrează energia uriaşă a Universului foarte timpuriu, având şi câmpuri gravitaţionale foarte intense".

Porţiunile fără intersecţii ale unui string cosmic, denumite fire sau stringuri infinite, străbat Universul observabil de la un capăt la altul. Intersecţiile firelor conduc la numeroase bucle mari şi mici.

Circa 20% din lungimea totală a unui string cosmic se află în bucle mici.

"Stringurile cosmice, deplasându-se prin vibraţii, cu viteze apropiate de aceea a luminii, ar fi umplut practic Universul timpuriu cu o reţea de fire şi bucle în primii 10.000 de ani de la origine. După acest interval, presiunea scade suficient pentru ca materia substanţă să se aglomereze în jurul buclelor mari, până la formarea de galaxii. Buclele mari nu acretează direct materie, ci atrag bucle mici. Astfel ar fi apărut roiurile de galaxii, a căror formare nu este explicată suficient de convingător de alte modelele teoretice. În timp, buclele mari se desfac în bucle mici, care îşi radiază energia în unde gravitaţionale. În prezent, Universul ar mai fi străbătut doar de câteva fire lungi. După Kibble, Zeldovici sau Vilenkin, o reţea densă de fire şi bucle în Universul timpuriu poate explica foarte bine formarea aglomerărilor de materie - substanţă din Univers".

"Witten şi Ostriken au complicat şi mai mult tabloul cosmic prin postularea stringurilor cosmice superconductoare. Potrivit modelului teoretic, particulele încărcate - quarckuri sau electroni - care cad în miezul unui string cosmic, pot circula liber de-a lungul acestuia, cu viteze relativiste. Stringul cosmic se comportă practic ca un fir lipsit de rezistenţă, prezentând fenomenul de supraconductibilitate. Astfel, el poate acumula curenţi statici, cu intensităţi de până la 10^{20} A, valoare la care particulele părăsesc stringul. Bucle supraconductoare ar fi reacţionat cu ipotetice câmpuri magnetice din Universul timpuriu, generând curenţi puternici, care emit intens unde electromagnetice Dar, plasma densă este opacă pentru radiaţia electromagnetică intensă, care, neputând-o străbate, provoacă explozii violente. Pe această cale, în plasmă se formează bule cu pereţi subţiri. În timp, materia - substanţă se concentrează în pereţii subţiri ai bulelor, care închid spaţii uriaşe. Prin dezintegrarea în radiaţie a buclelor din interiorul bulelor şi formarea galaxiilor subţiri, se ajunge la imaginea Universului cu aspect de spumă sau de fagure. Date observaţionale recente par să confirme această imagine inedită a Universului. În teoria stringurilor supraconductoare, procesele care au condus la formarea galaxiilor şi la structura actuală a Universului devin violente şi spectaculoase".

"Potrivit calculelor, buclele supraconductoare ar fi generat fluctuaţii în fondul cosmic, care are în prezent temperatura de 3 K (grade Kelvin) detectabile ca abateri de ordinul 10^{-5}. Se aşteaptă ca o creştere a sensibilităţii metodelor de măsurare a temperaturii fondului cosmic să confirme sau să infirme existenţa stringurilor cosmice supraconductoare. Deoarece luminozitatea buclelor supraconductoare ar fi de ordinul de mărime al luminozităţii quasarilor, anumiţi autori consideră quasarii ca posibile bucle de stringuri supraconductoare." Nu putem încheia referirile la teoriile

superstringurilor fără a reda, după Dr. A. Pătruț (160) un rezumat lapidar al acestui genial matematician - fizician britanic infirm care comunică cu exteriorul numai datorită aparaturii electronice: HAWKING.

"Hawking a aprofundat în mod particular problema găurilor negre, în contextul unei teorii proprii, care prezintă o sinteză originală de relativitate generalizată cu elemente de termodinamică. După Hawking, există un proces de evaporare cuantică, prin care deasupra sferei magice a găurii negre se pot forma perechi de particule, determinând o pierdere continuă de energie gravitațională. Teoria lui Hawking prevede absolut surprinzător, că, în cazul unei găuri negre, pierderea de energie gravitațională conduce la creşterea temperaturii sale, situate oricum foarte aproape de 0 K (zero grade Kelvin) atunci când temperatura mediului, măsurată la temperatura radiației termice, scade sub aceea a găurii negre, este posibilă dezvelirea singularității printr-o evaporare explozivă în apropierea sferei magice, care conduce la o gaură albă. Timpul necesar pentru acest proces violent, ar de la 10^7 ani pentru minigăurile negre, la 10^{65} ani în cazul găurilor negre stelare şi la ...10^{100} ani pentru găurile negre galactice".

În modelul lui Hawking dimensiunile superstringurilor sunt față de atomi, ca acelea ale atomului față de soare.

În final, Dr. A. Pătruț îşi exprimă optimismul: *"Revenind, în final, la problema delicată şi dificilă a scenariilor cosmologice, considerăm posibil ca un scenariu inflaționist, ca cel al inflației haotice sau unul mai sofisticat, combinat poate cu superstringuri şi stringuri cosmice, să devină scenariul standard al anilor '90".*

3.4.2.5. Teoria twisterilor

Patrick Drouot (241) arată că pe la începutul anilor '80, matematicianul englez Roger Penrose propune o metodă alternativă (superstringurilor sau supercoardelor) bazată pe obiecte matematice pe care le numeşte "twisteri" (în limba engleză "twist" înseamnă "a răsuci"). După Penrose, Universul posedă opt dimensiuni, patru accesibile celor cinci simțuri ale noastre, patru aparțin dimensiunii imaginare şi în acest mare Univers octodimensional, interacționează "twisterii" care fac inteligibilă o parte a acestui Univers.

3.4.2.6. Modelul relativității complexe (Jean Charron).

Trebuie să mărturisim uimirea noastră pentru faptul că n-am întâlnit în nici o lucrare din bibliografia cercetată până acum, pomenită, chiar la modul cel mai lapidar, *"Teoria relativității complexe"* a lui Jean Charron, atomist şi fizician teoretician francez de cea mai înaltă clasă. Excepție fac, lucrarea lui Robert Linssen

"Tradiții antice, reîncarnare, electronică psihică, fizică modernă" (116) în care acest autor "de marcă", face sinteza între lucrarea lui Jean Charron şi cele ale gnosticilor de la Princeton" precum şi un articol al acad M. Drăgănescu din revista "Contemporanul" din 1988, în care încerca să-l "desfiinţeze" cum se spune, pe fizicianul francez, acuzându-l de... misticism.

După cum vom vedea în scurta prezentare care urmează a lucrărilor lui Jean Charron şi a teoriei sale, deşi el se manifestă destul de contradictoriu de la o lucrare la alta, multe din observațiile lui au valoare incontestabilă pentru întreaga cunoaştere umană.

În 1979, Jean Charron publică în cadrul aceleiaşi edituri, Robert Laffont, în acelaşi timp *"Teoria Relativității Complexe"* adresată specialiştilor şi *"L'Esprit cet inconnu"* care, după mărturisirea autorului reprezintă "vulgarizarea" lucrării ştiinţifice de bază.

În această lucrare (30), J. Charron, ne aduce la cunoştinţă câteva ipoteze şi observaţii uluitoare, dintre care se detaşează 3:

-în întreaga materie există un conținut spiritual;

-anumiți electroni, numiţi "eoni" se comportă ca "microgăuri negre", care asemănător suratelor cosmice, "absorb" tot ce trece pe lângă ei sub formă energetică-informațională. Ei pot constitui "memoria" tuturor evenimentelor de la începutul Universului.

-o consecință directă concretă a legilor care se desprind din teoria Relativității complexe, este reîncarnarea (deci cicluri de vieți) ale oricărei fiinţe umane, conform tradiţiilor indiene şi extrem - orientale.

În lucrarea sa *"Am trăit 15 miliarde de ani"*, el vorbeşte de cicluri de existență a materiei pe un fond etern de conţinut spiritual: materia apare, ajunge la un apogeu şi dispare şi ciclul se repetă. Această ipoteză corespunde de asemenea în mare aceloraşi idei ale tradiției.

În fine, în *"Les Lumieres de l'invisible"* (28) apărută în 1985, Jean Charron îşi expune fundamentele teoriei Relativității Complexe, actualizată la nivelul anului de apariție, cuprinzând de asemenea o "vulgarizare" de specialitate pentru înţelesul mai larg al publicului.

Iată o rezumare foarte comprimată a acestei lucrări, ajutându-ne şi de câteva elemente grafice (Fig. 16 - 19) şi punctând din text aspectele mai semnificative.

"Relativitatea Complexă îşi propune să raporteze Universul la un referențial riemannian complex, ceea ce înseamnă că cele patru coordonate spaţiu-timp ale oricărui punct vor fi de acum înainte complexe în sens matematic, în loc de a fi simplu reale sau imaginare pure cum este cazul relativității generale a lui Einstein. Fiecare particulă de materie, fie punctuală sau întinzându-se în

spațiul observabil, va fi de acum înainte asociată unei părți "imaginare" complementare părții observabile".

"- Aspectul fără îndoială cel mai fundamental din fizică pe care îl aduce relativitatea Complexă este demonstrarea că radiația fotonică neagră conținută în microuniversul eonic constituie "memoria" acestui microunivers."

"- Orice punct al microuniversului mental posedă în fapt coordonate complexe , adică posedă o "față" situată în Imaginar, şi o "față" complementară în Realitatea fizică (unidualitatea mental/materie)".

"- Relativitatea Complexă a stabilit ecuațiile cele mai generale reprezentând microuniversul cuantificat şi în pulsație ciclică a mentalului (17 ecuații integro-diferențiale neliniare cuplate sau sistemul E)".

Aceste ecuații pun în evidență 2 feluri de structuri mentale:

- Soluția particulară a "preonilor" (Preonii formează un spectru continuu a energiei între 0 şi infinit).

Soluția generală a "eonilor" (Energiile structurilor "eonilor" formează un spectru discontinuu corespunzător cuantificărilor crescătoare a mişcării de rotație a neutrinului)

"- Noi participăm deci în final, la un Univers de Forme (Realitatea fizică) şi de Simboluri (Imaginarul)".

"-Soluția unică a ecuațiilor Relativității Complexe formează ansamblul de parametri numerici care "dimensionează" Universul.

"-Teoria Relativității Complexe explică paradoxul EPR (Einstein, Podolski, Rosen)."

"- Relativitatea Complexă conduce la 3 sisteme de ecuații integro-diferențiale neliniare cuplate între ele, numite sistemele E (pentru eonic), H (pentru hadronic) şi C (pentru cosmologic)".

"- În fapt, cum demonstrează Relativitatea Complexă, exigența compatibilității între aceste 3 sisteme conduce la o soluție generală unică. Această soluție unică, livrează valorile tuturor parametrilor intrați în ecuațiile care cuprind TOATE constantele fundamentale ale fizicii.(Acest fapt este considerat de Jean Charron ca o verificare a formalismului Relativității Complexe).

"- Unidualitatea undă / corpuscul este o consecință a unidualității mental / materie".

"- În Relativitatea Complexă argumentul lui Heisenberg (adică principiul incertitudinii), cade." (Subl. ns.)

"- Relativitatea Complexă evocă un Univers în întregime viu" (Subl. ns.)

"- Relativitatea Complexă defineşte "preonii" şi "eonii" astfel:

"Preonul" este un punct matematic M al ansamblului Ființei; trebuie deci să i se atribuie o masă proprie nulă, m=0, căci un punct matematic, are, prin definiție un volum nul, deci o masă proprie nulă.

M posedă o mişcare de rotaţie într-un spaţiu închis sferic, el însuşi în pulsaţie".

"Preonii, după cum arată Relativitatea Complexă constituie astfel microuniversuri ale spaţiului - timp posedând un spectru continuu al perioadelor de rotaţie / pulsaţie T, (fie de asemenea un spectru continuu al energiilor posibile). Dar studiul general al operaţiilor de grup efectuate pe punctele Fiinţei, arată că pentru o perioadă precisă de rotaţie/ pulsaţie, microuniversul posedă o structură particulară, caracterizându-se printr-o memorie semnificativă umplând microuniversul (Se numeşte atunci eon, în loc de preon, acest microunivers). Eonii formează un spectru discontinuu al energiei (leptoni încărcaţi)".

"- Relativitatea Complexă încearcă să explice evoluţia conştiinţei.

- Tot ea, Relativitatea Complexă consideră Trinitatea ca fiind Fiinţa + Spiritul + Verbul (Logosul?). "Se regăseşte aici sensul profund al Trilogiei unitare a Fiinţei, Spiritului şi Verbului (Logosului). Sunt cele trei Entităţi diferite într-una. Spiritul este în Fiinţă fără totuşi a se confunda cu Fiinţa (Spiritul este Forma vidă a Fiinţei, Ochiul care priveşte totul, fără a fi în nici o parte). Spiritul crează Verbul actualizând în spaţiu şi timp Formele transcedente ale Fiinţei. Fără Spirit, Verbul nu există, dar fără Verb n-are persoană pentru a-şi manifesta esenţa Sa: Fiinţa, Spiritul şi Verbul : trei "Persoane" Intr-Una singură, misterul stării pure, despre Care am putea zice ceea ce Lao-Tâ spunea despre Tao: "Acela care pretinde a cunoaşte Tao, nu-L cunoaşte, iar acela care nu-L cunoaşte, Îl cunoaşte totuşi"".

Teoria lui Charon cuprinde elemente foarte interesante referitoare la comportamentul uman, memorizare, intuiţie, prezenţa psihicului în materie, toate legate bineînţeles de partea spirituală cuprinsă în eoni.

"Spiritul este punctul de conştiinţă care mă leagă direct de Fiinţa Întreagă."

-"Spiritul este centrul de conştiinţă capabil de a lega între ele transcendenţa şi imanenţa; El este "ochiul" care priveşte totodată Transcendentul şi Imanentul."

Jean Charon expune şi extrem de interesanta ipoteză a lui John Archibald Wheeler de geneză a Universului şi a legilor fizice. Fiind şi interesantă şi extrem de importantă după părerea noastră, o rezumăm în cele ce urmează, după autorul *Relativităţii Complexe: "Wheeler a pus o întrebare comunităţii fizicienilor în 1983: "Care era starea Universului când el era încă "fără legi". Fizicienii ne vorbesc de începutul Universului considerând legile fizice aşa cum le observăm astăzi, presupunând că aceste legi prevalau din eternitate", adică erau deja valabile la începutul lumii. Dar, n-ar fi trebuit mai întâi ca Universul să fie creat, ca numai apoi să apară*

legile fizice? Şi dacă legile fizice nu existau încă la începutul Universului, cum se poate vorbi "raţional" de începutul Universului, sprijinindu-se pe aceste legi?" (subl. ns.).

"După ipoteza lui Wheeler, Universul la început, imediat după Crearea sa, era un fel de Haos unde se amestecau şi interacţionau între ele, în cea mai mare confuzie, particule de lumină şi de materie. El arată că în acest Haos legile nu erau încă prezente. Ele au apărut încetul cu încetul sub forma unui "consens" între particule, asupra modului de comportament unele faţă de altele. De exemplu, ele au convenit că este avantajos să se apropie unele de altele de manieră a forma mari "colectivităţi" de particule: atunci pentru a atinge acest obiectiv, particulele au convenit între ele legile gravitaţiei care au avut ca efect atracţia particulelor între ele. Apoi particulele astfel regrupate în ceea ce vor deveni viitoare stele, vor profita de proximitatea în care se găsesc pentru a conveni asupra mijloacelor de a produce energie (deoarece energia este necesară pentru a permite întreaga evoluţie): aşa vor lua naştere forţele nucleare (tari şi slabe) între particule care vor "aprinde" stele, pentru a radia lumină în întreg spaţiul cosmologic. Apoi particulele aveau nevoie de a comunica unele cu altele, de a întreţine un veritabil "dialog" între ele, de a face să urmeze o eră de informaţie şi comunicaţie celei de energie. Astfel ar fi apărut o convenţie de limbaj, cu ajutorul creării legilor electromagnetismului."

"După Wheeler deci, legile fizice s-ar fi născut puţin cam în felul legilor sociale."

... "Dacă Wheeler propune o sociologie a particulelor, el trebuie să accepte de asemenea ideea că aceste particule nu sunt simple "bile de biliard", ci sunt încă de la începutul Universului, dotate individual cu proprietăţi de memorie şi de libertate". După Charon, *"Legile fizicii care au format Universul au apărut odată cu acesta".*

- "Universul este inseparabil de toate legile sale fizice care alcătuiesc în special microuniversurile imaginare "personale" ale Psihomateriei (preoni şi eoni) şi imensul spaţiu - timp "colectiv" al Realităţii (model cosmologic)."

- "Conştiinţa noastră personală sau mai degrabă conştiinţa fiecărei particule de Psihomaterie trebuie să evolueze în aceste sălaşuri care sunt - Realitatea cosmologică şi microuniversurile imaginare."

- "Evoluţia deterministă permite a cunoaşte cu precizie cadrul fizic la interiorul căruia va putea evolua conştiinţa, această conştiinţă care este fructul memoriei semnificative şi a libertăţii (Raţiune şi Intuiţie)."

- "Conştiinţa evoluează deci liber în interiorul a două tipuri de "sălaşuri" cu evoluţie deterministă: microuniversurile preonic şi eonic (Imaginar) şi imensul Univers cosmologic (Realitatea fizică)."

(Imaginarul de care tot vorbeşte Charon, precum şi cel prezentat în modelul său, este un imaginar matematic, dar cu realitate fizică, având masă negativă şi polaritate negativă, deci în sensul vederilor lui W. Tiller, care după cum ştim, are şi el un astfel de cadru în modelul său. n.n.)

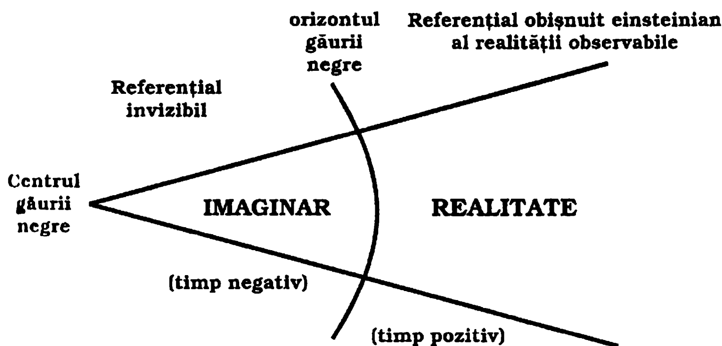
- *"Locurile în care "locuieşte" Spiritul, sălaşurile Imaginarului şi Realităţii, au o caracteristică deosebită comună: amândouă sunt formate dintr-un spaţiu închis, umplut cu lumină, închis asupra lui Insuşi, a cărui rază este în pulsaţie periodică."*

- *"Eonii în protoni, neutroni şi protoni au o viaţă mai lungă decât o pulsaţie a Universului."*

- *"Eonii din leptoni încărcaţi şi quarckuri au o memorie de neşters."*

- *"Cuplul eon+antieon, ia naştere prin întâlnirea unui foton şi antifoton din lumină."*

- *"Eonii care se numesc electroni şi quarckuri sub aspect "cosmologic" sunt deci în final, "participanţi cu parte întreagă" ai Verbului. Ei sunt dotaţi cu un mijloc de informaţie (neutrinul şi unda psi), cu o memorie de neşters; cu capacitate infinită (câmp sigma) şi o conştiinţă (Spirit) care le acordă libertatea. Eonii cei mai conştienţi sunt practic "eterni" fiind vorba deci de adevăratele Persoane ale Verbului."*

(După Schwarzschild, relativist de acum 60 ani)

Fig. 16

- "Din punct de vedere fizic microuniversul eonic este un minuscul spaţiu sferic în pulsaţie foarte rapidă, umplut cu lumină "termică" (lumină neagră) la o temperatură de circa 10.000 miliarde grade. În acest spaţiu sferic se roteşte un neutrin sau se rotesc mai mulţi neutrini (întotdeauna în număr impar pentru a asigura eonului

considerat în totalitatea sa un spin semiîntreg). Neutrinii informează incontinuu memoria eonului asupra caracteristicilor lumii sale exterioare (spațiul colectiv al Realității cosmologice)."

- *"Relativitatea Complexă care constituie o prelungire a Relativității generale a lui Einstein, posedă deci de asemenea un formalism pentru a reprezenta Realitatea cosmologică. Dar, pentru a o face, ea dispune de un joc de legi fizice mai complet decât acela al Relativității generale. Într-adevăr, Realativitatea Complexă a constatat că Realitatea cosmologică nu reprezintă decât o parte din Universul total; trebuie de asemenea să se țină seama de Imaginarul și microuniversurile care pot avea loc în acest spațiu "adiacent" spațiului - timp colectiv al Relativității cosmologice."*

- *"La început, volumul Universului era redus de o sută de ori față de cel actual. Temperatura luminii negre era de 400 ^{0}K, adică 130 ^{0}C. Densitatea materiei era 0. Nu existau încă nuclee de atomi, ci poate existau cupluri eon/antieon cu o sumă algebrică 0 a totalului energetic."*

- *"Realitatea cosmologică este (ca și universul eonic), în pulsație (raza Universului oscilând între un minimum și un maximum) pe o "perioadă" cosmică ceva mai mare de 100 miliarde de ani. Vârsta actuală a uni este de 16,2 miliarde ani."*

- *"Cele două fundamente ale modelului cosmologic al Relativității Complexe:*

- în orice clipă de la Crearea sa, Universul cosmologic posedă global o energie identic nulă.

- spinul și pulsul Universului pe o perioadă de pulsație a acestuia sunt riguros egale."

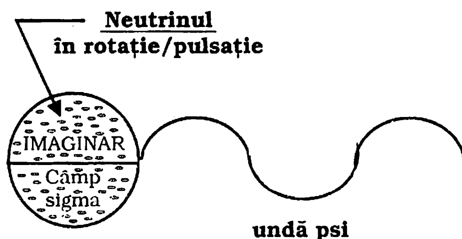

Fig. 17

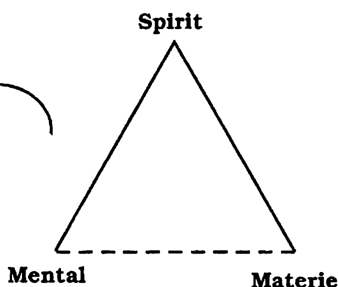

Fig. 18

În ultimile patru observații care se referă la modelul cosmologic al *Relativității Complexe*, J. Charon devine din păcate contradictoriu aproape anulând valoarea observațiilor sale anterioare, în special prin limbajul utilizat față de Creator, apreciind (fără să-l oblige nimeni) că El n-a avut nevoie de nici un fel de efort de creație nici de materie, nici de energie, întrucât acestea există din eternitate. Singurul lucru care i-ar mai fi rămas Creatorului de făcut, ar fi fost separarea particulelor + şi - şi a energiilor + şi -.

IMAGINAR	REALITATE
neant	1915 Relativitatea generală
neant	Aspect corpuscular 1925 undă psi Mecanica cuantică
?	1960 Aspect corpuscular punctual undă psi Cromodinamica cuantică
Neutrino eon câmp sigma	Interfață punctuală 1983 Relativitatea complexă

Fig. 19 - Evoluția teoriilor fundamentale în fizică şi cosmologie după Jean Charon ("Les Lumiéres de l'Invisible" 1985)

Profunzimea pe care o promitea modul de abordare a Trinității Divinului este treptat înlocuită de o confuzie panteistă, sub vădita influență a filozofiei budiste şi taoiste.

3.4.2.7. Modelul profesorului W. Tiller

Despre observații ale prof. W. Tiller privind modelul lui de structurare a ființei umane şi a cadrului său de existență, a modului cum este privit spațiul şi timpul am mai vorbit şi în alte paragrafe, chiar destul de dezvoltat, în special din conferința sa de medicină holistică publicată în *"Journal of Holistic Health"* din 1979.

După cum am văzut în textele respective, el nu face referire în mod explicit şi la un *"model cosmologic"*, ba mai mult, n-am sesizat nici măcar o aluzie la acesta. Iată însă că Patrick Drouot (241) îl citează pe Michael Talbot, care în lucrarea sa *"The Holographic Universe"* (apărută în Ed. Harper Collins, New York 1991) se referă la idei şi observații ale prof. W. Tiller, care implică

şi vederi fundamentale, cosmologice. Deoarece aceste observaţii sunt probabil cele mai recente, având în vedere şi importanţa lor, vom cita şi noi menţionările respective ale lui Patrick Drouot:

"Profesorul William Tiller, fizician şi responsabil al Secţiei de inginerie şi ştiinţă de la Universitatea Stanford, California şi suporter înfocat al ideii holografice, crede (Michael Talbot, op. cit.) *că realitatea este asemănătoare "holodeck-ului" ("platforma holografică"* din serialul *"Star Treck generaţia următoare"). Holodeck-ul este un loc în care ocupanţii pot literalmente crea o simulare holografică a oricărei realităţi dorite: o plajă, o pădure, un oraş. Ei pot materializa un obiect şi pot face să dispară altul. Profesorul Tiller crede că Universul vizibil este un gen de "holodeck" creat prin integrarea oricărui lucru viu. "Am creat acest Univers (?!) ca loc de experienţă aşa cum am creat legile ce-l guvernează", spune el. Astfel, dacă Universul este asemănător unui "holodeck" toate lucrurile care par stabilite şi eterne, de la legile fizicii la substanţele galactice, trebuie să fie considerate ca nişte câmpuri de realitate impermanentă, orice realitate trebuie să fie considerată ca iluzie, numai conştiinţa fiind eternă. William Tiller speculează pe ideea că Universul a început în calitate de câmp de energie subtilă (adică non-fizică) şi s-a densificat puţin câte puţin* (subl. ns.). *Poate că Universul fizic provine dintr-un gând Divin care serveşte de model acestei scheme, infuenţând şi creând nivele subtile din ce în ce mai dense din câmpul cosmic universal dintr-o serie de holograme, până când acest gând se combină într-o hologramă a Universului fizic. Atunci corpul fizic ar putea să fie holografic prin natură, adică ar putea să fie un univers în miniatură. În plus, gâdurile noastre pot genera apariţia de imagini holografice fantomă, nu numai în propriile noastre câmpuri de energie, dar şi la nivele energetice subtile ale realităţii însăşi. Aceasta ar putea explica faptul că spiritul uman este la fel de capabil să se îmbolnăvească mai întâi în gând, apoi fizic, ca şi de a se vindeca într-o secundă. Cum gândurile noastre afectează constant nivelele energetice subtile ale Universului holografic, mai ales acelea - puternice - care însoţesc crizele de transformare, este din ce în ce mai evident că fiinţa umană poartă în ea rădăcinile ridicării ei la ceruri şi ale coborârii în infern."*

"Doctorul Richard Gerber explică în cartea sa "Vibrational Medicine" (Ed. Bear_Co. Santa Fé, New Mexico, 1988), *că proprietăţile particulelor negative pun în valoare fenomenul energiilor subtile şi în acest context corpul eteric trebuie considerat ca un corp de materie constituit din particule negative supraluminice, un câmp energetic holografic care se organizează singur sub influenţa gândirii creatoare. Mai mult, această materie negativă este magnetică prin natură. Ori, determinările făcute, par să demonstreze că acele câmpuri magnetice emise de vindecători,*

posedă criteriile profesorului Tiller. Magnetismul ar fi în acest caz, o substanţă spaţio - temporală negativă sau, după terminologia sa, o energie magneto-electrică."

Ideea fundamentală care ne-a interesat cel mai mult din aceste ultime observaţii ale prof. W. Tiller, este aceea că Universul a luat naştere mai întâi sub forma lui subtilă, care s-a densificat puţin câte puţin. Suntem întru totul de acord cu această presupunere care de altfel este conformă cu cele ce exprimă Evanghelia Păcii referitor la formarea omului mai întâi prin partea sa subtilă şi apoi prin aceea fizică.

În schimb nu suntem de acord cu unele exprimări atribuite prof. Tiller care prin ambiguitatea lor ne crează mai mult decât mirare. Astfel este referirea la faptul că noi am creat Universul!?

Ideea că Universul ar putea fi iluzie dacă el este asemănător unui holodeck este de asemenea confuză.

Afirmaţia că Universul fizic poate că provine dintr-un gând Divin, pune în mod firesc întrebările, de ce poate şi de ce numai cel fizic?

În fine se constată confuzia făcută de Tiller între spirit şi mental ca, parte a sufletului, aşa cum rezultă din exprimarea că spiritul omului se îmbolnăveşte mai întâi în gând şi apoi în corpul fizic (ce e drept poate fi o ambiguitate rezultată din procesul de traducere).

Prin concluziile de mai sus este oarecum dificil să-l mai recunoşti pe prof Tiller care în prefaţa la *"Science of Homeopathy"* a Dr. G. Vithoulkas (201) a publicat o schemă a modului cum se produce vindecarea bolilor care angajând spiritul, ajunge până la Divin.

Oricum ar fi, prof. W. Tiller păstrează meritul integral, de a fi primul (dacă nu cumva singurul) dintre savanţi care atribuie creării Universului un scenariu liniştit, mai întâi a lumilor sale subtile şi apoi a celei fizice.

3.4.2.8. Modelul Dr. Adrian Pătruţ

Dr. A. Pătruţ nu expune propriu-zis un model cosmologic propriu, el arătându-se partizan al scenariului inflaţionist haotic al lui Linde din 1983.

El îşi mărturiseşte această preferinţă în încheierea textului foarte dezvoltat şi documentat, riguros, referitor la scenariile cosmologice din lucrarea sa enciclopedică, des citată de noi (160):

"Revenind în final, în problema delicată şi dificilă a scenariilor cosmologice, considerăm posibil ca un scenariu inflaţionist, ca cel al inflaţiei haotice sau unul mai sofisticat, combinat poate cu superstringuri şi stringuri cosmice să devină scenariul standard al anilor '90."

Dar Dr. Pătruț nu pune numai problema scenariilor cosmologice. În fond tema sa principală privește mecanismul de producere a fenomenelor exotice și în special *"parapsihologice"*, *"paranormale"*. El spune:

"Așa cum am menționat, avalanșa de fenomene exotice care asaltează frontierele cunoașterii, fără a fi explicate satisfăcător în contextul teoriilor științifice acceptate, are cauza principală, în accepțiunea noastră, caracterul limitat în care este definită în prezent realitatea obiectivă."

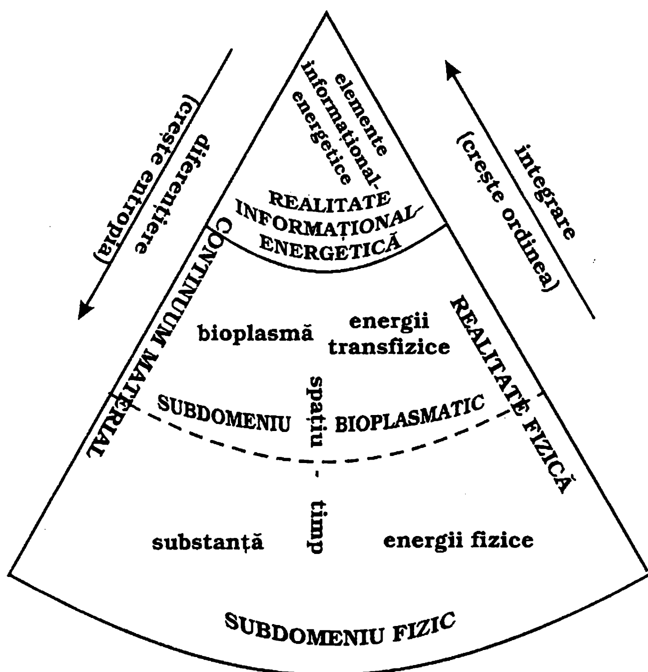

Fig. 20 Continuumul material după Dr. A. Pătruț

"Modelul continuumului material are drept scop extinderea cadrului recunoscut al realității obiective, prin definirea unor noi realități și subdomenii cu forme caracteristice de manifestare a materiei, urmărind schițarea, în principiu cel puțin, a unor direcții de cercetare a fenomenelor cu grad înalt de exotism."

În figura 20 este perfect rezumat conceptul autorului cu privire la modelul continuumului material.

Dr. Pătruț nu face nici o referire la modul cum se implică modelul său al continuumului material în vreunul din scenariile cosmologice. Enciclopedica sa documentație expusă de-a lungul celor două volume ale lucrării sale (160) ce ne-a fost şi nouă de largă referință, constituie o argumentare a acestui model. Se pare că fotodocumentarul fizicianului Fl. Gheorghiță (75) corespunde perfect modelului Dr. Pătruț.

3.4.3. Imposibilitatea cunoaşterii ştiințifice a momentului *"zero"* al Creațiunii, a stării de dinaintea ei, precum şi cel puțin un milion de ani după aceea

Construcția modelelor şi scenariilor cosmologice bazate pe fizica cuantică şi relativistă, după cum am văzut în cele expuse, prin prețiozitatea culminantă a limbajului cu care se exprimă şi în general, cu o evidentă aroganță față de *DIVIN*, crează publicului larg, prin mass-media, falsa impresie de manifestare în prezent a *"celui mai înalt nivel"* de cunoaştere umană, în special tehnico-ştiințifică, nemaiatins vreodată pe planeta Terra. În cea mai recentă achiziție bibliografică a noastră din domeniu, din cursul anului 1995, *"Originea Universului"* (261), John D. Barrow aduce această imagine aproape de apogeu, lăsând impresia că *"încă puțin şi ştim totul"* (deşi un observator atent şi minuțios ar putea surprinde şi rezerve importante mărturisite în câteva scurte momente care pot trece neobservate...). Lucrarea respectivă este fără îndoială, cea mai clară dintre toate *"vulgarizările"* ştiințifice cosmologice (şi poate că tocmai de aceea ies mai uşor la iveală ambiguitățile şi confuziile pe care le conțin teoriile respective), fiind însoțită de un bogat material grafic care are menirea de a uşura şi adânci înțelegerea. Ea cuprinde informații de *"ultimă oră"*, cum ar fi rezultatele cercetărilor satelitului COBE între 1992-1994. Autorul afirmă:

"Observațiile satelitului COBE au fost de o importanță fundamentală deoarece ele au descoperit în final prezența fluctuațiilor embrionice care au devenit galaxii şi clustere (aglomerări galactice n.n.). *Însă pentru cosmologi, perspectiva cea mai interesantă este aceea de a vedea dacă gradientul spectral al fluctuațiilor este conform cu prevederile teoriei inflaționiste"...*

Autorul se mai referă la *"funcția undă a Universului"* (notată cu ψ) şi la ecuația Wheeler - De Witt care este o adaptare a faimoasei ecuații a lui Schrödinger privitoare la funcția de undă în mecanica cuantică uzuală, însă cu atribute de relativitate incorporate în ea.

Culminarea speculațiilor cosmologice cele mai moderne din cartea lui Barrow, apare la încercarea de elaborare a unei teorii complete în care să fie prevăzute şi explicate valorile constantelor fundamentale ale naturii. Şi astfel, s-a ajuns la o imagine de *"minge cu patru dimensiuni"* a Universului pornind de la ideea de principiu

al cercetării funcției de undă a Universului inițiată de James Hartle și Stephen Hawking, cele mai recente imagini fiind însă ale *"găurii de vierme"* (un fel de conducte tubulare cu diametrul dimensiunii lui Planck - 10^{-33} cm - care prin *"neantul extracosmic"* leagă *"universurile-mamă"*de *"universurile fiice"* și acestea între ele). și astfel, imaginea oferită de știința materialistă și cea a SF-ului, cum este de pildă în *"Star Treck, next generation"*, nu mai este nici o deosebire. Numai că Barrow își crează o premisă de reabilitare încheindu-și lucrarea astfel:

"Nu putem însă cunoaște niciodată originile Universului. Cele mai mari secrete sunt acelea care le păstrează."

Iată însă că o extraordinară zdruncinare a eșafodajului speculativ construit pe baze cuantic - relativiste aduce lucrarea Dr. Octavian Udriște (233), model de lucrare holistică, care prin argumentarea cosmologului Hubert Reeves (în lucrarea citată, *"Răbdare de azur - evoluția cosmică"*, 1988, 1993), demonstrează cu argumentele proprii ale fizicii cuantice și relativiste, că este imposibil de a cunoaște vreodată din punct de vedere științific materialist, atât starea de *"pre-Big-Bang"*, cât și aceea de la momentul *"Big-Bang-ului"* (momentul zero), până la cel puțin un milion de ani de la acesta. În acest fel, îngâmfarea științei materialiste, atât de dragă mass-mediei este spulberată!

"Pentru a vedea ce era "înainte" de explozia inițială (Big-Bang) ar trebui să trecem dincolo de "zidul timpului zero" ceea ce ar implica câteva dificultăți insurmontabile, dintre care Reeves menționează următoarele trei:

1. - În marele foc inițial (10^{33} grade Kelvin) au fost distruse toate structurile care puteau stoca informația. Universul inițial a fost de o simplitate care a distrus orice amintire, un Univers lipsit de memorie. Toate distribuțiile în poziții, în energie și în particule au atins starea de echilibru și de omogenitate.

2. - Există un "orizont universal sau cosmologic", dincolo de care nu vedem nimic.(subl.ns.) *Galaxiile, quasarii care se află la depărtări de peste 12 miliarde de ani lumină se deplasează cu 90-99% din viteza luminii astfel încât lumina emisă de aceste surse care se depărtează atât de repede, își pierde practic toată energia. Indiferent de perfecțiunea tehnică a telescopului, dincolo de "orizontul cosmologic" situat la aproximativ 15 miliarde ani lumină, nu vedem nimic; această enormă dificultate fiind o chestiune de fizică, nu o problemă de ordin tehnologic.*

3. - În Universul foarte timpuriu, distribuția energiei fotonice era conformă legii lui Planck pentru radiația corpului negru. Astfel, din cauza densității foarte mari a "supei" materiei ionizate, în tot timpul primului milion de ani al existenței Universului (faza fotonică), lumina emisă în acele timpuri a fost rapid absorbită în "supa cosmică", pierzând șansa de a ajunge până la noi. Opacitatea

completă a Universului primitiv ne limitează câmpul vizual şi exclude posibilitatea de a-i vedea originea. Foarte recent, conform anunţului NASA, satelitul COBE (Cosmic Background Explorer) a transmis imaginea Universului de acum 15 miliarde de ani lumină. Însă din cauza opacităţii Universului iniţial, este exclusă orice şansă de a observa faza ontogenezei timpurii. Indiscutabil, din prima "clipă" a Big-Bangului, Universul a fost o "supă" opacă şi numai după circa un milion de ani de la naşterea sa a devenit un ocean luminos, un Univers transparent. (subl.ns.)

Dar nu numai "densitatea şi căldura Universului originar atingeau mărimi pe care spiritul uman nu le poate percepe, dincolo de care fizica noastră se prăbuşeşte" (Igor Bogdanov, 1991). Menţionez încă două impedimente de neînvins în explorarea transcosmică:

Primul impediment implică cuarcii (quarckurile n.n.), *entităţi infinitezimale (10^{-18} m), consideraţi a fi constituentele ultime* (probabil că autorul se referă numai la particule a căror existenţă a fost confirmată sigur, experimental n.n.) *ale infinitului mic. Ultima dintre cele şase particule subatomice ce compun nucleul atomului, denumită "Quarck Top" a fost foarte recent descoperită, în urma ciocnirilor experimentale dintre protoni şi antiprotoni, în laboratorul Fermi din Batavia (Chicago). "Quarck Top" a existat numai în Universul timpuriu. Realmente quarckurile reprezintă un fel de "zid dimensional" (Gricha Bogdanov,1991), extrem de dificil de abordat cu tehnica actuală. Totuşi fizicienii fac eforturi imense pentru a se apropia experimental pe scara distanţelor infinitezimale ale materiei de "lungimea" lui Planck (10^{-33} cm). De pildă, prin ciocniri de particule cu ajutorul uriaşului LEP (Large Electron Positron Collider) instalat în Centrul european de cercetări nucleare de la Geneva, electronii şi pozitronii sunt acceleraţi la energii de miliarde de electron-volţi (circa 50 GeV), rezultând o imensă cantitate de energie care însă, instantaneu, generează alte particule elementare (W şi Z). De asemenea ciclotronul K800 instalat la Universitatea Michigan (SUA) deşi imprimă unui fascicol de particule o viteză de aproape 64000 Km pe oră, la nivelul de aproximativ 8 miliarde eV, nu poate furniza dovezi asupra materiei primordiale. Această concluzie ar putea fi anticipată şi pentru "Acceleratorul de particule SSC (Superconducting Super Collider) a cărui instalaţie are ca termen de punere în funcţie anul 1996. Potrivit calculelor, SSC va accelera două fascicule de protoni până la o viteză apropiată de cea a luminii, degajând o energie totală de 40 TeV. Coliziunile frontale produse între cele două fascicule de protoni vor permite studierea materiei numai până la 10^{-17} dintr-un centimetru (jumătatea dimensiunii lui Planck). Pe măsură ce se coboară pe scara distanţelor în care au loc interacţiunile între particule, sunt implicate energii supergigantice. Pentru producerea unor evenimente la*

dimensiunea de ordinul 10^{-33} cm (menționată mai sus) ar fi nevoie de un accelerator de particule de dimensiunile galaxiei. (subl. ns.)

Al doilea impediment (adică al cincilea în ordinea de față) în investigarea stării de "pre-Big-Bang" rezidă în faptul că la distanțe foarte scurte (10^{-33} cm) şi la energii gigantice (10^{19} GeV) cele patru forțe fundamentale de interacție sunt unite în "superforța unică" (Pierre Fayet, 1988). Astfel, "fizicienii se izbesc de faimosul "zid al lui Planck", în care gravitația devine extremă, ridicând o barieră de netrecu pentru orice investigație: dincolo de zidul lui Planck, mister este totul (Gricha Bogdanov, 1991). Foarte probabil în spatele acestui zid, se ascunde o realitate inimaginabilă. Gravitația este atât de puternică încât sfărâmă structura spațiului pentru a-i da alte dimensiuni, printre care trecutul, prezentul şi viitorul nu mai au nici o semnificație" (Igor Bogdanov,1991). În ceea ce priveşte proveniența colosalei cantități de energie de la originea Big-Bangului, filozoful francez Jean Guitton, 1991, afirmă că în spatele "zidului lui Panck" se ascunde o formă a energiei primordiale, de o formă nelimitată."

Incapacitatea ştiinței de a învinge impedimentele menționate ("zidul termic", "orizontul cosmologic" al opacității, "zidul dimensiunilor quarckurilor" şi "zidul lui Planck" al superforței) de a nu putea privi şi cunoaşte adevărul dincolo de timp şi spațiu (adică dincolo de "timpul lui Planck" - 10^{-43} secunde), poate fi remediată numai cu ajutorul Teologiei mistice a Bisericii Ortodoxe de Răsărit. Prin contemplarea Sfintei Treimi, a slavei lui Dumnezeu Cel Veşnic Treime, prin intermediul energiilor necreate Divine (lumina harică, sfântă, taborică) este posibilă escaladarea nivelului subcuantic spre Împărăția luminii neapropiate în care locuieşte Dumnezeu (1, Timotei 6,16) absolut incognoscibil şi invizibil pentru făpturile umane."

M O T T O

Întregul este mai mult decât suma părților sale.

(Legea întâi a holisticii)

PARTEA A DOUA

4.1. EXPERIENȚELE LUI N.A. KOZÂREV ŞI IPOTEZELE SALE

Momentul declanşării procesului care avea să conducă la sinteza modelului nostru privind energia - sursă de viață şi implicit la redactarea lucrării de față, a fost determinat de experiențele lui N.A. Kozârev (am zice *"uluitoarele"* experiențe ale lui Kozârev) privitoare la timp.

De aceste experiențe am luat cunoştință din articolul astrofizicianului rus N.A. Kozârev, intitulat *"Pendulul Universului"* (103) publicat în revista *"SPUTNIK"*, iunie 1976.

Prezentat sub formă de interviu luat de ziaristul Al. Lal astrofizicianului de la Observatorul astronomic de la Pulkovo, N.A. Kozârev, articolul evocă următoarele experiențe efectuate de către savant, sub privirele uimite ale interlocutorului său: o adevărată demonstrație pentru sceptici!

1. La o balanță de foarte mare finețe, la extremitatea unuia din brațe este fixat un giroscop pus în mişcare spre dreapta, iar la cealaltă extremitate sunt ataşate greutăți pentru echilibrarea perfectă a balanței. Când acul indicator al balanței se opreşte la zero, se branşează un vibrator electric, fixat la piciorul balanței: totul este astfel calculat, ca vibrația produsă de acesta să fie total absorbită de rotația giroscopului. După cum era de aşteptat, în această situație, acul indicator al balanței nu s-a mişcat deloc. (Trebuie precizat faptul că în toate experiențele efectuate, întregul sistem al balanței cu giroscopul şi vibratorul, a fost ecranat față de toate elementele perturbatoare posibile: curenți de aer, acțiuni mecanice, câmpuri electrice, magnetice, electromagnetice.)

În continuarea experienței se constată cu surprindere, că exact în aceleaşi condiții experimentale, dar punând giroscopul în rotație către stânga (adică în sens levogir), echilibrul balanței se strică, marcând o uşoară pierdere în greutate în partea cu giroscopul (în cazul concret al experienței 4 mg la 90 g).

2. În a doua experiență acad. Kozârev pune giroscopul în funcțiune spre dreapta, iar sub talerul balanței cu giroscopul plasează o ceaşcă cu ceai fierbinte, în tot acest timp balanța păstrându-şi echilibrul perfect. Însă în momentul în care el introduce o bucată de zahăr în ceaşca cu ceai, echilibrul din nou se strică, în sensul *"uşurării"* cu câteva diviziuni, a talerului purtător al giroscopului!

3. În experiența a treia, cu giroscopul pus în rotație către dreapta şi cu balanța în echilibru perfect deci, introduce în locul ceştii de ceai din experiența anterioară, un termos cu apă caldă. Termosul este închis perfect cu un dop de plută prin care este introdusă o mică pâlnie. În momentul în care prin această pâlnie se

introduce în termos apă rece, din nou echilibrul balanței se strică, cu o ușoară *"pierdere"* în greutate a talerului cu giroscopul, de două diviziuni în dauna brațului cu giroscopul.

(Trebuie observat faptul că există oarecare asemănare între experiențele lui Kozârev și acelea ale lui Laithwaite din 1974 de la Londra, prin care acesta din urmă pretindea obținerea unui efect antigravitațional cu ajutorul unui aparat construit de el, faptul fiind lămurit ulterior, ca o eroare de interpretare. De altfel, efectul antigravitațional era oscilant și se datora legilor giroscopului.)

După Kozârev, nici o lege cunoscută a fizicii nu poate explica astfel de fenomene. Părerea lui este că fenomenul s-ar datora acțiunii timpului fizic. Că acesta departe de a fi *"ceva"* abstract, are o realitate foarte concretă, fiind exprimat sub forma unei *"energii"* turbionare cu sensul de rotație către dreapta pentru Terra. (subl. ns.)

La prima experiență, când giroscopului i s-a imprimat o rotație către stânga, aceasta fiind *"opusă"* sensului de *"curgere"* a timpului, brațul respectiv al balanței manifestă un aspect de *"ușurare"* a greutății sale, ca urmare a compunerii celor două forțe de semne contrare. Kozârev spune: *"Timpul nu este pur și simplu o durată între două evenimente măsurată în ore, ci un factor fizic înzestrat cu proprietăți care îi permit să participe activ în toate procesele naturale"* (subl. ns.). Savantul adaugă: *"Timpul este un element organic al tuturor fenomenelor care se desfășoară în Univers, și în consecință și pe planeta noastră. Toate fenomenele naturii de desfășoară fie degajând, fie absorbind timp."* Și Kozârev continuă: *"Dacă timpul acționează asupra unui sistem cu legătură de la cauză la efect, în ce privește greutatea fizică, trebuie de asemenea să se schimbe și alte proprietăți fizice ale materiei. Aceasta a fost demonstrat. Experiențe extrem de sofisticate au confirmat că la proximitatea unui termos în care se amestecă apă caldă și rece, sau a unui pahar cu un lichid în care are loc un fenomen de dizolvare, frecvența lamelelor de cuarț se schimbă!* (subl. ns.), *conductibilitatea electrică și volumul anumitor materii, se diminuează."* Și savantul trage următoarea concluzie: *"Degajarea timpului se produce unic în fenomene ireversibile, cu alte cuvinte, acolo unde sistemul nu și-a regăsit încă echilibrul."* Pentru susținerea celor arătate, Kozârev mai arată următoarele:

"Se știe că noi vedem stelele , nu la locul în care se află ele în prezent, ci acolo unde s-au aflat ele în urmă cu zeci sau sute de ani, după timpul necesar luminii pentru a ne parveni de la stelele cele mai apropiate. Pentru timp este altceva. Fiind dat că el nu se propagă în Univers ca lumina, ci apare deodată, acțiunea sa asupra fenomenelor și corpurilor este instantanee. Utilizând proprietățile timpului se poate obține o informație instantanee din nu importă ce punct al Universului, sau a o trimite oriunde o dorim. Numai cu

această condiție nu există contradicție cu principiul relativității. Dacă se calculează unde se află steaua la un moment dat și se îndreaptă telescopul în acest sector al cerului "gol" pentru ochi, ipoteza modificării greutății giroscopului va fi dovedită. În acest fel s-a stabilit adevărata localizare a lui Procyon."

În finalul articolului, Kozârev mai emite o ipoteză potrivit căreia colapsarii sau *"găurile negre"* cum mai sunt denumiți (*"black holes"*), constituie *"rezervoare"* de timp, care joacă un rol de regulatori în Univers, asigurându-i echilibrul permanent.

Trebuie să mărturisim că lectura articolului din care am spicuit mai sus elementele esențiale, ne-a produs o mare emoție. Aveam sentimentul nedefinit că el ne va da răspunsul la vechea întrebare în legătură cu activitatea biologică numai a substanțelor levogire. Nu aveam încă răspunsul, dar *"ceva plutea în aer"* cum s-ar zice.

Bineînțeles că am căutat noi materiale documentare în legătură cu academicianul N.A. Kozârev și cercetările sale. Spre uimirea noastră, nu am găsit decât două materiale mai vechi și anume un compendiu al Academiei de Științe din Praga intitulat *"Time in Science and Philosophy"* (104) (*"Timpul în Știință și Filozofie"*) editat de Jiri Zeman în anul 1971, în care se găsește și un articol al lui N.A. Kozârev destul de dezvoltat intitulat *"Asupra posibilității de cercetare experimentală a proprietăților timpului"*, precum și în interviul luat savantului în lucrarea americancelor Sheila Ostrander și Lynn Schroeder (262) *"Psychic Discoveries Behind the Iron Curtain"* publicată în anul 1970.

În capitolul 13 al acestei din urmă lucrări, intitulat *"Timpul: o nouă dimensiune a spiritului"* autoarele prezintă discuția lor avută cu N.A. Kozârev, după ce în prealabil i-au făcut un scurt curriculum vitae. În cele ce urmează vom spicui câteva scurte pasaje din aceste discuții precum și din observațiile altor cercetători. *"Timpul"*, spune Kozârev, *"este o formă de energie. Noi trebuie să studiem proprietățile timpului dacă vrem să descoperim ce forță este răspunzătoare de fenomenul vieții pe pământ."*

"Dr. Albert Wilson, codirector al Laboratorului Douglas din cadrul Centrului de Cercetări Avansate din California, care a întâlnit pe Kozârev foarte recent în timpul unei conferințe internaționale, ne-a mărturisit: "Kozârev este un om remarcabil, dotat cu o intuiție extraordinară. El a definit anumite noțiuni de bază care ar putea să se dovedească exacte și a căror implicații sunt într-adevăr revoluționare."

"Giroscopul care se găsește aici, ne spune el surâzând, joacă un rol foarte important în unele din explicațiile sale asupra naturii timpului."

În discuție venind vorba de energia necunoscută care stă la baza telepatiei, autoarele arată următoarele: *"După 17 ani de cercetări riguroase, Kozârev gândește că ar fi descoperit care era*

acea formă de energie. Aparatele sale au înregistrat curbe produse de o formă de energie necunoscută, în paralel cu activitatea efectelor mecanice şi chimice deja cunoscute. El numeşte această energie "timp"."

"Timpul este elementul cel mai important şi mai enigmatic al Universului. El nu se propagă ca undele luminoase, el se manifestă peste tot instantaneu. Orice intensificare a proprietăţilor unui fragment de timp se manifestă peste tot deodată, la fel cum timpul este omniprezent. Este timpul care ne leagă de astre şi care leagă toate lucrurile în Univers, mai declară Kozârev ."

"Timpul aşa cum îl concepe Kozârev posedă un anumit număr de proprietăţi care este posibil, ne spune el, de a le studia în laborator. El a putut observa de exemplu, că această cantitate "D" pe care el o numeşte "timp", prezintă o densitate mai mare aproape de destinatarul unei acţiuni şi mai slabă aproape de autorul acestei acţiuni. El ne arată câteva dintre aparatele pe care le-a pus la punct pentru a putea să înregistreze acest efect original. Echipamentul de bază se compune dintr-un giroscop de precizie, pendule asimetrice şi balanţe de torsiune. Când aceste instrumente au fost dispuse după o schemă complexă, el reacţionează pentru a acuza o modificare a densităţii temporale, în apropierea unei acţiuni mecanice (o torsiune dată la un elastic) sau chimice (combustia unei bucăţi de zahăr)."

Autoarele mai arată că de asemenea prin experienţe foarte simple Kozârev a ajuns la postulatul că: *"timpul posedă o densitate slabă în jurul cauzei şi puternică în jurul efectului"* (subl. ns.).

Iată o experienţă simplă: o sârmă elastică este supusă unei tensiuni printr-o întindere. Reprezentaţi-vă această sârmă elastică, ca având doi poli: polul de *"tracţiune"* sau de cauză şi polul de *"întindere"* ca efect. Când elasticul este întins, aparatul de înregistrat - un pendul asimetric constituit dintr-un giroscop - nu are în direcţia polului efect. Această deflexiune (deflexiune înseamnă abaterea unui curent de fluid din direcţia lui) este imperceptibilă ochiului liber, dar se traduce foarte clar de către instrumentele sale dotate cu o mare sensibilitate. *"Un efect extrem de important indică o mărire a densităţii iniţiale"* afirmă Kozârev. *"Acest fenomen n-are nimic de-a face cu câmpurile de forţă cunoscute. Noi am luat măsuri de a respinge total orice posibilitate de interferenţă electromagnetică sau de alt fel."*

"Aceste aparate arată de asemenea o slăbire a densităţii temporale în apropierea polului cauzei sârmei elastice care va înregistra densitatea temporală cu ajutorul instrumentelor de măsură chiar atunci când sistemul de "cauză - efect" a fost plasat în spatele unui zid având mai mult de 90 cm grosime. Variaţiile sunt sesizate chiar printr-un tub metalic. Reacţiile de cauză la efect chimice, produc de asemenea o modificare a densităţii timpului."

La întrebarea dacă gândirea modifică densitatea temporală, acad. Dr. Kozârev răspunde: *"Desigur. Gândirea afectează densitatea timpului. Când mă forţez să gândesc la o poezie sau la un alt subiect de asemenea încărcat de afectivitate, aparatele acuză o modificare mai sensibilă decât atunci când am în cap calcule matematice. Gândurile noastre sunt capabile de a modifica densitatea timpului."*

"Telepatia depinde totdeauna de densitatea timpului. Aceasta trebuie să fie slabă lângă agent şi mai densă lângă percipient."

"Gravitaţia influenţează de asemenea asupra densităţii temporale" , ne spune Kozârev , *"la fel ca şi densitatea corpului care intră în joc."*

"Când o experienţă provoacă o creştere a densităţii temporale, aceasta nu diminuează imediat. Ea se prelungeşte în timpul unei durate variabile, care va fi mai mult sau mai puţin lungă după corpurile chimice. Această creştere a densităţii temporale se va menţine de două ori mai mult în timp în aluminiu decât în plumb şi de cinci ori mai mult în lemn."

"Dr. Kozârev a descoperit o altă particularitate a acestei energii pe care el o numeşte "timp." Aceasta din urmă posedă o structură de curent sau de flux." (subl. ns.)

Atenţia noastră a devenit extremă în momentul în care savantul abordează problema viului. Să urmărim ce spun autoarele:

"Dr. Kozârev gândi la organismele vii: animale, plante, fiinţe umane. Cum se ştie, partea noastră stângă şi partea noastră dreaptă nu sunt exact asemănătoare: inima, de exemplu este mai înclinată către stânga. Anumite colonii de microbi afectează a structură în spirală. Protoplasma, element constitutiv fundamental al vieţii, nici ea nu este simetrică. Asimetria pare deci să constituie una din caracteristicile vieţii. Ea nu poate, gândeşte Kozârev să provină din simplul hazard. S-ar putea atunci ca asimetria să fie un mecanism special elaborat de către natură pentru a intensifica energia vitală a fiinţei însufleţite şi energia temporală ar asculta poate de aceeaşi lege a asimetriei. În acest caz ar fi uşor de a verifica faptul, raţionă Kozârev, cu ajutorul unui aparat rotativ ca giroscopul. Într-adevăr o modificare a structurii temporale a unui sistem în rotaţie, ar produce imediat, fie o mărire, fie o micşorare de energie." (subl. ns.)

"După ani de experienţă, Dr Kozârev şi echipa sa de cercetători, putură să stabilească faptul că într-un sistem care se întoarce în sensul contrar acelor de ceasornic, curentul temporal este pozitiv, adică există o creştere de energie; într-un sistem care se întoarce în celălalt sens, curentul este negativ." (subl. ns.)

"Cercetătorii din Leningrad observară fenomenul următor: când ei alegeau a substanţă ale cărei molecule erau orientate către stânga, ca de exemplu terebentina şi o puneau alături de sistemul

lor de "cauză la efect", efectul psihokinetic crește într-un mod sensibil și aparatele de înregistrare se înclinau într-un sens mult mai clar în direcția sârmei elastice. Dar când era vorba de o substanță ale cărei molecule erau orientate către dreapta, ca în cazul zahărului, efectul PK se micșora. După Dr. Kozârev lumea noastră este orientată către stânga și posedă un curent temporal care mărește energia Universului nostru." (subl. ns.)

"Dacă timpul este un curent, ne spune Kozârev, el posedă de asemenea un anumit debit. Kozârev numește *"debit"* diferența dintre cauză și efect. *"Când debitul temporal este modificat în interiorul unui corp, acesta devine mai ușor"*, ne spune Kozârev, *"ceea ce vrea să spună că levitația este un fenomen perfect plauzibil. Știința se forțează, cu multă dificultate de a găsi metodele de levitație. Acest tip de levitație nu se va referi numai la persoane, ci și la obiecte, mașini."* (subl. ns.)

"În 17 ani", ne spune Kozârev, *"experiențele au dovedit că un fenomen dat, poate să aibă o incidență asupra unui altuia situat la o anumită distanță. Noi gândim că această incidență este în mod esențial datorată timpului."* (După el, forma care animă fenomenele P.K., E.S.P. vin în mod probabil din timp.)

În compendiul Academiei de Științe din Praga, în lucrarea menționată mai sus acad. Dr. Kozârev își expune formalismul matematic al teoriei sale. Nu vom prezenta acest formalism. Acolo el mărturisește că verificarea experimentală a ideilor lui, Kozârev a început-o în iarna 1950-1951, timp de mai mulți ani cu participarea lui V.G. Labeish. Din 1971 experiențele făcute în cadrul Observatorului astronomic de la Pulkovo, le-a făcut cu colaborarea lui V.V. Nasonov, care a contribuit mult la realizarea acestor experiențe.

El arată că a folosit ca aparatură un giroscop de aviație a cărui viteză era menținută constantă cu ajutorul unui curent trifazic cu frecvența 500 Hz. (Aceasta era de asemenea frecvența rotației giroscopului.)

Inițial precizia balanței era de 0,1-0,2 mg. Ulterior a utilizat o balanță tehnică cu precizia de _1 mg. Diametrul rotorului giroscopului a fost de 4,2 cm, iar greutatea de 250 g, pentru întreg giroscopul. După cum rezultă însă din articolul din SPUTNIK, greutatea era de 90 g, ceea ce înseamnă că în situația dată parametrii erau modificați față de experiențele inițiale. Tot în protocolul experiențelor raportate în compendiu, viteza liniară era de 70 m/s.

Trebuie să mărturisim aici, că inițial, prin noiembrie 1981, când am elaborat prima formă a modelului nostru privind energia - sursă de viață, nu dispuneam decât de articolul din SPUTNIK discutat mai înainte și doar ulterior am procurat celelalte două lucrări ale lui

Kozârev, care nu au făcut decât să confirme că interpretarea spre care începusem să ne îndreptăm era corectă.

Reflectând îndelung la experienţele genialului Kozârev, în special la aspectele concrete ale acestora, am constat că singura concluzie logică ce se putea trage era următoarea:

S-ar putea argumenta că de fapt, în experienţele lui Kozârev nu se evidenţiază în mod direct timpul, deşi modificările oscilaţiilor lamelelor de cuarţ ar fi o probă destul de clară. Admiţând totuşi acest lucru, se observă că remarca ar fi adevărată pentru prima experienţă: efectul antigravitaţional obţinut prin rotirea giroscopului spre stânga s-ar putea datora acţiunii contrare a unei forţe antigravitaţionale care se manifestă spiral elicoidal, cu sensul de rotaţie către stânga, contrar celui gravitaţional care se exercită către dreapta. Dar în experienţele a doua şi a treia unde este vorba de efecte de o anumită durată, este clar incriminat timpul şi prin extrapolare, datorită efectului similar în cele trei experienţe, el este *"demascat"* şi în prima.

Suntem şi astăzi uimiţi de inexplicabila tăcere a comunităţii ştiinţifice internaţionale faţă de aceste experienţe extraordinare cu profunde şi multiple implicaţii în toate ştiinţele, în fapt în întreaga cunoaştere umană.

Întreaga comunitate ştiinţifică a planetei ar fi trebuit să fie zguduită de aceste experienţe!

Din interpretarea aprofundată a experienţelor reiese că timpul (timpul fizic) este o energie independentă de spaţiu, asociată mai degrabă cu gravitaţia. Aceasta înseamnă însă destrămarea *"entităţii"* fizice care este *"spaţiul - timp."*

Dar destrămarea cadrului *"spaţiul - timp"* pe care este eşafodată fizica cuantic - relativistă, înseamnă în fapt punerea sub semnul întrebării a valabilităţii sale pe plan universal! S-ar crea astfel temei pentru presupunerea că, după cum fizica newtoniană este considerată un caz particular al fizicii cuantic - relativiste, aceasta din urmă ar putea fi un caz particular al unei fizici realmente universale, a unei fizici *"holistice - holografice"* de exemplu!

Trebuie să recunoaştem că la vremea debutului primului nostru model sau mai bine zis a primei faze a elaborării modelului nostru privind energia - sursă de viaţă, întreaga noastră atenţie a fost captată de posibilitatea existenţei unui anti-timp fizic sau cu alte cuvinte a unui timp biologic, fapt care ne-a şi condus la elaborarea unei ipoteze privind existenţa acestuia din urmă.

În mod foarte curios, nici noi nu sesizasem atunci incompatibilitatea cadrului staţiu - timp cu timpul ca energie liberă sau asociată gravitaţiei (fapt care ne-a apărut deosebit de clar acum la încheierea incursiunii în domeniul suprasensibil şi al fizicii de vârf actuale) şi căutăm explicaţii pentru timp în termenii fizicii cuantice - relativiste.

Astfel am găsit că marele fizician american John Wheeler de la Universitatea Princeton, ar fi identificat existența unei particule de timp.

O structură cuantificată, cu discontinuități a timpului o vedea și prof. Robert Ehrich de la Universitatea New Paltz, statul New York, SUA. "Cronomii", după cum a denumit el "atomii" de timp, ar avea valoarea de 1.10^{-24} secunde. Unitatea elementară de timp nu ar fi altceva decât jumătatea timpului de viață a mezonului "ro." Argument ar fi timpii de existență a particulelor elementare cu durată foarte scurtă de viață, care ar fi multipli întregi ai cronomului.

Potrivit legii complementarității, în cazul existenței reale a particulelor, ar trebui să existe și antiparticule - timp, adică ale timpului care "curge" invers. Și ne întrebăm atunci dacă aceștia n-ar fi tahionii lui Gerald Weinberg.

La vremea respectivă aveam însă să luăm cunoștință de experiențele și ipoteza ing. Radu Forgaci, de teoria și experiențele prof. Al. Vasilescu, de teoria "gravito-vortexului" a fizicianului Ioan N. Popescu și mai ales de "enigma" premiantului Nobel, prof. Linus Pauling, care ne-au readus pe făgașul inițial, determinând schițarea modelului nostru privind energia - sursă de viață. Dar să le luăm pe rând.

4.2. EXPERIENȚELE ȘI IPOTEZA ING. RADU FORGACI

În numărul 20 al revistei "Flacăra" din 14 mai 1981 se anunța descoperirea de către ing. Radu Forgaci examinator principal de invenții în cadrul O.S.I.M., a unui nou fenomen fizic și anume faptul că propagarea curentului electric, fie continuu, fie alternativ, nu se face liniar cum se credea până atunci, ci în spirală elicoidală (adică spirală cu același diametru al pasului). În numărul următor al revistei, din 21 mai 1981, știrea deja era confirmată experimental de către un cercetător din Iași și de către un specialist al Institutului de fizică și inginerie nucleară de la Măgurele.

Inginerul Radu Forgaci în această genială descoperire, mai preciza însă ceva și anume că sensul de rotație al curentului în această spirală eliocoidală este spre dreapta. Lăsăm deocamdată una din concluziile sale surprinzătoare și anume că dată fiind rotirea fluxului spre dreapta, curentul nu este reprezentat de electroni, ci de... pozitroni, și ne concentrăm atenția la acest fapt: rotirea curentului electric în spirală elicoidală spre dreapta.

Dar printre ecourile stârnite de descoperirea elicității curentului electric la "Flacăra" a fost primită și confirmarea unui pensionar biolog, Carol Anton Apostolescu din București, care arăta că în cercetările sale de o viață în domeniul biologiei a observat că toate fluxurile electromagnetice (deci inclusiv lumina), în mediile izotrope

se propagă spiral-elicoidal, spre deosebire de mediile anizotrope în care se propagă liniar. Din exemplele pe care biologul Apostolescu le indică drept medii izotrope reținem: spațiul cosmic, spațiul minelor părăsite, spațiile intrapleurale din organismele umane. Aceste observații sunt de o deosebită importanță deoarece confirmă presupunerea ing. Forgaci că este posibil ca toate energiile fizice să se propage în acelaşi mod şi anume spiral-elicoidal spre dreapta!

La circa un an şi jumătate de la această semnalare, tot *"Flacăra"* confirmă fenomenul *"Forgaci"* obținut în laborator de către ing. Nicolae Vlad de la Combinatul de fibre sintetice din Iaşi. În acest scop el a utilizat un tor, adică un corp cu formă inelară, pe care a executat două bobinaje practic identice, unul realizat cu spirale înfăşurate ca un şurub de tip dreapta, iar celălalt bobinaj executat cu spirale înfăşurate ca un şurub de tip stânga. El a mai executat de asemenea două bobinaje suplimentare pentru măsurarea efectelor (a tensiunilor care rezultă) cu o precizie suficientă pentru ca rezultatele să nu poată fi puse la îndoială.

"Teoretic", se spune în articol *"în conformitate cu principiile clasice, rezultatele măsurătorilor ar fi trebuit să fie identice, indiferent dacă spiralele bobinajului sunt de tip dreapta sau de tip stânga. Cu toate acestea şi în pofida faptului că măsurătorile s-au făcut cu toată atenția necesară şi în mod repetat, atât cu un tor executat din oțel, cât şi cu un tor realizat din poliamidă (deci dintr-un material prin excelență nemagnetic) rezultatele indică în fapt - şi asta fără nici un dubiu! - că efectele (adică tensiunile rezultate) sunt diferite (diferența de peste 10% între bobinajul de tip dreapta şi bobinajul de tip stânga."*

"Aceste rezultate experimentale nu se pot explica decât numai dacă admitem că înaintarea curenților electrici în lungul conductorilor (deci şi în lungul unei spire) este elicoidală, nu numai în curenții continui, ci şi în cei alternativi aşa cum s-a arătat şi în supoziția teoretică elaborată de inginerul Radu Forgaci."

4.3. TEORIA ŞI EXPERIENȚELE PROF. AL VASILESCU

Articolul intitulat *"Gravitația dintr-o parte"* publicat în numărul din 4 Mai 1984 al revistei *"Flacăra"* expune observațiile şi experiențele prof. Dr. Al Vasilescu de la Universitatea din Galați a ceea ce el a denumit *"forța laterală de deviere."*

În experiențele sale de hidrodinamică, prof. Dr. Al Vasilescu lasă să curgă două lichide colorate diferit, liber în atmosferă, din două vase terminate cu două ace de seringă alăturate. În curgere are loc răsucirea tridimensională a celor două fire de lichid (subl. ns.). Imaginea jetului rezultat, aminteşte de reprezentarea unei unde electromagnetice staționare când nodurile şi ventrele

intensității câmpului electric - E - sunt defazate cu un sfert de lungime de undă în raport cu nodurile şi ventrele inducției magnetice B.

Experiențele efectuate şi în tubul închis al aparatului lui Reynolds (lamele plane sau curbe în interiorul acestuia cu lichid colorat) arată că lamela de lichid colorat de îndată ce iese din ajutajul dreptunghiular cu lățimea egală cu diametrul acului de seringă, este deviată de la direcția rectilinie, executând o mişcare elicoidală. (Prof. Dr. Al Vasilescu nu precizează dacă răsucirea se face spre dreapta sau spre stânga, sau numai spre stânga sau numai spre dreapta. Este însă foarte uşor de făcut o experiență simplă: golind o sticlă sau alt vas cu apă în şuvoi subțire, se va constata, în modul cel mai evident la o anumită dimensiune a acestuia, că răsucirea elicoidală are loc întotdeauna numai spre dreapta!)

După 18 ani, prof. Dr. Vasilescu a analizat ecuațiile fundamentale ale mecanicii fluidelor ale lui Euler.

A constatat că ecuațiile sunt compatibile cu un regim de mişcare nepermanent - în care vectorul derivatei locale în raport cu timpul, este perpendicular pe vectorul viteză şi egal cu produsul vectorial dintre viteză şi rotorul vitezei. Ținând seama că orice variație de viteză este rezultatul acțiunii unei forțe, a tras concluzia că dacă regimul nepermanent pe care l-a pus în evidență este o realitate, atunci asupra particulei de masă *"m"* care înregistrează această variație de viteză, acționează un nou tip de forță care este forța de deviere laterală dată de interacțiunea dintre masa particulei şi rotorul vitezei ei. După cum s-a arătat mai înainte, se ştie că traiectoriile unei vine de lichid care se scurge printr-un orificiu dintr-un rezervor, sub acțiunea forței sale de greutate şi a forței de presiune, la forța de greutate adăugând şi forța de deviere laterală, traiectoria descrisă de particula de lichid devine tridimensională (subl. ns.).

Autorul a tras concluzia din exemplele sale că este evident că dacă forța de deviere laterală acționează asupra oricărei particule care se mişcă într-un câmp gravific, atunci această forță trebuie să acționeze într-un fel oarecare şi asupra planetelor sistemului solar.

Prof. Dr. Vasilescu apreciază că asupra fiecărei planete - simultan cu forța de atracție a soarelui, exprimată de legea gravitației universale a lui Newton - mai acționează încă o forță, al cărei modul este dependent de o forță de deviere laterală proprie structurii Universului. Datorită acestei observații, autorul a părăsit concepția heliocentrică şi a abordat ceea ce a numit *"concepția vegacentrică."* Prin studiile efectuate asupra sistemului mişcărilor sistemului nostru solar, ținând seama că soarele împreună cu planetele sale se deplasează spre steaua Vega cu o viteză constantă, egală cu aproximativ 20 km pe secundă, prima lege a lui

Kepler (planetele descriu în jurul soarelui elipse cu soarele situat într-unul din focare) este incompatibilă cu mişcarea soarelui şi a întregului sistem solar spre steaua Vega (direcţia apex). Traiectoria planetelor în jurul soarelui ar trebui să fie plană numai dacă *"centrul sistemului lumii ar fi în repaus"* cum spune Copernic. Dacă însă, *"centrul sistemului lumii"* este în mişcare uniformă spre steaua Vega, atunci această mişcare este perpendiculară pe planul eclipticei, se compune cu mişcarea planetelor din planul orbitelor eliptice - o mişcare rezultantă tridimensională în care traiectoriile planetelor sunt <u>curbe elicoidale</u>, situate pe suprafeţele laterale ale unor cilindrii eliptici. (În text se prezintă formula legii atracţiei universale corectate cu forţa de deviere laterală.)

În încheiere, prof. Dr. Al Vasilescu arată că teoria sa se extinde la atomul de hidrogen şi a constatat că este valabilă şi la mişcarea electronilor în jurul nucleului. <u>Această forţă necunoscută până acum face legătura între macro şi microunivers</u>, infirmând teoria prof. Eyvind R. Wichman.

Revenind însă la fondul şi concretul experienţelor prof. Vasilescu, să încercăm să analizăm ce forţă, ce energie face ca în curgerea liberă lichidele să capete un flux turbionar elicoidal. Să fie aceeaşi forţă care produce fenomenele din experienţele lui Kozârev?

Pentru aceasta să vedem mai întâi ce efect poate avea o forţă care se manifestă vertical descendent cu rotire elicoidală spre dreapta, asupra materiei cu diferite stări de agregare în comparaţie cu cea lichidă care devine reper. Este clar că asupra gazelor efectul va fi nul, întrucât forţa de expansiune a moleculelor care le compun este mai mare decât aceea a forţei care se manifestă descendent dextrogir (adică cu rotaţie spre dreapta). Efectul asupra solidelor va fi neobservabil, deorece forţa de coeziune a moleculelor care le compun este de asemenea mai mare decât forţa ce acţionează descendent. Dar dacă solidul are o formă circulară şi un ax vertical cum este cazul giroscopului de exemplu, atunci acesta se va comporta ca în cazul experienţelor lui Kozârev. Prin impuls spre dreapta el se va roti fără probleme în această direcţie; dar dacă i se dă un impuls spre stânga, atunci mişcarea opunându-se atât gravitaţiei, cât şi altor forţe *"dextrogire"* cu care aceasta se însumează, obiectul supus acestor acţiuni mecanice va deveni mai *"uşor"* sau chiar va *"levita"* funcţie de puterea impulsului *"levogir"* primit, care şi el se va însuma cu alte eventuale forţe *"levogire"* ascendente care să-l susţină. Efectul durează bineînţeles până la consumarea energiei levogire primite prin impuls.

La vremea când ne frământam cu aceste probleme, a apărut lucrarea fizicianului Ioan N. Popescu (155) care expunea o nouă teorie privind gravitaţia, care ar fi trebuit să revoluţioneze fizica...

4.4. TEORIA *"GRAVITO-VORTEXULUI"* A FIZICIANULUI IOAN N. POPESCU

Teoria *"gravito-vortexului"* a fizicianului Ioan N. Popescu apare ca o extraordinară intuiție care reabilitează gravitația din minimalizarea pe care i-a oferit-o fizica cuantică-relativistă. Cu un formalism fizico-matematic extem de bine pus la punct, teoria oferă gravitației, rolul de *"primadonă"* în coșmogonie, pe baza genialei observații că întreaga materie a Universului se mișcă în același sens. Dar să dăm cuvântul autorului: *"Să observăm că în sistemul solar toate cele nouă planete și toți cei treizeci și nouă de sateliți ai lor se rotesc în jurul axelor proprii în același sens cu soarele însuși, ceea ce revelează nu numai un mecanism cosmogonic comun tuturor acestor mișcări, dar și un sistem propriu de rotație al sistemului solar în ansamblu. Acest sens de rotație este același cu sensul de rotație al întegii noastre galaxii și după cum a demonstrat Vaucouleur, el este același cu sensul de rotație al tuturor galaxiilor cunoscute, al miliardelor de galaxii observabile."*

"Putem spune așadar, că există în mod natural un sens de rotație comun întregului Univers observabil, rotație care nu poate fi înțeleasă altfel decât ca o proprietate universală a materiei, la fel de universală ca și gravitația însăși." (Subl. ns.)

Fizicianul Ioan N. Popescu face demonstrația matematică și fizică, a faptului că în realitate toate galaxiile sunt spirale ca urmare a efectului de gravito-vortex, deși ele apar ca având structuri destul de diferite una față de cealaltă. Aceste diferențe de structură rezultă din faptul că ele reprezintă faze diferite din evoluția galaxiilor.

Observațiile de mai sus sunt în consens cu *"eter-vortexul"* a lui René Descartes, care după cum arată Dr. Joseph Speer în articolul său de medicină holistică intitulat *"Program de purificare funcțională și de atitudine"* (183), a fost susținută ulterior și de marii fizicieni Maxwell și Faraday și recent (1982) de americanul Flanagan. Această ipoteză sună cam așa:

"Un eter inert (sau energie) este adus în mișcare producând un vortex de energie, care devine o particulă subatomică. Noi existăm în câmpuri de energie care pot fi văzute foarte asemănătoare unui ocean liniștit, iar când începe să se formeze un vârtej fin de energie se formează un element subatomic sau o particulă subatomică și pe măsură ce aceste minivârtejuri de energie se rotesc, încep să se combine unele cu altele, dând atomi și elemente și în final, materiei așa cum o cunoaștem astăzi" (subl. ns.). (În treacăt fie spus, este regretabil că Știința nu s-a dezvoltat pe asemenea baze *"fizice"* ale lui Descartes și s-au preferat cele

matematice şi filozofice printr-un reducţionism de neînţeles care a condus întreaga ei cunoaştere în *"fundătura"* în care se află astăzi).

În nici una din aceste ipoteze nu se face precizarea sensului de rotaţie al energiei sau particulelor materiale, dar, după cum se ştie, pentru astronomi sensul direct de mişcare este spre dreapta, adică dextrogir. Acest sens de rotaţie dextrogir este de altfel *"materializat vizual"* în experienţele prof. Dr. Vasilescu de hidrodinamică cu cele două lichide colorate, despre care am vorbit mai înainte. Dar după cum am mai arătat, sensul acesta dextrogir, spre dreapta, poate fi vizualizat destul de clar la deversarea liberă în atmosferă a oricărui lichid, indiferent de forma vasului care îl conţine, de exemplu în cazul foarte banal al golirii unui pahar cu apă! Privind cu atenţie firul de lichid în cădere, se va observa destul de clar, la un anumit debit (care se obţine prin variaţia dimensiunilor firului de lichid), rotirea spre dreapta, spiral-elicoidală, turbionară a acestuia.

Din observaţiile şi analizele experienţelor expuse, am tras atunci concluzia că toate energiile fizice se manifestă prin unde descendente spirale-elicoidale cu rotirea spre dreapta, adică dextrogiră şi că acest lucru ar fi valabil inclusiv pentru particulele care alcătuiesc materia.

Reflectând însă la acest aspect şi raţionând că energiile fizice exprimă entropia, adică tendinţa de degradare totală a materiei, atunci energia sau energiile vieţii, ale biologicului, fiind anti-entropice sau negentropice vor trebui să aibă un sens de rotire contrar, evogir adică levogir spre stânga!

La vremea când ajunsesem la această concluzie, obţinurăm informaţia cea mai senzaţională la care ne puteam aştepta şi anume *"enigma"* lui Pauling cum am putea-o denumi.

4.5. *'ENIGMA"* PROF. LINUS PAULING: STRUCTURA NUMAI LEVOGIRĂ A MOLECULELOR CARE ALCĂTUIESC ORGANISMELE VII, DE LA VIRUS LA OM

Laureatul premiului Nobel pentru chimie în anul 1954 şi pentru pace în anul 1960, eminentul chimist american Linus Pauling, referindu-se la substanţele care alcătuiesc biologicul, spune următoarele (147) (p.705-707):

"Un fapt cu totul extraordinar este că în proteinele plantelor şi animalelor apare numai unul singur dintre aceşti enantiomeri ai fiecărui aminoacid şi că acest enantiomer are aceeaşi configuraţie pentru toţi aminoacizii: cu alte cuvinte, atomul de hidrogen, gruparea isocarboxil şi gruparea ion-amoniu, ocupă o aceeaşi poziţie în raport cu gruparea R în jurul atomului de carbon _. Această configuraţie este denumită configuraţie L (levogiră); proteinele sunt

alcătuite în întregime din L-aminoacizi (levoaminoacizi) sau aminoacizi "levogiri" (deci cu rotirea luminii polarizate la stânga)." Şi marele chimist american continuă: "Aceasta este o mare enigmă. Nimeni nu ştie de ce noi oamenii suntem clădiţi din molecule de L-aminoacizi şi nu din molecule de dextroaminoacizi. Toate proteinele cercetate până în prezent, obţinute din plante şi animale, din organismele mai evoluate sau mai puţin evoluate - bacterii, mucegaiuri, chiar viruşuri - s-au dovedit a fi formate din L-aminoacizi." ("Resturi de D-aminoacizi pot fi totuşi găsite în câteva peptide simple din organismele vii" mai adaugă Linus Pauling.)

"Moleculele dextrogire şi cele levogire au exact aceleaşi proprietăţi atâta timp cât este vorba de interacţia lor cu substanţele obişnuite; ele diferă ca proprietăţi doar atunci când interacţionează cu alte molecule dextrogire sau levogire. Pământul ar putea fi populat cu organisme vii, construite din D-aminoacizi aşa com este populat cu organisme bazate pe L-aminoacizi. Un om care s-ar transforma brusc în propria sa imagine în oglindă nu ar şti la început că a intervenit ceva în modul lui de trai, în afară de faptul că ar scrie cu mâna stângă în loc de mâna dreaptă, părul din cap ar face cărarea la dreapta în loc de stânga, iar bătăile inimii i-ar indica faptul că aceasta se află în partea dreaptă şi nu în partea stângă; el ar putea bea în continuare apă, ar putea să respire aer, folosind oxigenul pentru procesele de ardere, ar expira dioxid de carbon şi ar îndeplini şi alte funcţii la fel de bine ca înainte - până când s-ar pune problema hrănirii. Dacă el ar consuma (mânca) alimente vegetale sau animale obişnuite, ar constata că nu le poate digera. El ar putea fi menţinut în viaţă doar printr-o dietă constând din D-aminoacizi sintetici, preparaţi în laborator. El nu ar putea avea copii - în afară dacă nu s-ar găsi o soţie care să fi fost supusă aceluiaşi proces de reflexie într-o oglindă ca şi el. Vedem că există posibilitatea ca Pământul să fi fost populat la început cu două tipuri independente de viaţă - plante, animale şi fiinţe omeneşti de două tipuri, dintre care unul n-ar fi putut folosi alimentele celuilalt, iar posibilitatea apariţiei de hibrizi ar fi fost inexistentă.

Nu se ştie încă de ce organismele vii au fost construite din L-aminoacizi. Poate că moleculele de proteine construite din molecule de aminoacizi de un singur tip sunt foarte adecvate pentru clădirea unui organism viu, dar dacă aşa stau lucrurile, nu ştim încă de ce." (Un motiv posibil ar fi că pentru un amestec de resturi D şi L ar apare o suprapopulare serioasă de catene laterale la elicea _. (fig.24 - 2, n.a)).

"Nu ştim încă de ce organismele vii au luat naştere şi s-au dezvoltat în sistemul L şi nu în sistemul D. S-a sugerat o explicaţie: datorită întâmplării, primul organism viu a folosit la construcţia sa câteva molecule cu configuraţie L, care erau prezente în număr egal cu moleculele având configuraţie D; toate formele de viaţă ulterioare

care au derivat din acest prim organism viu au continuat să folosească molecule de L-aminoacizi, moştenind acest caracter de la forma anterioară. Poate că în cele din urmă se va găsi o explicaţie mai convingătoare decât aceasta."

Trebuie să menţionăm aici înainte de a merge mai departe, că regretatul chimist Haralamb Vasiliu, întemeietorul activităţii agrochimice în România încă din 1936 a intuit această structură levogiră pentru proteine, polizaharide şi grăsimi.

Având în vedere importanţa extraordinară a acestui aspect al izomeriei, credem necesar să aducem unele lămuriri suplimentare pentru claritatea maximă a înţelesului.

Izomerie, înseamnă proprietatea unor substanţe chimice care au aceeaşi compoziţie chimică, de a avea proprietăţi diferite ca urmare a poziţiei diferite a atomilor în molecule.

Izomeria este de două feluri: izomeria optică şi izomeria în spaţiu (izomeria propriu-zisă sau izomeria chirală sau mai simplu chiralitatea).

În izomeria optică, raza de lumină polarizată (adică făcută prin procedee optice să vibreze într-un singur plan) trecută prin soluţia substanţei căreia i se determină *"activitatea optică"* va evidenţia o izomerie *"levogiră"* (L) dacă planul este rotit la stânga sau una *"dextrogiră"* dacă planul luminii polarizate este rotit la dreapta.

În izomeria spaţială sau chirală, structura spaţială are un aspect spiral-elicoidal, ca de şurub, fie către stânga (*"levogiră"*), fie către dreapta (*"dextrogiră"*).

"Enigma" lui Pauling expusă mai sus, constă prin urmare în întrebarea de ce organismele vii de la virus la om sunt alcătuite numai din *"şuruburi"* cu înşurubare (înfăşurarea, filetul) spre stânga?

Când am aflat de structura organismelor vii numai din molecule cu chiralitate *"levogiră"*, o uluitoare lumină s-a făcut în cugetul nostru, fără a avea totuşi răspunsul complet, nici la enigma în sine, nici la vechea noastră întrebare, de ce numai substanţele levogire sunt bioactive (adică active din punct de vedere biologic): răspunsul complet *"plutea"* în aer. Realizasem la momentul respectiv apropierea dintre această structură şi ceea ce presupuneam că trebuie să fie o energie a viului cu o structură de asemenea levogiră.

"Cheia" răspunsului ne-a venit pe neaşteptate, tot cam la acea vreme, dintr-o observaţie a noastră la o notă referitoare la absorbţia aminoacizilor, din *"Fiziologia"* prof. Dr.doc. I. Baciu (3) pag.194.

4.5.1. Observaţia prof. Dr.doc. I. Baciu cu privire la absorbţia aminoacizilor

Observaţia prof. Dr.doc. I. Baciu, care constituie *"cheia"* de care am pomenit mai sus este cuprinsă în următorul text din lucrarea citată:

"Absorbţia aminoacizilor se face prin mecanismul de transport activ. Izomerii naturali L şi D se absorb cu viteză inegală. Viteza de absorbţie a izomerilor L este mult mai mare decât a celor D. Între cele două substanţe nu există deosebiri de structură chimică, ci doar de orientare spaţială, constatare ce pledează pentru intervenţia unui mecanism de transport diferit." Lăsăm de o parte părerea altor autori, ca de exemplu Aurora Popescu şi colab., care se referă la existenţa unor substanţe specializate pentru transportul aminoacizilor denumite *"translocaze"* şi care nu modifică cu nimic fondul problemei.

De data aceasta lumina este clară şi completă! Aveam răspunsul nu numai la vechea întrebare legată de activitatea numai a substanţelor levogire, dar şi la o serie de alte probleme majore. Pentru deplină claritate să vedem mai întâi ce înseamnă absorbţia aminoacizilor.

După cum se ştie, alimentele sunt alcătuite din trei mari categorii de substanţe: proteinele, lipidele (sau grăsimile) şi glucidele (sau zaharurile). Dintre aceste trei categorii de substanţe, cele care dau *"masa"* corpurilor fizice sunt proteinele, care constituie prin urmare elementul plastic. Proteinele la rândul lor, sunt substanţe macromoleculare, adică formate din molecule mari, complexe sub formă spiral-elicoidală levogiră. Această structură complexă este formată la rândul ei din elementele primare componente care sunt aminoacizii. Absorbţia acestor structuri plastice, de înlocuire a celor vechi şi moarte, prin procesul de regenerare tisulară (celulară), nu se face în mod direct, sub formă de proteine ca atare, ci acestea, introduse în organism prin nutriţie sunt mai întâi scindate în aminoacizii componenţi la nivelul stomacului, unde are loc în principal digestia proteinelor. Aminoacizii vor fi absorbiţi la nivelul intestinului subţire. Dar această absorbţie înseamnă intrarea unor *"şuruburi"* cu filet spre stânga (*"levogir"*) în găuri cu filete de asemenea pe stânga, deoarece după cum ştim, viul este alcătuit numai din molecule levogire. Ar putea intra şuruburi cu filet pe dreapta în găuri cu filet pe stânga? Bineînţeles că nu în mod normal, deoarece ar crea efecte patologice. Faptul că observaţia noastră este corectă, rezultă foarte clar din examinarea următoarelor aspecte.

4.5.2. Observațiile Dr. Ionescu Pantelimon privind relația dintre cancer şi dextrogirizarea celulelor

Dr. D. Ionescu-Pantelimon în lucrarea sa referitoare la cauzele cancerului (92) arată următoarele:

"Kögl şi Erxleben (1939) au constatat că toți aminoacizii din proteinele normale sunt levoaminoacizi (subl. ns.). *Apariția dextroaminoacizilor (adică a aminoacizilor dextrogiri) ar fi specifică numai cancerului şi ar duce la racemizarea aminoacizilor care apar astfel racemici, în loc să apară sub formă levogiră, aşa cum se găsesc normal."*

"Constatările lui Kögl şi Erxleben (1939) că "acidul D-glutamic se găseşte în proteinele din tumorile canceroase contestate de unii autori au putut fi confirmate din nou.""

"Dittmar, citat de O. Costăchel - care a fost multă vreme directorul Institutului Oncologic din Bucureşti (n.n.) - *a arătat că toate țesuturile necrozate au aminoacizi dextrogiri."*

"Dr. Rada (1973) arată că după moartea celulelor, moleculele levogire se transformă în dextrogire."

4.5.3. Identificarea energiei - sursă de viață şi începutul conturării modelului ei

Din observațiile expuse mai sus rezultă neîndoielnic că absorbția aminoacizilor dextrogiri nu se poate face decât în cazuri patologice, fapt care demonstrează fără echivoc că exemplul evocat de prof. Dr.doc. I. Baciu, este fie o eroare de analiză, fie că probele aparțin unor persoane bolnave. Epurată de această incertitudine, apare în mod deosebit de clar concluzia care se impune.

Singura explicație posibilă, logică, rațională, este că absorbția moleculelor levogire se datorează unei energii care se manifestă spiral-elicoidal spre stânga , 'înfăşurând" structura spiralată în acelaşi sens a acestora şi antrenându-le să intre în lăcaşuri construite cu aceeaşi structură (ca şuruburile în găurile cu aceeaşi spiralare sau, cum se spune tehnic, cu acelaşi ghivent).

Această energie este tocmai aceea a cărei existență a fost presupusă pe baza pricipiului complementarității şi pe baza evidențierii concrete a energiilor care se manifestă spiral-elicoidal cu sens dextrogir.

Această energie determină structura levogiră a moleculelor de aminoacizi constituenți ai proteinelor, structură care apoi, cum am văzut, determină transportul acestora în cursul fazei de absorbție a procesului digestiv.

Corolarul este că această structură levogiră a organismelor vii constituie dovada concretă a existenței energiei purtătoare care se manifestă prin mişcare spiral-elicoidală levogiră .

4.5.4. Aspecte din literatura de specialitate privind *"levogirul"*

În ciuda clarității observațiilor lui Linus Pauling, observăm că în literatura de specialitate privitoare la această problemă, la această tematică domnește o neașteptată confuzie. (De fapt confuzia apare neașteptată omului de știință cinstit a cărui credulitate este absorbită total de bazele carteziene. Pentru omul de știință desprins de cartezianism confuzia nu mai este atât de neașteptată având în vedere faptul că el știe că știința materialistă se află în *"fundătură"*).

Astfel cercetând literatura de specialitate privitoare la izomeria optică - chiralitate - până la problemele simetriei și asimetriei Universului am găsit următoarele referiri în lucrarea lui Louis Pauwels și Jacques Bergier, *"The Planet of Impossible Possibilities"* (*"Planeta posibilităților imposibile"*) (148), aceasta fiind ea însăși o sinteză:

"- Pasteur a demonstrat că substanțele chimice generate sintetic, tind să aibă o dublă activitate optică, adică sunt alcătuite din câte două substanțe, una care rotește planul luminii polarizate la dreapta și alta la stânga."

"Pe de altă parte, substanțele generate de organismele vii sunt monoactive optic, rotind axul lor de polarizare exclusiv la stânga sau exclusiv la dreapta" (după cum am văzut demonstrat de L. Pauling toate organismele vii sunt alcătuite din proteine formate din molecule levogire. Ca urmare este greu de imaginat să existe specii de ființe care să genereze substanțe dextrogire. n.n.).

"- În timpul lui Pasteur și mult timp după aceea, nu exista nici un mod cunoscut de a separa o substanță cu dublă acțiune optică, în două substanțe cu câte o singură acțiune."

"Pasteur era de părere că o astfel de separare a rămas privilegiul lui Dumnezeu și nu va fi niciodată acordat omului, numai dacă culegi cristalele sub microscop cu mâna, ceea ce ar însemna de fapt iarăși o interferență cu viața. Ulterior a fost dezvoltat un procedeu prin care una din componente a fost consumată de un anumit fel de microb." (Simplă afirmație, neînsoțită de dovezi, cu trimiteri bibliografice. De altfel, să zicem că ar fi firesc ca microbul respectiv să consume componenta levogiră - așa cum se petrec lucrurile și cu omul - dar în acest caz ar rămâne componenta dextrogiră; dar dacă ai nevoie de componenta levogiră, cum ar fi normal de dorit, cum s-ar proceda? n.n.)

"Astăzi există părerea că dificultățile nu sunt așa de netrecut cum le-a văzut Pasteur și urmașii săi... Au fost produse substanțe asimetrice fără invadarea de către un organism viu (Iarăși informație fără acoperire, fără trimiteri bibliografice. n.n.).

Coroana solară şi a lunii ne transmit lumină polarizată şi influenţa lor de milioane de ani au condus la formarea de substanţe polarizate. Câmpul magnetic terestru joacă un rol aparte în această polarizare. Dacă chimistul a avut succes în generarea substanţelor cu dublă activitate optică, el se va găsi pe poziţia de a crea asimetria necesară pentru organisme vii utilizând lumina polarizată de putere suficientă" (Informaţii insuficiente: autorii nu spun ce fel de polarizare produce lumina coroanei solare şi a lunii, L sau D? n.n.)

"În 1943 Tewney şi Ackermann au avut succes creând cu ajutorul luminii polarizate circular, un acid acetic cu o singură formă optică. În 1953 francezul Dermois a postulat (?!) *o metodă generală pentru separarea unui compus cu dublă activitate optică în două componente simplu active prin cristalizare succesivă. Obiecţia lui Pasteur nu mai este valabilă astăzi."* (Nu se face precizarea dacă operaţiunile se fac în mediu aseptic, deci pentru a exclude implicarea în proces a unor microorganisme din aer. n.n.)

"Nu demult oamenii de ştiinţă chino-americani, Lee şi Yang, au demonstrat prin experienţe cu particule elementare, că spaţiul nu este simetric în regiunea noastră a Universului şi că cele mai fine particule au tendinţa de a avea un spin în jurul axei proprii, într-o anumită direcţie (Iată confirmată ipoteza fizicianului Ioan N. Popescu). *Acest fenomen a fost desemnat ca invalidarea legii parităţii. Nu este încă cunoscut cum este legat acest fenomen cu asimetria esenţială a materiei vii, dar dacă există un univers diferit, atunci viaţa este prezumabil, antiteza la viaţă în lumea noastră."*

"Există totuşi posibilitatea ca sintezele chimice să genereze simultan două feluri de viaţă, două feluri de virusuri sau microbi (?! n.n.). *Una corespunde regiunii noastre a Universului, cealaltă corespunde organismelor vii din lumea antitetică. Acest al doilea fel de viaţă ar trebui alimentat cu produşi asimetrici fabricaţi special. Problema simetriei va aduce poate puţină lumină în această direcţie."*

"Problema a interesat pe Curie mai mult decât radioactivitatea, iar Pasteur a găsit-o mai fascinantă decât microbii" (Cu adevărat aşa este în ambele cazuri! n.n.).

... *"În orice caz se pare că geometria va juca un rol important în formarea organismelor vii. Foarte puţin este cunoscut până în prezent despre modul cum are loc acumularea de particule, aranjarea lor în formă spirală, rotaţia spiralelor în jurul axelor proprii, întreaga arhitectură complexă a organismelor vii."*

... *"Un experiment întreprins în 1957 la Columbia University de către fiziciana chino-americană D-na Wu, a creat tumult în lumea ştiinţifică. Ea a reuşit să îngheţe cobaltul radioactiv. Cobaltul îngheţat, ar trebui potrivit teoriei, să emită electroni simetrici în toate direcţiile. Dar experimentul a arătat că electronii când sunt emişi, urmau direcţia polului nord al unui electromagnet utilizat pentru a-i*

pune în mişcare. Acest uimitor rezultat a dovedit că materia nu este simetrică, aşa cum postulează alţi doi oameni de ştiinţă chino-americani, T.O. Lee şi C.N. Yang. Cu alte cuvinte, legile naturii se schimbă când cineva se deplasează într-un univers simetric celui al nostru. Legile naturii reflectate într-o oglindă nu sunt aceleaşi cu cele ale noastre."

"Această ipoteză este una dintre cele mai fantastice din câte au fost postulate vreodată. Ea conduce la constatarea că materia până la cele mai fine particule şi spaţiul, nu sunt simetrice. Potrivit acestei ipoteze, Universul în care trăim nu este universul matematicienilor şi nu este numai neeuclidian, ci şi spiralat. În realitatea de fiecare zi liniile paralele nu numai că nu se întâlnesc, dar obiectele nu vor mai fi aceleaşi dacă ele vor face o călătorie în spaţiu şi se vor întoarce în punctul de plecare."

"Deoarece există două feluri de spiralare în Univers, a existat tentaţia de a presupune că materia noastră este spiralată într-o direcţie, iar antimateria în cealaltă direcţie, de exemplu una la dreapta şi cealaltă la stânga."

Să vedem mai departe alte observaţii selectate în context:

Spicuim următoarele note din lucrarea lui Florin Gheorghiţă *"Întrebările ştiinţei"* (74):

"Vladimir I. Vernadski - unul dintre pionierii geochimiei moderne - presupunea că proprietăţile levogire, precum şi însăşi apariţia vieţii pe planeta noastră s-ar fi datorat trecerii sistemului solar printr-o zonă a spaţiului care prezenta o puternică asimetrie energetică." (Dacă ar fi fost aşa, n-ar fi existat decât izomeri levogiri, nu şi dextrogiri coexistenţi, care apar la moartea celulelor sau organismelor vii. n.n.).

"Într-un articol publicat în anul 1986, academicianul rus Alexandr Ianuşin îşi expunea convingerea că aceste efecte s-ar fi datorat influenţei câmpului magnetic terestru" (Explicaţia este vagă: cum s-ar fi putut datora existenţa celor două tipuri de izomeri, simultan, unei singure cauze, unui singur factor? n.n.).

Aceste note ale lui Florin Gheorghiţă sunt în legătură cu afirmaţiile sale făcute mai înainte, în alte lucrări, privind existenţa vieţii extraterestre, aducând ca argument, printre altele, meteoriţii purtători de substanţă vie *"extraterestră"*:

... *"Poate că cea mai edificatoare demonstrare a acestei realităţi cosmice a fost însăşi confirmarea la cel mai înalt nivel ştiinţific a găsirii în interiorul unor meteoriţi căzuţi pe Terra, a unor substanţe organice care s-au format "cândva" în altă parte a spaţiului. Se ştie astfel că în laboratoarele californiene ale NASA de la Ames Research Center, cercetări organizate în condiţii foarte riguroase asupra meteoriţilor "Murray"* (căzut în 1956 pe teritoriul Statelor Unite) *şi "Murchinson"* (căzut în anul 1969 în Australia) *au identificat în interiorul acestora o serie de substanţe organice şi*

anume un număr de 17 acizi aminați (adică aminoacizi, problemă de traducere greşită, n.n.). *Coordonatorul acestor cercetări doctorul Ponnamperuma, a precizat şi faptul că originea substanțelor respective a fost evident extraterestră, întrucât acestea posedau o proprietate care nu este regăsită în mod comun pe Terra: o parte din aminoacizii descoperiți erau dextrogiri (la studiul spectrometric au deviat lumina spre dreapta, în timp ce aminoacizii de pe Pământ sunt levogiri)."*

"Instrucțiunile OSIM, metrologie 1960, arată că "prin învechire, substanțele chimice organice levogire, devin dextrogire şi că măsurarea unghiului de rotație a planului de vibrație a luminii polarizate liniar, depinde de temperatura substanțelor optic active cercetate, în măsura în care acestea îi modifică densitatea."

Aceste observații sunt de o importanță considerabilă. Ele dovedesc că interpretarea dată de Dr. Ponnamperuma aminoacizilor dextrogiri din meteoriții menționați în exemplul citat de Fl. Gheorghiță este eronată şi că a avut loc transformarea lor din levogiri la încălzirea meteoriților în timpul trecerii prin atmosfera terestră, prin racemizare.

Apropo de racemizare este important de redat un pasaj din broşura *"Răspundem pentru viitor"* editată de Editura Agenției de presă Novossti, Moscova 1988 în care ziarista Nina Streltova are o serie de dialoguri cu personalități de înalt prestigiu ale Rusiei, despre viitor. Academicianul Vitali Goldanski spune, citām:

"Ştim că baza vieții este capacitatea de autoreproducere - ființele vii reproduc ființe după chipul şi asemănarea lor. La nivel molecular această însuşire se manifestă sub formă de capacitate de replicare; de exemplu, la desfacerea faimoasei spirale duble a acidului dezoxiribonucleic în două fire, pe fiecare din acestea, ca pe o matriță, apare o "amprentă" - un duplicat al celui de-al doilea fir, şi în loc de o spirală dublă, apar două. Dar însuşirea de autoreplicare nu este unica care deosebeşte la nivel molecular, lumea bioenergetică, de natura neînsuflețită. Biopolimerii acestor molecule ale vieții - mai posedă o însuşire uimitoare şi extrem de caracteristică - puritatea chirală. Voi explica sensul ei:

"În anul 1848, Louis Pasteur a descoperit legile izomeriei optice a moleculelor organice. El a demonstrat că ele pot exista în două forme structurale, asemănătoare şi totodată distincte, aşa cum se aseamănă şi se deosebesc palma mâinii stângi de cea a mâinii drepte - palma dreaptă este identică cu cea stângă dacă este privită în oglindă, dar totodată palmele nu se pot suprapune, indiferent de poziția ce li s-ar conferi. Astfel de "antipozi optici" există şi în lumea moleculelor. Această capacitate a moleculelor de a exista în două forme de antipozi optici o denumim chiralitate (de la cuvântul grec "keir"=mână)." Printre substanțele organice care posedă această proprietate se numără şi cărămizile vieții - aminoacizii şi glucidele

Naturii vii îi este proprie puritatea chirală practic absolută: proteinele au în componența lor numai aminoacizi - antipod levogir, iar acizii nucleici - numai glucide - antipod dextrogir. (Cu titlu de speculație desigur, apreciem că rolul structurii dextrogire a glucidelor acizilor nucleici este acela de *"adaptor"* al construcției levogire a organismului, la energiile dextrogire ambientale, la care acestea trebuie să se adapteze sau cu care trebuie să se cupleze n.n.). *Aceasta este cea de-a doua trăsătură de cea mai mare importanță ce deosebește materia vie de ceea ce este neînsuflețit."*

"Se știe că lăsați în voia lor, compușii conținând numai unul din antipozii optici, se transformă, mai devreme sau mai târziu, într-un amestec echimolecular de izomeri optici (adică 50% devin levogiri și 50% dextrogiri n.n.). *Chimiștii numesc asemenea amestecuri, racemice; naturii neînsuflețite îi este proprie tendința la racemizare, de instaurare a unei simetrii optice. Dacă puritatea chirală este o condiție obligatorie a apariției și menținerii vieții numai într-un mediu pur chiral poate apare și se poate menține autoreplicarea moleculelor vieții."*

În continuare, autorii, după ce evocă o schemă a apariției vieții pe pământ în care un rol important l-a avut puritatea chirală, spun următoarele:

... "În anii '60, în Europa de vest a avut loc o tragedie de care s-a făcut vinovat "talidomidul" - un preparat medicamentos tranchilizant. El a dobândit rapid popularitatea, dar tot atât de rapid au ieșit la iveală însușirile sale funeste - femeile care au întrebuințat acest medicament au născut copii cu puternice mutații patologice. Cauza n-a fost clarificată decât atunci când s-a constatat că preparatul a fost produs în formă de racemic, adică conținea în cantități egale izomerii optici."

... "Biosfera constituie un sistem relativ unitar ce se găsește într-o stare de echilibru dinamic statornicit legic, pe seama proceselor ce se produc în ea și o apără de influența racemizatoare naturală (subl. ns.). *Dacă totuși înrâurirea racemizatoare depășește anumite limite - exprimarea cifrică a acestora n-o cunoaștem - biosfera poate fi distrusă. Analiza pe care am efectuat-o noi a demonstrat că sunt posibile două trepte ale unei astfel de distrugeri."*

"În primul rând dispariția întregii faune, inclusiv omul, ca urmare a unei influențe nefavorabile globale asupra tuturor organismelor, ce duce la reducerea considerabilă a duratei vieții lor. Chiar dacă într-o asemenea situație o parte din omenire s-ar apăra de distrugere, oricum în condițiile unei încercuiri racemice ea ar fi sortită pieirii, produsele alimentare trebuind să fie neracemice, deoarece altfel s-ar repeta cele întâmplate cu talidomidul." (subl. ns.) (Este de mirare că autorul n-a sesizat faptul că racemizarea se produce și la gătitul alimentelor prin intervenția unei temperaturi ridicate și că prin urmare, deși această practică nutrițională are

consecință negativă, ea este totuşi departe atât de urgent gravă cum a văzut-o autorul respectiv.)

Cel mai important fapt este însă că observațiile la care ne-am referit înaintea acestei lungi paranteze, dovedesc că deoarece celula vie este constituită normal numai din aminoacizi levogiri care se dextrogirizează la moartea ei, explică de ce numai substanțele levogire sunt bioactive şi în consecință pentru nutriția umană, că 50% din principiile biologic active din alimente (levogire), se distrug prin tratare termică (prin racemizare) deci de la bun început 50% din mâncarea gătită ingerată este doar lest, fiind predestinată a fi deşeu.

Aici este din nou necesară o paranteză destul de lungă pentru a reda un pasaj din lucrarea lui A. Migdal, *"De la îndoială la certitudine"* (128, p.136-137).

"În legătură cu aceasta vom aminti o uimitoare experiență făcută de Louis Pasteur:

"Se ştie că trecând prin acidul tartric dextrogir, care se găseşte în natură, lumina polarizată îşi schimbă direcția de polarizare (direcția câmpului electric din unde luminoase). Lumina polarizată, adică lumina cu direcția de polarizare se obține trecând lumina obişnuită printr-un polarizator, dispozitiv ce lasă să iasă numai lumina cu o direcție de polarizare determinată."

... *"După ce proprietățile acidului tartric din natură au fost bine studiate, chimiştii l-au preparat sintetic. Produsul nu se deosebea de cel natural prin nici o proprietate fizică sau chimică. Dar, spre marea uimire a oamenilor de ştiință, s-a observat că la trecerea luminii polarizate prin acidul tartric dextrogir sintetic, direcția de polarizare nu se mai schimbă!"*

"Pasteur a presupus atunci că acidul sintetic este un amestec a două forme simetrice de oglindire, aşa cum este mâna stângă față de mâna dreaptă. Unul dintre acizi dă direcție de polarizare spre dreapta, celălalt spre stânga. Ca urmare polaritatea rămâne neschimbată."

"Ca să-şi demonstreze ipoteza, Pasteur a cultivat o colonie de microbi în acidul de sinteză, considerând că aceştia obişnuiți să se hrănească cu acid natural, nu vor refuza forma lui sintetică."

"Şi ce s-a observat? Când microbii au început să se înmulțească în acidul sintetic, direcția de polarizare a luminii ce trecea prin acid se schimba din ce în ce mai mult. Acidul natural rotea planul la dreapta, dar după înmulțirea microbilor, cel sintetic a început să-l rotească spre stânga!" (subl. ns.)

Această observație ar părea că este un mecanism de *"levogirizare"* a substanțelor dextrogire produsă de către microbi, şi că prin urmare, în cazul nutriției nu s-ar mai pune problema levogirului sau dextrogirului, întrucât, în mod automat, microbii

intestinali, în special ai colonului, ar produce levogirizarea tuturor substanțelor ingerate.

În realitate observația este interpretată greșit. Modificarea planului luminii polarizate de la dextrogir la levogir s-a datorat creșterii masei de microbi vii, care după cum se știe sunt constituiți și ei numai din moleculele levogire ale proteinelor. Întâi s-a produs anularea polarizării de dreapta când cantitățile celor doi antipozi optici erau egale, apoi, firesc, la dezvoltarea în continuare a masei de microbi vii, devierea luminii polarizate s-a făcut numai pe stânga. Devierea la levogir nu s-a datorat transformării componentei dextrogiră în levogiră.

O uimitoare eroare apare în cartea cunoscutului autor Tudor Opriș în *"Mica enciclopedie pentru tineret"* cartea întâi, *"Nașterea, evoluția și expansiunea cosmică a vieții."* Ea provine de la savantul fizician Abdus Salam. Să-l urmărim pe autorul citat:

"În anul 1992 au fost prezentate noi argumente în favoarea originii extraterestre a vieții."

"Savantul pakistanez Abdus Salam, șeful Centrului de fizică teoretică din Triest (Italia), laureat al premiului Nobel pentru fizică în 1979 și descoperitorul particulei 7 singura capabilă să schimbe polaritatea de la stânga la dreapta (?! n.n.)*, a consacrat după 1990 cercetările sale particulelor subatomice și a forțelor nucleare în domeniul aminoacizilor - elemente de construcție ale vieții pe Pământ. Cercetările sale au început de la costatarea surprinzătoare că aminoacizii din formele arhaice de viață descoperite pe Pământ în meteoriți sau în anumite roci organogene polarizează aproape invariabil la stânga, fapt caracteristic unor medii care nu există pe planeta noastră"* (?! n.n.) (subl. ns.).

"Cercetările au continuat cu demonstrarea faptului că o comutare a polarității - deci o tranziție de fază de la stânga (faza arhaică), la dreapta (faza actuală) (?! n.n.) *se efectuează la temperatura de circa -73 ^{0}C (-100 ^{0}Fahrenheit) și doar prin particula subatomică 7, pusă în evidență de Salam în 1988. Cercetări minuțioase de laborator verifică experimental validitatea acestei teorii."* (?! n.n.) (subl. ns.).

În textul de mai sus să fie o greșeală de traducere? Să fie inversarea polarităților greșeala lui Salam? Oricare ar fi răspunsul, cele arătate exprimă foarte bine confuzia care încă există cu privire la aspectele fundamentale ale activității optice a substanțelor vii și neînsuflețite și a chiralității lor și care diferențiază viul de neviu și bioactivitatea de non-activitate. Nu mai este nici o mirare că atâta timp știința carteziană nu a găsit răspunsul clar la întrebarea de ce numai substanțele biochimice levogire sunt bioactive! Cititorul își va fi dat desigur seama că noi am prezentat aici informații de ultimă oră pentru a dovedi că situația din literatura de specialitate privind

această tematică fundamentală, nu numai că nu s-a schimbat, dar a devenit încă mai derutantă.

Sperăm să fim scuzați că insistăm atât de mult asupra acestui aspect al polarității levogir - dextrogir, dar cum vom vedea mai târziu, el este cheia înțelegerii întregii problematici a viului şi tot ce este în conexiune cu el.

4.6. CONTINUAREA CONTURĂRII MODELULUI ENERGIEI - SURSĂ DE VIAȚĂ

Să ne întoarcem însă la istoricul nostru, unde am rămas.

Epurată de incertitudini şi ambiguități, se etalează deci clară, imaginea structurii chirale, levogire, a tuturor moleculelor care alcătuiesc organismele vii, aceasta constituind dovada cea mai concretă a existenței unei energii care se manifestă prin unde elicoidale cu aceeaşi rotație spre stânga, în opoziție cu undele energiilor fizice, entropice, care se transmit dextrogir.

Dar această energie pe care am identificat-o prin efecte, levogiră, specifică viului, cum se deplasează, ascendent? Descendent? Care este structura ei? De unde vine ea? Iată întrebări la care căutarea noastră în continuare trebuia să răspundă.

Poate că am fi rămas cu imaginea acestei energii a vieții în dificultate, dacă la acest moment nu am fi beneficiat de revelarea unei alte imagini fundamentale: creşterea plantelor pe verticală, dezvoltarea în general a plantelor, animalelor şi omului pe verticală.

Bine, bine, am raționat noi inițial, să zicem că rădăcinile plantelor sunt antrenate de gravitație să pătrundă în pământ, dar tulpinile plantelor? Ce le face să crească în sus, adică antigravitațional? Cum se explică marea lor putere ascensională, care face să străbată cimentul şi asfaltul, cum poate oricine a avut ocazia să observe?

Pentru găsirea răspunsului am început bineînțeles să cercetăm literatura de specialitate şi am găsit... nimic. Dar parcă anume pentru a ni se oferi un răspuns la întrebarea noastră, la acea vreme am întâlnit în revista *"Ştiință şi tehnică"*, numărul din martie 1986, un mic articol (mai degrabă o notă) intitulat *"De ce cresc plantele vertical?."* Iată textul respectiv:

4.6.1. Creşterea plantelor pe verticală; tulpinile în sus, rădăcinile în jos

"Un model matematic realizat asupra acestui interesant şi complex fenomen, abordat ca mecanism de răspuns al plantelor la stimularea gravitațională, preocupă colectivul de biotehnologie de la Politehnica bucureşteană. Studiul cuprinde a analiză a fenomenelor de cuplare a reacțiilor chimice cu difuzia."

"Statoliții (grăuncioare de amidon sau săruri de calciu) apasă simetric asupra reticulului endoplasmatic. Această apăsare simetrică provoacă creşterea pe verticală a plantei." (?!? n.n. şi subl. ns.).

"Gravistimularea realizată prin aşezare orizontală, prin rotire în clinostat sau centrifugă, provoacă o alterare a polarității statocistului (considerat a fi receptorul gravitațional la plante) şi o distribuire asimetrică pe reticulul endoplasmatic. Rezultă o curbare a plantei în sens gravitopic (în jos) pentru rădăcini şi negativ (în sus) pentru lăstari. Acest proces este reglat de hormonii de creştere (auxina, giberelina, ș.a.)."

"Se pare că înțelegerea deplină a modalității de acțiune a hormonilor şi realizarea feed-back-ului în procesul de creştere ar putea da răspunsul complet întrebării de mai sus" (Clar, nu?! n.n.).

Micul articol este însoțit şi de figură, reprezentând o secțiune prin țesut vegetal, cu textul: *"Celulele laterale din statocist, cu semnificație gravimetrică."*

Poate că într-adevăr, celulele din statocist, la care se referă informația respectivă, să aibă un rol în fenomenul creşterii pe verticală a plantelor, un rol receptor eventual, dar această organizare n-ar explica efectul antigravitațional fără existența unei energii ascensionale (ascendente) care se manifestă turbionar prin unde spiral-elicoidale levogire. Am spus levogire. De unde putem şti acest lucru? Teoretic, prin faptul deja stabilit că energiile viului fiind anti-entropice, vor trebui să se manifeste şi ele în mod contrar celor entropice care sunt dextrogire. Practic, trebuie să observăm cu mare atenție că în toate secvențele transmise TV cu privire la experiențele cu plante în care se fac filmări speciale, mult încetinite ale mişcării plantelor, se remarcă neîndoielnic, faptul că dezvoltarea lor pe verticală are loc prin rotiri către stânga.

Toți horticultorii cu experiență care se ocupă cu creşterea pomilor, ştiu că atunci când plantezi puieții, aceştia trebuie introduşi în sol cu aceeaşi orientare azimutală (adică cu aceeaşi orientare spre nord) a tulpinii pe care a avut-o în plantație, altfel se întârzie dezvoltarea lor cu un an de zile.

Aspectul cel mai convingător al creşterii pe verticală cu rotire către stânga care dovedeşte existența unei energii (bioenergii) specifice, care se manifestă ascendent prin unde spiral-elicoidale levogire, este acela al plantelor numite *"urcătoare"* sau *"agățătoare"* a căror tulpini filiforme se înfăşoară evident, vizibil pentru oricine, levogir, pe obiectele care le slujesc de suport (obiecte materiale sau tulpinile altor plante) fără nici o excepție.

Oricine poate observa cum iedera, volbura, zorelele, fasolea, caprifolia, etc., etc., cresc prin înfăşurare către stânga, urcându-se pe obiectul suport, viu sau neviu. Până şi plantele care nu sunt propriu-zis *"urcătoare"*, cum sunt vița de vie, castraveții, dovlecii,

dovleceii, etc. au *"cârcei"* care reînfăşoară *"în aer"*, spiral-elicoidal spre stânga!

Toate acestea sunt argumente materiale, dovezi ale existenţei unei energii, unei *"bioenergii"* care se manifestă ascendent, prin unde spirale-elicoidale, care determină efectul antigravitaţional de urcare a tulpinilor plantelor respective în creştere pe verticală.

După cum se ştie însă, nu numai plantele se dezvoltă pe verticală, ci, practic vorbind, toate celelalte biocomponente ale *"biosului"*, inclusiv omul. Deoarece la acestea dezvoltarea are loc antigravitaţional, înseamnă că ele beneficiază de *"serviciile"* aceleaşi bioenergii, care antrenează spre *"sus"* toate tulpinile plantelor.

Acest lucru este valabil chiar pentru insectele zburătoare. Ca exemplu redăm un pasaj dintr-o notă foarte interesantă de informare ştiinţifică, text la calendarul pe 1987, ziua de 28 august, editat de Ed. Politică Bucureşti şi intitulată *"Uriaşa lume a insectelor."*

4.6.2. Efectul bioenergiei ascendente asupra insectelor

... "Una dintre condiţiile ce au asigurat evoluţia şi răspândirea largă a insectelor este capacitatea celor mai multe dintre ele de a zbura, deplasându-se astfel avantajos în căutarea hranei, a habitatului prielnic, şi ferindu-se de numeroşi vrăjmaşi. Există însă un paradox: *raportul dintre greutatea lor corporală şi anvergura deschiderii aripilor n-ar trebui potrivit legilor aerodinamicii, să le permită să zboare. Şi totuşi zboară! Unele e drept, greoi, ca albina sau mai ales cărăbuşul. Altele, în schimb, foarte uşor, ca libelulele sau lăcustele. Explcaţia constă în faptul că muşchii care acţionează aripile reuşesc să realizeze o frecvenţă înaltă a fâlfâitului acestora, ceea ce compensează carenţele din capacitatea de ascensiune şi de sustentaţie."* (Este evident că încercarea de explicaţie este insuficientă, dacă nu nesatisfăcătoare, după ce s-a raportat rezultatul în *"tunel aerodinamic"* n.n.).

Exemplele ilustrate a acţiunii energiei *"levogire"* se pot însă extinde la domeniul întregului biologic la nivelul celulei. Este interesant de reprodus aici câteva pasaje din discuţiile care au avut loc în cadrul sesiunii Academiei Române, dedicate *"Biomecanicii"* şi reproduse în revista *"Contemporanul"* la rubrica *"Dezbaterile Contemporanului"*:

4.6.3. Efecte ale bioenergiei asupra biomecanicii celulare

"Încercările de a înțelege biosul din perspectiva legilor mecanice s-au dovedit a fi o cale necesară de investigație a mecanismelor specifice, desigur însă nu şi suficientă. Gh. Zarnea şi Lucian Gavrilă în comunicarea "Biomecanica celulei" au făcut un istoric al cercetărilor, care aduse la zi conduc la elaborarea unui model cu ajutorul căruia se pot reda mai bine desfăşurarea fenomenelor complexe din celula vie şi în mod special, mişcarea celulară. Aspectele de biomecanică bacteriană sunt studiate numai în cadrul unor experiențe de laborator şi atestă faptul că: cele mai multe bacterii se deplasează prin intermediul flagelilor, apendice filamentoase cilindrice, unice sau multiple, dispuse la suprafața celulei. La baza fiecărui flagel se află un "motor rotativ" legat în învelişurile celulare, adică de membrana şi de peretele celular. La început numărul de rotații a fost apreciat la 40 - 50 pe minut, pentru ca după cele mai noi cercetări să se aprecieze că este vorba de 3.000 - 4.000 ture pe minut. Pus în mişcare de acest motor rotativ, filamentul flagelului începe a se învârti în jurul propriului ax asemenea unei elici (sublinierile noastre) *propulsând întreaga celulă"*... *"Celulele bacteriene au o mişcare asemănătoare cu aceea de înnot şi de pildă în cazul Escherichia coli, motorul funcționează în sens antiorar, care se schimbă însă şi face ca şi fascicolii să intre în mişcare prin acțiunea unor forțe de torsiune* (subl. ns.), *specifice, Se produce un haos, o încurcare a flagelilor? Nici gând, tranziția de la o formă la alta de rotație se desfăşoară - după Doetsch şi Sjebald - progresiv."*

"E nevoie în consecință, de o sursă de energie şi s-a constatat că mobilitatea flagelului depinde de potențialul electrochimic al proteinelor din membrană, aşa numita forță proton-motrice. O rotație completă a unui flagel "consumă" 256 protoni, dar nu se cunoaşte încă mecanismul prin care ei sunt folosiți şi nici felul în care potențialul lor este cuplat cu rotația mecanică."

Şi în final mărturisirea: ... *"Apare la un moment dat aici un fel de graniță, unde singure legile mecanicii nu pot explica întreaga complexitate a biologiei celulare şi este solicitat efortul interdisciplinar. Sunt limite inerente pe care le întâlnim, mai devreme sau mai târziu, în orice disciplină şi care pe plan conceptual, teoretic, ar trebui să ne conducă la o nouă unitate."*

Am întrebuințat în exprimările de mai înainte, termenul de *"bioenergie"* înțelegând prin aceasta că respectiva energie are o adresare specifică, strictă viului. Este greu de imaginat că o astfel de energie ar putea face o sfoară cu parametrii fizici exacți ca cei ai unei plante urcătoare, să se urce pe un suport aflat în imediata ei apropiere aşa cum ar face o plantă vie în locul ei.

4.6.4. Ce face să crească rădăcinile în jos? Identificarea a două componente a energiei - sursă de viață: una ascendentă, alta descendentă

Un pas mai departe în elaborarea modelului l-am realizat prin analiza problemei importante a rădăcinilor. Problema pe care o pun rădăcinile plantelor era următoarea: cum de ele nu sunt afectate, ca şi restul plantei de creşterea pe verticală, ascendentă, ci, din contră, de o dezvoltare descendentă?

Reflectând la această problemă, eşti tentat inițial să presupui că rădăcinile nu dispun de receptorul necesar bioenergiei ascendente şi că din contra, au un altfel de receptor, care se supune gravitației, prin urmare un receptor specializat gravitațional. Dar gravitația se manifestă ca orice energie fizică, nevie, prin unde spiral-elicoidale dextrogire.

Pentru receptarea unei energii dextrogire ar fi însă nevoie de o structură dextrogiră. Dar după cum ştim din informațiile deja câştigate până acum, energiile specifice viului trebuie să fie levogire. Aceasta înseamnă că şi rădăcinile trebuie să fie antrenate tot de o energie levogiră. Dar cum ar putea o energie levogiră ascendentă pentru tulpini, să fie descendentă pentru rădăcini? Cum însă este imposibil de imaginat cum ar putea o bioenergie levogiră să se manifeste în acelaşi timp şi ascendent (pentru dezvoltarea pe verticală a biosului) şi descendent (pentru penetrarea rădăcinilor în sol) suntem obligați în mod logic, să acceptăm existența a două bioenergii cu sensuri de acționare contrară, sau mai degrabă, mai firesc, două componente complementare, aparent antagoniste ale bioenergiei, aparent după principiul lui Yin-Yang al lui Lao Tzâ, ceea ce este conform şi principiului complementarității: (De altfel, dacă rădăcinile ar avansa descendent, rotindu-se spre dreapta, în timp ce tulpinile se înalță rotindu-se spre stânga , planta s-ar reteza prin torsiune.)

4.6.5. Cercetările echpei prof. Jean-Marie Peltz privind inteligența plantelor

O dovadă destul de concretă a existenței componentei descendente a bioenergiei (a energiei - sursă de viață) poate fi evidențiată prin redarea unui pasaj extrem de semnificativ în această privință, a unui mic articol din revista *"Magazin"*, intitulat *"Inteligența lumii vegetale"*, preluat după revista *"Ça m' interesse"* privind cercetările echipei conduse de prof Jean-Marie Peltz la Monaco:

... *"Astfel, cercetarea deşertului, a plantelor tropicale din Asia a condus la rezultate extrem de interesante. Un exemplu de tenacitate şi inteligență poate fi de pildă acela al plantelor care au reuşit să se instaleze, să crească pe o crustă de sare (fosta albie a*

unui râu secat de secetă) aspirată din sol de soarele torid al Asiei. Speciile vegetale şi-au aruncat pur şi simplu rădăcinile asemenea unor sonde până la o adâncime de 20 metri, depăşind stratul de sare ostil vieţii."..

Exemplul dat se referă la "*inteligenţa*" plantelor respective care "*ştiau*" că sub crusta de sare se află apă! Dar această cunoaştere ar fi rămas fără folos, dacă n-ar exista o energie care să-i antreneze rădăcinile la incredibila adâncime de 20 de metri sub crusta de sare în contra mediului ostil al acesteia!

Iată deci dovedită concret, nu numai conceptual, existenţa celor două componente ale energiei - sursă de viaţă, ambele cu unde care se manifestă rotaţional, spiral-elicoidal în sens levogir, una descendentă, cealaltă ascendentă.

S-ar pune firesc, întrebarea, având în vedere că cele două componente bioenergetice ale energiei - sursă de viaţă se manifestă în sensuri contrare, cum de nu se anihilează reciproc? Răspunsul poate fi dat însă foarte simplu pe baza presupunerii logice, că probabil parametrii fizici ai celor două componente diferă de pildă în frecvenţă, forma de undă (de detaliu) şi (sau) lungime de undă.

Acum, după ce am ajuns la această prezentare, neinfluenţaţi de nimeni şi de nimic, bazaţi numai pe observaţiile noastre din natură, pe observaţii ştiinţifice comunicate în literatura ştiinţifică şi pe logica asocierii în sinteze de date, să încercăm s-o comparăm cu observaţii şi modele existente în literatura de specialitate.

4.7. SCHIŢA DE MODEL '*BIOENERGETIC*" A LUI BOVIS

În "*The Secret Life of Plants*" ("*Viaţa secretă a plantelor*"), Peter Tompkins şi Cristopher Bird (197) referindu-se la cercetările lui Bovis (cercetător modern al radiesteziei, care a descoperit - sau redescoperit - efectul de piramidă) arată următoarele:

"*Fundamental în teoria lui Bovis este că Pământul are curenţi magnetici pozitivi care se deplasează de la nord la sud şi curenţi magnetici negativi care se deplasează de la est la vest. El spune că aceşti curenţi sunt captaţi de toate corpurile de pe suprafaţa Pământului şi că orice corp plasat într-o poziţie nord-sud va fi mai mult sau mai puţin polarizat, depinzând de forma şi consistenţa sa. În corpurile omeneşti aceşti curenţi telurici, atât pozitivi cât şi negativi, intră printr-un picior şi ies prin mâna opusă. În acelaşi timp, curenţii cosmici de dincolo de Pământ intră prin cap şi ies prin cealaltă mână şi celălalt picior. Curenţii ies de asemenea prin ochii deschişi.*"

4.8. MODELUL ŞI OBSERVAŢIILE LUI H. CHRÉTIEN, PRELUATE DUPĂ HENRI MAGER, JACQUELINE CHANTEREINE ŞI DR. SAVOIRE

Henri Chrétien în *"Le Monde Invisible et Mysterieux des Ondes"* (*"Lumea invizibilă şi misterioasă a undelor"*, în subcap.2 intitulat *"Influenţa culorilor provenind de la Terra şi a culorilor provenind din atmosfera înaltă"*, (32) arată:

"După Henri Mager, care a studiat în mod special câmpurile şi acordurile culorilor descrise mai înainte cu roza (culorilor n.n.), *care îndeplineşte rolul unei pile electrice, cu radierea în cele patru puncte cardinale, când culorile sunt dispuse în ordinea spectrului solar: culorile violet, indigo şi albastră, pozitive, provenind din atmosfera superioară, se ataşează radiaţiei centripete, iar culorile roşii, provenind de la Pământ, radiaţiei centrifuge."*

"După Henri Mager şi experienţele sale şi cele ale Jacquelinei Chantereine şi ale Dr. Savoire, s-a constatat că corpurile sunt înconjurate de două sisteme turbionare elicoidale, despre care coarnele antilopelor şi cochiliile scoicilor furnizează câţiva indici vizuali."

"În ce priveşte corpul uman, un sistem turbionar ataşat undelor cosmice şi culorilor pozitive (violet, indigo, albastru n.n.) ***înconjoară corpul uman de sus în jos, cu puncte de contact şi influenţe principale asupra diverselor organe indicate mai înainte (violetul asupra pancreasului, indigoul asupra ficatului, etc)*** (vezi mai jos datele Dr. Leprince).

Un sistem turbionar ataşat undelor terestre şi telurice şi undelor culorilor negative (galben, portocaliu, roşu n.n.) ***este dirijat de jos în sus, cu puncte de contact la organele menţionate mai sus (galbenul cu inima, roşul cu circulaţia sângelui, etc.)."***

"Glandele endocrine a căror raporturi cu undele + şi - ale culorilor ataşate celor două sisteme de curenţi care variază continuu cu sarcinile cosmice, atmosferice pe de o parte şi terestre de cealaltă parte, ar acţiona deci ca un ecran filtrant şi condensator, şi acesta ar fi motivul pentru care ele au un rol atât de important în echilibrul organic şi al corpului uman."

"După Dr. Leprince care a experimentat şi utilizat culorile pentru diagnostic în tratamentul anumitor boli organice:

-Violetul se acordă cu pancreasul şi suprarenalele;
-Indigoul se acordă cu ficatul;
-Albastrul se acordă cu tiroida;
-Movul se acordă cu hipofiza;
-Verdele se acordă cu organele nutriţiei sau gastrointestinale;
-Galbenul se acordă cu inima şi circulaţia cerebrală;
-Portocaliul se acordă cu sistemul nervos;

- Rozul se acordă cu splina şi
- Roşul se acordă cu circulaţia sângelui.
Este interesant de observat că în aceeaşi lucrare a lui Henri **Chrétien** (op. cit., vol.III, p.144), *după Rancoule şi Sir W. Barrett:*
- Roşul se acordă cu sunetul do;
- Portocaliul se acordă cu sunetul re;
- Galbenul se acordă cu sunetul mi;
- Verdele se acordă cu sunetul fa;
- Albastrul se acordă cu sunetul sol;
- Indigoul se acordă cu sunetul la;
- Violetul se acordă cu sunetul si.
De asemenea (p.176):
Violetul, indigoul, albastrul reprezintă sau transportă separat sarcini de electricitate pozitive.
Galbenul, portocaliul, roşul, reprezintă sau transportă sarcini de electricitate negative.
Verdele este neutru la suprafaţă, bipolar la extremităţile sale, una fiind +, cealaltă -. (Acest fapt este de o considerabilă importanţă deoarece, după cum vom vedea, certifică ipoteza noastră de formare a energiei vitale la nivelul verdelui din două subcomponente, una +, alta +. Deci culoarea naturii arată echilibrul şi armonia, realizate prin echilibrul dintre + şi -).

4.9. CHAKRELE, CULORILE ŞI SUNETELE MUZICALE ÎN CORPUL UMAN DUPĂ DR. STEVEN HALPERN

Dr. Steven Halpern, cunoscut pionier şi compozitor de muzică terapeutică, în articolul de medicină holistică intitulat *"Terapia muzicală în Noul Ev. Acordând instrumentul uman"* (246) arată printre altele:
... *"Această unanimitate de răspunsuri subiective, sugerează că corpul este într-adevăr edificat pe zone cu frecvenţe rezonante specifice."*
... *"Observaţi de asemenea că dumneavoastră, puteţi să simţiţi muzica mergând în spirală în corpul dumneavoastră, uneori."*
"În "Suita Spectrului" (o melodie specială, terapeutică, realizată de acest autor n.n.), *fiecare chakră şi zonă a corpului are propria sa notă fundamentală (notă de bază)."*
Într-un desen simplificat în care reprezintă corpul uman, poziţia chakrelor şi relaţia acestora cu diversele sunete muzicale ale gamelor, observăm următoarele:
Celei mai inferioare chakre de la capătul coloanei vertebrale, îi corespund culoarea roşie şi sunetul notei do.
Chakrei situate la câţiva centimetri sub ombilic , îi corespund culoarea portocalie şi sunetul notei re .(centrul energiei Chi).

Chakrei din regiunea plexului solar îi corespund culoarea galbenă şi sunetul notei mi.
Chakrei din regiunea inimii îi corespund culoarea verde şi sunetul notei fa.
Chakrei din zona tiroidei (gâtlejului) îi corespund culoarea albastră şi sunetul notei sol.
Chakrei dintre sprâncene (cea a celui *"de-al treilea ochi"*) îi corespund culoarea indigo şi sunetul notei la.
Chakrei din creştetul capului (vertex) îi corespund culoarea violetă şi sunetul notei si.

4.10. CONCLUZII REZULTATE DIN COMPARAREA OBSERVAŢIILOR NOASTRE CU CELE MENŢIONATE MAI SUS. CONTINUAREA CONTURĂRII MODELULUI NOSTRU PRIVIND ENERGIA - SURSĂ DE VIAŢĂ

4.10.1. Potrivire perfectă între elementele fundamentale ale structurilor

Prima concluzie care se poate trage din compararea celor două componente ale energiei - sursă de viaţă, una ascendentă, cealaltă descendentă aşa cum au fost imaginate de noi, în comparaţie cu cele trei descrieri ale lui H. Chrétien, A. Bovis şi Dr. Steven Halpern de mai sus obţinute prin clarviziune, este că observaţiile noastre au fost corecte şi raţionamentele juste: descrierile lui H. Chrétien, A. Bovis şi S. Halpern, confirmă ceea ce constituie o fază iniţială de conturare a unui model al nostru privind energia - sursă de viaţă.

4.10.2. Polarităţi diferite ale celor două componentelor

A doua concluzie (având în vedere polarităţile şi naturile părţilor grosiere ale componentelor, în special după cea a culorilor) este că cele două componente bioenergetice, au polarităţi diferite: cea descendentă -, cea ascendentă, +.

4.10.3. Preponderenţa naturilor componente

Ţinând seama şi de modelele prof. W. Tiller, de descrierea implicării electrice a organismelor după Dr. Fl. Dumitrescu şi de structura subtilă a fiinţei umane, natura componentei descendente pare a fi predominant magnetică, iar a celei ascendente, predominant electrică.

4.10.4. Cele două subcomponente ale componentei ascendente

Dar deoarece atât picioarele, cât şi mâinile au polarităţi magnetice, cât şi electrice, diferite între ele, după cum rezultă din descrierile lui H. Durville, respectiv Baines, ţinând seama de schiţa radiestezică a lui A. Bovis, înseamnă că partea ascendentă, componenta ascendentă a energiei - sursă de viaţă, are două subcomponente: o subcomponentă care intră prin piciorul stâng şi al cărei *"exces"* neutilizat iese prin mâna dreaptă şi o subcomponentă care intră prin piciorul drept şi al cărei *"exces"* neutilizat iese prin mâna stângă.

Desigur s-ar putea pune întrebarea; are componenta ascendentă un caracter dual, sau există vreun organ energetic la una din tălpile picioarelor care să creeze o diferenţă de polaritate. În fapt, aici am putea considera că este vorba de antagonisme energetice (nici chiar în genul Yin-Yang) ci mai degrabă o complementaritate produsă prin defazarea uneia din subcomponente.

4.10.5. Cuplarea celor două componente (ascendentă şi descendentă) ale energiei - sursă de viaţă

Dar ce se întâmpă în fiinţa umană cu aceste componente bioenergetice?

Se poate presupune că ele trec una pe lângă cealaltă fără să se *"combine"*? Bineînţeles că nu.

Dar dacă se *"combină"*, în ce loc ar putea avea loc acest lucru? Avem vreo dovadă, vreun indiciu al acestei combinări? Din fericire avem un indiciu, pe care de altfel l-am şi subliniat anticipând observaţia de faţă la momentul respectiv, când am vorbit de culori: am văzut că verdele are un caracter neutru la suprafaţă şi bipolar (+ şi -) la extremităţi. Este clar că acest caracter neutru rezultă din unirea + cu -, adică anulându-se polarităţile. Acest lucru se petrece la nivelul chakrei inimii, unde clarvăzătorii (care au reuşit să-şi elimine influenţele perturbatoare asupra matricei lor energetice-informaţionale şi să-şi filtreze imaginile preconcepute) văd foarte clar culoarea verde. După cum vom vedea în cele ce urmează, această culoare poate fi luată în mod sigur ca etalon. Este momentul să arătăm că Sri Aurobindo (2) afirmă că chakra inimii este un organ dublu, sau mai bine zis cu dublă funcţie. El spune: *"Eu n-am auzit niciodată vorbindu-se de două lotusuri în centrul inimii, dar acesta este sălaşul a două puteri: în faţă, vitalul superior sau fiinţa emotivă; în spate şi ascuns, sufletul sau fiinţa psihică."*

Noi considerăm că Sri Aurobindo are dreptate şi că la acest nivel se produce *"combinarea"* componentei ascendente şi

descendente generând energia vitală care apoi circulă pe canale şi canalicule energetice până la ultima celulă a corpului fizic.

Cele două subcomponente la locul în care se combină au aceeaşi valoare energetică (din punct de vedere fizic) egală pentru oricare punct din Univers; nu este o simplă însumare algebrică.

Sunt în prezent bine cunoscute şi obiectivate căile de circulaţie a energiei, utilizate în acupunctură.

Indiciul sigur al combinării celor două componente ale energiei - sursă de viaţă, ascendentă şi descendentă este tocmai culoarea verde a energiei la nivelul chakrei inimii: culoarea verde rezultă din combinarea culorii albastre a ultimei chakre *"hrănită"* de componenta descendentă, cu culoarea galbenă a ultimei chakre *"nutrită"* cu componenta ascendentă.

O dovadă până la evidenţă este culoarea verde a plantelor, care la nivel fizic este corespondentul chakrei inimii la om. Ori, culoarea verde a plantelor prezintă variaţii de nuanţă de la un vernil aproape gălbui, la un verde închis, aproape albăstrui, trădând predominanţa uneia dintre componente: cea galbenă generează vernilul şi gălbuiul, iar cea albastră determină nuanţele închise ale verdelui, ca la brazi de exemplu.

4.10.6. Întregul bios hrănit de aceeaşi energie

Apropierea pe care am făcut-o între om şi plante nu este întâmplătoare. În *"Evanghelia Păcii a Domnului Iisus Hristos de discipolul Ioan"* (233), Domnul Iisus se exprimă foarte clar, arătând că tot ce este viu în lumea aceasta provine de la o singură mamă: de la Maica Pământească. Clarvăzătorii văd cum aceeaşi energie-sursă de viaţă este absorbită de întregul bios.

Mai mult decât atât, tehnici Kirilian şi electronografice au obiectivat acest lucru (deşi aceste tehnici nu indică propriu-zis aura - adică manifestarea prin culoare şi luminozitate a corpurilor subtile sau a energiei - sursă de viaţă văzută de clarvăzători - ci interferenţa părţii *"grosiere"* a acesteia cu câmpul electric de înaltă frecvenţă creat artificial în procedeele tehnice respective).

4.10.7. Cum are loc *"combinarea"* celor două componente ale energiei - sursă de viaţă

La vremea când conturasem modelul nostru privind energia - sursă de viaţă până la această fază şi când întrebarea de mai sus aştepta răspuns, acesta veni în momentul potrivit în urma unei emisiuni radiodifuzate intitulată *"Orizont tehnico-ştiinţific"* din 16 martie 1987 şi având ca realizator pe St. Bratu. O secvenţă din această emisiune spunea următoarele:

"Câmpul magnetic al Pământului are o intensitate mică. El este de câteva sute de ori mai slab decât un magnet şcolar obişnuit. Şi

cu toate acestea pentru vegetație, prezența lui este foarte importantă. Experiența o demonstrează.”

“S-au luat semințe de diferite plante şi s-au semănat în condiții normale şi în condiții amagnetice. Ce s-a întâmplat? Semințele cultivate obişnuit au germinat. Cele cultivate în medii fără câmp magnetic nu au încolțit, la fel ca cele semănate în stațiile orbitale. Concluzia este directă: câmpul magnetic este capabil să influențeze procesele biologice.”

“Oricât de mică ar fi mărimea lui, pentru organismele vii prezența câmpului magnetic este percepută.”

Răspunsul este clar: cuplarea celor două componente ale energiei - sursă de viață se face prin acțiunea câmpului magnetic terestru.

4.10.8. Complexitatea energiei - sursă de viață

Evocarea termenilor utilizați de fiferiți autori şi cercetători din toate timpurile pentru a defini energia - sursă de viață, pe care am făcut-o de două ori în prezenta lucrare, chiar dacă ar însuma toate semnificațiile prezentate, ar fi departe de imaginea pe care aceasta o are în realitate. Neimplicarea Divinului cum ar trebui să rezulte în termenul care să definească această energie, amputează dintr-o dată partea ei cea mai importantă, cea mai semnificativă. Poate că chiar denumirea utilizată de noi ar fi trebuit să fie **ENERGIA SACRĂ (DIVINĂ) - SURSĂ DE VIAȚĂ.**

Deoarece noi am avertizat chiar prin titlu că înțelegem această energie cuprinsă între partea ei palpabilă şi Divin, credem că toată lumea va fi înțeles că noi am implicat în permanență şi automat în termen, prezența Sfintei Treimi.

Chiar amputată de partea ei sacră, energia - sursă de viață ar trebui să-şi dovedească o mare complexitate energetică-informațională, având în vedere faptul că ea trebuie să hrănească simultan toate corpurile care alcătuiesc ființa umană completă (aşa cum a fost ea descrisă holistic în această lucrare) şi de fapt întregul Bios.

Este credem, uşor de înțeles chiar numai prin acest din urmă aspect, ce complexitate trebuie să aibă energia - sursă de viață ținând seama că diferitele ei corpuri coexistă în spații fizice distincte.

Trebuie să arătăm aici, pentru stricta respectare a istoricului conturării modelului nostru privind energia - sursă de viață, că la vremea schițării globale a acestuia (adică anul 1986) i-am intuit complexitatea, dar n-am mai făcut o analiză a ei, ci am făcut direct legătura cu locul de proveniență care a implicat încă de la început, *DIVINUL.*

Deoarece după achiziționarea mai recentă şi chiar foarte recentă a unui material bibliografic-informațional în context am găsit

noi aspecte importante de sprijin şi confirmare a vechilor presupuneri, în textul ce se referă la complexitatea energiei - sursă de viaţă ce urmează, analiza ei va cuprinde şi aceste noi date, ca o derogare de la istoricul propriu-zis.

4.10.8.1. Complexitatea datorată spaţiilor fizice diferite în care coexistă corpurile fiinţei umane

Cititorul va fi observat desigur, dezvoltarea relativ amplă a textului care în prezenta lucrare s-a referit la spaţiu. Faptul este explicabil dacă ţinem seama de importanţa pe care o are acesta în cadrul de existenţă al fiinţei umane.

Am văzut ce diversitate de păreri există atât în ştiinţa *"oficială"* (predominant materialistă), cât şi în literatura *"spiritistă"*, în literatura ezoterică, în literatura fenomenelor aşa-zise *"parapsihologice"*, *"paranormale"*, a OZN-urilor, precum şi în literatura religioasă.

Se remarcă însă o oarecare tendinţă simplificatoare din partea unor oameni de ştiinţă, a unor cercetători cu deschidere spre *"ezoteric."*

Aceştia, cum este de pildă Ioan P. Culianu, evocă existenţa unui *"hiperspaţiu"*, a unui spaţiu cu patru dimensiuni, a spaţiului *"cvadridimensional"* (dar nu a celui tridimensional, obişnuit nouă, care după Einstein cuprinde şi timpul). Concluzia lui: în afara spaţiului nostru tridimensional, cunoscut, mai există un spaţiu cvadridimensional, care explică toate fenomenele, atât *"para"*, cât şi cele religioase. Acest spaţiu cuprinde *"zeii."* Tot el, constituie lumea *"de dincolo"* a descarnaţilor, repausaţilor, defuncţilor, răposaţilor, morţilor (sau a oricărui alt termen sinonim care ar mai putea fi folosit).

Tot două spaţii consideră şi Dr. E. Celan: un spaţiu tridimensional, cel obişnuit nouă, cu geometria lui euclidiană şi care se conformă, fizicii newtoniene şi un alt spaţiu, un *"hiperspaţiu"* cu geometrie Klein-Moebius şi care se conformă fizicii einsteiniene. Psihicul uman participă la ambele spaţii şi, datorită unor procese de conversie care au loc între cele două, se explică fenomenele *"para."*

Pentru prof. J. Hasted există, după cum am văzut, o infinitate de spaţii paralele, separate prin *"suprafeţe de acţiune"*, care pot produce procese de tip *"Tunel"* între ele, determinând fenomene *"para."*

Prof. W. Tiller acceptă de asemenea multiple dimensiuni în structura Universului, în care coexistă structura septenală a fiinţei umane, reductibilă în cadrul mişcării la o organizare *"trinitară."* O parte a acestei organizări are caracter predominant electric, masă şi polaritate pozitivă şi viteză subluminică. O a doua parte are caracter predomonant magnetic, masă şi polaritate negativă şi se

manifestă cu viteze mult supraluminice. Cele două părți sunt cuplate cu o a treia, denumită deltronică.

Trebuie să menționăm aici, că la momentul elaborării schiței modelului nostru privind energia - sursă de viață (1986), nu cunoşteam decât organizarea *"trinitară"* a prof. W. Tiller, de-abia recent cunoscând structura septenală a acesteia. Această structură septenală, pe şapte spații diferite a ființei umane conturată de prof. W. Tiller, nu face decât să confirme aceeaşi structură holistică, septenară, văzută de fiziciana Barbara Ann Branen, clarvăzătoare de înaltă pătrundere, al cărei model oferind un uluitor răspuns pentru matricea energetică-informațională, l-am adoptat imediat.

Faptul că aceste 7 spații paralele diferite ale Universului în care coexistă simultan cele 7 corpuri care alcătuiesc ființa umană constituie o realitate concretă. l-am argumentat în subcapitolul 2.2.1. în mod indirect. În cele ce urmează vom aduce însă 3 observații, care constituie dovezi concrete, directe, de existență a unor spații diferite. Cazurile pe care le vom relata sunt singulare, adică constituie nişte excepții. Vrem însă să reamintim observația regretatului nostru frate Ovidiu, că zicala latină *"Exceptia regulam probant"* a fost tradusă greşit şi încetățenită în ştiință (şi nu numai!) prin *"Excepția confirmă regula"*, în loc de *"Excepția pune regula la încercare."* Aşa că o excepție poate aduce ea însăşi o explicație.

Citãm după C. Bianu - I. Mamulaş (11):

"Într-adevăr, când Kern stătea pe pat, în timp ce servitorul său era în picioare lângă uşă şi vorbeau împreună, văzură cu stupefacție cum o carafă cu bere se ridică de pe masă la o înălțime de aproximativ trei picioare de aceasta, turnă din conținutul ei într-un pahar aşezat tot pe masă, umplându-l cam pe jumătate, apoi reveni la loc, iar paharul se ridică singur cam la înălțimea unui om şi se goli ca şi cum cineva ar fi băut berea din el. Servitorul Johan strigă uimit: "Dumnezeule, l-a băut!" Paharul a fost apoi aşezat pe masă, iar cei doi nu au descoperit nici o picătură de bere pe podea!..." (Subl. ns.)

Acesta este un exemplu în care materia din spațiul tridimensional, dispare într-un alt spațiu.

Cea de-a doua observație a mai fost făcută în paragraful 3.1.1.2.3.3. şi se referă la materializarea de către mediumul Marthe Béraud (cunoscută sub pseudonimul Eva C.) din Alger, de ectoplasmă care avea inițial formă bidimensională, care apoi trecea la tridimensională. Deoarece în această manifestare mediumul nu slăbea vizibil (cum ar fi fost cazul obişnuit, cunoscut, când materializarea se făcea din corpul său), singura explicație posibilă este că materializarea se făcea dintr-un alt spațiu şi anume din unul bidimensional.

Pentru cea de-a treia observație citez din memorie, fiind un caz devenit cunoscut şi citat în lucrările "clasice" despre "Triunghiul Bermudelor."

"Un avion de pasageri zbura în "Triunghiul Bermudelor" pe ruta Porto Rico - Miami. Totul decurgea perfect, avionul fiind preluat sub observație de turnul de control din Miami. La un moment dat însă, se întrerupse legătura radio în ambele sensuri și în același timp avionul dispare de pe ecranul radarului turnului de control de la Miami. Acest lucru se petrece timp de zece minute, după care totul reintră în normal. Dar toate ceasurile de la bordul avionului odată ajuns pe aeroport, arătau o diferență de 10 minute în minus față de acelea ale aeroportului.

Faptul poate trece neobservat prin aparenta lui "banalitate." Totuşi el este o indicație extraordinară a faptului că timp de 10 minute avionul respectiv a străbătut un alt spațiu atemporal (adică în care nu mai există timpul). Este singura explicație posibilă care se poate da. Căci ce altă explicație se poate da faptului că toate ceasurile indiferent de modul lor de funcționare, electronice, mecanice, cu cuarț, etc. - arătau 10 minute mai puțin decât ar fi trebuit să arate.

Mai mult decât atât: astfel de obsevații ca cele 3 de mai sus pun sub semnul îndoielii presupunerea existenței atât a unui "hiperspațiu", cât şi a unui spațiu (sau a unor spații) de dimensiunea lui Planck (adică 1×10^{-33} cm!!) aşa cum se apreciază astăzi în lumea "ştiințifică."

Faptul că persoanele care au trăit stări NDE (Near Death Experiences - "Trăiri în vecinătatea morții"), văd trecutul, prezentul şi viitorul la un loc aşa cum au raportat, dovedeşte că ei la momentul respectiv se aflau într-un spațiu atemporal şi vedeau timpul de la exteriorul unui spațiu paralel.

Constatăm în acest moment al conturării modelului nostru privind energia - sursă de viață că structurile ipotetice ale componentelor sale pe organe aşa cum au fost expuse în paragrafele 3.1.2.2.1 - 3.1.1.2.5. corespund perfect dovezilor concrete.

Trebuie să menționăm apropo de spații paralele, că energia - sursă de viață trebuie să hrănească şi toate ființele şi entitățile care le populează (inclusiv deci descarnații).

În final, credem că există destul de numeroase şi convingătoare argumente care să dovedească existența reală, concretă, materială a unor spații paralele, în care să coexiste simultan, diferitele corpuri alcătuitoare ale ființei umane. Faptul că aceste spații nu se văd din spațiul nostru obişnuit, de către omul obişnuit, în condiții obişnuite, nu înseamnă că ele nu există sau că sunt atât de mici (sic!) că nu se pot observa cu nici un mijloc tehnic. Explicația ar putea fi "principiul de octogonalitate" evocat de prof. J. Hasted (care însă este un savant clarvăzător!).

Dar, în fond, pentru ce ar trebui să avem noi astăzi neapărat, răspunsuri la toate necunoscutele (sau încă necunoscutele)?

Oricum ar fi, e clar că manifestându-se simultan în mai multe spaţii pentru a hrăni corpurile aflate în ele, energia - sursă de viaţă evident va avea o complexitate mai mare decât dacă s-ar manifesta într-un singur spaţiu, deoarece fiecare corp în parte are nevoie de componenta sa informaţională proprie.

4.10.8.2. Complexitatea datorată timpului biologic

Din extraordinarele experienţe ale lui Kozârev, am văzut că timpul fizic este evidenţiat ca o energie care se manifestă descendent, spiral elicoidal dextrogir, fiind probabil unul dintre factorii cei mai importanţi ai manifestării entropiei în Univers.

Pe de altă parte am văzut că organismele vii ale tuturor creaturilor inclusiv omul, sunt alcătuite din molecule levogire pentru exercitarea lor anti - entropică sub efectul absorbţiei energiei - sursă de viaţă. La moartea lor însă ele devin dextrogire, adică se supun entropiei.

În "Evanghelia Păcii" (Cartea a treia, Comuniunea cu Îngerul Păcii) se spune:

"Când Pacea va domni,
Oamenii şi animalele vor fi nemuritori (-oare)
Apele nu vor mai seca
Plantele vor înflori etern
Şi hrana nu va lipsi niciodată."

(Înţelesul textului se coroborează perfect cu menţionarea făcută în repetate rânduri de către Domnul nostru Iisus Hristos, că Împărăţia Tatălui se va realiza în mod concret pe Pământ!)

Realizarea vieţii eterne pentru întregul viu cum se poate realiza? Va dispare ca energie timpul fizic?

Dar tot din experienţele lui N. A. Kozârev înţelegem că timpul este asociat intim cu gravitaţia (nu cu spaţiul cum susţine fizica relativistă): încetarea lui ar însemna în acelaşi timp încetarea atracţiei universale care menţine corpurile cereşti în "asociaţie."

Aceste observaţii, ne oferă credem, oarecare temei să presupunem că în energia - sursă de viaţă există şi o componentă a ei "specializată", care se manifestă ca timp biologic, un anti-timp dextrogir.

În momentul de faţă timpul fizic este supraunitar faţă de timpul biologic, antrenând în sensul entropic organismele şi aducându-le moartea.

În momentul când Pacea va domni pe Pământ (fireşte nu este vorba numai de pacea militară, ci de acea stare de profundă serenitate a fiecărei persoane în rezonanţă integrală cu Divinul) atunci raportul dintre timpul fizic şi cel biologic devine echiunitar şi efectul entropic produs de primul este anulat, gravitaţia ca atare păstrându-şi efectul de atracţie universală.

4.10.8.3. Complexitatea cerută de fiziologia şi imunitatea corpurilor

Nu vrem să înțelegem aici termenul de fiziologie în sensul cunoscut, legat de funcționarea sistemelor, aparatelor şi organelor corpului fizic, ci într-un sens mult mai lărgit şi mai puțin cunoscut: e vorba de acordarea ființei umane la oceanul de unde în care trăieşte, planetare, galactice, intergalactice. Mai este vorba aici de culori, sunete, mirosuri, gusturi (atât de bine descrise de H. Chrétien în enciclopedia sa *"Lume invizibilă şi misterioasă a undelor"* (32). Georges Barbarin consideră că ultimile două sunt cel mai puțin cunoscute (evident sub aspectul lor subtil).

Tot acestui grup energetic-informațional aparțin componentele energiei - sursă de viață care "reglează" toate homeostaziile corpurilor componente ale ființei umane (şi ale viețuitoarelor).

4.10.8.4. Complexitatea energiei - sursă de viață cerută de componenta ei "euharistică"

Componenta "euharistică" este partea cea mai evidentă de legătură cu Divinul. Este Iubire pură. Este partea care izvorăşte din Iubirea Divină a Tatălui Ceresc (Tatăl Ceresc fiind în întregime Iubire, cum se evocă în "Evanghelia Păcii"). Ea trebuie să "alimenteze" atât proiecția holografică a Tatălui Ceresc în ființa umană, care este Spiritul ei, precum şi corpurile planului spiritual care au evident rolul de a determina purificarea întregii ființe umane la nivelul cerut de Legea Sfântă pentru a deveni Fiu de Dumnezeu, trecând prin etapa de Copil al Luminii.

Este evident că de la Jertfa Răscumpărătoare a Domnului Iisus Hristos (El fiind Iubirea Tatălui manifestată în Persoană umană), Trupul Divin şi Sângele Divin fiind de asemenea Iubire, s-au oferit şi se oferă întregii omeniri din Univers, adăugându-se Iubirii Tatălui, care se adresează întregii Sale creații.

Componenta ascendentă a energiei - sursă de viață este emisă de Maica Pământească. Este de intuit că Ea provine tot de la Tatăl, preluată prin structura Sa Trinitară. Dar ea exprimă Iubirea Maicii Pământeşti adresată tuturor ființelor, inclusiv omului, a căror organisme, potrivit "Evangheliei Păcii" provine de la Ea. (Este vocea cea mai autorizată care afirmă acest lucru, aceea a Domnului Iisus Hristos.)

Despre aceste aspecte vom mai vorbi în subcapitolul 4.11 privind natura, componența şi spectrul energiei - sursă de viață , precum şi în subcapitolul 4.12. privind modul şi locul de proveniență a energiei - sursă de viață.

4.11. NATURA, COMPONENȚA ŞI SPECTRUL ENERGIEI - SURSĂ DE VIAȚĂ

Din cele discutate referitor la complexitatea energiei - sursă de viață rezultă că aceasta trebuie să fie de o extraordinară întindere spectrală, de o mare varietate de naturi şi de componențe.

Pentru a sistematiza cât de cât examinarea sumară a acestor, să zicem "parametri" (în lipsă de alt termen), vom împărți (bineînțeles arbitrar) energia - sursă de viață în trei părți, "componențe", clase sau categorii, după gradul de materialitate, de "palpabil", de "afânare" a naturilor ei. În acest fel vom avea o parte "grosieră", o parte de "afânare" "medie" şi o parte de natură superioară, total imaterială, cu gradul cel mai înalt de subtilitate.

4.11.1. Partea "grosieră", "palpabilă" a energiei - sursă de viață

Considerăm partea "grosieră", "palpabilă" a energiei - sursă de viață, partea ei electrică, magnetică, electromagnetică şi timp-gravitațională, care îi determină şi polaritățile (+) pentru componenta ascendentă, (-) pentru componenta descendentă.

Potrivit schiței lui Bovis şi a modelului prof. W. Tiller, natura componentei descendente este predominant magnetică, iar a celei ascendente, predominant electrică.

Este posibil ca în componența acestei părți a energiei - sursă de viață să fie implicat întreg spectrul electromagnetic cunoscut, aşa cum a fost el prezentat în fig. 15.

Aspectele evocate de Dr. Celan în cele două lucrări ale sale care sunt în contextul acestei teme, "Materia vie şi radiațiile" (23) şi "Biocâmp şi bioradiații" (39) formulate la nivelul rigurozității ştiințifice binecunoscute a acestui autor, pot constitui o mărturie a afirmației de mai sus.

Mai mult decât atât, e posibil ca natura pe care am denumit-o "timp - gravitațională" din lipsa altui termen, care este implicată în structura energiei - sursă de viață să-i lărgească spectrul mult dincolo de domeniul infrasunetelor (al oscilațiilor infraacustice) cu lungimea de undă de 30.000 km/s.) la incredibile valori ale lui _ (lambda) de ordinul anilor lumină/sec.)

Întreg domeniul electromagnetic care pare a se conforma fizicii cuantice, oferă caracterul dual binecunoscut undă / corpuscul şi care din această cauză a şi oferit ocazii pentru numeroase speculații privind fenomenul vieții sau fenomenele "para."

Fireşte că ar fi necesare numeroase ore de cercetări de laborator conduse de clarvăzători riguroşi şi ştiințifici pentru a inventaria întreg spectrul acestei părți "palpabile" a energiei - sursă de viață .

Este sigur că această parte "grosieră", "palpabilă" a energiei - sursă de viață cuprinde și armonici ale culorilor și sunetelor după cum le-am avut evocate în descrierile experiențelor lui Henri Mager și ale colaboratorilor, precum și în numeroasele modele ale corpurilor subtile ale ființei umane din planșele 1 și 2.

Structural, această parte grosieră a energiei - sursă de viață este aceea care "hrănește" cea mai mare parte a corpurilor din planul fizic înglobând energia biochimică (energia care determină reacțiile metabolice și biochimice în corpul fizic) și energia bioplasmatică (sau energia eterică - emoțională inferioară - mentală inferioară - matricială inferioară).

Este posibil ca în această parte să fie înglobată și energia emoțională - sentimentală - astrală sau cel puțin componenta ei care determină modificări în aură.

La același nivel, au loc majoritatea fenomenelor aurice (adică aure) aparținând corpurilor celor mai inferioare pe scara subtilității lor.

La acest din urmă aspect vom mai reveni când vom discuta despre energia - sursă de viață și "rezultanta energetică - informațională" a ființei umane.

4.11.2. Partea de subtilitate medie a energiei - sursă de viață

Cu cât crește gradul de "afânare" sau de "subtilitate" a corpurilor care trebuie și ele "hrănite" cu energii mai superioare, informațiile disponibile despre acestea scad drastic. Este și firesc să fie așa, întrucât numărul clarvăzătorilor care pot "pătrunde" la acest nivel, este foarte redus.

De altfel și șansele de influențare emoțională și rațională a clarvăzătorului cresc. Dacă la nivelul mai "grosier" aceste influențe determină diferențe apreciabile așa cum pot fi văzute în planșa a 2-a, este ușor de imaginat ce diferențe pot fi determinate la niveluri mai subtile.

Credem de aceea, că datele referitoare la acest nivel al subtilității au mai mult un caracter revelat decât unul observațional.

Natura acestei părți a energiei - sursă de viață credem că este preponderent informațională. Ea ar fi elementul "predestinat" de hrănire a întregului sistem al matricei energetice-informaționale.

Această parte ar corespunde deci energiei mentale-informaționale-eterică matricială medie.

4.11.3. Partea "superioară" a energiei - sursă de viață

Această parte a energiei - sursă de viață se adresează corpurilor celor mai superioare ale ființei umane, cuprinse în planul spiritual, fiind prin urmare "hrana" adresată părții superioare a

sufletului şi a spiritului, acesta din urmă fiind, reamintim, proiecţia holografică a Tatălui Ceresc în fiecare om.

Este poate momentul de a arăta în treacăt, că persoanele care manifestă starea de "inedia", adică de trăire normală, dar fără a mânca practic nimic timp de ani de zile sau zeci de ani, se hrănesc doar cu părţile "medie" şi "superioară" a energiei - sursă de viaţă, având în schimb probabil, vreo modificare în matricea energetică-informaţională, care să-i permită ca la nivelul părţii grosiere să absoarbă particule materiale direct din mediu, care să-i asigure masa organică necesară corpului fizic. (Se hrănesc "transfizic" cum se exprimă Dr. A. Pătruţ)

Natura acestei părţi a energiei - sursă de viaţă atinge maximum de "afânare" şi "subtilitate." Este de presupus că ea mai cuprinde unele elemente informaţionale superioare (necesare părţii celei mai superioare a matricei energetice-informaţionale) prin energia eterică superioară (celestă) - keterică matricială superioară. Este organul suprem de comandă a fiinţei umane.

Dincolo de aceasta se manifestă energia spirituală a iubirii, energia pură Divină, darul cel mai de preţ făcut permanent fiinţei umane de către Tatăl Ceresc. De la Jertfa Răscumpărătoare a Fiului, la aceasta se adaugă dăruirea Trupului şi a Sângelui Său, care fiind de-o fiinţă cu Tatăl, este de asemenea alcătuit din iubire pură. Este înţelesul cel mai profund posibil al Euharistiei.

Această parte a energiei - sursă de viaţă este prin urmare componenta ei Euharistică.

După cum am mai arătat în paragraful 4.10.8.4., componenta ascendentă a energiei - sursă de viaţă are de asemenea o parte superioară care este emisă de Maica Pământească. Ea provine desigur tot de la Tatăl, dar este transmisă de Maica Pământească: o expresie a iubirii Ei către toţi copiii Ei, cărora le furnizează corpurile fizice (*"Căci ale Tale sunt Pământul, corpul şi sănătatea"*) se spune în rugăciunea către Ea, dată de Domnul nostru Iisus Hristos oamenilor noştri alături de "Tatăl Nostru", conform "Evangheliei Păcii").

<u>Energia iubirii este cea mai puternică din câte există.</u> (numai iubirea îl poate face pe om nemuritor; aceasta este semnificaţia reală a afirmaţiei Domnului Iisus Hristos când zice că iubirea este mai tare ca moartea).

Deşi acest lucru este cât se poate de firesc, având în vedere natura şi provenienţa ei Divină, acest lucru n-a fost luat în considerare de nici o abordare "ştiinţifică" în modelele şi scenariile cosmologice.

Importanţa fundamentală a iubirii apare cu toată claritatea în cel mai extraordinar discurs care a fost ţinut de Mântuitorul, aşa cum este redat în "Evanghelia Păcii." Iată ce spune Mântuitorul:

"Adevăr zic vouă, fericit este copilul care urmează sfaturile mamei sale. Dar de o sută de ori este mai fericit copilul care acceptă şi respectă sfaturile tatălui său, căci vi s-a spus: "Respectă pe tatăl tău şi pe mama ta, ca zilele tale să fie numeroase pe acest pământ." Dar vă spun fii ai oamenilor: respectaţi pe Maica voastră Pământească, respectaţi toate Legile Sale ca zilele voastre să fie numeroase pe acest pământ şi respectaţi pe Tatăl vostru Ceresc ca să moşteniţi viaţă veşnică în ceruri. Căci Tatăl vostru Ceresc este de o sută de ori mai mare decât toţi taţii prin sământă şi prin sânge la un loc; de asemenea Maica voastră Pământească este mai mare decât toate mamele de carne la un loc. În ochii Tatălui său Ceresc şi al Maicii sale Pământeşti fiul omului este încă mai scump decât în ochii tatălui său prin sânge şi sământă, şi în ochii mamei sale prin carne. Cuvintele şi Legile Tatălui vostru Ceresc şi ale Maicii voastre Pământeşti sunt infinit mai pline de înţelepciune decât cuvintele şi voinţa tututror taţilor voştri de sânge şi sământă la un loc şi a tuturor mamelor voastre de carne la un loc. de infinite ori este mai mare valoarea moştenirii Tatălui vostru Ceresc şi a Maicii voastre Pământeşti; împărăţia vieţii atât terestre, cât şi cereşti este o moştenire preferabilă oricărei moşteniri care vă poate fi lăsată de taţii voştri de sânge şi de sământă şi de mamele voastre de carne."

"Adevăraţii voştri fraţi sunt aceia care ascultă de voinţa Tatălui vostru Ceresc şi a Maicii voastre Pământeşti şi nu fraţii voştri de sânge. Adevăr zic vouă, adevăraţii voştri fraţi după voinţa Tatălui Ceresc şi a Maicii Pământeşti vă iubesc de o mie de ori mai mult decât fraţii voştri de sânge. Căci de la Cain şi Abel, din ziua când fraţii de sânge au încălcat voinţa lui Dumnezeu, nu mai există fraternitate adevărată de sânge. Fraţi se comportă ca străini faţă de fraţii lor. Iată pentru ce vă spun: Iubiţi pe adevăraţii voştri fraţi după voinţa lui Dumnezeu de o mie de ori mai mult decât fraţii voştri de sânge"

"Căci Tatăl[illegible] vostru Ceresc este Iubire
Căci Maica voastră Pământească este Iubire
Căci Fiul Omului este Iubire
<u>Prin Iubire, Tatăl Ceresc, Maica Pământească şi Fiul Omului sunt una."</u> (Subl. ns. Iată o evocare în plus a aspectului Trinitar).

"Căci spiritul fiului omului, provine de la Spiritul Tatălui Ceresc şi corpul său de la Maica Pământească. În consecinţă fiţi perfecţi ca Spiritul Tatălui vostru Ceresc şi corpul Maicii voastre Pământeşti. Iubiţi pe Tatăl vostru Ceresc aşa cum El vă iubeşte spiritul; iubiţi pe Maicia voastră Pământească aşa cum Ea vă iubeşte corpul; iubiţi pe adevăraţii voştri fraţi aşa cum îi iubesc Tatăl vostru Ceresc şi Maica voastră Pământească. Atunci Tatăl vostru Ceresc vă va da Spiritul Său Sfânt şi Maica voastră Pământească corpul Său sfânt. Atunci fiii oamenilor ca fraţi adevăraţi, se vor iubi unii cu alţii, aşa cum au fost iubiţi de Tatăl lor Ceresc şi de Maica lor Pământească.

*Atunci ei vor deveni unii pentru alții, adevărați consolatori; atunci vor dispare de pe Pământ toate relele și toate tristețile; se vor dezvolta iubirea și bucuria. Pământul se va asemăna cerurilor și Împărăția Lui Dumnezeu va sosi. Atunci va veni Fiul Omului în toată gloria Sa pentru a moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Apoi fiii oamenilor vor împărtăși moștenirea lor Divină, Împărăția lui Dumnezeu, căci ei trăiesc în Tatăl Ceresc și Maica lor Pământească și Tatăl Ceresc și Maica Pământească trăiesc în ei. Cu Împărăția lui Dumnezeu se va ajunge la sfârșitul timpurilor**), căci iubirea Tatălui Ceresc dă tuturor viață eternă în Împărăția lui Dumnezeu. Căci iubirea este mai tare decât moartea." (Subl. ns.).

"Chiar dacă Eu vorbesc limba oamenilor și a Îngerilor, dacă Eu nu iubesc, sunt ca bronzul care rezonează sau chimvalul care răsună. Chiar dacă prezic viitorul, dacă cunosc toate secretele, chiar dacă am o credință puternică ca o furtună, capabilă să ridice munții, dacă Eu nu iubesc, Eu sunt nimic. Chiar dacă împart toate bunurile mele săracilor și le dau tot ce am primit de la Tatăl Meu Ceresc, dacă Eu nu iubesc, nu voi obține nici profit, nici înțelepciune. Iubirea este răbdătoare, iubirea este dulce, iubirea nu este invidioasă, ea nu face rău, nu cunoaște nici invidie, nici orgoliu; niciodată nu este egoistă, ea este înceată la mânie, ea nu cunoaște nelegiuirile, nu se regăsește în nedreptate; iubirea explică totul, iubirea dezvoltă totul, iubirea speră totul; niciodată ea nu se lasă; scrierile și cuvintele pier, cunoașterea dispare, dar iubirea rămâne. Pentru moment, omul trăiește parțial în eroare, parțial în adevăr, dar când va ajunge la plenitudinea perfecțiunii, tot ce este parțial va fi șters. La vârsta copilăriei omul vorbește ca un copil, înțelege ca un copil, gândește ca un copil. Devenind matur, el abandonează toate aceste vederi copilărești. Acum omul vede ca printr-un ecran, el este călăuzit de maxime obscure și cunoașterile sale sunt fragmentare; dar când va ajunge în fața lui Dumnezeu, el va cunoaște adevărul în totalitatea sa. În prezent ne rămâne credința, speranța și iubirea; dintre acestea trei, iubirea este cea mai mare."

"Și acum grație Spiritului sfânt al Tatălui nostru Ceresc, Eu vă vorbesc limbajul de viață al lui Dumnezeu Cel viu. Încă nu există nimeni printre voi care să poată înțelege tot ce vă spun Eu acum. Aceia care vă explică Scripturile vă vorbesc limba moartă a oamenilor, prin corpul lor bolnav și muritor; toți oamenii pot să le înțeleagă, deoarece toți oamenii sunt bolnavi și sunt în moarte. Niciunul nu zărește lumina vieții. Orbi, conduc orbi pe căile negre ale păcatului, ale bolii și ale suferinței, până ce toți sfârșesc a cădea în abisul morții."

*) *Credem totuși că este mai potrivit "sfârșitul timpului" deoarece este unul singur. Este o problemă de traducere a versiunii franceze.*

"Eu sunt trimis de Tatăl pentru a face să strălucească în voi lumina vieții. Lumina se aprinde de la sine şi împrăştie tenebrele, în timp ce tenebrele ignoră lumina. Am multe lucruri să vă spun, dar voi încă nu le puteți înțelege pe toate căci ochii voştri sunt slăbiți de tenebre; lumina deplină a Tatălui Ceresc v-ar orbi. Cum voi nu puteți încă înțelege ceea ce vă spun cu privire la Tatăl Ceresc care M-a trimis la voi, începeți să urmați Legile Maicii voastre Pământeşti. Când Îngerii Săi vor fi purificat şi regenerat corpurile voastre, ei vor fi întărit ochii voştri, veți fi capabili să suportați lumina orbitoare a Tatăl vostru Ceresc. Când vă va fi posibil să fixați fără să clipiți strălucirea soarelui la prânz, veți putea privi lumina orbitoare a Tatălui vostru Ceresc, lumină de mii de ori mai strălucitoare decât mii de sori. Cum ați putea contempla lumina Tatăl vostru Ceresc când voi nu puteți încă suporta strălucirea soarelui arzător Soarele este comparabil cu flacăra unei lumânări pe lângă Soarele Adevărului al Tatălui vostru Ceresc. Trăiți în credință, speranță şi iubire. Adevăr zic vouă, că veți fi recompensați. Dacă voi credeți în cuvintele Mele, credeți de asemenea Aceluia care M-a trimis, Domnul tuturor şi Căruia toate lucrurile îi sunt posibile, căci tot ceea ce este imposibil oamenilor este posibil lui Dumnezeu şi cu Dumnezeu. Dacă voi credeți în Îngerii Maicii voastre Pământeşti şi dacă voi respectați Legile Sale, credința voastră vă va susține şi voi nu veți cunoaşte niciodată boala. <u>Aveți credință în Iubirea Tatălui vostru Ceresc, căci acela care are încredere în El, nu va fi niciodată dezamăgit şi nu va cunoaşte moartea."</u> (Subl. ns.)

"<u>Iubiți-vă unii pe alții, căci Dumnezeu este Iubire</u> (Subl. ns.); *astfel Îngerii Săi vor şti că voi mergeți pe căile Sale; aceştia vor veni la voi şi vă vor servi: şi Satana cu toate păcatele sale, toate bolile sale şi toate impuritățile sale va părăsi corpurile voastre. Mergeți, transformați-vă voi înşivă pentru a renaşte, eliberați de păcat."*

Este foarte interesant modul cum vede Iubirea, Edmund Szekely-Mideaux, autorul traducerii din "Evanghelia Păcii" din care am citat mai sus.

Iubirea se manifestă după cum urmează:

"Iubirea există <u>prin ea însăşi</u> ca sursă primordială şi supremă a tuturor formelor de existență şi a tuturor surselor de energie, armonie şi cunoaştere. În ea însăşi, ea nu poate fi decât trăită. <u>Ea este de înțeles numai prin manifestarea sa, asemenea electricității sau căldurii."</u> (Subl. ns.)

"Armonia dinamică coexistentă a tuturor <u>forțelor</u>, factorilor şi legilor, fac posibilă existența unora, altora şi reprezintă sursa de energie reciprocă. Iubirea dinamică şi eternă în spațiul cosmic este perceptibilă omului numai noaptea, prin cerul plin de stele şi astronomului în observatorul său. Întocmai după cum o totalitate a notelor muzicale, nu există într-o simfonie fără geniul creator, tot

aşa totalitatea lucrurilor existente n-ar putea exista în Cosmos fără Iubirea universală creatoare."

*"..Iubirea manifestată în natura pământească ne dă tuturor ceea ce este necesar pentru sănătate, lonvegitate şi fericire. Iubirea se manifestă de asemenea în natură sub mai multe aspecte empirice: în fizică, sub formă de **gravitaţie**; în chimie, ca **afinitate**;în biologie ca **vitalitate**; în psihologie ca şi conştiinţă, în societate ca **altruism**, etc."*

"Armonia dinamică existentă în toate celulele, în toţi nervii, în toate organele şi simţurile organismului uman, în care fiecare parte trăieşte şi lucrează pentru binele celorlalte părţi şi al totalităţii şi ne revelează Iubirea manifestată în organismul uman şi legea fundamentală a Omului: Iubirea activă, omnilaterală, ca formă optimă de existenţă umană în cadrul şi sub conducerea totalităţii legilor şi forţelor naturale şi cosmice."

Nu am putea încheia acest subcapitol fără a menţiona cele arătate şi menţionate în emisiunea TV din 1.05.1994 ora 13.30 (programul I): imaginile indică un fenomen aşazis parapsihologic prin care pe un deluleţ din pădurea Orheiului (Republica Moldova) la 5 km de Orhei şi 50 km de Chişinău, maşinile cu motorul oprit, urcă drumul peste acesta. Se menţionează că în aceeaşi zonă există un izvor din care dacă se bea, se produc vindecări de diverse boli. Redactorul TV, afirmă că şi la noi în ţară există un astfel de deluleţ.

Fenomenul aproape că numai necesită comentarii: este vorba evident de existenţa unui ecran nevăzut care face să se acumuleze mai mult componenta ascendentă, telurică a energiei - sursă de viaţă , care imprimă acest efect antigravitaţional. Implicarea energiei - sursă de viaţă este dezvăluită de acţiunea tămăduitoare a izvorului din zonă.

Cu câtă dreptate şi-a intitulat Preotul Acad. Prof. Dr. Dumitru Stăniloaie una dintre cele mai recente lucrări ale sale ""*Sfânta Treime sau la început a fost iubirea"* (184).

Jean Gaston Bardet în lucrarea sa *"Les Clefs de la Recherche fondamentale"* (5) chiar în "Cuvântul înainte" arată că Sf. Augustin a văzut bine că "Greutatea" ("ponderabilul") este simbolul Iubirii. Greutatea, magnetismul sau oricare altă formă de atracţie nu sunt decât universalizarea Iubirii. Sf. Pavel vorbea de "Ponderea Gloriei" şi că această iubire atractivă este aceea care asigură ordinea întregului Univers.

Acelaşi autor, într-un alt pasaj al cărţii citate, face evidenţierea interesantă că denumirea de magnet din franceză, care este *"aimant"* are evidente afinităţi lexicale cu *"aimer"*, care înseamnă a iubi.

Trebuie făcută aici precizarea că termenul de "Iubire" nu trebuie să se confunde cu acela de "dragoste", confuzie care, din

păcate, s-a permanentizat. Limba română este singura se pare în lume, care mai poate face distincția, pe care odinioară o făcea greaca veche, între “eros” şi “agape”, primul termen însemnând dragostea (cu toate implicațiile sale), iar cel de-al doilea, Iubire, Iubire pură, indicatoare a naturii Divine. Fată de debandada care există astăzi în lume, confuzia nu mai este de mirare.

Sundhar Singh în *“Viziuni din lumea spirituală”* (180) spune:

“Dumnezeu care este dragoste (ce spuneam mai sus, traducere eronată vezi *“Iubire”* n.n.) *este văzut în persoana lui Iisus stând pe Tron în cerul cel mai înalt. De la El, Care este “Soarele neprihănit” şi “Lumina lumii” se văd plecând raze şi unde de lumină şi iubire, raze care dau sănătate şi viață. Ele trec prin fiecare sfânt şi înger şi însuflețesc şi înviorează pe oricine atinge.”* (Subl. ns.)

Pentru filozofi cum este Corneliu Mircea (127), Iubirea Absolutului este cauza unificatoare a Ființei cu Ființa. El spune:

“Ființa aspiră spre Sine, în clipa-n care este aspirată de Sine. Se îndreaptă spre ceea ce-i este propriu şi definitoriu, în clipa-n care propria-i inferioritate se detaşează de aparența exteriorității țâşnind spre adevărul transcedental. Această iubire atotcuprinzătoare izbucneşte din fiecare entitate diferențiată a conştiinței: fiece entitate se ridică la puterea şi în orizontul Ființei, pentru a se cununa cu Ființa însăşi.(Subl. ns.) *Iubirea sugerează şi reprezintă “cheia”, “sensul” mişcării unificatoare ce animă orice mulțime (diferențiată ca mulțime în câmpul conştiinței), orice element: unificarea: re-descoperirea şi dezvăluirea aceluiaşi fundament care va răsfrânge, în cele din urmă, Sinele abia întemeiat, inaugurând ființa Ființei. Mişcarea oglindirii va conferi sens şi finalitate oricărui eveniment unificant pe care-l vom putea interpreta de acum, din perspectiva deschiderii ontonome. Atomul se apropie de un alt atom şi se abandonează noii unități moleculare, pentru că fiecare atom (de ființă) este ceea-ce-este-şi-a-fost celălalt; molecula se îndreaptă spre o altă moleculă pentru a se integra noii unitățiî macromoleculare, de vreme ce fiecare moleculă de ființă) este, esențialmente, aceeaşi moleculă ş.a.m.d.”*

“Iubirea împinge orice entitate spre un “partener echivalent” pentru că ființa nu poate ființa altfel decât prin uni-ficare, ca uni-ficare. Tot ceea ce este poate fi cu adevărat numai prin iubirea ce conduce Ființa spre ființa Ființei.” Şi într-un alt pasaj:

“Iubirea” trezeşte la Ființă; deşteaptă sinele individual şi-i dezvăluie întinderea fără margini a unui cer în permanentă deschidere;orice pas cuminecă şi împlineşte; orice dor se alină şi se adânceşte, pentru a fi mai frenetic. Nimic nu poate fi redus la “sine”, nimic nu se mai poate mărgini sau de-limita. Totul pătrunde în inima Totalitații, Totul se cunună cu Totalitatea, izvorând de pretutindeni şi dintotdeauna. Iubirea omniprezentă potoleşte de

sete veşnic vie. Acelaşi Sine pătrunde-n Sine la infinit şi Se cuminecă la infinit cu Sine."

Arthur Koestler în cunoscuta sa lucrare "*Les Racines du hazard*" ("Roots of coincidences" în original) (102) în cadrul unor experienţe cu animale marine inferioare, pe care le descompune în celule (prin "terciuire"), demonstrează că acestea au tendinţa de a se reasocia, de a se reunifica, ca şi mai înainte. Acest fenomen el l-a denumit "tendinţă de integrare."

Noi credem că această "tendinţă de integrare" din domeniul biologicului pe care am denumi-o "coeziunea iubirii", este un efect concret al iubirii Divine, manifestată la un pol "inferior" dacă ne putem exprima aşa. Tot aceluiaşi pol i-ar aparţine tendinţa de asociere a indivizilor, atât pe palierul zoologic, cât şi cel al societăţii umane. De asemenea, la acelaşi pol s-ar găsi cauza care determină sexualitatea şi dragostea.

4.12. MODUL ŞI LOCUL DE PROVENIENŢĂ A ENERGIEI - SURSĂ DE VIAŢĂ. PRELUDIUL COSMOGENEZEI. INVALIDAREA MODELELOR ŞI SCENARIILOR COSMOLOGICE CUANTIC-RELATIVISTE. IMPLICAREA CLARĂ A DIVINULUI. NECESITATEA REVIZUIRII SINERGETICE, HOLISTICE A ŞTIINŢEI ŞI REALIZAREA ŞTIINŢEI SACRALE (ŞTIINŢEI SPIRITUALE)

Iată-ne ajunşi cu conturarea modelului nostru privind energia - sursă de viaţă la momentul când urmează, în mod firesc, întrebarea de unde vine aceasta?

Ştim că o componentă este ascendentă, venind deci din Pământ (şi aici va trebui să ne întrebăm mai detaliat, de unde oare?)*) , iar o componentă vine, descendent , deci de "sus în jos", venind prin urmare de undeva de "sus." De unde, "de sus"? Cât de "sus"?

La vremea când ne frământam pentru găsirea unui răspuns cu privire la locul de provenienţă a energia - sursă de viaţă, iată că un articol din revista "Contemporanul" şi intitulat banal "*E bietul eu sub noi*" semnat de marele nostru regretat C. Noica, ne oferă soluţia, nu numai la problema localizării ei, ci şi la altele, care după cum

---

*) *Reîntoarcerea componentei telurice de la "capătul" Universului (Punctul Central al Creaţiei) poate fi asemuită cu mersul unei particule pe un contur-bandă Moebius, putând fi în realitate acelaşi. Am mai putea spune, dacă nu îndrăznim prea mult, că în afară de Legea Holografiei pe care o determină, ar putea fi încă un alt mod de manifestare a Treimii Divine)*

vom vedea sunt tot atât de importante. Iată ce a spus C. Noica în finalul acestui articol:

"Punctul înseamnă totuşi două lucruri în matematicile care tocmai în anii aceia triumfă. El poate fi simplu punct care se reia şi se însumează la nesfârşit sau poate fi o realitate, anume una zero-dimensională. Un cub e tridimensional. Dacă îl turteşti, devine un pătrat, care e un cub încă, dar bidimensional. Dacă turteşti pătratul devine un segment de dreaptă, care este un cub unidimensional. Dar dacă turteşti de la capete şi linia, făcând din ea un punct, se poate spune (şi nu numai spune!) că punctul este un cub zerodimensinal." (Subl. ns.)

O extraordinară lumină se făcu în mintea noastră la citirea acestor rânduri: am înţeles că punctul, adică lumea zerodimensională este o lume aparte, că el cuprinde în fapt infinitul, pentru că aşa cum cubul poate deveni punct, oricare alt obiect fie geometric, fie negeometric, încape în el. Un infinit plin. Atunci am înţeles semnificaţia din filozofia chineză a vidului (care este zeroul matematic) populat cu plinul infinitului.

Prin această caracteristică specială, lumea zero-dimensională se trădează a fi o lume aparte: lumea lui Dumnezeu! Cum atât în spaţiul tridimensional, cât şi în celelalte spaţii există o infinitate de puncte, rezultă că Dumnezeu este peste tot, dar în Lumea Lui aparte: în lumina cea nepătrunsă şi neapropiată.

Probabil că prin această caracteristică a lumii zerodimensionale se determină şi se explică funcţionarea principiului holografic, care după cum am mai avut ocazia să discutăm, este o Lege Divină. Ea este expresia Legii Sfinte a Tatălui Ceresc. Prin această Lege am înţeles prezenţa Tatălui Ceresc în fiecare om, prin proiecţia Sa holografică care îi constituie spiritul. Dar existenţa lui Dumnezeu în Lumea Sa zero-dimensională în fiecare om, este cea de-a doua semnificaţie a celor spuse de Domnul nostru Iisus Hristos în "Evanghelia Păcii" referindu-se la prezenţa Tatălui Ceresc în om (recitiţi vă rugăm cel de-al 3-lea text citat din "Evanghelia Păcii" dinspre finalul subcapitolului 2.2.4.).

S-ar putea argumenta că prezenţa ubicuitară (adică omniprezenţa) Tatălui Ceresc în toate spaţiile, dar nepătruns în Lumea Sa zero-dimensională n-ar mai necesita nici o localizare a originii energia - sursă de viaţă.

Dar o altă lege care este de asemenea fundamentală, deci probabil făcând şi ea parte din Legea Sfântă, este mişcarea. Întregul existent viu sau neînsufleţit este în mişcare. Şi oricum este cât se poate de cert că partea descendentă a energiei - sursă de viaţă vine de undeva "de sus." Rămâne o singură posibilitate: să provină din punctul central al Universului faţă de care are loc expansiunea acestuia. Este punctul "specializat" din care a provenit şi provine

întreaga Creație: toată materia, energia și informația, atât pentru viu, cât și pentru neînsuflețit.

Este desigur dificil de spus, dacă energia - sursă de viață, alături de celelalte energii și unde transmite din acest punct al Creației, traversează întreg spațiul cosmic pe niște traiectorii directe sau pentru o anumită distanță ele sunt transmise holografic printr-un alt mecanism încă necunoscut și de caolo în modul cunoscut: prin unde spirale-elicoidale, levogire.

Acest punct central, singular al Creației este în același timp punctul de convergență a tuturor spațiilor paralele, care "coabitează" în Univers.

Toate lumile care populează aceste spații primesc de la Tatăl Ceresc impulsuri informaționale pentru matricile energetice corespunzătoare fiecărei lumi și fiecărui individ, precum și unde de "formalizare" (după expresia foarte potrivită a prof. S. Comoroșan) care mențin în existență Creațiunea: levogire pentru viu, dextrogire pentru lumea neînsuflețită. Este de imaginat logic, că, (ținând seama de datele cunoscute din "Evanghelia Păcii") la începutul Creării fiecărei lumi noi, aceasta beneficiază în mod deplin de o armonie absolută prin echilibrul perfect care există între componentele energetice și informaționale, levogire și dextrogire. Iubirea Tatălui Ceresc față de Creațiunea Sa se manifestă prin trimiterea acestei energii pure atât sub formă de unde elicoidale dextrogire care determină atracțiile fizice de orice fel (atracția universală, magnetism, electromagnetism), cât și de unde elicoidale levogire, care constituie energia - sursă de viață "hrană" a vieții a tot ce este viu în Univers, precum și cauza care determină atracția între elementele și entitățile biologice (plecând de la "tendința de integrare" evidențiată de A.Koestler la nivel celular, atracția sexelor, dragostea și mergând până la nevoia omului de asociere în colectivități, caracterul social).

Echilibrul perfect dintre componentele dextrogire și levogire din cadrul unei lumi, printre altele, are ca efect faptul că ființele, plantele, entitățile care o populează au viață eternă. Este "Raiul" pentru lumea respectivă. Dacă însă Legea Sfântă a Tatălui Ceresc și a Maicii Pământești este încălcată, echilibrul se strică, entropia crește, apare moartea ca finalitate pentru viu, apar suferințe de tot felul care se amplifică la proporții inimaginabile ca urmare a poluării produse pe toate planurile existenței lumii respective.

Lumea respectivă va pieri (poate chiar în mod fizic, ca planetă, cum se pare că a fost cazul lui Phaeton) dacă ea nu va lua măsuri urgente, ca în interesul general, prin stoparea imediată și eradicarea poluării multiple, prin respectarea deplină a Legilor Tatălui Ceresc și a Maicii Pământești să redobândească armonia inițială. În cazul redobândirii armoniei inițiale, lumea respectivă va redeveni

Împărăția Tatălui : nu va mai exista nici o diferență între Cer şi ea. ("Precum în Cer, aşa şi pe Pământ").

Pentru formarea particulelor elementare şi apoi a materiei, nu este nevoie de energii atât de fabuloase cum se explică în teoriile cuantic-relativiste care ajung la temperaturi inițiale de peste sute de miliarde de grade Kelvin.

Imaginarea unor astfel de temperaturi este datorată ignorării aproape totale a fenomenelor viului de către fizicieni şi astrofizicieni, care de pildă, găsesc "transmutația biologică la joasă energie a elementelor", o absurditate, în ciuda dovezilor concrete, chiar aplicate în tehnica electronică. Acelaşi lucru se va întâmpla bineînțeles cu fuziunea "la rece."

Prof. W. Tiller a spus răspicat că el nu crede într-un scenariu exploziv al Creației.

La fel intuia se pare, Descartes, aşa după cum ne schițează Dr. Joseph Speer, teoria acestuia a "eter-vortexului", despre care am pomenit şi noi în această lucrare.

Este uimitoare şi intuiția genialului nostru Mihail Eminescu (58) care spune:

"Să ne închipuim că razele soarelui ar fi ca nişte fire subțiri de matasă, din care unele torc drept, altele cu o ondulațiune din ce în ce mai mare."

"Ele dau de fața pământului, moleculul atins de ele începe să se învârtescă ca un mosoraş mic şi le deapănă în jurul său. Toate organismele sunt asemenea unei depănători, care prefac mişcarea în linie dreaptă - care ar fi infinit de lungă - într-o linie învălătucită împrejurul ei ca la gheme. Gheme de lumină."

Wilhelm Reich (după cum am văzut la locul potrivit), atribuia energiei pe care o denumea "orgone" şi capacitatea de a forma particule materiale: *"Prin suprapunerea a două sau mai multe unde ale acestei energii, dă naştere unei particule de masă."*

Credem, că aşa cum fizica newtoniană este considerată un caz particular al fizicii einsteiniene, aceasta poate constitui la rândul său, un caz particular al unei fizici încă necunoscute (realmente universal valabilă) sau poate că ea este totuşi, de fapt, un caz particular al primei menționate. Să nu uităm că modelul "mecanicii invariantive" al Acad. Octav Onicescu pentru scenariul cosmologic avea în vedere vechiul cadru newtonian.

Acad. Octav Onicescu în cadrul unui interviu, îşi încheie expunerea sa rezumativă a "mecanicii invariantive", astfel:

"Mecanica invariantivă fără a părăsi cadrul spațio-temporal al vechii ştiințe a regăsit gravitația ca interacțiune inerțială a meselor şi alături de ea, puțin sensibilă la distanțele curente, dar foarte sensibilă la cele intergalactice, am desprins o interacțiune de depărtare, un fel de forță elastică, ce din calcule pare a fi răspunzătoare de dilatarea găsită de Hubble, dar şi de menținerea

stabilității acestui univers în care ne aflăm în limitele sale necesar finite."

Din păcate necesitatea de a reduce Infinitul (a cărui existență este neîndoielnică, din moment ce după cum am văzut, afirmația aparține Domnului Iisus în "Evanghelia Păcii") la finit, deja crează o mare sursă de erori în oricare din scenariile sau modelele cosmologice.

Ne dăm uşor seama că în fond toată nefericirea ştiinței materialiste din strădania ei, sortită eşecului de a ajunge la o înțelegere rațională a Infinitului, fără a sesiza măcar că o astfel de acțiune ar însemna a fi egal cu Dumnezeu şi că chiar dacă s-ar însuma toate mințile oamenilor care au existat vreodată, există şi vor exista până la sfârşitul veacurilor în întregul Univers, într-un efort colectiv de a-l înțelege, faptul ar rămâne tot atât de nerealizabil. Este în fond, neputința ştiinței, lipsită de sensibilitate de a pricepe că Infinitul nu poate fi "înțeles" decât cu inima...

Nu vrem să cădem în aceeaşi cursă întinsă materialismului, precizând că ceea ce încercăm să schițăm acum ca model, cu punct "terminus" al energiei - sursă de viață sunt doar nişte "jaloane" cu care înțelegerea noastră rațională trebuie să se mulțumească.

Rostul acestor "jaloane" este de a evalua amploarea reală pe care o implică energia - sursă de viață.

Elementele de sprijin necesare pentru construirea acestor "jaloane" se bazează, aşa cum am găsit firesc, pe dezvăluiri care pot fi percepute din afirmațiile Domnului nostru Iisus Hristos în "Evanghelia Păcii", fie direct, aşa cum au fost consemnate de evanghelistul Ioan în manuscrisul aramaic tradus de Edmond Szekely-Bordeaux (233), fie din textele esseniene descoperite la Qumran şi înglobate în această fundamentală lucrare necesară cunoaşterii umane. Repetăm ultimul text citat în subcapitolul 2.2.4. al prezentei lucrări, de o deosebită importanță în context:

"La început Creatorule Mare,
Ai creat forțele cereşti
Şi le-ai revelat Legile lor.
<u>Apoi Tu ne-ai dat o conştiință</u>
Izvorâtă din propriul Tău Spirit,
<u>Apoi Tu ne-ai dat un corp fizic"</u> (Subl. ns.)

Din aceste extraordinare revelații, aflăm că întâi a fost creată partea suprasensibilă a omului (deci corpurile subtile legate de spirit) şi apoi corpul său fizic. Această constatare este întărită de următoarele versete din aceeaşi carte unică:

"Doamne, Refugiul meu şi Fortăreața mea.
Din eternitate,
Din generație, în generație,
<u>Tu ai fost Sălaşul nostru,</u>
<u>Înaintea apariției munților.</u>

Înaintea formării Pământului." (Subl. ns.)
(Cartea a 2-a, "Comuniunea cu Tatăl Ceresc)
şi:"*Doamne, din generaţie în generaţie*
Înainte de formarea munţilor
Şi ca Tu să fi modelat Pământul şi Universul
Tu ai fost Sălaşul nostru" (Subl. ns.)
(Op. Cit., "Cartea a 3-a, Tatăl Ceresc")

Tot aceste revelaţii ne oferă o bază pentru speculaţia că şi partea "subtilă" a planetelor a fost creată înaintea formării lor materiale.

Cu această presupunere se coroborează perfect datele cercetătorilor în lumea "suprasensibilă" a lui Rudolf Steiner şi continuatorilor săi (Grohman, Pelikan, Heinze Hauschka, Kolisko Kaelin, Pfeiffer, Schwnck, Salawry) după cum citează Dr. Petre Papacostea profund cercetător al suprasensibilului. (270, 271). În (270), autorul fiind obligat la vremea respectivă de maximă subtilizare a exprimării, reuşeşte totuşi să aducă argumente că Terra se comportă ca o fiinţă vie (observaţie care după câte ştim, aparţine lui Rudolf Steiner, pe baza căreia se pare că a şi eşafodat "Antropozofia."

Într-un articol de două pagini din revista italiană "Bioenergia" Nr. 2 din Iulie 1984, intitulat "Etna: Bioenergia Terrestre" ("(Vulcanul) Etna: Bioenergia terestră"), bioterapeutul Mario Azzoni face dovada prin electrofotografie K/Z (probabil denumirea italienească pentru Kirilian şi electronografice), că vulcanul a "manifestat" şi o "bioenergie terestră", prin revitalizarea acestei energii închisă sau "adormită" într-o probă de larvă, la un an după erupţia din 1983. "Revitalizarea" s-a realizat prin contactul bioterapeutului cu mâna, determinând apariţia unei aure foarte luminoase, întru totul asemănătoare celei a naturii vii.

Crearea mai întâi a părţii subtile a Universului şi a entităţilor care îl populează, modifică bineînţeles fundamental datele cosmogenezei.

Crearea părţii subtile înseamnă crearea corpurilor subtile ale tuturor fiinţelor şi entităţilor care populează Universul, dar şi a matricelor energetice-informaţionale care vor forma lumea materială, după caracteristicile fiecărui spaţiu în parte.

Dezvoltarea atât de amplă a textului lucrării de faţă (care depăşeşte cu mult volumul pe care ni-l propusesem iniţial) a avut rostul ca cititorul să aibă în faţă reunite aspectele atât ale ştiinţei "oficiale" (materialiste), cât şi acelea ale lumii suprasensibile deţinătoare a structurilor subtile, pentru a putea face singur comparaţiile necesare.

În descrierea structurilor subtile ale fiinţei umane, am insistat asupra matricei energetice-informaţionale, care după cum am văzut că ne dezvăluie Barbara Ann Brannen (16), este constituită din

corpul keteric-matricial din planul spiritual (comandantul "suprem"), din corpul (subordonat) eteric-matricial şi corpul eteric (dublu al corpului fizic) pe care îl modelează în calitate de "efectuor" matricial, dacă ne-am putea exprima aşa.

Ignorarea în cercetările ştiinţifice "oficiale" a părţii subtile a structurii fiinţei umane şi în fapt, a aceleia a întregului Univers (adică tocmai a acelei părţi care cuprinde "organele" lor de comandă") a condamnat-o de la început la neputinţa de a găsi răspunsuri la problemele puse.

Elaborarea, după cum am văzut, a unei mulţimi de modele şi scenarii cosmologice, din ce în ce mai complicate şi implicând temperaturi şi energii din ce în ce mai mari. este semnul clar al acestei neputinţe.

Căutarea cu obstinaţie a cauzelor cancerului în lumea genelor, când în fond acestea sunt "servitorii", executorii comenzilor impulsurilor primite de la matricea energetică-informaţională (care după cum ştim se află în partea subtilă - tabu pentru ştiinţă - a realităţii) este un exemplu luat la întâmplare pentru a arăta modul de lucru, fără speranţă, al ştiinţei "oficiale."

Nu mai este de mirare că pentru exemplul dat, cercetarea cancerului, a apărut butada prof. Lacassagne, citată de C. Dongorozi, "Ce mai e nou în cancer? Tot nimic dar mai amănunţit!"

Deoarece cheile problemelor fundamentale ale Creaţiei se află în lumile suprasensibile ale Universului, ştiinţa nu le va putea niciodată găsi cu actuala bază teoretică şi cu actuala metodologie, întocmai ca la cancer.

Uluitoarele experienţe ale Acad. N. Kozârev, descrise şi consemnate pe larg în acest capitol, care individualizează timpul fizic ca energie, asociindu-l mai degrabă gravitaţiei, pun sub semnul întrebării asocierea lui intimă cu spaţiul în cadrele spaţio-temporale elemente fundamentale în fizica relativistă. Se poate pune în acest caz justificat, întrebarea dacă fizica relativistă n-a încurcat mai mult lucrurile în ştiinţă, dacă nu i-a creat un handicap?

Dar handicapul ştiinţei materialiste în rezolvarea problemelor pe care le are în obiectiv este mult mai profund: este baza sa ateistă cu orice preţ. S-ar putea chiar ca acesta să fie motivul pentru care nici n-a vrut să abordeze cercetarea lumii suprasensibile, de teamă a nu fi nevoită să recunoască faptul că are o bază eronată.

Dar să fie comunitatea ştiinţifică planetară, actuală, a savanţilor, a oamenilor de ştiinţă integral ateistă? Se pare că nu. dar atunci se întâmplă un fapt ciudat: o parte a comunităţii ştiinţifice şi-a creat un fel de credinţă proprie; după cum ne asigura Raymond Ruyer într-un "Paris Match" din urmă cu câţiva ani, circa 2000 de savanţi şi ştiinţifici (mulţi premianţi Nobel), s-au constituit fără forme de nici un fel, într-o "grupare" gnostică, cunoscută sub numele de "grupul gnosticienilor de la Princeton." Se pare că aceştia Îl văd pe

Dumnezeu în aparatele lor, şi în ecuaţiile şi calculele lor, dar manifestarea lor raţional-religioasă este un fel de panteism, poate diferit de cel "clasic" al lui Spinoza, referindu-se mai mult la "Mintea Universală" sau "Câmpul fundamental universal energetic informaţional", etc., şi mai puţin la Dumnezeu.

Poate că o parte dintre savanţii şi ştiinţificii care alcătuiesc comunitatea ştiinţifică actuală (al cărui procent este desigur, greu, dacă nu imposibil de evaluat), îşi păstrează credinţa lor religioasă din familie, în mod "clasic", fie că este vorba de creştini, islamici, mozaici, budişti, taoişti, etc. se poate pune atunci întrebarea, cum este posibil să, se manifeste un astfel de dualism accentuat, care să permită "împăcare" între manifestarea lor religioasă - desigur, în caz că este sinceră - cu gândirea ştiinţifică materialistă, aşa cum, datorită bazei eronate, li se pare că decurge din propriile cercetări efectuate în acceleratoare de particule, în radiotelescoape, în laboratoare de tot felul, în cibernetică, genetică, etc.?

Se mai petrece un fenomen sau mai bine zis un proces, care complică şi mai mult lucrurile: este vorba de dezvoltarea domeniilor "paranormal" sau "parapsihologic" şi "metafizic."

Nu vrem să zăbovim prea mult asupra acestor domenii, întrucât rostul traducerii noastre "Undele gândului", apărută recent, autor Dr. Leprince a fost acela de a demonstra prin lucrările profesorului italian de neuropatologie, Caligaris, evocate în ea, că fenomenele aşa-zise "paranormale" sau "parapsihologice" se pot obţine la orice om obişnuit, în anumite condiţii de stimulare mecanică a unor puncte specifice fiecăruia în parte de pe suprafaţa pielii. Concluzia este că suprasensibilii sau suprasenzitivii care manifestă astfel de fenomene în mod spontan sunt "normalii", ei constituind "rămăşiţe-martor" ale unui trecut ancestral pur, când societatea umană beneficia de aceste însuşiri la proporţii de masă.

Aflate într-un domeniu de neînţeles pentru omul obişnuit, în condiţii obişnuite, fenomenele "para" au avut impactul lor, credem destul de puternic asupra omului contemporan, influenţându-l, fără voie, atât în gândirea sa ştiinţifică, cât şi în manifestarea sa sensibilă, religioasă. Din păcate însă, datorită ignorării informaţiilor aduse de experimentele profesorului Caligaris ("Undele gândului") impactul este desigur negativ, producând confuzie şi derută. Nu mai este de mirare că în aceste circumstanţe au fost amestecate printre aceste manifestări "para" şi fenomene realmente supranaturale.

Ce şanse ar mai avea "metafizica" în faţa cercetării şi aplicării ştiinţifice a radiesteziei şi a radionicii, prin care alături de holografie s-ar putea explica inclusiv magia (neagră sau albă)? Dar să nu uităm că holografia este la bază o Lege Divină: aparţine Legii Sfinte a Tatălui Ceresc.

Dacă omul actual s-ar uita cu mai multă atenţie şi totală deschidere a inimii în natura care îl înconjoară, ar vedea

Supranaturalul la tot pasul: în încolțirea semințelor şi creşterea firului de iarbă (acestea fiind dezvăluite chiar de către Domnul nostru Iisus Hristos în "Evanghelia Păcii", Cartea a 4-a).

Ce s-ar mai putea spune de minunea repetabilă anual, când în Ierusalim la Sfântul Mormânt, în Biserica care Îl adăposteşte, de Sfintele Sărbători ale Învierii Domnului, se aprinde spontan Sfânta Lumină, la oficierea slujbei de către arhiereul creştin-ortodox?

Dar câte din multitudinea de fenomene supranaturale reale, nu sunt dezinformate, denaturate, ascunse, în mod vădit sub influența maleficului?

Cum se poate interpreta atitudinea celor care se exprimă, cam în genul (vorbind desigur despre lucruri ştiințifice): - *"Ce amestec are Dumnezeu aici? "Ce are de-a face El cu ştiința? Fiecare cu ale lui!"*

Ce să ne mai întrebăm atunci, cum de a fost posibil ca o comunitate ştiințifică întreagă să discute modelele şi scenariile cosmologice, adică Creația, fără Creator?!

Şi deoarece ne-am reîntors la Creație (sau la Cosmogeneză, cum i se mai spune în limbajul prețios al ştiinței) să examinăm câteva aspecte de o simplitate seducătoare şi în acelaşi timp de o remarcabilă finețe.

Ştim că la nivelul nostru concret de existență se manifestă unde levogire (constituente ale energiei - sursă de viață) şi unde dextrogire, care exercită acțiunea contrarie, entropică.

Dar potrivit fizicii cuantice care evidențiază la acest nivel, caracterul dual (dublu) de undă / corpuscul, ar trebui ca şi aceste energii, manifestate pentru viu, prin unde spirale levogire şi pentru neînsuflețit prin unde spirale elicoidale dextrogire (+), ar trebui să existe corpusculele corespunzătoare.

Găsim răspuns prin asocierea a 4 surse dintre cele mai diferite:

1.-Particulele cu spin levogir şi dextrogir din tabelele "Chimiei generale" a lui Pauling;

2.-Sensul curentului electric după experiența ing. R. Forgaci;

3.-Viziunea raportului materie / antimaterie după contele Incapuciato, redată de Ion Ţugui;

4.-Genialele obsevații ale regretatului chimist C. Dongorezi privind infraizomeria optică.

1.În tabelele referitoare la chimia particulelor elementare din capitolul "Chimia particulelor fundamentale", în "Chimia generală" a lui Linus Pauling (147) găsim într-adevăr, particule elementare cu spin precizat. Acestea sunt: neutrinul electronic şi neutrinul miuonic, ambele dextrogire (+) şi antiparticulelor, adică antineutrinul electronic şi antineutrinul miuonic, ambele levogire (-).

2. Ing. Radu Forgaci despre experiențele căruia am pomenit la locul potrivit în istoricul nostru, demonstrase concret că sensul curentului electric este dextrogir, a tras concluzia că el nu este

constituit din electroni cum se crede în general, ci din pozitroni. S-ar putea însă aspectul acesta să fie mai profund şi să fie vorba de neutrini electronici şi miuonici.

3. Este uimitor cât de tranşant se exprimă contele Incapuciato, interlocutorul de zile mari al lui Ion Ţugui (258) într-un pasaj în care zice că savanţii se înşală când cred că particulele şi antiparticulele lor se anihilează reciproc când se întâlnesc. Corpul omului este constituit din materie, iar sufletul, din antimaterie.

4. În fine, genialul şi regretatul chimist C. Dongorozi, arată în lucrarea sa privind infraizomeria optică (adică extinderea la nivelul particulelor elementare a principiului izomeriei optice din chimie) următoarele:

a. *"Pentru a păstra simetria este necesar de a trece materia la antimaterie şi invers prin reflectarea într-o oglindă plană";*

b. *"Spaţiul şi timpul nu capătă existenţă decât dacă li se atribuie proprietăţi fizice; ele pier fără materie şi energie";*

c. *"În fizica relativistă spaţiul şi timpul nu pot exista decât în combinaţie (ca într-una chimică) între ele. Acesta este spaţiul-timp al lui Einstein sau universul Minkowski";*

d. *"Cele 4 coordonate spaţio-temporale ale unei particule elementare formează un tetraedru asimetric; neavând nici centru, nici plan de simetrie acest tetraedru nu este superpozabil prin mişcări de translaţie sau de rotaţie cu tetraedrul corespunzător imaginii sale într-o oglindă plană: cele două scheme nesuperpozabile, reprezintă doi enantiomeri: unul dextrogir (+) şi altul levogir (-)."*

e. *"O particulă elementară şi antiparticula sa constituie o pereche de enantiomeri."*

f. *"Între spaţiu- timp, forma de existenţă a materiei şi antispaţiu-timp, forma de existenţă a antimateriei sunt aceleaşi analogii ca între mâna stângă şi mâna dreaptă."*

g. *"Formarea de particule - antiparticule prin bombardarea ţintelor cu particule cu energie cinetică suficientă, nu se datorează, cum se admite în general, conservării energiei cinetice în masă, ci* <u>*racemizării*</u> (subl.ns.) *unor asemenea particule."*

h. *"În absenţa unui agent fizic asimetric toate procesele de formare de barioni şi antibarioni nu pot conduce decât la un amestec racemic al celor doi enatiomeri; cei doi enetiomeri au energii libere de formare egale, deci posibilitatea ca să se formeze unul sau altul dintre ei este aceiaşi.*

"Dar dacă procesul formării barionilor şi antibarionilor are loc sub acţiunea unui câmp asimetric, este favorizată formarea unuia sau a altuia din enatiomeri."

"Un câmp asimetric capabil să producă un asemenea efect, poate fi obţinut prin:

- prin suprapunerea a două din câmpurile: electric, magnetic, gravific (sunt trei posibilități);

- undele polarizate circular sau eliptic."

"Nu contează prin ce proces de formare a barionilor și antibarionilor realizat sub acțiunea unui câmp asimetric, se va obține o diferență între cantitățile celor doi enatiomeri decelabilă cu ajutorul aparaturii actuale. Dar dacă procesele reversibile de formare și de anihilare de barioni și de antibarioni se repetă de un mare număr de ori sub influența directoare a unui câmp asimetric, se poate obține un produs care să conțină numai unul din enetiomeri."

"Legile care prezidează formarea universurilor și a antiuniversurilor sunt întru totul asemănătoare legilor care prezidează preludiul apariției vieții pe corpurile cerești pe care viața este posibilă."

Deci, după cum observăm, C. Dongorozi admitea fizica cuantic-relativistă, dar în maniera sa personală, care i-ar putea lăsa o portiță deschisă prin abordarea infraizomeriei sale a particulelor fundamentale.

Din punct de vedere cuantic s-ar mai putea pune încă 3 întrebări cum ar fi:

-Particulele care însoțesc undele levogire (antineutrinii electronici și miuonici și altele), respectiv dextrogire (neutrinii electronici și miuonici și altele), provin direct din "Punctul Central" al Creației sau se formează "undeva" mai aproape de destinație?

-Capătă aceste particule pe parcurs caractere din ce în ce mai discrete la pierderea structurii corpusculare la capătul dinspre Punctul Central?

-Întreaga gamă energetică levogiră, inclusiv Iubirea Divină are și un caracter corpuscular pe toată întinderea spectrului ei?

Se pare că la primele două întrebări trebuie să rămânem datori cu răspunsul, dar la a 3-a se poate răspunde tranșant: Iubirea Divină care este, dacă ne-am putea exprima așa. Tată și Mamă a tuturor energiilor, care este în fond esență Divină, nu poate fi decât imaterială. Ea are prin urmare o natură inexprimabilă, subcuantică în orice caz.

Să analizăm acum câteva aspecte foarte interesante din concepția taoistă privind aceste date fundamentale ale cunoașterii umane.

Tao Jian Wen, Dr. Florin Brătilă și Dan Mirahorian în studiul lor introductiv și traducerea lui "Tao Te King" a lui Lao Tseu (205) arată:

În afara primordialității Vidului, ontologia taoistă consideră că rolul său este important și în afara lumii fenomenale. Tao își are originea în Vid, dar acela și Tao însuflețește toate făpturile prin intermediul vidului din care se naște Suflul primordial și celelalte

sufluri vitale. (Subl. ns.) Vidul este considerat, atât treapta supremă spre care tinde omul ce vizează contactarea experimentală a Ultimei Realităţi, cât şi miezul, aproape material, aflat înlăuntrul tuturor lucrurilor şi al fiinţei umane.

"Vidul este cel ce permite tuturor lucrurilor să-şi atingă plenitudinea."

Iar în textul propriu-zis al lui "Tao Te King", Cap IV:

1.Tao este ca vidul (unei conducte), a cărei umplere nu poate fi sfârşită niciodată.

2.(Tao) este asemănător abisului (unui vârtej fără fund)

3.În El se află izvorul fecund al tuturor lucrurilor din Univers (Subl. ns.).

Este neîndoielnic că ceea ce se exprimă mai sus, se referă la Lumea zero-dimensională a Divinului: Vidul plin cu Infinitul lui Dumnezeu aşa cum am exprimat şi mai înainte.

În Cap. I, autorii au tradus textul lui "Tao Te King" astfel:

"3.Numit Wu (nevăzutul, invizibilul, vidul) reprezintă izvorul Universului (principiul Cerului şi al Pământului) ceea ce nu are nume (nemanifestatul; nonexistenţa) desemnează izvorul manifestatului (existenţei; a ceea ce are nume)."

"4.Numit Yu (văzutul) reprezintă Muma făpturilor şi lucrurilor existente (văzutul - ceea ce posedă nume - desemnează putera mamei care crează "nenumăratele fiinţe" - "Zecile de mii de fiinţe Wen Wu).

"5.De aceea prin Nonfiinţare (nemanifestându-se; adoptând modalitatea Wu) îi vom vedea esenţa (lui Tao)."

"6.Iar prin Fiinţare (manifestându-se; trăind în lumea văzutului (Yu)), îi vom vedea suprafaţa (manifestarea; proiecţia exterioară; creaţiile lui Tao)."

"7.Cele două (moduri) au aceeaşi obârşie (Nemanifestarea Wu şi manifestarea Yu, însă nume diferite."

Deşi învăluite într-o formă complicată, greoaie, transpar chipurile Tatălui Ceresc şi al Maicii Pământeşti.

În textul de mai jos care se referă la cosmogeneza taoistă, datorat Dr. Janine Fontaine (65), se remarcă acest lucru cu toată claritatea.

"Cosmogeneza taoistă, acum 5000 de ani cunoştea legăturile care uneau Cerul şi Pământul prin intermediul Omului."

"TAO, unitatea supremă este simbolizată printr-un cerc conţinând în acelaşi timp Yin şi Yang, simbolurile Pământului şi Cerului. Două principii în aparenţă opuse, dar în fapt complementare, căci noaptea dă naştere zilei şi ziua, nopţii.

"Simbolul lui Yang este alcătuit dintr-o liniuţă (-) şi acela al lui Yin din două liniuţe (- -), adiţia lor dând ternarul (= =) adică Omul, fructul Cerului şi al Pământului (Terrei), al zilei şi al nopţii."

"Dezvoltarea Omului înseamnă rezolvarea acestei contradicții aparente desfăşurând efectele într-o maieutică pozitivă şi armonioasă prin exemplul zilei şi nopții care au ştiut să producă armonicile zorilor şi crepusculului. Dar această Ființă posedă un Dublu invizibil care este alcătuit din Energie. Unică în aparență, Această Energie este de asemenea tripartită (trinitară), alcătuită din energiile OÉ, YONG şi TSING.

"-Energia OÉ de originä celestă, deci pozitivă, (Subl. ns.) *circulă de-a lungul corpului prin meridianele numite TSING - KANN. Ea este defensivă. Este arma noastră de apărare."*

"-Energia YONG de origine terestră, deci negativă (Subl. ns.) parcurge cele 12 mari meridiane în 24 de ore, timpul de rotație al Terrei în jurul său. Ea este nutritivă."

"-Energia TSING este capitalul energetic care ne este acordat la naştere. Ea nu poate fi reînnoită. Bipolarizată, ea produce unirea masculinului cu femininul; ea este capitalul nostru ereditar."

"Astfel, în interiorul Unității Cosmice, există o dualitate: Cerul şi Pământul (adică Terra) legate între ele prin Om (realizând prin urmare o trinitate." (Subl. ns.)

"Capul său îl leagă de Cer, Tatăl Său. Abdomenul şi membrele îl leagă de Terra, Maica sa. Toracele, parte intermediară, după cum dovedesc mişcările ritmice care îl animă, depinde de alternanța celor două."

(Dr. Dumitru Constantin coautor cu Dr. Pavel Chirilă la "Medicina naturistă" (282) reproduce următoarea grafie chineză, care sintetizează foarte interesant cele spuse în textele de mai sus:

Dr. Fl. Brătilă care semnează "Cuvântul înainte" (Op. cit.) arată că pentru Lao Tseu materia şi energia nu sunt decât două forme de existență (Yin şi Yang) ale unei unice realități; în mod asemănător străvechea terapie a acupuncturii chineze se sprijină pe noțiunea de Qi (energie, eter, suflu) cu cele două polarizări ale sale: Yang, componenta pozitivă şi Yin, componenta negativă. (Subl. ns.). Aspectul Yin exprimă Qi-ul "palpabil." în timp ce aspectul Yang exprimă Qi-ul nepalpabil; cu alte cuvinte Yin desemnează aspectul condensat (materia fenomenală, dar şi cea eterică; latura potențială a energiei şi materiei din Univers) iar Yang, aspectul liber (energia, latura cinetică)."

"Aceste două fațete ale aceluiaşi proces, în care Yang-ul (energia; invizibilul) poate trece în Yin (materie, vizibil) şi invers

reprezintă atât fundamentul medicinei tradiționale chineze și al experimentării metafizice descrisă în Tao Te King, cât și o anticipare a teoriilor moderne din fizică în care vidul fizic joacă rolul materiei primordiale din care provin și în care se întorc toate particulele elementare și toate manifestările lumii fenomenale (câmpuri, energii, corpuri materiale)."

4.13. ALTE DOVEZI ALE EXISTENȚEI ENERGIA - SURSĂ DE VIAȚĂ CONFORM MODELULUI NOSTRU

După cum sperăm că s-a văzut destul de clar, la elaborarea modelului nostru privind energia - sursă de viață am însumat ca într-un "puzzle" elementele cele mai concrete cu putință, care să ofere șansele cele mai mari ca acesta să corespundă realității, inclusiv cu partea sa mai puțin "palpabilă" sau chiar "impalpabilă."

În cele ce urmează vom prezenta foarte succint o serie de aspecte și observații care confirmă corectitudinea modelului, constituindu-se în dovezi suplimentare, concrete. Toate acestea au fost cunoscute la vremea elaborării primei schițe a modelului nostru în 1986. În acest sens ele constituie o continuare, o completare a istoricului descoperirilor elementelor și obsevațiilor care au condus la conturarea modelului nostru privind energia - sursă de viață, fapt pentru care au și fost încorporate în același capitol.

4.13.1. Experiențele ing. Marcel Violet. Rolul apei în biologie. Apa "electrovibrată" (Apa Marcel Violet)

Simone Brousse, într-o admirabilă pledoarie de luptă anti-cancer prin mijloace naturale, intitulată "On peut vaincre le cancer" ("Cancerul se poate vindeca") (17) evocă printre altele și experiențele inginerului Marcel Violet, care după cum vom vedea, sunt de o considerabilă importanță prin implicațiile lor, atât teoretic, cât și practic.

"În toamna anului 1939, Franța se afla în război. Printre cei care părăseau Parisul, se afla și inginerul Marcel Violet, de Arte și Meserii ale Automobilului, care având vârsta de 53 ani era scutit de serviciul militar. El s-a stabilit la Boissy-la -Riviére, în împrejurimile Etampes.

El nu mai locuise deloc la țară. Spiritul său de observație dezvoltat inginerește, l-a făcut să observe că după ploile cu descărcări electrice, salatele, vegetația, marcau un salt în creștere. Lui lucrul i s-a părut curios. I s-a semnalat de asemenea că animalele de la ferme sunt atrase de această apă particulară, pe care o preferă apei de robinet din adăpători. Discutând acest fapt cu vecinii, care erau cultivatori experimentați, i s-a sugerat că poate această calitate s-a datorat faptului că apa respectivă este mai

"activă" fiind mai caldă. El s-a lansat atunci în experiențe care i-au dovedit inexactitatea explicației. El a gândit atunci că ar putea exista un raport între creşterea vegetalelor sale şi apa încărcată cu electricitate din ploaia pe timp de furtună. Dar, aici de asemenea cei care cred că aceste puteri de creştere şi de fertilizare al acestei ape provin de la compuşii chimici din atmosferă realizați prin descărcări electrice (azotați şi săruri de amoniu n.n*) şi apoi dizolvați in apa ploilor, se înşală. Nici o adăugare de săruri chimice echivalente la apa respectivă n-a dat rezultate concludente."*

"Totuşi faptul exista neîndoielnic, repetându-se la fiecare furtună (în înțelesul de ploaie cu descărcări electrice n.n.). *Atunci, dacă această putere nu era funcție de o acțiune chimică, de unde provenea această energie vitală? Şi Marcel Violet, care începuse să creadă că dacă s-ar putea identifica şi canaliza această formă de energie, s-ar dispune fără îndoială de un mijloc de a acționa la dorință asupra procesului pe care l-a constatat, şi-a adus deodată aminte de nişte lucrări pe care le efectuase mai înainte, a căror rezultate îl intrigaseră."*

"În 1938, când în legătură cu specialişti ai Secției Tehnice a Armatei, studia reacțiile culturilor microbiene expuse diferitelor culori ale spectrului, trebuind să oprească pentru câteva minute o examinare, el a acoperit preparatul bacterian respectiv cu un ecran din piele de cobai tăbăcită, întinsă pe un ecran de lemn, cu scopul de a-l sustrage temporar acțiunii radiației colorate."

"Reluând experiența un sfert de oră mai târziu, din stadiul în care o lăsase, constată cu surprindere că avuseseră loc modificări importante în timpul acestei scurte opriri, modificări inexplicabile pentru el la acea vreme. Repetând experiența, el a constatat existența unei radiații penetrante, neluminoase, care, asociată radiației luminoase, vizibile, modifica profund acțiunea şi poate chiar, în unele cazuri, îi schimba sensul. Controale repetate îi demonstrează că apa supusă acțiunii acestei radiații, părea s-o înmagazineze şi va obține aceleaşi rezultate fie că supunea culturile direct radiației, fie apei în prealabil expusă la aceasta."

"Pentru a avea un răspuns definitiv la problemă şi-a imaginat şi realizat următoarea experiență: pentru a obține apă chimic pură, el a fabricat câtiva litri de apă sintetică, condensând într-o spirală răcită gazele de ardere ale unei flăcări de hidrogen. El a pus apa astfel obținută într-un cristalizator şi a depus acolo un mormoloc de broască. Mica ființă, care până atunci era vioaie, se imobilizează aproape instantaneu, cu membrele întinse; mort. Marcel Violet atunci a agitat vasul cu apă pentru a o aera şi a depus în ea un al doilea mormoloc: mort. Atunci el a pus apa într-un balon de sticlă pe care l-a sigilat la gură prin topirea sticlei şi l-a pus pe balconul său. Era vară; nopțile erau senine. O lună mai târziu, a deschis balonul şi a repetat experiența. De data aceasta era evident că

mormolocul era încă mai vioi. Apa mortală devenise vitală. Atunci ce se întâmplase? Apa, din punct de vedere chimic rămăsese aceiaşi. Atunci?"

"Inginerul a tras concluzia că fără îndoială, rolul fundamental al apei în biologie, ar ţine esenţial de particularitatea sa de a absorbi, şi apoi de a restitui, anumite radiaţii capabile de a juca un rol direct activ asupra substanţelor vii. Şi atunci şi-a pus întrebarea: "Aceste radiaţii ar constitui energia vitală?"

Această experienţă ar fi trebuit să revoluţioneze biologia şi medicina şi poate întreaga cunoaştere umană! Informaţiile pe care le oferă această experienţă sunt uluitoare:

-defineşte cu claritate rolul fundamental al apei în tot ce este viu, prin capacitatea sa de a absorbi şi apoi de a reda întreg spectrul energetic şi informaţional. Experienţa face să devină ilare toate discuţiile sterile despre "memoria" apei.

-evidenţiază existenţa energiei - sursă de viaţă.

-demonstrează că nu molecula de H_2O este întreţinătoarea vieţii, ci "altceva" ce se dizolvă în ea: energii şi informaţii: energia - sursă de viaţă. În acelaşi timp invalidează presupunerea celor care atribuie oxigenului un rol "pranic."

După cum am menţionat, această experienţă trebuia să revoluţioneze medicina şi biologia deoarece în afara evidenţelor care au fost semnalate mai sus, printr-o silogistică bine condusă trebuiau să ajungă la imaginea holistică, sinergetică a fiinţei umane totale (de care cunoaşterea umană este văduvită de milenii) şi să le reformuleze bazele. În loc de aceasta ele s-au afundat şi mai tare în "fundătura" carteziană.

Să ne reîntoarcem însă la experienţele inginerului Marcel Violet.

"Scopul primelor experienţe ale lui Marcel Violet vizau captarea pe o antenă a diferitelor radiaţii ale Cosmosului, de a le separa cu ajutorul unor filtre speciale şi de a încerca să le incorporeze în eşantioane de apă, elemente care să le confere calităţi analoage celor care s-au constat în apa expusă direct radiaţiei. Pentru aceasta el a folosit condensatoare cu dielectrici clasici (adică artificiali n.n.)*: rezultatele au fost dezamăgitoare. Dar în urma sfatului unuia dintre prietenii săi de a substitui diaelectricii utilizaţi până atunci, cu ceară de albine, a făcut ca totul să se schimbe şi i-au permis lui Marcel Violet să obţină o apă a cărei efecte acceleratoare asupra germinării permiteau să fie controlate şi măsurate."*

"Dar, cum se fabrică această "apă tratată" (care ulterior a devenit cunoscută sub numele de "Apa Marcel Violet")?"

"Ei bine, în mod foarte simplu! Pentru fabricare lucrurile se petrec astfel: aparatul condensator cu ceară de albine (care nu măsoară mai mult de 12,5 cm x 12,5 cm x 9 cm) este branşat direct

la rețeaua de curent alternativ cu ajutorul unei prize obişnuite - rețeaua servind de antenă de recepție (ca la un post de radio) pentru a capta undele biologice. Între apa care va absorbi radiațiile astfel captate (a se lua o apă potabilă bună, puțin mineralizată - iar dacă este mineralizată să fie de preferat Volvic, care depune puțin în jurul electrozilor) şi antenă, deci este intercalat condensatorul, el însuşi legat la unul sau mai mulți electrozi care plonjează în apa de tratat. Aceşti electrozi sunt tije confecționate din diferite metale (ele au diametrul unei sârme groase de fier). De îndată ce curentul este stabilit, apa se încarcă cu energie. Dar nu numai acest lucru se petrece."

"Căci, acelaşi fin observator, Marcel Violet, a constatat în cursul experiențelor sale, că firul plonjând în apă, electrodul, pierde o infimă parte din greutatea sa, lăsând prin urmare, urme din substanța sa în lichid În cursul analizelor pe care le-a efectuat în laboratoarele Şcolii Politehnice el a stabilit că în acest fel se obține o apă încărcată cu oligoelemente, a căror acțiune complementară celei energetice, care este datorată curentului electrovibrator este funcție de metalul electrodului folosit". Apa astfel se poate încărca cu magneziu, cupru, mangan, cobalt, argint, aur, zinc, nichel, fier, etc.

Acțiunea apei "tratate" de Marcel Violet a demonstrat următoarele efecte asupra animalelor de laborator pe care s-au făcut primele testări:

"-nu s-a produs nici o mutație genetică;

-animalele au atins uneori dublul vârstei normale;

-injecțiile cu viruşi au avut ca singură consecință formarea unui mic chist la locul inoculării, care ulterior a fost eliminat fără nici o manifestare aparentă;

-şoarecii care au avut posibilitatea de a alege dintre apa tratată şi apa de la robinet, au ales-o pe prima, în mod similar cum i s-a semnalat la ferme."

În fine, nu vrem să mai dezvoltăm discuțiile cu privire la rezultatele aplicării acestei ape, rezumându-ne a arăta că în toate situațiile prezentate de autoare, rezultatele au fost de-a dreptul entuziasmante, atât pentru culturi vegetale, animale, cât şi la aplicațiile în spitale şi şcoli unde s-au făcut testări corespunzătoare. Nu putem însă să nu expunem două situații extrem de semnificative: una îl priveşte pe autorul descoperirii, Marcel Violet şi a doua este o experiență personală a autoarei, legată de plante.

Marcel Violet a făcut prima testare a apei sale pe propriul său organism, într-o situație de urgență pentru el, ca urmare a unei crize de infarct miocardic făcută în 1942 (deci când avea 56 ani n.n.). El a început să bea câte o doză de un litru pe zi. În timp de patru luni, după propria lui afirmație, a avut loc vindecarea deplină controlată electrocardiografic, electrocardiograma devenind practic normală,

iar aorta, care anterior se prezenta sub formă spirală revenise şi ea la normal. *"Pe de altă parte am putut să constat că practic am încetat să îmbătrânesc de când am început să consum această apă. Nu am cunoscut oboseala fizică sau cerebrală, iar un test pe vremea când aveam 75 ani a revelat că reflexele mele vizuale şi auditive mă clasau într-o categorie în care nu se situează mai mult de 20% dintre tinerii de 20 ani ."* *)

A doua relatare, priveşte după cum am menţionat, pe autoarea însăşi, Simonne Brousse. Ea avea o plantă frumoasă, un geranium, la care ţinea foarte mult. Acesta mai avea doar cinci frunze, toate îngălbenite, unele aproape albe. Efectele s-au simţit imediat a doua zi după stropirea cu apă "electrovibrată", prin apariţia unei noi frunze. După o lună de zile, planta avea şapte frunze noi, una dintre frunzele vechi îngălbenite era aproape în întregime repigmentată, una pe jumătate repigmentată, una pe jumătate repigmentată într-un verde mai deschis decât cele noi, una uşor repigmentată spre codiţă iar a patra care începuse să se usuce, marca totuşi urme de repigmentare. Doar cea de-a cincea frunză s-a uscat şi s-a desprins de pe tulpină.

Autoarea a sesizat foarte bine că aşa ceva este nemaiauzit: să se repigmenteze o frunză îngălbenită, în loc să-şi urmeze procesul de uscare.

Am avut ocazia să verificăm noi înşine aceste calităţi ale apei Marcel Violet, improvizându-ne un astfel de aparat, după descrierile sumare făcute în textul de mai sus. Încercam pentru prima dată, cultivarea fasolei chinezeşti, într-un solar improvizat. Datorită dăunătorilor existenţi în pământul acestuia, singura plantă care supravieţuise avea doar trei frunze şi acelea complet îngălbenite. Era momentul când terminasem aparatul. După a doua zi de la prima stropire frunzele începuseră să se repigmenteze începând de la nervuri spre periferie. După trei zile, frunzele erau complet repigmentate şi altele noi îşi anunţau prezenţa. Considerăm că aceste efecte nu pot fi explicate decât prin prezenţa în această apă a energiei - sursă de viaţă.

În prezent Laboratoarele Marcel Violet din Paris, produc acest aparat sub denumirea de "Bio - oscilatorul Marcel Violet" pe care îl comercializează la preţul descurajant de 5216 franci. Din descrierea comercială a aparatului, rezultă că acesta are un oscilator care îi permite a varia frecvenţa curentului electric între 350 şi 3500 Hz.

---

*) *Marcel Violet a trăit până la 87 ani, lucrând în laboratorul său până în ultima clipă a vieţii sale, în ciuda faptului că în urma infarctului medicul care îl îngrijise prevenise familia de pierderea lui iminentă.*

4.13.2. Apa magnetizată. Apa tratată "bioenergetic."

Prof. William Tiller autor des citat în această lucrare, în conferința sa de medicină holistică, *"Crearea unui nou model funcțional"* (196) referindu-se la diversele acțiuni ale vindecătorilor asupra apei, arată următoarele:

"Examinând apa tratată de vindecători, utilizând reflexii interne, spectroscopie şi lumina în infraroşu s-a găsit că stările vibratorii ale apei se modifică: nu toată apa mai este legată prin punți de hidrogen. Au fost efectuate experiențe utilizând vindecători şi (sau) grupuri de oameni (obişnuiți n.n.) *stând aşezați în cerc, în jurul unui vas cu apă, focalizând pe aceasta energia vindecătoare. Ei au fost capabili să realizeze în acest mod 8% din apă fără punți de hidrogen. Ei au găsit de asemenea că obțin acelaşi efect prin introducerea magneților în apă. Iarăşi există o corelare între magneții permanenți şi energiile vindecătoare."*

"Cehoslovacii au efectuat experiențe similare, trecând mâinile goale sau purtând magneți, în jurul suprafețelor vaselor cu apă. Ei au găsit rezultate similare, dar au găsit de asemenea că se generează peroxid de hidrogen (perhidrol! n.n.) *în apă în concentrații foarte, foarte mici. Ei au utilizat detectoare luminoase pentru evidențierea reacțiilor chimice foarte distincte, asociate cu interacțiunea câmpului magnetic."*

"Bob Miller, care a lucrat cu Olga Worrall (o foarte cunoscută vindecătoare şi suprasensibilă americană n.n.) *într-o varietate de experiențe de vindecare şi altele, foarte fascinante, raportează efectele radiației vindecătoare a lui Olga, asupra unui vas cu apă. El a studiat tensiunea de suprafață a apei, o măsură cât se poate de fizică şi a notat că tensiunea superficială a fost redusă cu 20% şi că peste o zi sau două, aceasta a revenit la normal, fapt care indică iarăşi, că o acțiune ne-fizică a produs un efect fizic, de data aceasta măsurabil cu ajutorul unei proprietăți fizice."*

Silvia Demeter (45) arată că *"datorită proprietăților deosebite pe care le posedă, apa ocupă un loc deosebit de important în seria acumulatorilor bioenergetici, fiind elementul vital, comun organismelor vii. Astfel, apa structurată stă la suprafața moleculelor din componența țesuturilor, asigurând conducția electronică, transferul de energie la nivel de celulă."*

În aceeaşi lucrare (Op. cit.) remarcabila autoare scrie:

"Apa înglobează în conținutul său oxigenul şi hidrogenul, cele două elemente cu efect antagonist asupra dinamismului energetic caracteristic materiei vii. Astfel, oxigenul este inhibitor al transferurilor de sarcini iar hidrogenul este suportul material al acestui transfer. Întotdeauna împreună, întotdeauna în confruntare, oxigenul şi hidrogenul sunt stâlpii care mențin în tiparele ei lumea

pe care o locuim. Hidrogenul este motorul lumii vii, oxigenul este frâna, temperatorul acesteia." Deci apa este matca şi măsura antipozilor lumii vii care se dovedesc a fi oxigenul şi hidrogenul."

"Un vechi proverb spune că apa spală totul, chiar şi păcatele. Da, ea spală împovărându-şi memoria, încrustând în adâncurile sale cuvinte, gânduri şi chiar acţiuni."

"Apa stătătoare reţine informaţia, cea care curge sau cea mişcătoare o şterge, o distruge."

"Apa curgătoare se autopurifică şi poate extrage diferite informaţii nocive existente în raza ei de acţiune, care de fapt se înscrie în volumul aurei."

Tot ea arată că prin "pase" asupra unui vas conţinând apă, vindecătorii "bioterapeuţi" determină asupra acesteia din urmă o încărcare cu energie-sursă de viaţă , care poate fi stocată timp de câteva luni, în mod profitabil pentru bolnavi, care o pot folosi, bând zilnic câte o mică "doză."

În fine Silvia Demeter mai arată că de capacitatea de absorbţie a apei de energii şi informaţii, poate profita magia neagră, care o va utiliza bineînţeles în scopuri malefice. Maleficul poate profita şi de energia - sursă de viaţă care nu se refuză nimănui, pentru a produce vindecări, beneficiarii acestora rămânând tributari celui ce le-a produs.

Dr. Arthur Lovell arăta încă din anul 1909 (117) că ceea ce el a denumit "energia nervului" (de fapt energia - sursă de viaţă) se dizolvă în apă.

Credem că nici nu mai este nevoie să arătăm că apele "sfinţite" în cadrul slujbelor religioase sunt beneficiarele unor calităţi superioare ca urmare a unei dizolvări în ea a nivelurilor mai superioare ale energiei - sursă de viaţă.

4.13.3. Apa "vie"

Apa "vie" face parte dintre acele probleme condamnate înainte de a se naşte, să oscileze între secret şi... ignoranţă, între geniu şi confuzie. Mediatizată de revistele româneşti "Flacăra", "Orizont Magazin" (Timişoara) şi "Magazin" între 1981 şi 1989, ea a apărut în revista uzbekă "Izobretateli i raţionalizator" Nr.2 /1981 sub denumirea de "Nejidannaia voda" ("apa neaşteptată"), după cum vom vedea însă într-un mod diferit.

Fireşte că dezvoltarea unei astfel de teme ne-ar reclama un număr destul de mare de pagini pentru a comenta tot ce s-a mediatizat. Deoarece însă noi intenţionăm să folosim existenţa acestor ape ca argument al existenţei energiei - sursă de viaţă, ne vom referi cât mai strict posibil la acest obiectiv, depăşind confuziile (întâmplătoare sau voite) şi punctând doar aspectele certe din context.

Într-un scurt interviu din revista "Flacăra" din 1985, Gh. Lucaci, principalul realizator al "apei vii" româneşti, ne destăinuie că a lucrat la această invenție timp de 20 de ani, în ultimii ani ataşându-i-se şi ing. V. Abrudan şi prof. Dr. I. Mânzatu, cu ultimul obținând şi brevetul de inventator pentru aceasta.

Conform textului brevetului, apa "vie" (sau "apa biologică") şi apa "moartă" (sau "apa antagonică") (ambele denumite în text ape polimoleculare) se separă din apele obişnuite prin supunerea acestora unui lanț de separări, sub acțiunea concomitentă a unui câmp hidrodinamic, a două câmpuri electromagnetice şi a unui câmp ultrasonor.

Se obțin 3 ape: o apă "neutrală" care constituie cea mai mare parte din volum şi 2 ape cu caractere extreme:

-O apă cu activitate biologică atât de intensă încât se poate contamina din aer şi să dezvolte o masă vie bacteriano-vegetală care duce la autosufocare şi

-O apă cu acțiune la antipod, care poate fi utilizată ca bactericid şi citostatic-antitumoral.

Pentru a realiza apa care să poată fi utilizată atât biologic, cât şi medical, aceste ape se combină între ele în diferite procente cunoscute de inventatori, care au deja şi o anumită cazuistică şi o mare experiență.

Însumând caracteristicile principale şi parametri cei mai importanți prezentați prin mass-media de către prof. I. Mânzatu şi Gh. Lucaci, obținem următoarea imagine:

-picăturile de apă biologică pură, puse în apă obişnuită, "pulsează" ca o inimă. (Frecvența pulsației, după prof. Mânzatu este funcție de temperatură.)

-pH-ul apei antagonice este sub 5,5, iar cel al apei activ biologice, peste 7,7.

-Apa biologică fierbe la 105^0 C şi îngheață mult sub zero grade (fapt care explică de ce nu îngheață pomii iarna)

-Este considerată generator - rezonator de către Gh. Lucaci, în legătură cu câmpul fundamental energetic-informațional.

-Apa biologic activă, determină o încolțire a semințelor incredibil de rapidă, dar planta este repede sufocată de marea masă vegetală care se formează. Un peştişor a trăit 62 zile fără hrană şi oxigen (limita s-a datorat dezvoltării prea mari a masei vegetale).

-Specificul structurii polimoleculelor de apă biologică este asimetria dată de înfăşurarea lor spirală, având atomii de oxigen în linie şi cei de hidrogen, pe spirală (prof. I. Mânzatu).

-Apa biologică se roteşte la stânga (sens levogir), iar cea antagonică, la dreapta (sens dextrogir) (Gh. Lucaci).

-În anumite situații, cristalele obținute cu aceste ape au indicat efecte antigravitaționale (Gh. Lucaci).

Acest din urmă efect nu se poate explica, decât prin acțiunea specifică a componentei ascendente a energiei - sursă de viață care explică creşterea "biosului" pe verticală. Lucrurile vor fi înțelese mai bine când vom vorbi de efectul levitațional al acestei componente în paragrafele 4.13.6.1. - 4.13.6.6.

-Acțiune vindecătoare, de cicatrizare rapidă a rănilor, a apei biologice.

-Considerăm dovadă concretă a prezenței şi concentrării energiei - sursă de viață (probabil partea grosieră), cristalizările sulfatului şi clorurii de cupru la termostat, efectuate cu apă biologică şi apă anatagonică, determinând aspecte radiare caracteristice: levogire pentru prima, dextrogire pentru cea de-a doua. (Figurile au apărut în revistă în condiții improprii, autenticitatea şi veridicitatea lor, au fost însă confirmate de editori şi descrise ca atare şi în interviuri.)

În ce priveşte "câmpurile" apelor "biologică" şi "antagonică" aşa cum au fost "fotodocumentate" în "Magazinul" din 13.05.1989 pe baza materialelor furnizate de Gh. Lucaci, considerăm că la un astfel de nivel suprasensibil se pot determina influențe preconcepute de către mental prin matricea energetică - informațională a experimentatorului şi că sunt necesare măsuri speciale de protecție a unei informații ştiințifice corecte.

Să spunem acum câteva cuvinte şi despre "apa neaşteptată" a petroliştilor uzbeci, care însă ulterior, din punctul de vedere al marelui public, a devenit "apa vie."

Petroliştii uzbeci, datorită crizei endemice de apă aveau de rezolvat o mare problemă tehnologică legată de noroiul de foraj. În articol se recunoaşte că această problemă a fost rezolvată accidental (de fapt printr-o eroare), producând prin electroliză o apă alcalină, care s-a dovedit a avea extraordinare calități pentru prepararea noroiului de foraj.

Articolul se încheie cu câteva surprinzătoare observații legate de proprietățile celor două ape care se obțineau prin electroliza apei obişnuite acolo şi anume proprietăți care i-au determinat pe petroliştii uzbeci s-o denumească pe cea alcalină, "apă vie", iar pe aceea acidă, "apă moartă." S-au dat şi câteva exemplificări privind calitatea de apă curativă, cicatrizantă a primei şi de insecticid natural pentru cea de-a doua (cu care s-a combătut de exemplu o ciupercă a bumbacului).

Un an mai târziu (1982), un rus pe nume Dimitri Osipovici Kratov, din Sevastopol, se vede treaba un bun inventator şi un bun tehnician practic, presat de starea sănătății sale (era internat în clinica de urologie a oraşului suferind de o inflamație renală şi adenom de prostată) a realizat un aparat simplu de electroliză a apei, similar celui al petroliştilor uzbeci. Urmarea este uluitoare: s-a externat şi a terminat de proiectat şi construit aparatul, a luat 3 zile

câte o jumătate de pahar de apă “vie” înaintea meselor şi a scăpat de operaţie.

Ulterior a devenit o “vogă” în a te trata cu apă “vie” şi “apă” “moartă.” pH-ul apei vii ajunge până la 10 - 11, menţinându-se câteva ore (funcţie de timpul de electroliză), după care scade la 7, iar al celei acide atinge 2 - 2,5, menţinându-se neschimbat timp îndelungat.

Ne-am putut convinge noi personal de calităţile acestor uimitoare ape. Ele nu par totuşi, a se ridica la nivelul celor separate de prof. Mânzatu sau Gh. Lucaci, cel puţin după descrierea performanţelor.

Acest lucru se petrece la vremea când am dorit cu orice preţ să-l întâlnesc pe cunoscutul nostru suprasenzitiv, ing. Valeriu Popa, în legătură cu problematica acestor ape.

Când am reuşit acest lucru, l-am întrebat:

-”Cum vezi nene Valeriule, apa “vie”?

-”Văd o rază luminoasă care iese din ea şi se înalţă spiral...

-”... elicoidal levogir!..."

-”Da”, spuse el cu mirare, “De unde ştii?”

-”Dar cealaltă, apa antagonică, cum o vezi?”

-”Aceea nu o pot evalua pentru că îmi “arde” mâna când o apropiu de ea!”

Din cele două paragrafe anterioare (4.13.1. şi 4.13.2.) putem observa şi înţelege, că energia - sursă de viaţă fiind “peste tot”, va fi normal s-o găsim şi în oricare apă, presupunând că ea prezintă o variaţie a “concentraţiei părţii ei dizolvate”, funcţie de puritatea apei şi probabil şi de o serie de alţi factori încă necunoscuţi.

Având în vedere acest lucru, nu mai este de mirare că o operaţiune cum este electroliza apei, poate separa apă vie la catod (-) şi apă antagonică la anod (+).

Credem chiar că există o tendinţă ca în oricare proces dipolar ce se petrece în natură, să aibă loc o separare a energiei - sursă de viaţă (partea grosieră desigur) levogire, de energiile fizice dextrogire.

Este de presupus, interpretând după datele cunoscute prin mass-media, că apele echipei Gh. Lucaci - I. Mânzatu, beneficiază şi de o “concentrare” a acestora.

4.13.4. Efectul Comoroşan

Dr. E. Celan (23) tratează “Efectul Comoroşan” în capitolul referitor la “luminiscenţa supraslabă.”

El arată următoarele:

“Un interes particular, legat de aceste procese şi, în special, de prezenţa pik-urilor maxime de emisie plasate în zona verde a spectrului, îl prezintă lucrările profesorului S. Comoroşan,

cunoscute drept "efect Comoroşan." Autorul constată că, iradiind cu o lumină verde de 546 nm zaharurile utilizate ca substrat pentru reacţii enzimatice, pe durate de timp egale cu 5 secunde sau multiplii de 5 secunde (timp eficient), despărţite de intervale echidistante de timp egale cu un multiplu de 5 secunde, se obţine o accelerare a reacţiei enzimatice, comparativ cu probele martor neiradiate.Dacă însă raza incidentă verde de 546 nm ce iradiază substratul la intervale de timp eficient, este intersectată perpendicular de o altă rază de aceiaşi natură, emisă la frontiera dintre intervalele eficiente, efectul va fi anulat. Aceiaşi emisiune, plasată însă în interiorul intervalului eficient, nu anulează efectul."

"Explicaţiile legate de producerea efectului Comoroşan au necesitat introducerea noţiunii de biospin. Prezenţa discontinuităţilor temporale de 5 secunde sau multiplii de 5 secunde din dinamica reacţiilor enzimatice legate de acelaşi efect, au făcut să se avanseze conceptul unor "particule de timp denumite "crononi"."

Discontinuitatea "timpului biologic" care ar părea să fie evidenţiată prin acest efect, a făcut senzaţie la vremea respectivă.

Părerea noastră e că interpretarea aceasta nu este suficient susţinută de fapte şi că probabil explicaţia constă în faptul că planul pe care se face înregistrarea grafică, intersectează undele spiral-elicoidale ale energiei - sursă de viaţă incidente, într-o zonă a acesteia purtătoare a armonicii luminii verzi. Întrucât "pasul" elicoidal al energiei - sursă de viaţă este riguros egal, în această intersectare a energiei cu planul inregistrator, pe el vor apare doar "urmele", dând falsa impresie de discontinuitate.

4.13.5. Reacţiile chimice oscilante

După cum a explicat regretatul academician Eugen Macovschi, imaginea "clasică" de reacţii oscilante a fost dată de William Bray cu o experienţă într-un laborator de chimie din Berkeley în anul 1921. Fenomenul descoperit de Bray se referă la faptul că în unele condiţii, în prezenţa iodaţilor, apa oxigenată se descompune eliminând oxigenul, dar nu uniform, cum ar fi de aşteptat, ci cu puseuri. Oxigenul se degajă când mai repede, când mai încet; sunt deci pulsaţii de o anumită periodicitate.

În 1955, în Rusia, G. Belousov descoperă un caz asemănător, de data aceasta pulsând printr-o culoare a unei soluţii de apă, acid sulfuric, acid succinic, bromat de potasiu şi o sare de ceriu de la galben la incolor.

A. Zhabotinski înlocuieşte ceriul cu fier şi culoarea pulsează între roşu şi albastru. Cercetările acestor reacţii oscilante iau un mare avânt, mai întâi la ruşi şi apoi în întreaga lume. Se crează o întreagă nouă chimie: chimia reacţiilor BZ.

Într-un articol postum din revista "Ştiinţă şi Tehnică", din care am extras şi datele de mai sus, Acad. E. Macovschi arată apropierea pe care a făcut-o el între reacţiile oscilante şi biostructură, arătând că aceasta este într-un fel întreţinută prin reacţii chimice oscilante, de către materia moleculară coexistentă. Noi ştim însă că la baza biostructurii (sau mai bine zis, şi la baza biostructurii) stă energia - sursă de viaţă: ea este aceea care ţine "balonul" umflat, care dă starea de turgor, caracteristică pielii viului, a stării de prospeţime a fructelor şi legumelor.

Nu cunoaştem explicaţia care se dă în prezent reacţiilor oscilante în chimie cu suficientă claritate pentru a o împărtăşi şi altora. Credem însă că jocul echilibrului dintre energiile levogire şi cele dextrogire ar putea fi implicat şi în aceste reacţii oscilante, care pot fi trădate în situaţii ca cele menţionate.

4.13.6. Efectul levitaţional al componentei (bioenergetice) ascendente a energiei - sursă de viaţă

Când am descris componenta ascendentă a energiei - sursă de viaţă, am arătat că existenţa acesteia se impune cu necesitate pentru explicarea creşterii pe verticală a plantelor şi animalelor (şi desigur şi omului), procesul fiind antigravitaţional. Dar un proces antigravitaţional, înseamnă efect levitaţional, adică de ridicare în aer a unei fiinţe sau a unui obiect.

După cum vom vedea în cele ce urmează, implicarea fenomenelor levitaţionale în viaţa obişnuită este mult mai mare decât ne-am aştepta la prima vedere.

Deoarece efectul levitaţional este o puternică dovadă a existenţei energiei - sursă de viaţă, vom insista ceva mai mult asupra lui.

4.13.6.1. Levitaţii de persoane şi obiecte

Fenomenele levitaţionale de persoane şi obiecte sunt relativ frecvent relatate şi descrise, atât în literatura ocultă, ezoterică, cât şi în literatura "para", OZN şi religioasă. Relatările din literatura ştiinţifică sunt foarte rare, dar atunci când ele aparţin unor somităţi, unor personalităţi cum este prof. William Tiller, care, de pildă în Conferinţa sa ţinută în cadrul Simpozionului de Medicină Holistică din care am spicuit în cadrul acestei lucrări, se referea la un grup de yoghini elveţieni pe care i-a văzut în poziţia de levitaţie - ne despăgubesc pe deplin de minusul de informaţie ştiinţifică existent.

Dr. Adrian Pătruţ, care face literatura românească a domeniului să fie invidiată în restul lumii cu riguroasa şi enciclopedica sa lucrare *"De la normal la paranormal"* (140) la care

adeseori ne-am referit şi din care în repetate rânduri am citat sau extras pasaje, propune termenul de "levitare" pentru obiecte şi de "levitaţie" pentru persoane. Autorul acordă un volum amplu a ceea ce denumeşte fenomene psihokinetice (PK) de poziţie, între care se cuprind şi fenomenele de levitare şi de levitaţie. El vorbeşte de levitări (de obiecte deci) devenite "clasice" ale lui Alla Vinogradova, Nina Kulaghina, Uri Geller, Stanislava Tomczeyc, precum şi de levitaţiile mediumilor Daniel Dunglass Home, Eusepia Palladino şi Rudi Schneider din vremea "séance-urilor".

.*"Originea istorică a fenomenului este dovedită de prezenţa sa la triburi primitive contemporane, ca rezultat al unor practici secrete care s-au perpetuat în timp. Puterile magice ale şamanilor asiatici sau ale vracilor şi vrăjitorilor africani includ, potrivit unor mărturii demne de crezare, şi levitaţia. Un film realizat de Rolf Olsen în 1975, în Volta Superioară, care prezintă levitaţia de un minut a unui vrăjitor african, a fost apreciat ca senzaţional."*

"Cele mai vechi mărturii directe despre levitaţie provin de la civilizaţiile antichităţii: Egipt, Grecia, China, Imperiul Roman. Tradiţiile popoarelor sud-americane dispărute menţionează că, la intonarea unui anumit cântec sau la lovirea ritmică a unei farfurii, oamenii acelor vremuri puteau zbura."

"Documentele bisericeşti atestă levitaţiile a circa 200 mistici creştini, dintre care amintim nume cunoscute ca: Sf. Francisc de Assisi, Sf. Tereza de Avila, Sf. Petru de Alcantara, Sf. Petru de Casca, Sf. Ioan al Crucii, Sf. Agneta de Boemia, Sf. Elisabeta a Ungariei, Sf. Veronica Iuliana, Sf. Iosif de Copertino, Toma d'Aquino, Ignatio de Azevedo, Louise Lateau, Therese Neumann. Levitaţia nu este încă considerată un semn charismatic, deoarece în opinia bisericii, ea poate reprezenta un dar ceresc, sau o ispită demonică. De altfel, inchiziţia a acuzat, nu o dată, de vrăjitorie şi posesie demonică femei care zburau, condamnându-le la ardere pe rug."

"Levitaţia misticului creştin presupune o stare înalt alterată a conştiinţei, aşa-numitul extaz religios. Purtat de adoraţie pe culmile extazului, misticul se desprinde de la sol şi se înalţă spre a se apropia mai mult de Divinitatea iubită. Este posibil ca şi iconografia creştină, care înfăţişează în numeroase ipostaze Înălţarea Domnului şi a Maicii Domnului, să fi influenţat răspândirea fenomenului, îndeosebi în rândul misticilor catolici."

"Inducerea stării alterate care favorizează levitaţia diferă de la subiect la subiect. Sf. Petru de Alcantara cădea în extaz şi se înălţa în aer la auzul cuvintelor "et verbum caro factum est" (şi atunci Cuvântul s-a întrupat), atribuite Sfântului Ioan. Sf. Iosif de Copertino se înălţa uneori de la sol pentru a pluti spre tablouri pe teme religioase, în timp ce despre călugărul franciscan Brago de

Caltanisetta se afirmă că se ridica în aer la auzul doar al numelui lui Iisus şi Mariei."

"Cel mai celebru "zburător" creştin este călugărul franciscan canonizat Iosif de Copertino (1603 - 1663). Documentele bisericeşti relatează peste 70 de levitaţii, însoţite, de obicei de un ţipăt puternic sau de un zgomot ca de tunet. Prezentăm câteva dintre aceste cazuri spectaculoase:

Într-o zi, câteva călugăriţe, l-au observat în capelă pe Iosif de Copertino, care, în timpul rugăciunii, s-a înălţat brusc în aer şi scoţând un ţipăt, a zburat spre altar în poziţie verticală, cu braţele larg desfăcute, oprindu-se pe el. Călugăriţele au strigat de teamă că se va aprinde, însă însoţitorul călugărului le-a liniştit, spunându-le că nu va păţi nimic. Apoi, cu un alt ţipăt, Iosif de Copertino a zburat îngenunchiat înapoi în biserică şi, aterizând pe genunchi, a început să se învârtească, dansând şi cântând, cuprins de frenezie şi exaltare."

"La Roma, în prezenţa papei Urban al VIII-lea Iosif de Copertino a fost cuprins de extaz mistic şi s-a înălţat în aer, rămânând suspendat, până ce pontiful suprem l-a trezit din extaz. Papa a fost atât de impresionat, încât a declarat că dacă Iosif de Copertino va muri în timpul pontificatului său, va depune el însuşi mărturie pentru canonizare."

"Văzând tabloul cu Înălţarea Fecioarei Maria în bazilica din Assisi, Iosif de Copertino s-a înălţat cu un strigăt şi a zburat pe o distanţă de 18 paşi, pentru a o îmbrăţişa, numind-o mama sa. În anul 1651, după ce l-a văzut de câteva ori pe Iosif de Copertino plutind în extaz, în aceiaşi bazilică din Assisi, ducele de Brunswick, care era luteran, s-a convertit la catolicism. În faţa a numeroşi privitori, Iosif de Copertino a zburat din centrul bisericii din Grotella la altarul superior, parcurgând în aer o distanţă de 80 de paşi."

"În timpul unei plimbări prin grădină, un preot care îl însoţea pe Iosif de Copertino a remarcat frumuseţea raiului creat de Dumnezeu. Cu un ţipăt, Iosif de Copertino s-a desprins de la sol şi a zburat, poposind în genunchi pe vârful unui măslin, unde a rămas vreme de o jumătate de oră. Preotul a remarcat cu surpridere că o creangă pe care era aşezat Iosif de Copertino, s-a aplecat foarte puţin, de parcă ar fi stat pe ea o pasăre."

"În levitaţiile sale, Iosif de Copertino, transporta uneori obiecte, de exemplu cruci mari şi grele sau chiar alte persoane, pe care le ţinea de mână. Se spune că ar fi vindecat de nebunie un cavaler, luându-l cu sine într-o călătorie aeriană."

"Misticii orientali, îndeosebi yoghinii, stăpânesc, la rândul lor, darul levitaţiei. După Patanjali, levitaţia este o abilitate accesibilă prin meditaţie asupra eterului universal (akaşa) şi a corpului fizic. După alţi autori, meditând asupra uşurimii vatei de bumbac,

yoghinul devine la fel de uşor şi poate umbla pe apă, pe pânza de păianjen sau pe raza de lumină."

"Yogananda aminteşte cazul inedit al celebrului yoghin Trailanga Swami, care, la sfârşitul veacului trecut, avea obiceiul de a pluti peste Gange."

"Fenomenologia prezentată, cu subiecţi aparţinând unor culturi foarte deosebite, cu credinţe diferite şi folosind tehnici diverse, subliniază marea varietate a experienţelor de levitaţie. Subiectul se înalţă în aer în poziţie verticală, orizontală, în genunchi, şezând, uneori împreună cu scaunul pe care stă, într-o asană,etc. Unii se saltă doar de la sol, alţii plutesc vertical orizontal sau se deplasează în aer. Înălţimea maximă de la sol variază de la câţiva centimetri până la metri şi chiar mai mult, în cazuri de excepţie (martori oculari afirmă că Sf. Francisc de Assisi se înălţa de pe muntele Alverna până ce abia mai putea fi zărit cu ochiul liber). Durata levitaţiei se situează între fracţiuni de secunde şi minute, uneori chiar ore. (Se spune că Sf. Petru de Alcantara ar fi levitat într-o zi peste trei ore, iar călugărul Villanova ar fi plutit timp de 12 ore în catedrală). În timpul experienţei, unii subiecţi par lipsiţi de greutate, în timp de alţii devin imobili şi se înţepenesc în aer (Maria de Agreda se înălţa ca un fulg rotindu-se şi înclinându-se când cei din jur suflau asupra sa, iar stigmatizatul Giles rămânea suspendat în aer la mică înălţime, fără ca asistenţii care trăgeau de el să îl poată mişca sau readuce pe sol). Anumiţi subiecţi îşi extind capacitatea asupra unor obiecte sau altor persoane, pe care le transportă cu el în timpul levitaţiei."

"Starea înalt alterată a conştiinţei, cu grad scăzut sau ridicat de control, de tip extaz religios, samadhi, transă, etc., este caracteristică ideilor, convingerilor, credinţei şi tehnicii subiectului. De asemenea, impresiile personale ale subiectului în timpul experienţei, care se simte înălţat de îngeri, purtat de spirite, ridicat de extratereştri sau are doar impresia că este scuturat de un curent electric iar o forţă necunoscută îl desprinde de la sol, sunt tributare credinţei şi convingerilor sale."

"Caracterul obiectiv al levitaţiei este greu de contestat. Fenomenul este prea răspândit în spaţiu şi timp iar martorii mult prea numeroşi şi diferiţi pentru a fi negat, aşa cum încearcă detractorii inflexibili ai manifestărilor paranormale. Deşi nu sunt considerate dovezi inatacabile, documentele fotografice şi filmate, îndeosebi cele din perioada în care posibilităţile de trucaj erau mult limitate, susţin realitatea fenomenului."

"Levitaţia subiecţilor fizici (în cadrul séance-urilor n.n.) *este susţinută doar de câteva documente fotografice: două imagini cu Maria Vollhardt în séance-urile cu Dr. Schwab din anul 1921, una cu Collin Evans în timpul unei şedinţe publice cu zeci de martori de*

la Conway Hall, la Londra în anul 1938 şi altele cu brazilianul Carlos Mirabelli."

"Se cunosc câteva cazuri spontane şi inexplicabile de levitaţie la subiecţi comuni, de exemplu cel din anul 1740 al menajerei franceze Anne Néel din Bayeux, care nu mai putea umbla pe podea şi se deplasa plutind dintr-o încăpere în alta."

"În cazul meditaţiei transcedentale iniţiată de Maharishi Mahesh Yoghi s-a dezvoltat un program special, care a suscitat în ultimul timp un interes particular. Meditaţia transcedentală - programul siddhis - abordează fenomene exotice, denumite siddhis (din sanskritul "siddhi" - abilitate, perfecţiune), printre care şi levitaţia sau zborul, pe care le produce prin tehnici yoga tradiţionale şi încearcă să le explice prin extrapolarea unor cunoştinţe ştiinţifice moderne, de mecanică cuantică îndeosebi."

"După Orme - Johnson şi Farow, baza acestor abilităţi exotice este o stare de conştiinţă pură, cea mai simplă formă de conştiinţă şi fiziologie înalt coerent asociată. Programul meditaţiei transcedentale porneşte de la ipoteza potrivit căreia conştiinţa pură este câmpul fundamental, ce structurează nu doar procesul de gândire, ci şi câmpurile gravitaţional şi electromagnetic. Prin acţiuni specifice la nivelul conştiinţei pure, se poate face apel la legi fizice cu adevărat fundamentale, care permit producerea de fenomene paranormale."

"Diferite abilităţi (siddhis) sunt accesibile prin samyama, o tehnică descrisă de Patanjali în celebra Yoga-sutra, care reuneşte dharana (concentrare), dhyana (meditaţie) şi samadhi (contemplare), cele trei etape interne şi finale ale sistemului astanga-yoga, într-o singură fază continuă şi progresivă. În samyama, concentrarea şi meditaţia determină creşterea ordinii în întregul sistem iar contemplarea cu suport, adică fixarea asupra unei părţi anumite, produce creşterea particulară a ordinii în acea parte dinspre întregul sistem. Excesul de ordine în subsisteme este atât de mare încât permite accesul la o abilitate, sinonim cu producerea unui fenomen exotic. Tipul de abilitate depinde de tipul de sayama folosit în esenţă de obiectul sau de partea din corpul subiectului asupra căruia este îndreptată fixarea. În cazul particular al levitaţiei, se recomandă subiectului sayama asupra relaţiei dintre corpul său fizic şi spaţiu."

"Dezvoltarea abilităţilor prin meditaţie transcedentală se desfăşoară în etape. Astfel, subiectul care studiază zborul, adică levitaţia, diferenţiază următoarele etape succesive: conştienţa faptului că întregul corp devine permeabil la spaţiul fizic, o senzaţie fizică şi psihică de uşurime; un flux energetic ascendent, ce îi imprimă o mişcare balistică de 2-3 paşi înspre înainte; săltarea în aer pentru o clipă din poziţia şezând; săltarea cu o impresie accentuată de uşurime, permeabilitate şi simţ al direcţiei şi în fine,

săltarea cu senzația unui nou flux ascendent, care permite suspendarea în aer pentru câteva secunde." (subl. ns.).

"În iulie 1986, în fața clădirii "Convention Center" din Washington D.C. s-a desfăşurat "Congresul yoghinilor zburători din America de Nord." Au participat câteva zeci de practicanți ai meditației transcedentale, elevi ai lui Maharishi Mahesh Yoghi. Printre spectatori s-au numărat şi reprezentanți ai presei, care au comentat entuziast întrecerea, presărându-şi articolele laudative cu numeroase fotografii."

"Concurenții s-au aşezat la start în poziția lotusului (Padmasana), intrând într-o stare de concentrare profundă. După câtva timp ei au început să se ridice în aer strict vertical, fără a-şi modifica poziția, deplasându-se prin mici salturi succesive deasupra unui covor de cauciuc. Distanța de 25 m, cu obstacole de 20 cm pe parcurs, a fost parcursă de învingător în 11,2 s. La proba de 50 m, învingătorul a avut nevoie de 23,2 s, pentru a parcurge distanța prin salturi (mini-zboruri) succesive, cu lungimea de 1,80 m şi înălțimea de 0,60 m. Încercările au fost urmărite în deplină linişte, pentru a nu fi tulburată starea de concentrare a concurenților. Abia după încheierea probelor, spectatorii entuziaşti au avut voie să aplaude."

"Concursul yoghinilor zburători de la Washington a generat senzație şi stupoare în cercurile ştiințifice americane. Însă participanții au recunoscut cu modestie că sunt începători, aflându-se în prima treaptă a "programului de zbor", care le permite doar să efectueze doar salturi succesive. În timp ei speră să progreseze pentru a ajunge în treptele doi şi trei ale programului, care permit plutirea, respectiv zborul propriu-zis."

"Ipotezele referitoare la levitație pot fi împărțite în transfizice şi psihofizice."

"Ipotezele transfizice consideră levitația condiționată de forme de manifestare a materiei distincte de materia fizică."

"Astfel, ipoteza pârghiei încastrate (Crawford, 1920), adaptată la levitație, susține că subiectul nu şi-ar reduce greutatea în timpul experienței, ci ar fi ridicat şi susținut de proiecții bioplasmatice condensate, sub forma unor pârghii ectoplasmice încastrate (cantilevers), care îşi găsesc un punct de sprijin pe sol. Dar, ipoteza nu este compatibilă cu anumite date observaționale, ca de exemplu reducerea greutății subiectului, evidentă în unele experiențe , şi cu o serie de cazuri, în care subiectul levitează peste apă, se ridică la înălțimi considerabile sau se deplasează paralel cu solul, când ipoteticele pârghii ectoplasmatice ar fi inoperante."

"Ipotezele psihofizice consideră că subiectul, aflat în timpul experienței într-o stare a conştiinței înalt alterată, poate afecta legi statistice şi influența procese fizice prin acțiuni la nivel microfizic."

"Teoria biogravitației (Bunin, 1960; Dubrov, 1973; Puşkin, 1974) postulează că sistemele vii pot produce şi controla câmpuri gravitaționale, eventual prin generare şi receptare de unde gravitaționale. Se ajunge astfel la ipoteza unui câmp conformațional al biogravitației, cu posibile distorsii spațio-temporale, care în condiții particulare, poate fi controlat de către subiect."

"Ipoteza ecranării gravitaționale (Puharich,1962), consideră subiectul înconjurat de o plasmă psi, ce defineşte în jurul său o regiune în care valoarea constantei gravitaționale este redusă semnificativ. În favoarea ipotezei sale, Puharich menționează alături de levitație şi aşa-numita semilevitație, când subiectul îşi reduce greutatea corporală, fără însă a se desprinde de la sol."

"Teoriile dezvoltate în cadrul meditației transcedentale (Domash, Orme - Johnson, Farow, 1977) apreciază că practicile psihofizice înalte, de exemplu astanga - yoga, reprezintă explorări conştiente ale unor stări mentale de temperatură joasă, deci cu entropie scăzută şi ordine înaltă. În astfel de stări, subiectul realizează un înalt grad de ordine în propriul sistem biopsihoenergetic, prin înlocuirea determinismului statistic cu entropie ridicată, cu un determinism cuantic controlat cu entropie scăzută, care permit accesul la abilități exotice sub forma unor fenomene paranormale, printre care şi levitația."

Apreciem că detaliile unor experiențe din séance-uri nu exclud neapărat ipoteza pârghiei încastrate, însă majoritatea cazurilor sunt în acord mai bun cu ipotezele psihofizice dezvoltate în cadrul meditației transcedentale, care iau în considerare şi modificarea greutății subiectului, până la anulare aproape, prin acțiuni preferențiale la nivel microfizic. De altfel, aceste ipoteze explică satisfăcător alături de levitație sau semilevitație şi fenomenul opus, denumit uneori antilevitație. În antilevitație subiectul nu mai poate fi mişcat din loc, probabil datorită creşterii importante a greutății corporale. Menționăm că, alături de laghima (levitația), scrierile yoga amintesc şi de garima (antilevitația).

După cum se vede, Dr. A. Pătruț a rezumat excelent ipotezele care încearcă să explice producerea levitației şi levitării.

Încercarea de explicație conform *"meditației transcedentale"* pare cea mai seducătoare fiind cuplată cu elemente ale fizicii cuantice, dar şi ea are o caracteristică comună tuturor celor cinci ipoteze şi anume <u>necesitatea ca subiectul levitațional **să-şi creeze** un flux ascendent de energie (sau de bioplasmă)</u>.

Crearea de energie este posibilă însă numai Creatorului.

Oricât de mare ar fi concentrarea şi oricât de înaltă tehnica de realizare a focalizării necesare a unui subiect care vrea să realizeze levitația, el nu poate <u>crea</u> un flux de energie care să-l ridice în aer. El poate însă cu ajutorul acestor calități să obțină cuplarea corpurilor ființei sale la o forță ascensională deja existentă în natură. Or,

această forță ascensională existentă este componenta telurică , ascendentă a energiei - sursă de viață.

Este foarte uşor şi simplu de remarcat că această presupunere logică se potriveşte tuturor cazurilor de levitație descrise mai sus.

Mai mult decât atât, paragrafele de la 4.13.6.2. la 4.13.6.6. sunt oarecum corelate reciproc, iar ultimul permite o verificare concretă, practică a ipotezei noastre.

4.13.6.2. Experimentul Philadelphia

Continuăm aici cu expunerea unor detalii privind acest experiment descris în paragrafele 3.11.2.3.3. şi 3.2.3.6., care după părerea noastră implică în mod clar partea grosieră a energiei - sursă de viață. Dăm din nou cuvântul fizicianului Fl. Gheorghiță (74):

"Pentru a ne apropia totuşi mai mult de straniile aspecte ale acestei probleme fundamentale care întredeschide noi orizonturi civilizației umane să urmărim câteva detalii suplimentare declarate de unul dintre martorii oculari ce au asistat la efectuarea în octombrie 1943, a experimentului din docul portului Philadelphia, cu toate "ciudățeniile" ştiințifice pe care le conține (este vorba de relatarea martorului ocular Victor Sirverman făcută lui Ch. Berlitz):

"Vreți să aflați despre marea experiență a lui Einstein? Ştiți, eu de fapt, mi-am băgat mâna până la cot în acest câmp unic de forță care curgea, <u>mai bine zis se învârtea în direcție contrară acelor de ceasornic</u> în jurul navei experimentale (subl. ns.). *Am simțit... forța, izbitura acelei forțe în carnea asta a brațului meu pe care îl întinsesem în "curgerea" aceea bâzâitoare, care era atât de materială, că îți venea să o apuci cu mâna şi care împingea şi vibra. Am văzut cum aerul din jurul navei se rotea uşor, aproape imperceptibil, mai întunecat la culoare decât aerul obişnuit. Am văzut după câteva minute, o ceață verzuie, ridicându-se ca un nor fin. Apoi nava a dispărut cu totul. Şi totuşi, forma exactă a chilei şi a corpului navei rămăsese imprimată în apă, deplasându-se un timp paralel cu nava noastră. Să încerc să descriu sunetele pe care câmpul de forță le producea în timp ce se învârtea în jurul distrugătorului?...*

A început ca un fel de bâzâit care s-a intensificat într-un fel de bâzâit - foşnet, crescând apoi, ca să ajungă la fel ca zgomotul produs de un torent. Era un flux atât de puternic, încât era cât pe ce să mă răstoarne... Din fericire nu m-am aflat sub influența câmpului când acesta a căpătat putere - densitate maximă, repet <u>densitate</u> - aşa că nu am pățit nimic, doar brațul mi-a fost aruncat cu putere într-o parte..."

Apropierea dintre acest aspect al *"Experimentului Philadelphia"* şi experiențele lui Kozârev cu giroscopul rotit către stânga când balanța înregistra un efect antigravitațional este clară.

De asemenea se corelează perfect şi cu observaţia noastră, că orice fenomen dipolar care are loc în natură concentrează la un pol, energiile levogire (respectiv deci, energia - sursă de viaţă care *"monopolizează"* aceste energii), iar la polul contrar, energiile dextrogire, entropice.

4.13.6.3. OZN-urile

În toată "literatura OZN", există o singură lucrare care face excepţie de la modul cum este interpretată în general tehnica de zbor a acestora: *"Flying saucers have landed"* (*"OZN-urile au aterizat"*); autori: Desmond Leslie şi George Adamski (114).

Ideea de bază a acestei lucrări este că deplasarea aparatelor spaţiale necunoscute se face prin acţiunea mentalului ocupanţilor asupra unor forţe, ale unor energii existente în natură.

Desmond Leslie pentru a fi cât mai convingător, coroborează aceste date cu construcţiile de megalite, precum şi cu energia *"de vril"* sau energia *"dinasferică"* a lui Keely, pe care şi noi le vom trata în următoarele două paragrafe.

Acestea trei sunt considerate efecte ale aplicaţiilor forţelor antigravitaţionale existente în Univers.

În marea majoritate a cazurilor de OZN descrise, nu se spune de către martorii observatori, dacă ele prezintă o mişcare proprie de rotaţie, levogiră sau dextrogiră. În câteva cazuri descrise de Fl. Gheorghiţă (74) se face chiar apropierea expresă de *"Experimentul Philadelphia"* prin coincidenţa câtorva caracteristici comune: bandă de lumină în rotaţie levogiră în interiorul obiectului, bâzâit slab, îngroşarea ceţei în partea inferioară a OZN şi dispariţia bruscă.

Dar identificarea unor forţe antigravitaţionale în Univers se rezumă deocamdată la cele care constituie energia - sursă de viaţă. Prin urmare avem toate şansele să nu greşim, dacă la OZN se remarcă o rotaţie levogiră, să afirmăm că respectivul obiect se deplasează folosind... energia vieţii.

Fireşte nu excludem posibilitatea, mai ales din motive de simetrie, să existe şi o forţă antigravitaţională dextrogiră. O *"forţă repulsivă"*, care după calculele Acad. O. Onicescu, ar deveni operaţională la distanţe intergalactice, conform mecanicii sale *"invariantive"*, Această forţă ar fi de asemenea un *"combustibil"* pentru OZN-uri cu rotire spre dreapta.

În fine, faptul că energia - sursă de viaţă este implicată şi în fenomenul OZN mai poate fi susţinut de încă două argumente şi anume: manifestarea plurispaţială a OZN şi anihilarea lui W. Reich, în cadrul acţiunii sale anti-OZN.

Primul argument se referă la faptul că multe din descrierile OZN dau impresia unor manifestări în mai multe spaţii paralele

Faptul că şi energia - sursă de viaţă constituie o manifestare plurispaţială, ar putea constitui o apropiere necesară celor afirmate.

Al doilea argument se referă la faptul că W. Reich, care, după cum bine se ştie a evidenţiat existenţa energiei - sursă de viaţă (sau cel puţin partea palpabilă a acesteia) sub denumirea de *Orgone* (definind-o în conferinţele sale ca o energie *"biologică şi cosmică"*), a afirmat cu claritate şi răspicat că propulsarea OZN-urilor se face cu această energie.

În anul 1940 inventase *"acumulatorul de energie orgonică."* A. Einstein confirmă experienţele lui W. Reich într-o scrisoare din 04.02.1941.

Potrivit revistei *"Săptămâna"* nr.55-24.12.1971 (din care reţinem şi datele de mai sus):

"În cartea sa "Core", cap.2, scrie despre "navele spaţiale şi extinderea deşerturilor", făcând afirmaţii uluitoare. El credea că OZN-urile foloseau energia cosmică-orgonică pentru propulsarea navelor lor şi că "fiinţele spaţiale" sunt temeinic familiarizate cu funcţiunile energiei orgone" (recitiţi vă rugăm caracteristicile energiei orgone aşa cum au fost ele spicuite de noi în paragraful 3.1.2.2.

În fine, cu aparatul inventat de el, numit *"spărgătorul de nori"* (pentru absorbţie de energie orgonică n.n.) conform uneia dintre scrisorile sale, arată că în ziua de 1 mai 1954 între orele 9.40 şi 10.45, el a *"extras energia orgone"* de la OZN-uri care se aflau deasupra laboratorului său din Rangerly, Maine. Afirmă că a avut o mulţime de martori care au observat scăderea luminozităţii acestor OZN-uri, când şi-a îndreptat aparatul către ele.

W. Reich a murit în penitenciarul federal din Lewisburg, Pensylvania, la 3 noiembrie 1957 după opt luni de detenţie în care se afla în urma înscenării unui proces, în ciuda faptului că el avertizase autorităţile că aşa se va întâmpla fiind suferind de inimă.

4.13.6.4. Construcţii antice de mare anvergură (megalitice)

Tot Desmond Leslie (114) îşi pune astfel problema:

"Să considerăm o clipă, dalele gigantice ale Marii Piramide cântărind fiecare peste 70 tone, fiind transportate de departe, menhirele, pietrele colosale ale ruinelor Americii de Sud, monolitul de la Tiahuanaco. Pentru ce să fi folosit constructorii pietre atât de monumentale, când ar fi putut realiza acelaşi lucru cu materiale de construcţie cântărind mai puţin şi mai mici? Cum au fost asamblate la milimetru, pietre cioplite ale Marii Piramide, cântărind 15 tone fără maşinării moderne?"

Este evident că făcând legătura cu persoanele care levitează, în special Sf. Iosif de Copertino, un călugăr italian din secolul al XVII-lea (care levita împreună cu o cruce mare, monumentală, pe

care zece persoane la sol nu erau capabile s-o ridice), autorul citat sugerează că şi construcţiile marilor monumente antice trebuie că se realizau în acelaşi mod.

Desmond Leslie mai sugerează un ajutor din partea sunetelor utilizate la construcţiile de megalite ţinând seama de unele legende auzite de el în peregrinările sale.

"Se găsesc în America de Sud, legende ciudat de asemănătoare tradiţiilor orale transmise din generaţie în generaţie de către primele mari rase umane care au dispărut fără nici o explicaţie, lăsând în urma lor monumente admirabile. Potrivit acestor legende: "În timpurile străvechi oricine putea zbura... Totul era atât de uşor; pietre de dimensiuni imense puteau fi deplasate... În timpurile străvechi omul putea să zboare cântând un cântec sau bătând într-un disc.""

"Primele două versete nu evocă levitaţia? Nu indică existenţa unei rase (populaţii) uitate care a învins gravitaţia? Dar cel de-al treilea?"

"Sunetul unei anumite note muzicale poate sparge o oglindă. Ar fi depăşite limitele posibilului dacă un sunet perfect cuprins între cele şapte aspecte ale sale ar putea fi armonizat şi pus în legătură cu forţele electro-magnetice care provoacă levitaţia? Noi am reuşit deja să-l "armonizăm" cu undele herziene şi să-l facem să circule cu viteza luminii; dacă un vizionar al secolului trecut ar fi afirmat acest lucru, ar fi fost pus în cămaşa de forţă. Atunci pentru ce sunetul n-ar fi putut să fie controlat sau transformat în forţe încă necunoscute?"

Trebuie să mai remarcăm faptul că mulţi autori cunoscători ai ezoterismului asiatic din arealul Tibetului vorbesc de construcţii de mânăstiri făcute cu blocuri mari de piatră, care deveneau transportabile în urma acţiunii sonore a unor tobe şi fluiere, având o anumită notă dominantă şi un anumit ritm.

4.13.6.5. Energia de *"vril"*. Energia dinasferică a lui Keely

În contextul temelor din paragrafele precedente, tot Desmond Leslie (114) vorbeşte despre energia de *"vril"* şi *"energia dinasferică"* a lui Keely şi experienţele sale de la sfârşitul secolului trecut.

El arată că experienţele lui John Worrel Keely din New York, constau în următoarele:

1. El pornea un motor electric de 25 C.P. cu ajutorul viorii sale producând un anumit sunet (înţelegem fireşte, că motorul era decuplat de la reţea). Ca să-l oprească, scotea un sunet discordant. *"Bogaţii fraţi Barnato din Italia, l-au trimis la New York pe Ricardo Seaver, care a fost martor la aceste experienţe ale lui Keely. Dacă acesta folosea vioara lui Keely, motorul nu pornea; dar dacă*

inventatorul îi punea mâna pe umăr, acesta pornea şi se oprea la diversele manevre, ca şi cum ar fi fost folosită de el personal. Inventatorul a denumit energia care pornea motorul, "energie dinasferică"."

2. În cea de-a doua experienţă, Keely a făcut un model redus de navă de circa 5 kg greutate din metal, pe care l-a ataşat la un fir de platină. Celălalt capăt era legat la *"transformatorul său simpatic"* căruia îi era aplicat misteriosul său principiu sonic. Graţie acestuia, putea să facă să zboare vasul său în aer, la dorinţă.

Poate că aceste experienţe ar rămâne nişte simple fapte banale, dacă n-am mai afla de la Desmond Leslie următoarele:

- Citează apariţiile OZN din Elveţia din 1950 şi din Danemarca în 1947, emiţătoare de sunete muzicale (după cum se ştie imensa lor majoritate sunt absolut... mute n.n.).

- O legendă din Caraibe spune că strămoşii aborigenilor mergeau pe discuri care emiteau un sunet şi se ridicau în aer.

- Într-o legendă din folclorul lui Galway din Irlanda, se spune că *"Toată lumea dansa în aer ca frunzele în vântul de toamnă. Se cânta o melodie pe un disc."*

- În Antile există o altă legendă: *"Înţelepţii antici puteau zbura uşor. Ei n-aveau aripi. Ei loveau un disc de aur, care dădea o muzică ce îi făcea să zboare."*

Deosebit de important este faptul concret că

- Printre cadourile făcute de Montezuma lui Cortez, se aflau şi două discuri de aur mari; ele erau destinate împăratului Carol Cvintul şi soţiei sale, regina Spaniei. Discul regelui era gros de un centimetru, al reginei ceva mai puţin. Diametrele erau însă exact al persoanelor cărora le erau destinate pentru a se armoniza cu vibraţiile personale (maşina lui Keely nu mergea decât în prezenţa sa).

Probabil ca o explicaţie a faptului de ce invenţiile lui Keely n-au avut finalitate, arată că *"ocultiştii ştiu că rezultatele începând de la al cincilea şi al şaselea nivel astral, nu vor fi niciodată autorizate să servească comercial."*

Keely a murit în mizerie şi cu inima zdrobită. El a distrus toate modelele reduse şi a ars aproape toate notele sale. Câteva hârtii au fost salvate şi publicate de mecena sa, doamna Bloomfield-Moore, pentru a dovedi că "forţa dinasferică" a lui Keely, a avut o scurtă apariţie pe planeta noastră.

În fine, Desmond Leslie arată într-un pasaj că teribila forţă siderală cunoscută de Atlanţi, pe care o denumeau *"Mash-Mask"*, este forţa VRIL, din *"Rasa viitoare"*, a lui Bulwer-Lytton şi a tuturor raselor viitoare ale umanităţii.

Nu putem afirma cu siguranţă dacă energia *"vril"* sau *"dinasferică"* a lui Keely este implicată şi în energia - sursă de viaţă sau dacă o parte a acesteia este implicată în ele sau dacă interferă

cu ele, deoarece nu este niciodată dezvăluit sensul de rotaţie, de mişcare. Bănuim însă, credem că am mai afirmat acest lucru, că energia - sursă de viaţă deţine *"monopolul"* pentru tot ce este viu. Din această cauză, bănuind că aceste energii au o strânsă legătură cu viaţa, presupunem că ele aparţin energiei - sursă de viaţă.

4.13.6.6. Demonstrarea concretă, experimentală a efectului antigravitaţional al componentei ascendente a energiei - sursă de viaţă

Toate abordările şi consideraţiile teoretice din aceste paragrafe privind levitaţia, îşi găsesc o demonstraţie senzaţională... printr-un joc. Cine a mai pomenit ca un fapt fundamental să fie demostrat printr-un joc?

Jocul nu are nume. Cel puţin noi nu ştim. Iată în ce constă el:

O persoană din asistenţă, cu cât mai solidă, cu atât mai bine, se aşază cât mai confortabil cu putinţă, într-o atitudine relaxată, pe un scaun în mijlocul unei încăperi, dar cu capul ridicat ca pentru a privi ecranul unui cinematograf.

Într-un pătrat care încadrează persoana aşezată, stau alte patru persoane în picioare, care de asemenea s-au oferit voluntar să participe la experiment.

Prima persoană, din stânga "sus" cum ar veni într-o reprezentare grafică, întinde braţul stâng, cu palma în jos, deasupra capului persoanei aşezate la o distanţă minimă, dar fără a o atinge. Urmează apoi ca persoana din partea stângă, "jos", să întindă în acelaşi mod, braţul său stâng, cu palma în jos, deasupra celei a coechipierului său, fără a o atinge, dar la o distanţă cât mai mică. În continuare, persoana din dreapta "jos" cum ar veni într-o reprezentare grafică, întinde la rândul său braţul stâng cu palma în jos, deasupra celei a coechipierului al doilea, la aceeaşi distanţă. Apoi, cea de-a patra persoană, întinde în acelaşi mod, braţul său stâng cu palma în jos, deasupra aceleia a coechipierului al treilea, la aceeaşi distanţă minimă.

După încheierea acestui prim "ciclu", primul coechipier pune de această dată palma dreaptă (deasupra celei stângi a celui de-al patrulea coechipier), de asemenea la o distanţă minimă, fără atingere. În continuare ceilalţi coechipieri, pe rând, repetă gestul acestuia, respectând bineînţeles cu stricteţe ordinea şi distanţele.

Când şi ce de-al doilea "ciclu" s-a încheiat, cei patru coechipieri îşi retrag palmele de deasupra capului persoanei aşezate pe scaun, în ordinea inversă în care acestea au fost aplicate.

<u>Imediat</u> ce cel de-al patrulea coechipier şi-a retras palma, toţi cei patru simultan, vor pune câte un deget arătător de la fiecare mână, unul dintre ei sub braţul stâng, altul sub piciorul stâng, cel

de-al treilea sub braţul drept şi în fine, cel de-al patrulea, sub genunchiul drept, ale persoanei aşezate pe scaun.

Ei vor putea constata, cu uimire, că vor putea în mod incredibil, cu un efort minim, să ridice o persoană oricât de grea, la înălţimea umerilor şi chiar mai sus!

Mărturisim că luni de zile am reflectat la acest joc-experiment şi de abia când am avut în minte imaginea globală a modelul nostru privind energia - sursă de viaţă am găsit explicaţia cuvenită. Explicaţia, după părerea noastră constă în următoarele: "ţesătura" de palme de deasupra capului persoanei aşezate, constituie un "ecran" atât pentru componenta descendentă a energiei - sursă de viaţă, cât şi pentru cea ascendentă, permiţând ca ultima să "stocheze" o anumită cantitate, care devenind dominantă, determină respectivul efect antigravitaţional - semilevitaţional. (În fapt, din componenta descendentă se ecranează doar parţial, partea care se "absoarbe" la nivelul capului; dacă ecranarea ar fi completă, atunci bănuim că ar avea loc levitarea deplină.)

La yoghinii care reuşesc performanţa levitaţiei, aceasta se realizează, atât prin poziţia corpului fizic care înlesneşte obturarea uneia dintre componente şi prin cuplarea matricei sale energetice - informaţionale la o cantitate mai mare din componenta ascendentă. În orice caz nu crează un flux energetic ascensional.

În ce priveşte levitaţia marilor mistici, explicaţia constă în faptul că ei îşi "consumă" componenta bioenergetică descendentă a energiei - sursă de viaţă în extazul mistic în care se află, permiţând componentei "telurice", ascendente să exercite acest efect ascensional. (Ar fi fireşte, posibil ca în unele cazuri deosebite, cum este acela al Sf. Iosif de Copertino, care ridica în levitaţiile lui - de exemplu şi o cruce din lemn, monumentală, pe care la sol n-o puteau ridica zece persoane - să fie ajutat de entităţi superioare care să-i cupleze la matricea sa energetică - informaţională cantităţile energetice suplimentare, necesare îndeplinirii actului devoţional: în cazul menţionat amplasarea crucii monumentale într-un anumit loc.)

Observaţii importante şi precauţii

- Experimentul - joc antigravitaţional nu reuşeşte în următoarele situaţii:

-dacă este luat în bătaie de joc;

-dacă una dintre cele cinci persoane participante este răcită, gripată sau bolnavă de cancer. (S-a dovedit că în astfel de condiţii nu mai reuşesc nici experimentele cu lanţul viu uman de comunicare cu planetele - în genul celor realizate de ing. Valeriu Popa. De asemenea, Rejdak a raportat că persoane gripate, ţinând palma în repetate rânduri deasupra unei plante, aceasta se ofileşte şi se usucă. De asemenea, după cum arată Dr. Craig, singurele boli care nu pot fi vindecate prin medicina *"kabalică"* sunt gripa şi răceala);

-dacă vreuna dintre persoanele participante la experiment a consumat alcool;

- fenomenul nu este iluzie optică sau hipnotică.

Nu putem încheia acest paragraf fără a vorbi de experimentele efectuate de domnul Al. Voinescu, personalitate binecunoscută în cercurile *"para"*, până nu demult, director al revistei *"Magazin parapsihologic."*

Trebuie să recunoaştem că aceste experimente ne-au lărgit şi precizat înțelegerea noastră privind modul de acțiune al energiei - sursă de viață în efectele sale levitaționale.

Iată ce au constat experimentele trăite de domnul Al. Voinescu:

Într-o zi, la foarte scurtă vreme după ce domnul Voinescu aflase modelul nostru privind energia - sursă de viață (pe care îl schițasem în cadrul uneia din conferințele noastre referitoare la *"nutriția energetică"*) întorcându-se spre casă, întâmplarea face ca într-una din zonele aglomerate ale centrului capitalei, să asiste la următoarea scenă: un autoturism greu, rămăsese blocat între alte două, închizând accesul auto la una din instituții. Patru bărbați, încercau fără succes, să tragă autoturismul în afară.

Văzând acest lucru, domnul Voinescu s-a îndreptat către ei, oferindu-se să-i ajute, fapt pentru care a fost imediat luat în râs, având în vedere vârsta sa.

Domnul Voinescu a avut atunci ideea să aplice experimentul - joc despre care le vorbisem în conferința la care m-am referit, şi pe care l-am evocat mai sus, aplicând mâinile pe capota maşinii cu pricina. Rezultatul a fost uimitor: aceleaşi persoane care până atunci nu reuşiseră să urnească autoturismul din loc, de data aceasta l-au degajat din poziția blocată fără nici un efort.

Cel de-al doilea experiment pe care mi l-a împărtăşit domnul Voinescu a avut loc într-o casă, împreună cu două doamne delicate, cu care aplicând mâinile pe o masă foarte grea (pe care n-ar fi putut s-o ridice în mod normal) conform "metodologiei" experimentului - joc, au reuşit s-o ridice cu uşurință.

4.13.7. Implicarea energiei - sursă de viață în transmutațiile alchimice

În paragraful 3.1.1.2.1.2.2. am prezentat foarte succint ceea ce se înțelege prin "transmutația alchimică" a elementelor. Am arătat, ceea ce este foarte puțin cunoscut, că într-adevăr au avut loc transmutații ale elementelor realizate de către alchimişti cu ajutorul "pietrei filozofale" care se obținea la rândul ei prin ani la zeci de ani de manipulări chimice în laborator, multe trecând prin faze periculoase de toxicitate şi cu risc de explozie.

În paragraful respectiv, am anticipat ca o explicație, apropiind-o de transmutația biologică a elementelor la joasă energie, după reacții nuclearo-enzimatice, imaginate de L. Kervran, că într-un timp atât de îndelungat de contact manual este imposibil ca energia - sursă de viață să nu fi jucat nici un rol, alături de (sau prin?) enzimele microorganismelor captate din aer, precum şi cu ajutorul luminii polarizate, utilizate în anumite faze.

Evident că nu putem şti în această fază a cercetării, dacă şi în ce măsură sunt implicați în aceste procese antineutrinii electronici şi miuonici (singurele particule elementare al căror spin ştim că este levogir) sau în afară de acestea mai sunt şi altele.

4.13.8. Implicația energiei - sursă de viață în homeopatie

În almanahul *"Femeia"* '89 noi am publicat părerea noastră, explicația noastră, privind modul de acțiune al medicamentului homeopat. Cu alte cuvinte, am încercat să oferim o explicație *"misterului grandios"* al homeopatiei, după cum plastic s-a exprimat Dr. Mihai Neagu Basarab.

Articolul respectiv este scris cu deosebită claritate pentru orice nivel cultural şi ar merita desigur să fie reprodus integral aici. Nu vrem însă să abuzăm de răbdarea cititorului sporind numărul de pagini al acestei cărți la nesfârşit. De aceea invităm pe doritorii de amănunte în această privință să apeleze la referința bibliografică citată (125).

Cum rămâne însă cu *"misterul grandios al homeopatiei"*?

Trebuie să arătăm că modul de acțiune al homeopatiei apare ca mister numai prin raportarea la modul molecular, chimic, de acțiune a medicamentului alopat, adică acela al unei diluții de maximum 1.10^{-23} (numărul lui Avogadro). Este expresia modului reducționist, cartezian al ştiinței în domeniul medical, aceeaşi care a limitat ființa umană la corpul său fizic.

Este firesc atunci , ca într-o gândire alopată, omul de ştiință să se întrebe cum este posibil ca, cu cât o diluție a unui medicament este mai mare, acțiunea lui să fie mai puternică?

Limita diluției chimice a unei substanțe este 0,...(23 zerouri) ...1.

O diluție homeopatică 200 c (c vine de la centezimal) înseamnă o diluție de 0,... (200 zerouri) ...1, iar cea mai puternică, după cum arată Dr. George Vithoulkas (201) este o diluție MMM, care înseamnă 0,... (un miliard de zerouri) ...1!!! Nu este clar pentru oricine că la o astfel de diluție, din substanța chimică inițială nu a mai rămas decât informația pură? De unde vine atunci puterea, care creşte cu diluția? Răspunsul nu este opțional. Nu poate fi decât unul singur: puterea remediului homeopatic vine de la partea energetică ce a fost introdusă în el în timpul sucusiunii. Sucusiune înseamnă

numărul de agitări, de "scuturări" ale flaconului sau vasului în care se face prepararea remediului homeopatic.

Din hidrodinamică se ştie că circulaţia unui lichid printr-o conductă, generează un câmp magnetic (principiu pe care se şi bazează debitmetrele de lichide).

Dar acţiunea lichidului în care se face diluţia remediului homeopatic (amestec de o parte alcool la 99 părţi apă), prin frecare determină ca şi în cazul curgerii printr-o conductă, un câmp magnetic, care creşte continuu cu fiecare sucusiune (scuturare).

Mai mult decât atât, prin contactul manual îndelungat cu flaconul (vasul) în care se face prepararea remediului, de la operator se transmite lichidului (pereţii de sticlă sau plastic nu sunt ecrane) din bioenergia sa care se dizolvă şi acumulează în lichidul purtător al remediului homeopatic la care se cuplează partea informaţională datorită câmpului magnetic prezent.

În cazurile moderne (în special pentru diluţiile ultraînalte, unde sunt necesare miliarde de "scuturări" şi în care se utilizează "scuturătoare" electromecanice, energia - sursă de viaţă este cuplată prin acţiunea mentală a matricei energetice - informaţionale a operatorului, voluntar sau involuntar.

Apare aici cu claritate faptul că operatorul remediului homeopatic, dacă se află într-o stare necorespunzătoare, poate introduce, involuntar fireşte, şi elemente nocive, care să anuleze efectul terapeutic al remediului sau chiar să-i imprime efecte dăunătoare. Şi iată misterul homeopatic dezlegat: partea "informaţională" a medicamentului este "adresa" spre care trebuie să se îndrepte partea "energetică" a lui reprezentată de o anumită parte a energiei - sursă de viaţă prin cuplarea ei la "energia-magnetică" stocată.

De altel, faptul că remediul homeopatic este informaţional - energetic (aparţinând prin urmare unei medicine informaţional - energetice sau integronice cum ar zice Dr. I. Restian) este dovedit şi de modul de administrare sublinguală. Or, Georges Barbarin arată clar că această zonă este una dintre cele prin care are loc absorbţia energiilor subtile din alimente în cursul nutriţiei.

4.14. TEXTE DIN *'EVANGHELIA PĂCII"* REFERITOARE LA ENERGIA - SURSĂ DE VIAȚĂ

În cele ce urmează vom face câteva spicuiri din sublimul text al *"Evangheliei Păcii"* despre care în repetate rânduri am vorbit în lucrarea de față. Am selectat acele spicuiri care au evidentă referire la energia - sursă de viață.

- Numai prin comuniunile (rugăciunile n.n.) cu îngerii Tatălui Ceresc puteți învăța să vedeți invizibilul, să auziți inaudibilul şi să pronunțați, nepronunțabilul.

- Fie ca fluviul de aur al puterii să se scurgă totdeauna de la Tine la mine.

- În comuniune cu îngerul iubirii:

- Apele sale sunt binefăcătoare, curg în flux neîntrerupt, venind din Oceanul Cosmic (subl. ns.)

- Să ne iubim unii pe alții, căci iubirea emană de la Tatăl Ceresc.

- Fântâna iubirii curge asemenea unui izvor viu.

- Tatăl Ceresc este iubire.

- Iubirea este mai puternică decât curenții apelor subterane. Iubirea este mai puternică decât moartea.

- Căci corpul este templul spiritului , iar Spiritul templul lui Dumnezeu.

- Căci corpul vostru se scaldă în fluxul vieții terestre şi Spiritul vostru se scaldă în fluxul vieții eterne.

- Prin iubire, Tatăl Ceresc, Maica Pământească şi Fiul Omului sunt una.

- Serviți pe Dumnezeu Cel viu, pentru ca curentul etern al vieții să vă poată susține şi ca să scăpați imobilității morții.

- Sfânt mesager al Maicii Pământeşti, intră în locuința mea şi dă-mi focul vieții (Comuniunea cu îngerul luminii soarelui).

- Sfânt mesager al Maicii Pământeşti, pătrunde în vinele mele şi dă-mi apă sursă de viață (Comuniunea cu îngerul apei).

- Aducem omagiu suflului sacru care face să trăiască toate creaturile (Comuniune cu îngerul aerului).

- *"Mergi spre arborii cu ramuri înalte. Alege unul dintre ei pentru frumusețea sa, puterea şi majestatea sa, şi vorbeşte-i lui astfel: "Te salut, arbore al vieții, operă a Creatorului." Sursa de viață va curge atunci între tine şi fratele tău arborele"* (subl. ns.) (Comuniune cu îngerul vieții).

- Înțelegere infinită tu ni te dăruieşti asemenea unui ruiou sacru şi totuşi tu nu ne aparții. Toată înțelepciunea vine de la Tatăl Ceresc (Comuniunea cu îngerul înțelepciunii).

- Eu voi invoca pacea, al cărui suflu este prietenesc... (Comuniunea cu îngerul păcii).

- Cine, O Mare Creator eşti în sufletul nostru, Sursa Vieţii Eterne? (Comuniunea cu îngerul vieţii eterne).
- ... "Această iubire curge ca din izvor de la frate la frate" ...
- Când lumina ta devine mai intensă
Şi radiaţia mai caldă
Forţele cereşti se revarsă asupra pământului.
- Apele izvoarelor eterne
Izvorăsc şi se scurg
Din Oceanul Cosmic.
- Fie ca iubirea mea să urce către Tine, Tată Ceresc
După cum fluviile curg către mare
Şi ca Iubirea Ta să vină la mine
Ca ploaia reîmprospătătoare care cade pe pământ.
- Un torent de iubire
Ţâşneşte dintr--o sursă ascunsă (subl. ns.)
Iar apa sfinţită
Binecuvântează Fraternitatea
Pentru totdeauna.
- Noi glorificăm suflul sacru
De prim rang al creaţiei
Şi venerăm Înţelepciunea Eternă.
- Corpul tău trebuie să respire aerul Maicii Pământeşti
Şi spiritul tău, Legea Sfântă
A Tatălui Ceresc.
- Pământul este un refugiu sigur
Creat de Tatăl Ceresc
de unde noi extragem forţa noastră vitală.
- Pentru toate aceste binefaceri
Noi venerăm focul vieţii
Şi Sfânta Lumină de Ordin Ceresc.
- Arborele Vieţii îşi ridică ramurile nemuritoare
Spre cerul infinit
Şi rădăcinile Sale se hrănesc
Din apele profunde ale curentului de viaţă. (subl. ns.)
- Ea (Pacea) se va răspândi sub formă de aversă
Pe pământul uscat...
- Tatăl Ceresc este izvorul păcii
- El face să curgă spre pământ fluviul Legii
Care îl fertilizează
După cum El fertilizează solul dându-i ploaie.
- Corpului tău
Eu îi dau pacea Maicii Pământeşti
Spiritului tău
Eu îi dau pacea Tatălui Ceresc
Ca o pace unică să domnească la
Fii oamenilor.

Veniți la Mine cei care sunteți obosiți
Şi luptați cu suferință şi chin
Pacea Mea este un izvor de bucurie infinită
Care vă va reconforta şi vă va întări.
Este motivul pentru care Eu vă salut întotdeauna astfel:
"Pace vouă!"
Faceți la fel
Ca pacea Maicii Pământeşti
Şi a Tatălui Ceresc
Să vă umple corpurile voastre şi spiritul vostru
Şi voi veți fi în pace cu voi înşivă!

În închierea celor spuse de Enoh în Comuniunea cu îngerul vieții eterne, el zice:

Spiritul Tău m-a pătruns
Modelându-mi conştiința
Revelându-mi secretul Tău minunat.
El a făcut să țâşnească în mine
Un izvor de cunoaştere
O fântână de putere
Un torent de iubire şi de înțelepciune (subl. ns.)
Asemănătoare splendorii
Luminii Eterne.
- ...Şi fluvii ale păcii vor curge în deşert.
Eu am contemplat îngerul aerului.
Între buzele sale curgea suflul vieții
El îngenunchie deasupra Pământului
Şi dădu omului vântul înțelepciunii.
Omul inspiră.
Şi eu am contemplat îngerul apei
Între buzele sale curgea apa vieții
El îngenunchie deasupra Pământului
Şi dădu omului un ocean de iubire
Şi am contemplat îngerul soarelui
Între buzele sale curgea lumina vieții
El îngenunchie deasupra Pământului
Şi dădu omului focurile puterii
Şi forța soarelui pătrunse în inima omului.
Şi am contemplat îngerul bucuriei
Între buzele sale curgea muzica vieții
El îngenunchie deasupra Pământului
Şi dădu omului Cântecul păcii.
Şi am contemplat îngerul vieții
Între buzele sale,
Curgea sfânta alianță între Dumnezeu şi om
El îngenunchie deasupra Pământului
Şi dădu omului darul creației.

Şi am contemplat îngerul pământului
Între buzele sale curgea râul vieţii eterne.
El îngenunchie deasupra Pământului
Şi dădu omului secretul eternităţii.
Şi am contemplat îngerul Maicii Pământeşti
El aducea emanând de la Tatăl Ceresc
Un mesaj de lumină scânteietoare
Destinată exclusiv omului
Care trăieşte între cer şi pământ.
Ziua în care vocea celui de-al şaptelea înger va răsuna
Atunci misterul lui Dumnezeu va fi revelat celor care vor fi mâncat fructele Arborelui Vieţii Care se ridică pentru totdeauna în Oceanul Cosmic.

... *"Eu am udat grâul, ca îngerul apei să pătrundă acolo. Îngerul aerului şi îngerul soarelui l-au mângâiat. Aceste trei puteri au deşteptat îngerul vieţii, şi fiecare grăunte a germinat."*

"Apoi am pus acest grâu viu în sol unde puterea Maicii Pământeşti şi a tuturor îngerilor Săi îl pătrunse şi când soarele s-a ridicat de patru ori, grăunţele au devenit fire verzi. Într-adevăr nu există miracol mai mare." (subl. ns.). (Este Domnul Iisus Cel care spune acest lucru; de altfel întreg acest text este de un sublim de nemaiîntâlnit).

Fraţii priviră cu respect delicatele fire verzi din mâinile lui Iisus şi unul dintre ei întrebă:

"- Doamne, care este secretul firelor verzi pe care Tu le ţi în mână? Pentru ce sunt ele diferite de firele de iarbă care acoperă colinele şi munţii?"

Şi Iisus a răspuns:

"Ele nu sunt diferite, o, fii ai luminii. Toţi arborii, toate ierburile, toate plantele, fac parte din împărăţia Maicii Pământeşti. Eu am izolat aici o mică parcelă din împăţăţia Maicii voastre, în această cuşcă, pentru ca voi s- o puteţi pipăi cu mâinile spiritului şi ca forţa Sa să poată să intre în corpurile voastre."

"Adevăr zic vouă, există un curent de viaţă ce a dat naştere Maicii Pământeşti şi tuturor îngerilor Săi. Acest curent sacru este invizibil ochilor fiilor omului, căci ei trăiesc în întuneric şi nu văd îngerii zilei şi ai nopţii care îi înconjoară. Dar, timp de şapte ani, fii luminii au urmat aceşti îngeri şi sunt de asemenea pe cale de a obţine cunoaşterea comuniunii cu îngerii. Ochii voştri şi spiritul vostru se vor deschide curentului vieţii care a dat naştere Maicii Pământeşti şi voi veţi fi captaţi de acest curent sacru, care vă va conduce cu tandreţe până la viaţa eternă."

Miraţi Fraţii întrebară:

"- Doamne, cum este posibil? Ce secrete trebuie să cunoaştem pentru a vedea, a auzi şi a pipăi acest curent sacru al vieţii?"

Iisus nu răspunse , dar El îşi puse mâinile în cerc în jurul tinerelor vlăstare de grâu care creşteau în ceaşcă. El închise ochii şi unde de lumină scânteietoare Îl înconjurară. Fraţii îngenunchiară, cu capul înclinat în semn de respect în faţa puterii care ţâşnea din Iisus aşezat, rugându-Se în tăcere.

Nimeni nu-şi dădea seama de scurgerea timpului. Rondul anilor şi al orelor părea să se fi oprit, iar creaţiunea îşi ţinea respiraţia. Apoi Iisus deschise ochii şi parfumul florilor se răspândi în aer în timp ce El zise:

"Iată secretul: el este aici, în aceste umile fire de grâu. Aici se întâlnesc Maica Pământească şi Tatăl Ceresc: aici se află curentul de viaţă care a dat naştere întregii creaţii. În adevăr nu este dat decât fiilor omului a vedea, a auzi şi a pipăi acest curent care circulă între împărăţia cerurilor şi a pământului. Puneţi mâinile voastre în jurul delicatelor vlăstare şi veţi vedea, auzi şi pipăi puterea tuturor îngerilor."

Şi unul câte unul, Fraţii se aşezară plini de respect pentru îngeri şi ţinură în mâinile lor delicatul grâu. Şi ei simţiră curentul vieţii intrând în corpurile lor cu forţa unui râu după o furtună de primăvară. Şi puterea îngerilor se răspândi viguros în mâinile lor şi braţele lor, scuturându-i cum scutură vântul de nord ramurile arborilor. Şi toţi se minunară în faţa firului de grâu capabil de a conţine îngerii şi împărăţiile Maicii Pământeşti şi Tatălui Ceresc.

8. MODELUL NOSTRU PRIVIND ENERGIA - SURSĂ DE VIAȚĂ

Energia - sursă de viață se *"integrează"* în interiorul organismelor vii din două componente energetice - informaționale de o extremă complexitate, aparent antagonice, dar și complementare (într-o oarecare măsură comparabile cu dialectica de tip Yin-Yang), cu polarități contrarii:

- O componentă cosmică complexă cu polaritate negativă, de natură predominant magnetică (în partea sa grosieră, *"palpabilă"*), care se propagă <u>descendent</u>, prin unde elicoidale de sens <u>levogir</u>, incluzând radiații a căror lungime de undă și frecvență se situează în domeniul luminii albastre la ultraviolete, precum și armonicele sonore în registrele notelor Si, La, Sol;
- O componentă telurică complexă cu polaritate pozitivă, de natură predominant electrică (în partea sa grosieră, *"palpabilă"*), care se propagă <u>ascendent</u>, prin unde elicoidale cu sens <u>levogir</u>, incluzând radiații a căror lungime de undă și frecvență se situează în domeniul luminii galbene la infraroșii,. precum și armonici sonore în registrul notelor Do, Re, Mi.

În prima componentă se integrează și timpul biologic (care se comportă deci ca energie "levogiră"), precum și un aspect biogravitațional (cel care de exemplu în cazul plantelor, face să le pătrundă rădăcinile în pământ).

În cea de-a doua componentă se integrează aspectul antigravitațional (levitațional), care face ca întreg biosul să se dezvolte în creștere pe verticală.

Prima componentă bioenergetică intră în organismul uman prin centrele energetice numite în sanskrită "chakre", din vortex, de la nivelul sprâncenelor și de la nivelul tiroidei, precum și prin ochi, urechi, limbă, nas, plămâni, mâncare și se răspândește în întregul organism prin canale și canicule energetice, până la ultima celulă.

Cea de-a doua componentă intră în organismul uman prin tălpile picioarelor, scindându-se în două subcomponente și anume una intră prin piciorul stâng, se încrucișează la nivelul plexului solar și iese prin mâna dreaptă, iar cealaltă intră prin talpa piciorului drept, se încrucișează la nivelul plexului solar și iese prin mâna stângă, ambele subcomponente fiind absorbite de cele trei chakre inferioare (de la capătul coloanei vertebrale, plexul solar și chakra ki - ombilicală) răspândindu-se prin canale și canalicule energetice până la ultima celulă. (Aceste două subcomponente par a avea într-o oarecare măsură un comportament Yin-Yang.)

Cele două componente ale energiei - sursă de viață sunt cuplate prin câmpul magnetic al planetei (dar al Maicii Pământești)

fie la nivelul inimii, care reprezintă singurul centru energetic (chakră) dublu, de unde se comunică fiecărei celule prin canalicule *"specializate"*, fie se cuplează la nivelul fiecărei celule devenind energie vitală datorită aceluiaşi câmp magnetic, aceasta la rândul ei cuplând corpul fizic uman, prin dublul său fizic (biostructura) la Universul energetic - informaţional - spiritual uman. ("Excesul" necombinat al celor două componente, iese prin mâini, respectiv este absorbită de pământ). Energia vitală, (fie formată în inimă prin cuplarea celor două componente, fie la nivel celular) în ultimul caz adunată în inimă, iese în mediul exterior, unde se *"redescompune"* în cele două componente iniţiale (care prin urmare sunt neconsumabile rămânând etern inepuizabile). Frecvenţa undelor în acest punct al energiei vitale, o cuprinde şi pe aceea a luminii verzi, a *"armoniei"* naturii, a echilibrului, precum şi pe aceea a armoniei sonore corespunzătoare notei La.

Prin cuplarea celor două componente bioenergetice ale energiei - sursă de viaţă menţionate, nu rezultă numai energia vitală, ci şi un număr de consecinţe fiziologice şi fizice:

- Se realizează echilibrul dintre gravitaţie şi levitaţie, care menţine organismul respectiv la sol, asigurându-i însă creşterea pe verticală (în cazul plantelor şi înfigerea rădăcinilor în pământ). În cazul în care au loc *"staze energetice"* pe componenta cosmică, se pot produce levitaţii *"patologice"*, involuntare ale corpurilor. În cazul în care se realizează blocaje voluntare ale aceleaşi componente, de asemenea se produce levitaţia corpului respectiv.

Levitaţia se poate produce în cazul meditaţiilor şi extazurilor mistice, când componenta cosmică este consumată mai intens. (Exemplul Sf. Tereza d'Avila care în cadrul rugăciunilor sale, levita până la plafonul camerei în care se găsea, precum şi al Sf. Iosif de Copertino care după cum am arătat la locul potrivit, levita împreună cu o cruce monumentală pe care la sol n-o puteau ridica zece persoane).

Acestei forţe levitaţionale i se pot atribui utilizări în construcţia diferitelor monumente şi construcţii megalitice din lume neexplicate până în prezent, precum şi deplasarea OZN-urilor.

Manifestarea levitaţională a componentei ascendente a energiei - sursă de viaţă, se comportă totodată anti-timp fizic, mărind durata timpului biologic efectiv, implicit deci a *"durabilităţii"* organismului respectiv.

Compunerea energiei vitale în organism şi circulaţia ei în corpul fizic se realizează prin mecanisme holografice după schema dată de *"matricea energetică - informaţională"* a fiecărui individ în parte ca unicat. Durata sa de viaţă de asemenea este dată de *"programul"* înscris în matricea sa energetică - informaţională. Ea cuprinde sistemul de comandă a cuplării energiei vitale cu corpul

fizic: când această comandă încetează, are loc moartea acestuia din urmă.

- Cele două componente ale energiei - sursă de viaţă care realizează energia vitală au adresare strict biologică, acest lucru putând fi demonstrat prin experienţe foarte simple. (Dacă de exemplu, lângă o plantă agăţătoare se plasează un suport vertical din sârmă şi o sfoară de consistenţa şi cu restul de parametri fizici identici cu aceia ai tulpinii sau rădăcinii primei, aceasta din urmă nu se va înfăşura pe suport nici ascendent - aşa cum o va face planta - nici descendent, ci va rămâne inertă, dovedind că ascensiunea tulpinii, respectiv înfigerea rădăcinilor în pământ au loc datorită celor două componente ale energiei - sursă de viaţă menţionate mai înainte, care prin urmare au adresare specifică viului.

De altfel, absorbţia numai a aminoacizilor levogiri (absorbţia celor dextrogiri este patologică) la nivelul intestinului realizată prin antrenarea moleculelor lor de către componentele bioenergetice descrise, ca urmare a "înfăşurării" pe sensul spiralelor moleculelor lor, prin unde elicoidale levogire, confirmă pe deplin aserţiunea de mai sus, constituind în acelaşi timp şi singura explicaţie posibilă de ce organismele de la cele mai infime la cele mai organizate sunt constituite numai din proteine cu structură moleculară levogiră. Este ceea ce marele chimist american Linus Pauling a considerat o mare enigmă. (Proteinele respective se "dextrogirizează" la moartea organismului care le are în compunerea sa, ori în cazul unui ţesut, în situaţia necrozării lui.)

Aceste două componente ale energiei - sursă de viaţă sunt deci factorii care prin mecanismul de "transport activ" duc la absorbţia aminoacizilor în intestine, moment clar de implicare a lor şi în determinarea "energiei metabolice."

Faptul că doar substanţele cu chiralitate levogiră, adică cu înfăşurare a "şuruburilor" spre stânga, cum este de exemplu acidul L-ascorbic (vitamina C), sunt biologic active, este explicat de asemenea, prin structura spiral elicoidală levogiră a energiei - sursă de viaţă, care le antrenează în mişcare pentru a fi absorbite de organisme, în "găuri" de asemenea cu "filete" levogire, în timp ce cele dextrogire, după cum este şi firesc, sunt respinse.

(Încercarea de către unii autori de a explica producerea asimetriei levogire a structurii proteinelor care alcătuiesc organismele vii, datorită înclinării axului planetei noastre - care după cum se ştie este de 23,5^0 - nu este susţinută de fapte concrete. Ea de altfel n-ar putea explica organizarea levogiră a viului în întregul Univers.)

Spectrul energetic - informaţional al energiei - sursă de viaţă este imens şi de mare complexitate. Dacă ne referim doar la aspectul său "palpabil" (partea ei mai "grosieră"), găsim inclus întregul domeniu electromagnetic (în sensul larg al termenului, cum

a fost evocat de Dr. Fl. Dumitrescu în *"continuumul său energetic"*), cuprins prin urmare între lungimile de undă de la 3.10^{-8} mm pentru raze gamma şi "X" la 30.000 km pentru oscilaţiile infraacustice. La acestea se poate adăuga _ undelor gravitaţionale care este probabil de ordinul anilor lumină.

Imensul spectru energetic - informaţional al energiei - sursă de viaţă are însă două caracteristici de importanţă fundamentală, inclusiv pentru cosmogeneză.

- El este cuprins în mai multe spaţii fizice reale, paralele, invizibile omului obişnuit în condiţii obişnuite, din motive de ortogonalitate după cum se exprima prof. J. Hasted. Considerăm că cele 7 niveluri spaţiale evocate de prof. W. Tiller şi cele trei planuri "văzute" de Barbara Ann Brannen corespund cel mai bine realităţii.

- Toate radiaţiile care îl cuprind sunt specifice numai viului, adică undele prin care sunt transmise au o rotaţie levogiră: toate culorile, sunetele, etc., etc., care aparţin viului, au o astfel de caracteristică, spre deosebire de cele artificiale, care au o rotaţie dextrogiră.

Diferenţa dintre manifestările energetice - informaţionale levogire şi cele dextrogire este mult mai profundă decât s-ar putea bănui. Ea acoperă toate palierele energiei şi informaţiei până la punctul lor de origine, care este Punctul Central al Creaţiei, punct care se identifică cu centrul "expansiunii Universului": este punctul "specializat" pentru Creaţie al Tatălui Ceresc, de unde pleacă în permanenţă unde de formalizare, adică de întreţinere a Creaţiei: dextrogire pentru materia neînsufleţită şi levogire pentru întreg viul din Univers. Este *"izvorul"* vieţii.

Potrivit textelor "Evangheliei Păcii ", mai întâi a fost creată partea "subtilă", energetică - informaţională - spirituală a fiinţei umane şi apoi corpul fizic. În mod similar, pentru corpurile cereşti a fost creată iniţial partea lor energetică - informaţională şi apoi partea fizică aşa cum este cunoscută în cadrul realităţii tridimensionale.

Aceste părţi subtile atât planetare cât şi cele aparţinând fiinţei umane, cuprindeau (şi cuprind) matricile energetice - informaţionale cu programe autoorganizatoare, care se desfăşoară conform Legii Sfinte a Tatălui Ceresc şi a Legii Sfinte a Maicii Pământeşti.

Deosebirea dintre levogir şi dextrogir nu acoperă numai domeniul cuantic, ci şi cel subcuantic, în care practic dispare caracterul corpuscular (deci dincolo de rishoni sau preoni).

Pentru domeniul cuantic, particulele elementare specifice viului par a fi antineutrinul electronic şi antineutrinul miuonic, ambii cu spin levogir. În actuala fază a cercetării încă nu putem spune ce rol îndeplinesc acestea, astfel că informaţia rămâne calitativă.

De asemenea nu putem spune nimic nici de rolul jucat de neutrinii electronici şi miuonici, a căror spin dextrogir pare a-i destina

materiei neînsufleţite. Să aibă un rol informaţional? Să se rezume la antagonismul antineutrinilor electronici şi miuonici?

Partea mai "grosieră", "palpabilă" a energiei - sursă de viaţă care s-ar încadra în limitele domeniului cuantic, ar cuprinde energia "biochimică" şi de "determinare a metabolismului" în organismele vii, energia bioplasmatică (sau energia eterică - emoţională inferioară - matricială inferioară), şi la limita ei, energia emoţională sentimentală - astrală. Aceasta din urmă ar aparţine planului astral, care după Ann Barbara Brannen este un plan de legătură.

Partea "mediană" a energiei - sursă de viaţă ar aparţine energiei mentale - informaţionale - eterice - matriciale (medie) şi hrăneşte şi partea "mediană" a matricei energetice - informaţionale. Ea are probabil o natură specială, fiind mai mult informaţională.

Este probabil că deja această parte a energiei - sursă de viaţă să aparţină domeniului subcuantic.

Partea cea mai superioară a energiei - sursă de viaţă aparţinând bineînţeles domeniului subcuantic, cuprinde energia eterică - superioară (celestă) - keterică - matricială superioară şi energia spirituală a iubirii.

Prima din acestea două, hrăneşte şi partea cea mai subtilă din structura fiinţei umane , din planul ei spiritual. Ea conţine şi partea "informaţională" cea mai superioară care determină "intuiţia" şi partea "sentimentală" care determină extazul mistic. Ea conţine "comanda supremă" a fiinţei umane, a "matricei sale energetice - informaţionale."

Este energia rezonantă cu Divinul, de "cuplare" a fiinţei umane integrale, purificate total, cu Tatăl Ceresc. Este înţelesul deplin al "Îndumnezeirii" fiinţei umane.

Cea de-a doua, energia spirituală a iubirii, este energia Divină, pură, a Iubirii, care determină înţelesul euharistic al acesteia. De la Jertfa Răscumpărătoare a Mântuitorului, trupul Său reprezentat de energia pură a iubirii, se adaugă celei a Tatălui, la modul cel mai propriu cu putinţă.

(Cuvântul "iubire" din dulcea limbă română, trebuie despovărat de înţelesurile confuze, în special de acela al presupusei sinonimii cu "dragoste." Utilizarea ultimului termen este justificată numai pentru partea sau aspectul mai "grosier" al iubirii, care incumbă sexualitatea. Ar fi diferenţierea care în greaca veche se făcea între "eros" = dragoste şi "agapé"= iubire. Iubirea fiind de natură Divină, este "neutră", "impersonală", necondiţionată, "cauză a armoniei generale.")

Energia pură a Iubirii Divine "hrăneşte" spiritul fiinţei umane, care constituie după părerea noastră "proiecţia holografică" a Tatălui Ceresc în om.

Această proiecţie holografică în noi este "modelul", termenul de comparaţie necesar îndeplinirii acţiunilor omeneşti conform Legii

Sfinte şi determină conştiinţa fiinţelor noastre, motiv al evoluţiei spirituale pentru Îndumnezeirea noastră.

Componenta descendentă a energiei - sursă de viaţă provine prin urmare de la Punctul Central al Creaţiei, centrul "Expansiunii Universului." Cu structura ei levogiră, echilibrează, împreună cu componenta ascendentă, partea "dextrogiră" emisă din acelaşi punct, care fiind o manifestare tot a Iubirii Divine, generează întreaga energie şi materie şi întregul informaţional adresate părţii neînsufleţite a Universului, care constituie suportul fizic al viului, care este principalul beneficiar al Creaţiei. Este partea care potrivit lui Jean Gaston Bardet (5) citându-i pe Sf. Augustin şi Sf. Pavel, generează *"greutatea ("ponderabilul"), magnetismului şi oricare altă formă de atracţie", "o iubire atractivă care asigură ordinea întregului Univers."*

Componenta ascendentă a energiei - sursă de viaţă este generată de Maica Pământească. Ea provine tot de la Tatăl Ceresc şi se reîntoarce la El, după schimbarea polarităţii de către Maică.

Din toate aceste observaţii rezultă că fiinţa umană în întregul ei are o trăire simultană pe mai multe planuri, cel fizic tridimensional fiind cel mai grosier.

În partea cea mai subtilă deci, cele două componente bioenergetice ale energiei - sursă de viaţă, cuprind câmpul spiritual cu energia iubirii.

Componenta ascendentă a acestuia, adresează întregului Univers iubirea Sa, iubirea Maicii Pământeşti (exprimată prin planeta mamă), atât direct, cât şi prin intermediul omului.

Componenta descendentă este iubirea Tatălui Ceresc (exprimată prin întregul Univers) care se adresează Maicii Pământeşti, atât direct, cât şi prin intermediul omului.

În această perspectivă, omul apare ca loc al Universului în care se uneşte iubirea Maicii Pământeşti cu aceea a Tatălui.

În acest mod, fiecare om în parte devine un fel de "centru" al Universului, în acelaşi timp fiecare fiind dispersat în toţi (este beneficiul fiecăruia la legea Divină a holografiei).

Cuplarea celor două unde ale iubirii se face probabil de către "ceva" (încă necunoscut) din profunzimile fiinţei, iar măsura în care se realizează depinde de gradul de evoluţie spirituală a fiecărui individ în parte.

Această energie a iubirii este cea mai puternică ce se poate imagina. Ea poate produce orice minune, *"fiind mai puternică decât moartea"* după cum afirmă Domnul Iisus Hristos în "Evanghelia Păcii a Domnului Iisus Hristos de discipolul Ioan." Ea aduce nemurirea. Ea poate transforma orice substanţă nocivă sau explozivă în praf de cretă, poate modifica orbite planetare sau asteroidale, etc. Ea este aceea care produce vindecarea bolilor (a tuturor bolilor), dacă în persoana respectivă nu există ecrane

produse ca urmare a încălcării Legilor Sfinte a Tatălui şi a Maicii Pământeşti.

Acolo unde intervin "staze" energetice sai informaţionale sau vreun deranjament al mecanismului de cuplare a celor două componente ale iubirii apare la om ura, invidia, gelozia, etc., etc., factori ai nefericirii şi puncte de plecare a tuturor bolilor.

Prin natura sa cea mai subtilă, energia iubirii străbate toate planurile în care se desfăşoară simultan universul energetic uman, până la planul fizic, imprimând corpului fizic (ca de altfel întregului bios), ceea ce A. Koestler a denumit *"tendinţa de integrare"*, pe care noi suntem tentaţi s-o denumim *"coeziunea materială a iubirii."* Aceeaşi energie a iubirii pe plan fizic şi nivelurile subtile inferioare, implică sau determină sexualitatea, tendinţa de asociere, baza activităţii sociale a omului, dragostea.

Componentele energiei - sursă de viaţă sunt transmise întregului bios: fiecare component al acestuia are "drepturi" egale asupra lor, dar "absorbţia" din spectrul lor diferă funcţie de nivelul biologic şi de treapta spirituală a fiecărei specii şi a fiecărui individ în parte. Starea superioară de sfinţenie sare momentul de sfinţenie (ca de exemplu în timpul Sfintei Împărtăşanii) asigură absorbţia cea mai superioară a iubirii, am putea spune "absorbţia euharistică." Pe de altă parte, cu cât acest spectru este mai larg, cu atât mai mare va fi efectul determinat de câmpul iubirii, în cuplarea sa la corpul astral, determinând sentimente şi simţăminte din ce în ce mai superioare, funcţie de modul în care mentalul său înţelege să-şi desfăşoare liberul arbitru, generând gânduri pozitive în consens cu dezvoltarea generală spirituală a individului. În acest mod, în cadrul dezvoltării sale, persoana respectivă poate trece într-o formă de organizare superenisică din ce în ce mai înaltă. Proporţional cu această înălţare, corpul fizic se va hrăni cu energii din ce în ce mai superioare (adică din porţiunile superioare ale componentelor bioenergetice) şi va căpăta însuşiri cu totul deosebite, corespunzătoare acestui nivel de evoluţie.

Dovadă că iubirea este element fundamental al viului este că aceeaşi energie transmisă unui bolnav îi aduce vindecarea, iar unei flori revenirea la viaţă, întârzierea ofilirii şi a uscării.

Din model rezultă că pentru sănătatea perfectă, trebuie să se realizeze homeostazia tuturor subcomponentelor bioenergetice-informaţionale şi pe toate planurile (sau cu alte cuvinte în toate spaţiile).

Înainte de a examina sumar principalele homeostazii, trebuie să observăm că cuplarea componentelor bioenergetice-informaţionale între ele pentru a da naştere energiei vitale şi a cuplării acesteia la corpul fizic, al relităţii conştiente tridimensionale, au loc în condiţiile unei extraordinare complexităţi

energetice-informaţionale, atât cinetice, cât şi statice, atât centripete, cât şi centrifuge.

Componentele bioenergetice complexe care "scaldă" încontinuu organismul uman au un impact diferit asupra corpurilor energetice şi fizic ale acestuia în esenţă însă, fiecare corp "hrănindu-se" cu partea corespunzătoare fiecăruia dintre ele, de la fizic la spiritual, potrivit nivelului şi planului în care se află.

Impactul produce interferenţe, rezonanţe şi cuplaje energetice.

Cuplajele pot fi inductive, rezistive sau capacitive (eventual şi prin alte modalităţi încă necunoscute în electronică) efectuându-se holografic după schema dată de matricea energetică-informaţională a fiecărui individ în parte după cum am mai menţionat.

În model s-a presupus cazul ideal în care undele bioenergetice şi informaţionale-spirituale nu suferă nici un fel de "staze" sau "scurt-circuite" energetice sau informaţionale, deplasarea, extinderea şi echilibrarea lor în organism făcându-se uniform şi continuu.

În cadrul real, emisiunile de unde ale organismului de la cele mai grosiere, fizice (radiaţii infraroşii şi unde sonore) la cele mai subtile (gânduri şi sentimente) care se manifestă centrifug, cât şi recepţia imensei complexităţi de unde de toate formele, frecvenţele şi energiile care vin din exterior, prin urmare au o exprimare centripetă, afectează, în mod permanent schimbător atât cele două componente bioenergetice descrise, cât şi cuplajul lor, energia vitală, determinând prin interacţiunile sau relaţiile lor în jurul organismului, un "nor" energetic - informaţional, manifestat pe toate planurile de existenţă, o "aureolă" energetică - informaţională pulsatilă, care constituie rezultanta energetică a persoanei respective.

(O parte a acestei "aureole" energetice - informaţionale, manifestată simultan pe planurile fizic-eteric, astral-emoţional şi mental, este vizibilă în diferite grade clarvăzătorilor, sub forma de "aură" (acestea din urmă nu se identifică, aşa cum greşit se crede în general, cu "amprentele Kirilian" sau "aurele electronografice." "Amprentele Kirilian" şi "aurele electronografice" sunt interferenţe ale câmpurilor electrostatice generate în procedeele respective şi rezultantele energetice ale organismelor respective.)

Pe baza mecanismului holografic care guvernează toate procesele şi manifestările viului (ca Lege Divină), se poate presupune că "rezultanta energetică-informaţională a întregului organism se va regăsi la nivelul fiecărei celule a acestuia, fapt de altfel demonstrabil radiestezic.

Rezultanta energetică-informaţională este cuplată cu matricea energetică-informaţională a individului respectiv, de ea legându-se

și "Rețeaua sinfazică" (fizică sau mai degrabă energetică-informațională și ea) prin care universul celular al organismului respectiv este determinat să lucreze sincron. (Deranjamentul local, primar al acesteia este <u>cauza reală</u> a cancerului care se va produce în organismul și la locul în care s-a produs acest lucru).

Pulsația "aurei" organismelor - fapt observat și subiectiv și obiectiv, trădează pulsația presupusă a "rezultantei energetice-informaționale ale acestora.

Această pulsație trădează la rândul ei, procesul de "acordare" a undelor (ca la un aparat de radio sau TV), ca exprimări energetice și informaționale, fapt ce evidențiază eforturile făcute de către organism prin "sinele său cibernetic" de a-și menține echilibrul, adică viața, în cadrul manifestării sale antientropice.

Procesele prin care se realizează acest echilibru sunt homeostaziile, unele mai bine cunoscute, altele mai puțin cunoscute și desigur, unele încă necunoscute (Homeostazia gravitație-levitație, homeostazia pH-ului sanguin, homeostazia termică, etc., etc., până la homeostazia "informațională").

În fapt, trebuie să existe homeostazii pentru fiecare porțiune a imensului spectru energetic-informațional al universului energetic uman, de la partea cea mai grosieră a acestuia (manifestările fiziologice ale corpului fizic) la cele mai subtile (manifestările psihoafective ale corpurilor energetice). (Spiritul nu are nevoie de homeostazie, întrucât aparținând Divinului are "cotă parte" la Binele Absolut, la Adevărul Absolut și la Iubirea Absolută, neputând fi niciodată dezechilibrat).

Cele mai bine cunoscute homeostazii sunt cea a pH-ului sanguin și cea termică.

Homeostazia pH-ului sanguin este cea mai "palpabilă", cea mai "grosieră." Ea are rolul de a menține pH-ul sângelui între valorile 7,32-7,45 (există mici diferențe, după diferiți autori) pentru optimul fiziologic al corpului fizic. Nu mai este cazul a o detalia fiind relativ bine cunoscută. (Trebuie totuși făcută aici precizarea în legătură cu fluxul sanguin, că acesta fiind constituit în cea mai mare parte din apă, este mai mult ca sigur că "absoarbe" energii și informații, fie centripete, fie centrifuge care pot determina influențe asupra pH-ului sanguin. Din această cauză, și între acestea trebuie să existe un echilibru. S-ar putea deci vorbi și de o homeostazie "bioenergetică-informațională" a sângelui, precum și de a celorlalte umori ale organismului).

O altă homeostazie, relativ bine cunoscută este cea termică, prin care corpul fizic își menține temperatura în intervalul optim de 36 - 37° CSe interpretează că temperatura corpului este dată de căldura rezultată în urma "arderilor" care au loc în organism în urma proceselor metabolice. (Ceea ce s-a omis însă în această explicație

este faptul că corpul nu şi-ar putea menţine temperatura doar prin reacţiile metabolice, dacă n-ar exista "stimulul", "informaţia" termică emisă de radiaţiile infraroşii care intră în componenta telurică, ascendentă, a energiei - sursă de viaţă şi s-ar exercita asupra acestora; prin urmare trebuie să existe în primul rând un echilibru informaţional termic al celor două componente bioenergetice ale energiei vitale).

Este evident că trebuie să existe o homeostazie gravitaţie-levitaţie, realizată între cele două componente bioenergetice ale energiei vitale.

Acest aspect a fost însă anticipat în prima parte a acestei expuneri a modelului nostru privind energia - sursă de viaţă .

Mergând mai înainte pe spectrul energetic-informaţional realizăm faptul că trebuie să existe homeostazii în domeniul undelor sonore, în domeniul luminii vizibile (cu alte cuvinte al culorilor) între radiaţiile infraroşii şi ultraviolete, etc., etc., adică echilibre Yin -Yang între undele sonore şi luminoase ale celor două componente bioenergetice ale energiei vitale (de exemplu roşu-violet, portocaliu-indigo, galben-albastru). "Verdele" inimii exprimă deja echilibrul.

Culorile, simbolizând şi diferite influenţe planetare ale sistemului nostru solar, cu alte cuvinte reprezentând elemente informaţionale ale planetelor în cazul echilibrului lor, exprimă implicit armonia planetară, echilibrul Universului, prin condiţionări astrale.

Clarvăzătorii pot observa în aură abaterile de la cazul ideal, cazul real respectiv fiind element diagnostic al dezechilibrului energetic-informaţional la persoana examinată.

În cazul perfectei stări de sănătate a unei persoane, înseamnă că toate homeostaziile sale funcţionează perfect, aceasta aflându-se într-un echilibru stabil şi durabil.

Corolarul este că în stare de boală, există un dezechilibru energetic-informaţional (care este în fapt cauza producerii acesteia) la nivelul uneia dintre homeostazii şi că vindecarea organismului respectiv nu poate avea loc decât prin reechilibrarea nivelului corespunzător.

Reechilibrarea dezechilibrelor energetice-informaţionale se poate realiza fie indirect, dar cel mai eficient, de către energia spirituală a iubirii (cea mai puternică din câte există), la cerere, prin activarea mecanismului de apărare a organismului, fie direct, acţionând cu vibraţia energetică-informaţională compensatoare asupra dezechilibrului respectiv. (Vindecarea cu ajutorul culorilor şi sunetelor, magnetoterapia, homeopatia, etc.). Homeopatia la modul general ar putea fi cea mai perfectă metodă directă de vindecare dacă rezonanţa şi sincronizarea provocată organismului respectiv prin elementul energetic-informaţional administrat (medicamentul homeopatic), produce modificarea curbei complexe a diagramei

rezultantei energetice-informaționale a persoanei respective respective la momentul dezechilibrului, aducând-o la cea corespunzătoare stării de perfectă sănătate.

În toate aspectele considerate un rol important revine corpului mental, cel mai dinamic dintre toate, care se comportă ca un "liant" și în același timp ca un motor sau cum zice prof. W. Tiller, ca un "vehicul." El este servitorul dar și stăpânul. El este sevitorul umil și ascultător prin partea sa inconștientă-subconștientă și stăpânul prin partea sa conștientă. El se poate cupla cu orice fel de energie (sau poate determina cuplarea altora la orice fel de energie) indiferent de unda de formă, de frecvență, etc., și are acces la orice informație. În partea automatică este răspunzător de toate mecanismele "feedback", "feedbefore" (și altele încă necunoscute) ale organismului. El acționează prin inducție, interferență, rezonanță, modulare. Modularea se poate realiza în amplitudine, în frecvență, după unda de formă sau prin alte mecanisme încă necunoscute. El realizează "autopurificarea" persoanei respective, la cererea Eului său superior, prin eliminarea gândurilor negative, pentru "curățirea" astralului de sentimente negative.

Mentalul este factorul care urmând Logosul, după Legea Divină a iubirii totale, va realiza alinierea Spirit - Mental - Astral - Corp fizic și va produce Marea Unificare cu Tatăl Ceresc, a persoanei respective, adică Îndumnezeirea ei.

Geniala observație a lui C. Noica, care arată că "cubul din spațiul tridimensional, este pătrat în spațiul bidimensional, devine segment de dreaptă în spațiul unidimensional și <u>punct</u> în spațiul zerodimensional deschide accesul spre înțelegererea uneia din marile taine ale Tatălui Ceresc: faptul că punctul particularizează o lume aparte, o lume infinită, inaccesibilă omului. Este lumea rezervată a lui Dumnezeu, Cel ce "locuiește" în lumina cea "nepătrunsă și neapropiată" după cum se exprimă Sf. Ciprian. Este probabil ca "rezervarea" spațiului zerodimensional Divinului, să explice funcționarea legii holografiei, lege de bază în cadrul Legii Sfinte alături de iubire. Având în vedere infinitatea de puncte care constituie lumea zerodimensională în toate spațiile existente, înțelegem de ce Tatăl Ceresc este mai aproape de noi decât propria noastră respirație și în același timp înțelegem spusele Domnului Iisus Hristos din "Evanghelia Păcii" vorbind despre Tatăl, că în același timp este și nu este în noi, că nu este nici revelat, nici relevat, că nici nu se arată, nici nu se ascunde. Știm doar că El este Tatăl nostru și noi suntem copii Lui.

În infinitul de infinite lumi zerodimensionale, Punctul Central al Creației, după cum am anticipat deja, capătă semnificații aparte, unice: El este punctul din care toate s-au format, din care Iubirea Eternă și Atotcuprinzătoare a lui Dumnezeu, ne trimite energia - sursă de viață, care hrănește întreg viul creat prin unde elicoidale

levogire, precum şi unde dextrogire de întreţinere a părţii neînsufleţite a Universului, ca suport al vieţii.

Este de presupus cu suficient temei că întreaga creaţiune a fost făcută pentru om. Acestuia i s-a asigurat o viaţă eternă, paradisiacă. Raiul şi viaţa eternă erau asiguarte de echilibrul perfect dintre energiile levogire care întreţineau viaţa şi dextrogire care constituiau suportul material al vieţii. Era un echilibru perfect între entropie şi negentropie, intre timpul fizic şi timpul biologic.

Prin "liberul arbitru" pe care Creatorul l-a acordat omului creat, acesta n-a reuşit să reziste ispitelor "îngerilor căzuţi" fapt cu consecinţe tragice pentru el: echilibrul entropie / negentropie s-a stricat prin creşterea entropiei, timpul fizic a devenit supraunitar faţă de cel biologic şi viaţa a căpătat limite de durată din ce în ce mai scurte.

În urma acumulărilor de erori din ce în ce mai mari, ca efect al încălcării continue a Legilor Sfinte (a Tatălui Ceresc şi a Maicii Pământeşti), suferinţa a devenit din ce în ce mai mare, ajungând la proporţiile de astăzi.

După cum organismul uman în ansamblu urmează modelul de organizare a celulelor sale conform principiilor holisticii şi holografiei, întreg Universul urmează modelul său conform aceloraşi principii.

Şi după cum organismul uman suferă din cauza minusurilor sau plusurilor energetice în diferite puncte sau porţiuni ale sale, ca urmare a stazelor, întreruperilor sau scurtcircuitelor bioenergetice, consecinţă a apariţiei ecranelor, tot aşa diferite porţiuni ale Universului vor suferi minusuri sau plusuri energetice, care se vor traduce prin calamităţi sau distrugeri naturale. În cazul concret al planetei noastre se produc seisme catastrofale, taifunuri, inundaţii, războaie, tulburări sociale, revoluţii, etc. (Acestea în mod evident, constituie elemente karmice de grupuri sociale mari).

Există dovezi neîndoielnice că pe planeta noastră au existat distrugeri apocaliptice. Există, se pare, indicii destul de convingătoare că s-au produs catastrofe planetare totale, cum ar fi cazul planetei Phaeton, care prin explozia sa ar fi generat masa de meteoriţi vizibil periodic astăzi.

6. ENERGIA - SURSĂ DE VIAȚĂ ȘI UNELE IMPLICAȚII ȘI RELAȚII MAJORE ALE EI

Modelul energiei - sursă de viață așa cum a fost prezentat mai sus a determinat, după cum s-a putut remarca consecințe majore în planul cunoașterii fundamentale a științei materialiste, evidențiind dezvoltarea sa dezechilibrată ca efect al omisiunii din cadrul ei, a părții energetice-informaționale levogire, a ignorării părții "subtile" a ființei umane și în general, a întregului Univers și mai ales, a respingerii cu obstinație a implicării Divinului în tot ce există.

S-a dovedit că știința materialistă n-a văzut și nu vede decât partea "icebergului" ieșită din apă, ignorând cele opt noimi din volumul submers al acestuia.

În fapt, întreg domeniul ignorat depășește posibilitățile fizicii cuantice (poate cu mici excepții), aparținând prin urmare subcuanticului.

Fizica relativistă este pusă sub semnul îndoielii ca generalitate, apărând mai degrabă ca un caz particular al fizicii newtoniene (și nu invers) sau al unei fizici noi încă nedefinite.

Implicațiile și relațiile majore ale energiei - sursă de viață la care vrem însă să ne referim sunt: polaritatea benefic-malefic, rezultanta energetică, sănătatea, bolile și vindecarea, medicina, clarvăzătorii, bioterapeuții și vindecătorii spirituali.

Discuția ce urmează privind aceste aspecte este mai mult o punere în temă, urmând ca ele să fie pe larg dezvoltate în volumul al 2-lea al lucrării de față. Elaborarea acestuia se va face însă condiționată de datele pe care ne așteptăm să le primim din partea tuturor celor interesați direct: suprasenzitivi, clarvăzători, bioterapeuți, medici, cercetători ai suprasensibilului, etc. Datele la care invităm pe semenii noștri să ni le comunice ar fi: părerea asupra modelului nostru privind energia - sursă de viață, modul cum percep aurele (câte feluri, în câte planuri, ce culori), metodologia de tratament utilizată (profesional sau nu), cazuistica (sincere și reale, privind succesele și insuccesele, stabilitatea vindecării, etc.), sugestii și propuneri.

6.1. ENERGIA - SURSĂ DE VIAȚĂ ȘI POLARITATEA BENEFIC-MALEFIC

Acesta este un aspect de o importanță fundamentală deoarece el poartă macazul care îl duce pe om ori la evoluție spirituală, sănătate deplină, având ca finalitate Îndumnezeirea lui sau îl conduce la boală, suferință, involuție spirituală, fie în viața actuală, fie în cea viitoare.

Problema polarităţii benefic-malefic a preocupat omenirea în toate timpurile, scrierile în context umplând biblioteci întregi, în general ele neavând o finalitate clară, tocmai din cauza implicării maleficului şi în ele.

În unele situaţii, cum sunt cele de violenţă, de suferinţă de orice fel, implicaţia sau mai bine zis cauzalitatea este clară. În majoritatea acestor situaţii, prezenţa maleficului poate fi recunoscută prin efectele respective.

În foarte multe situaţii însă, maleficul se manifestă foarte subtil, chiar sub aspect frumos şi luminos. Am avut ocazia să aflăm de la o prietenă a noastră, clarvăzătoare, că într-o zi a avut imaginea (credea ea) a Domnului Iisus Hristos, care după câteva clipe s-a transformat în mici şerpi rotindu-se în mici ceruri... (este un exemplu pentru extraordinarul rafinament la care a ajuns maleficul).

Faptul că există entităţi negative "specializate" pe malefic, este atestat de Domnul Iisus Hristos, prin exprimările Sale din Evangheliile canonice şi din "Evanghelia Păcii." Clarvăzătorii văd entităţi negative sub formă de pete negre "amoeboidale" plasate pe diferite porţiuni ale corpului fizic. Existenţa lor obiectivă este atestată de marele număr de "exorcizări" (adică de înlăturare a lor), făcute atât în timpuri biblice, dar şi în timpurile noastre.

Faptul că omul greşeşte în gândiri sau în sentimente este probabil atribuibil aceleiaşi cauze: maleficul.

Prin asemănarea cu Tatăl Ceresc, omul posedă puterea de creaţie pe care la Îndumnezeirea sa, el o va utiliza bineînţeles benefic, devenind co-Creator cu Tatăl.

În viaţa obişnuită de astăzi în cadrul evoluţiei lui, omul, datorită influenţei permanente a maleficului, îşi exercită puterea de creaţie în mod negativ: crează gânduri şi sentimente negative, care au efectul de a mări entropia generală a planetei, alături de entităţile, malefice "specializate."

Dar rele sau ispite (în general de mică importanţă) pot fi produse nu numai de entităţi malefice "specializate" cum am precizat mai sus, ci şi de entităţi descarnate, răutăcioase, care îşi permit diferite "glume."

Trebuie observat că entităţile malefice se hrănesc şi ele din energia - sursă de viaţă de care pot profita pentru a face vindecări de persoane în beneficiul lor însă, îndatorând pe cel căruia i-a făcut serviciul respectiv.

Afirmaţia noastră de mai sus este justificată de cele spuse de Domnul Iisus Hristos în "Evanghelia Păcii" în "Comuniunea cu îngerul apei." Aici se arată că *"Legea Sfântă este ca un râu ce şerpuieşte în pădure la care se adapă <u>toate creaturile. El nu se refuză nimănui.</u>"* Şi: *"Tu poţi să te dezalterezi în apă (adică să te purifici* n.n.*), dar poţi să te şi înneci." "De asemenea Legea Sfântă*

este o sabie cu două tăişuri: prin ea poţi fi distrus sau înălţat până la Dumnezeu!"*

Nici nu poate exista exprimare mai clară a polarităţii benefic-malefic.

Mai există un aspect important: în numeroase rânduri am auzit şi citit exprimări despre "calea de mijloc."

Nu există cursă mai abilă ca aceasta în folosul maleficului: aceasta înseamnă a merge cu Dumnezeu de o mână şi cu diavolul de cealaltă!

Tot Domnul Iisus Hristos, şi tot în "Evanghelia Păcii" este tranşant în această privinţă: *"Nu poţi servi la doi stăpâni deodată, şi lui Dumnezeu şi lui Satana!"*

Din punct de vedere fizic, ştiinţific, maleficul trebuie văzut ca un transformator al energiei levogire în dextrogire. Este motivul pentru care el determină creşterea entropiei la locul în care îşi exercită acţiunea.

Ceea ce trebuie şă se reţină în legătură cu relaţia malefic - energia - sursă de viaţă este faptul că sub influenţa negativă, unele persoane cărora li s-a dat de către Divin, ca dar de încercare, calităţi vindecătoare, pot realiza vindecări de boli grele şi incurabile, dar beneficiarii acestora, bolnavii respectivi precum şi "bioterapeutul", rămân datori celui întunecat, care le va calcula şi cere şi dobânzi.

Dar cum pot fi recunoscuţi "bioterapeuţii" benefici de cei "malefici"? Foarte simplu şi clar: locul ales ca tratament de către acesta se aseamănă mai degrabă cu un loc de închinăciune, cu o biserică, decât cu un cabinet medical. Pe pereţi el are icoane şi cruci afinţite. El are lumânări aprinse, fum de tămâie, face invocări în rugăciuni a Entităţilor Divine Superioare. El nu este materialist şi nu impune o anumită plată pacienţilor săi. El participă cu regularitate la biserică la slujbele de Duminica şi Vinerea la citirea moliftelor Sf. Ciprian, Sf. Vasile cel Mare şi Sf. Ioan Gură de Aur (pe care eventual le şi spune personal în fiecare seară).

În "cabinet" şi în recomandările sale făcute semenilor bolnavi, trebuie să se interzică cu desăvârşire fumatul, băuturile alcoolice şi cafeaua care aparţin maleficului. În această privinţă nu trebuie să existe nici o "derogare", nici o îngăduinţă: cea mai mică "fisură" permite accesul celui nedorit.

6.2. ENERGIA - SURSĂ DE VIAŢĂ ŞI "REZULTANTA ENERGETICĂ-INFORMAŢIONALĂ" A FIINŢEI UMANE

În cadrul descrierii modelului nostru privind energia - sursă de viaţă din capitolul anterior am menţionat ce înţelegem noi prin "rezultanta energetică-informaţională" a fiinţei umane, făcându-i o extrem de succintă descriere. Considerăm că mai este cazul a face

completări, având în vedere marea ei importanţă şi unele precizări necesare. Pentru aceasta să avem mai întâi în vedere relaţiile care există între energia - sursă de viaţă, câmpurile aurice ale corpurilor subtile şi fotografiile Kirilian.

Mai întâi să vedem ce spune Jack Schwarz (174):

"Aura fizică nu este foarte strălucitoare. Aceasta spre deosebire de fotografiile Kirilian, ceea ce se datorează faptului că în acest caz este o bobină Tesla sau un generator Van der Graaf conectat la instrumentul prin care se ia imaginea şi care generează un câmp electrostatic la o tensiune mai ridicată decât energia la exteriorul acelui câmp. Câmpul electrostatic filtrează toate zgomotele şi perturbaţiile prin aceasta izolând obiectul filmat şi astfel este logic ca acesta să aibă o capacitate mai mare de realizare a imaginii pe placa foto şi imaginea apare astfel mai luminoasă."

Din cele spuse de J. Schwarz se înţelege că fotografiile Kirilian s-ar identifica cu aurele fizice, doar că acestea din urmă sunt mai puţin luminoase.

Dacă ar fi cum susţine J. Schwarz, ar însemna:

1) că aura din moment ce este "obiectivată" de fotografiile Kirilian, ar trebui să fie văzută la fel de către toţi clarvăzătorii care le privesc în acelaşi timp.

2) că chakrele diverselor corpuri ar trebui să fie văzute cu aceleaşi culori de către toţi clarvăzătorii care le privesc în acelaşi timp.

Ori în realitate nu se adevereşte nici una din aceste observaţii. Pentru prima constatare am avut ocazia să asistăm la un experiment la care li s-a cerut celor doi clarvăzători prezenţi să-şi exprime percepţiile înregistrate pe acelaşi subiect: acestea erau foarte depărtate de identitatea de păreri. Pentru cea de-a doua constatare, este foarte grăitoare planşa a 2-a a acestei lucrări. (Fără comentarii)

Aceste erori sunt foarte surprinzătoare din partea autorului, care (singurul) vorbeşte de 2 rânduri de câte şapte centre energetice sau de câmpuri energetice, pe unele numindu-le pur şi simplu "rays" ("raze") iar pe cele de-al doilea, "câmpuri aurice" (sau simplu "aure"). Primele sunt centripete (primesc energii din afară), iar celelate sunt centrifuge, adică sunt emiţătoare de energii dinăuntru spre afară.

Din grija de a nu produce erori de interpretare a aurelor, tot el este acela care recomandă să se ţină seama de faptul că clarvăzătorul vede aurele diferitelor persoane prin cea proprie, care poate determina modificări de culoare prin interferenţă. Şi atunci?

Ne-am spus părerea în cadrul modelului: ceea ce se interpretează în fotografiile Kirilian sau în procedeele electronografice, sunt interferenţele "rezultantei energetice - informaţionale" cu câmpul electrostatic generat în diversele

procedee tehnice. "Rezultanta energetică-informaţională" la rândul ei este interferenţa aurelor organismului observat, cu propriile "rays" care absoarbe diferitele porţiuni ale energiei - sursă de viaţă. Probabil că în realitate procesul este încă mai complex, din afară intervenind fluxuri energetice cu particule puternic accelerate (de venind din spaţiul cosmic), iar dinspre interiorul persoanei respective emanând gânduri şi sentimente, care de asemenea pot avea reprezentări aurice. Atât aceste energii venite din exterior, cât şi cele din interiorul subiectului, se adaugă interferenţelor deja produse, într-un sistem energetic-informaţional extrem de complex, care prin caracterul dinamic, pulsatil, exprimă permanenta "acordare" a universului energetic-informaţional al persoanei respective la un moment dat, la condiţiile cadrului său de existenţă. Este un fel de "acordare antientropică" a organismului respectiv. Aceasta considerăm noi că este "rezultanta energetică-informaţională" a fiinţei umane.

6.3. ENERGIA - SURSĂ DE VIAŢĂ, SĂNĂTATEA, BOLILE ŞI VINDECAREA

Între aceşti factori există o legătură indisolubilă: cea mai puternică dintre toate.

Absorbţia energiei - sursă de viaţă în condiţii perfecte de către un organism care nu are ecrane fizice sau energetice în fluxul ei, asigură acestuia condiţii de sănătate perfectă. Atâta vreme cât există un echilibru perfect la nivelul tuturor corpurilor care alcătuiesc persoana respectivă, de ordin energetic şi informaţional (inclusiv homeostaziile) condiţia de sănătate perfectă se menţine. Evident că datorită poluării pe toate planurile posibile care măresc încontinuu entropia pe planeta noastră, acest lucru devine din ce în ce mai greu.

Orice scurtcircuit, stază sau întrerupere pe "canalele" de circulaţie a energiei - sursă de viaţă, pentru oricare dintre componente şi la orice nivel, atrage un dezechilibru local, care având în vedere tendinţa generală de creştere a entropiei, are toate şansele să se mărească: este boala, care înseamnă încălcarea Legilor Tatălui Ceresc şi a Maicii Pământeşti. Plata se face de către Satana, iar moneda este suferinţa.

Ecranele fizice în organism sunt formate prin depuneri locale de săruri insolubile (ca de exemplu oxalaţi de calciu) acumulate în organism în urma metabolizării unei hrane necorespunzătoare în cadrul unei nutriţii eronate. Se formează un cerc vicios: sărurile insolubile care circulă în suspensie în organism se depun în locuri unde circulaţia energiei - sursă de viaţă sau a energiei vitale este insuficientă. prin depunerea şi cimentarea lor cu colesterol, acestea

formează ecrane organice care împiedică circulația uneia sau mai multor componente bioenergetice producând îmbolnăvirea țesutului sau organului respectiv. Astfel de "cimentări" pe vene dau binecunoscutele varice, pe artere, ateroame, care conduc la arteroscleroză, la rinichi dau litiaza renală, la vezicula biliară, litiaza biliară, la articulații reumatismele, în muşchi guta, etc., etc.

Când ecranele se formează pe traiectul unui nerv are loc îngreunarea circulației influxurilor nervoase sau chiar oprirea lor, având drept consecință pareze, parestezii, paralizii, corespunzătoare locului în care aceastea se produc.

Dar toată această patologie a corpului fizic, este precedată de "patologia" aurelor diferitelor corpuri subtile, atât de bine descrise de Dr. Janine Fontaine ca suprasenzitivă (tactilă), şi de Barbara Ann Brannen ca clarvăzătoare de cea mai înaltă pătrundere.

Se produc de exemplu, spărturi sub formă de "găuri" în aură, fisuri, rupturi pe diverse planuri, inversări, răsturnări, fragmentări multiple, goluri, etc., etc.

Există o patologie a geometriei corpurilor, precum şi o patologie a culorilor aurelor.

Există de asemenea o patologie a "matricei energetice-informaționale" care produce cele mai grave boli, inclusiv cancerul, SIDA, şi în general bolile atribuite de geneticieni defectelor genelor.

Îmbolnăvirea începe la nivelul cel mai puternic energetic, adică de la exterior spre interior, de la ultimul, (corpul keteric-matricial) spre corpul fizic prin corpul eteric (dublul acestuia din urmă). Deci "patologia" corpurilor subtile precede cu mult patologia corpului fizic, ceea ce înseamnă cu mult înaintea apariției simptomelor.

Asupra tututror acestor aspecte vom reveni cu detalii în cazul în care, după cum am condiționat, vom elabora şi publica un volum al 2-lea al lucrării de față.

Vindecarea oricărei boli n-o face nici medicul, nici medicamentul, nici "bioterapeutul" sau "vindecătorul."

Vindecarea o face numai Tatăl Ceresc. Acest lucru rezultă cu toată claritatea din "Evanghelia Păcii", când Domnul Iisus Hristos arată că în faza finală a autovindecării, prin baia interioară de purificare, trebuie ca persoana respectivă să roage pe Tatăl Ceresc să-i ierte "păcatele", (păcatele fiind încălcările Legii Sfinte) datorate acțiunii maleficului, care a produs dezechilibrul entropie / negentropie, respectiv dextrogir / levogir, în ființa respectivă).

Aici trebuie avut în vedere un fapt care este de o extremă subtilitate şi delicatețe: vindecarea o face deci Tatăl Ceresc şi desigur, prin energia - sursă de viață, izvorâtă din Iubirea Sa. De ce atunci nu (se) vindecă toate bolile? De ce unele duc oameni la moarte? Apare aici o contradicție între Iubirea Absolută şi această tristă realitate? Dacă reflectăm însă mai profund la acest aspect, ne

apare cu necesitate caracterul karmic al anumitor boli. Trebuie deci să înțelegem şi să acceptăm, că anumite boli (cele care nu se vindecă) sunt karmice (adică sunt predestinate, ca pedeapsă pentru păcate anterioare).

Aceasta ar însemna că unele boli sunt absolut incurabile? Credem că nu, că pot fi vindecate şi ele, cerând însă în rugăciunile noastre "schimbarea karmei" în interesul evoluției noastre spirituale mai rapide în această viață.

Deci vindecarea bolilor nu se realizează automat. Trebuie să existe undeva un mecanism de o extremă delicatețe şi subtilitate care să "decodifice" mesajul Divin şi să *"deblocheze opreliştea vindecării de către energia - sursă de viață a bolilor (în cazul bolilor karmice la rugăciunea specială şi mult insistentă a bolnavului în acest sens).*

Trebuie deci înțeles cu toată claritatea că din moment ce vindecarea oricărei boli (fie simple, fie incurabile) se realizează numai de către Tatăl Ceresc (fie direct, fie prin Fiul sau prin Maica Pământească ori prin Duhul Sfânt), ea este un proces sacru.

S-ar putea ca în realitate, procesul vindecării să nu fie atât de simplu cum apare în cazurile idealizate. Deoarece vindecarea se produce dinspre planurile subtile spre cel fizic, este posibilă intervenția sufletelor descarnate sau a altor entități binevoitoare sau răuvoitoare, care să uşureze sau să îngreuneze procesul respectiv prin acțiunea lor asupra matricei energetice-informaționale a persoanei în cauză.

Când am vorbit despre polaritatea benefic-malefic, am arătat că şi maleficul poate face vindecări de boli, persoanele care sunt beneficiarele acestora rămânând însă îndatorate lui. Este cazul interesant, în care cel care a produs boala (maleficul) renunță la ea pentru un beneficiu mai mare în contul lui. Rezolvarea contradicției care pare a se contura între afirmația noastră categorică a faptului că vindecarea o face numai Tatăl Ceresc, dar o poate face şi maleficul în beneficiul lui, are o singură soluție posibilă şi anume că, ea se face potrivit primei afirmații, "doar la cerere". Aceasta rămâne evident o speculație deoarece nu dispunem de suficiente date prin care să facem o demonstrație statistică.

Să vedem acum cum stau lucrurile în cadrul terapeutic "oficial", adică de tratare profesională a bolilor, precum şi în cadrul "amator."

6.3.1. Medicina alopată. Medicina psihosomatică. Medicina homeopată. Medicina holistică. Medicina spirituală

Medicina alopată este medicina predominantă în lume, având cadrul instituționalizat reglementat prin legi şi regulamente precise şi acoperă întregul domeniu de interes de la formarea cadrelor în şcoli de toate gradele, la spitale de toate specialitățile şi dispunând

de aparatură tehnică de investigaţie, analize, tratament şi chirurgie la nivelul progresului tehnic general al ştiinţei materialiste actuale.

Din păcate, medicina alopată ca ramură a ştiinţei materialiste eşafodată pe baze carteziene, în problema vindecării bolilor porneşte cu două handicapuri serioase: ateismul şi refuzul existenţei lumilor suprasensibile.

Prin aceste handicapuri, reducând fiinţa umană la corpul el fizic, ea nu va înţelege niciodată care este procesul real al vindecării bolilor, după cum nu-l poate înţelege pe acela al îmbolnăvirilor (pe care le atribuie microbilor, virusurilor, modificărilor chimismului şi stressului).

Succesele cu care se laudă în domeniul terapeutic nu sunt altceva decât o argumentare sofistică (fapt obişnuit ştiinţei materialiste în general), bazată pe multă dezinformare.

Faptul că este aşa îl demonstreză de exemplu, marele număr de consultaţii "paramedicale" (peste 2 milioane anual, într-o ţară mică cum este Olanda, după cum arată Dr. Pătruţ (160).

Bazele medicinei alopate sunt biologia (de aceeaşi formaţie materialistă bineînţeles) şi chimia (limitată evident, la nivel molecular).

Bazele terapeutice ale medicinei alopate (cu excepţia chirurgiei fireşte) sunt medicamentele alopate şi tehnicile fizioterapice. Acestea din urmă pot da unele rezultate amelioratoare în mod aleator, când frecvenţa, lungimea de undă şi alte caracteristici ale radiaţiilor utilizate în aparatura respectivă, se potrivesc "minusului" bioenergetic al energiei - sursă de viaţă la locul tratat.

Cu medicamentele alopate situaţia apare mai confuză: este greu de făcut diferenţierea între succesul datorat chimismului acestora sau efectului psihogen datorat unor reclame reuşite sau prescrierii lor de către medici cu o mare personalitate.

Modul de acţiune al medicamentului este văzut de această medicină că se realizează pe principiul *"contraria contrarris curantur"* (ceea ce înseamnă *"contrariile vindecă contrariile."* În fapt după definiţia dicţionarelor enciclopedice, tratamentul alopat înseamnă tratamentul medical în administrarea unor medicamente în doze care, la omul sănătos, ar declanşa efecte contrare simptomelor caracteristice ale bolii tratate). Cu alte cuvinte, chimismul medicamentului combate chimismul care este considerat cauză a bolii sau omorând microorganismele. După cum se ştie însă, nu există medicament alopat care să nu aibă zeci de contradicţii la folosire, în contrast cu cele câteva indicaţii terapeutice utile. Nu mai este de mirare că a început să se recunoască faptul că bolile "iatrogene" (adică produse de utilizarea "abuzivă" a medicamentelor alopate) au o creştere alarmantă.

contraindicaţii

Medicina psihosomatică îşi extinde baza conceptuală adăugând "somaticului" (ceea ce înseamnă corpul fizic), "partea psihică" şi admiţând că o bună parte a cauzelor bolilor provine de la aceasta din urmă generând afecţiuni psihosomatice.

Prin aceasta, medicina psihosomatică înseamnă un pas înainte, dar prea mic...

Medicina homeopată având ca principiu de bază *"Similia similimbus curantur"* (adică "Asemănările vindecă asemănările") a fost prezentată într-un mod foarte succint în subcapitolul 4.13.8. De acolo rezultă foarte clar că în fapt medicina homeopată face parte din ceea ce s-ar putea numi "medicină energetică", dar mecanismul ei nefiind cunoscut (nici măcar de către homeopaţi), neîncrederea justificată ce domneşte asupra ei, blochează matricile energetice informaţionale ale subiecţilor care ar trebui să beneficieze de serviciile ei, care în numeroase cazuri nici n-o încearcă.

Medicina holistică prin deschiderea pe care o manifestă, probabil că reprezintă în momentul de faţă forma cea mai înaltă de practică medicală. Ea are o deschidere totală spre lumea suprasensibilă, admiţând că fiinţa umană are o structură trinitară (corp, suflet, spirit).

Ea a apărut în Statele Unite ale Americii prin anii '70 şi apoi şi în Anglia.

Despre medicina holistică, din păcate nu avem date decât la nivelul anilor '80, din "Journal of Holistic Health" ("Jurnalul sănătăţii holistice").

Aşa cum se prezenta atunci nu avea caracter precis conturat. Ea se definea între Ştiinţă şi Religie, declarând că încearcă să refacă unitatea între acestea, ca în cunoaşterea umană ancestrală, pură.

Ea s-a bucurat de aportul unor suprasenzitivi ca Olga şi Ambrose Worall, Marcel Vogel şi alţii, precum şi de aportul ştiinţific extraordinar, al prof. W. Tiller de la Standford University care a căutat să-i ofere o fundamentare înalt ştiinţifică cu modelul său.

Pe linie spirituală însă, se simţea influenţa din partea unor secte creştine protestante, precum şi din partea "ashramurilor" din India.

Influenţa se putea recunoaşte şi din partea bisericii "Christian Science" iniţiată de Mary Baker-Eddy, precum şi din partea "mişcării" New Age.

Influenţele menţionate din păcate nu fac decât să creeze oarecare confuzie în fundamentele medicinei holistice şi privitor la posibilitatea aprecierii polarităţii benefic-malefic.

Dacă dezvoltarea ei spirituală va continua spre o direcţie "confuz-panteistă", cu identificarea lui Dumnezeu sub forma limitatoare a "Câmpului fundamental universal energetic-informaţional" (sau altele asemănătoare), medicina

holistică îşi va pierde certitudinea corectitudinii orientării ei. Atunci, în ciuda deschiderii ei şi a celorlalte calităţi, ea va involua treptat până ce va rămâne o simplă amintire.

Dar dacă orientarea ei va fi conformă misticii Bisericii Creştine de Răsărit a cărei corectitudine este atestată anual de fenomenul supranatural al aprinderii spontane a Sfintei Lumini la Sfântul Mormânt de la Ierusalim în ziua Învierii Domnului, atunci ea va avea oportunitatea de a deveni "medicina Spirituală" care va reprezenta vârful a ceea ce constituie ştiinţa şi arta vindecării omului.

Practica cu rugăciunile şi liturghiile aşa cum au fost recomandate de Dr. Kenneth McAll (123) pentru *"vindecarea arborelui ginealogic"* al omului, constituie după părerea noastră un preludiu al "medicinei spirituale" de care am vorbit mai sus.

6.3.2. Clarvăzători, suprasenzitivi, "bioterapeuţi" şi vindecători spirituali

În subcapitolul anterior, ne-am referit la vindecarea bolilor din punct de vedere "profesional" ca instituţie organizată ştiinţific şi care în mod necesar trebuie să se dezvolte pe baze spirituale şi care va culmina cu realizarea "medicinei spirituale."

Aici ne vom referi la ştiinţa şi arta vindecării practicată "amator."

În cadrul nostru privind energia - sursă de viaţă, am arătat că Tatăl Ceresc a acordat omului, pentru care a creat Universul, viaţă eternă, fericită, lipsită de boli, o lume paradisiacă şi care trăia în deplină armonie ca urmare a echilibrului iniţial perfect, între entropie şi negentropie, respectiv între energiile dextrogire şi cele levogire şi între timpul fizic şi cel biologic.

În acele vremuri ancestrale întreaga comunitate umană era beneficiara acelor calităţi care astăzi sunt denumite (de fapt eronat), "paranormale" sau "parapsihologice." Între oameni nu putea exista minciuna (şi tot ceea ce generează aceasta) deoarece toţi erau clarvăzători : şi-şi vedeau aurele corpurilor, precum şi imaginile gândurilor elaborate şi transmise de la unul la altul.

După apariţia maleficului (reprezentat de "îngerii căzuţi") cărora omenirea le-a căzut în ispită, a început treptat să se strice echilibrul existent menţionat mai înainte, în favoarea creşterii entropiei ca efect al "păcatelor" ei. A apărut suferinţa reprezentată de boală. Într-un timp foarte scurt oamenii şi-au pierdut calităţile de "clarvăzători" şi de "suprasenzitivi", ca urmare a degenerării lor în special datorită încălcării nutriţiei frugivore-crudivore (conformă "levogirului") pentru care fuseseră proiectaţi.

Prin dispariţia calităţilor "clarvăzătoare", a apărut minciuna, generator al tuturor celorlalte rele. În locul iubirii necondiţionate şi totale a apărut ura şi tot ce este legat de ea, în special violenţa.

Suferința generală a crescut proporțional cu creşterea entropiei şi aceasta la rândul ei, proporțional cu încălcarea de către omenire a Legii Sfinte a Tatălui Ceresc şi a Maicii Pământeşti (toate acestea, desigur ca urmare a succeselor obținute de malefic).

În marea Sa Iubire față de omul creat şi care s-a aruncat în suferință ca urmare a utilizării greşite a liberului arbitru pe care i l-a acordat (prin căderea în ispita maleficului), Dumnezeu a dat din timp în timp unor oameni posibilitatea de a-şi utiliza vechile calități ancestrale, de "clarvăzători" şi "suprasenzitivi" şi de "vindecători" (care la ceilalți au rămas latente datorită degenerării menționate), pentru a alina suferințele semenilor lor.

Desigur acordarea, sau mai bine zis "deschiderea" calităților de "clarvăzători", "suprasenzitivi", "vindecători", de către Dumnezeu unora dintre semenii noştri, înseamnă punerea lor la încercare (nu "ispitei" lor, cum greşit s-a tradus un verset în "Tatăl Nostru") pentru a vedea cum se descurcă în fața polarității benefic-malefic. Apropo de aceasta, în subcapitolul privitor la energia - sursă de viață, am arătat cam cum trebuie să arate locul ales de către "bioterapeut" pentru tratament şi ce condiții trebuie să îndeplinească acesta, pentru a fi sigur orientat pe polaritatea benefică, mântuitoare, atât pentru ei, cât şi pentru pacient, semenul în suferință.

Vă rugăm insistent să revedeți finalul subcapitolului 6.1. care se referă la aceste recomandări. <u>Ele nu sunt opționale. Orice ezitare, oricare derogare, îngăduință sau slăbiciune înseamnă implicarea sigură a maleficului.</u> Intransigența nu înseamnă că nu vă iubiți semenii, din contră! Le inoculați putere de voință.

Pentru a nu exista neclarități, vom arăta în modul cel mai lapidar cu putință, în cele ce urmează, ce înțelegem noi prin "clarvăzători", "suprasenzitivi", "bioterapeuți", "vindecători spirituali."

Prin "clarvăzători" înțelegem acele persoane cu acele calități (latente, atrofiate la celelalte) care le permite să-şi vadă propria "aură" şi a celorlalți semeni din jurul său, precum şi în natură, în jurul pomilor şi în biserici sau în alte locuri sfinte. La percepția aurelor se adaugă vederea interiorului corpului fizic, a organelor în funcțiune din propriul corp şi al altora. Puterea de "pătrundere" diferă de la clarvăzător la clarvăzător. Din câte cunoaştem puterea cea mai mare de pătrundere aparține savantei fizician Barbara Ann Brannen (16).

Prin "suprasenzitivi" înțelegem acele persoane sensibile care nu văd aurele corpurilor subtile, dar le "simt" cu mâinile, distingând aspectele patologice ale acestora, prin modificările de "geometrie", "ritm", sau "frecvență." Un exemplu de suprasenzitiv este Dr. Janine Fontaine (64, 65, 66, 67). Există suprasenzitivi care din zona "pulsului" subiectului extrage toată informația privind patologia acestuia şi elemente de precogniție. Suprasenzitivul respectiv, se

"trezeşte" că " ştie în mod spontan" aceste date. Un exemplu clasic la noi este ing. Valeriu Popa.

Este probabil să existe şi "clarvăzători"-"suprasenzitivi", adică însumând cele două calităţi suprasensibile.

"Clarvăzătorii" şi "suprasenzitivii" trebuie să fie atenţi, că în afara pericolului de a fi influenţaţi de malefic sau de entităţi răutăcioase din spaţiul pe care îl explorează, pot fi influenţaţi de propria lor matrice energetică-informaţională, sub imperiul unor idei preconcepute sau al unor sentimente anticipative, a unor impresii anticipative sau o combinare a lor. Acestea, fără a avea neapărat o influenţă cu polaritate malefică, pot crea erori mari de interpretare a "patologiei" aurelor corpurilor sau a "gândurilor" (a "imaginilor-gând") elaborate de subiectul cercetat.

În general este necesară aici o mare rigoare "ştiinţifică" în interpretarea datelor şi aplicând bineînţeles cele recomandate pentru asigurarea polarităţii benefice. În general trebuie luate aceleaşi precauţii şi măsuri, ca la interpretarea datelor radiestezice sau radionice.

Termenul de "bioterapeut" este deja foarte uzitat. Prin compunerea cuvintelor "bioenergie" ("viaţă") şi "terapeut" ("vindecător"), ar însemna "vindecător cu ajutorul vieţii", ceea ce este foarte corect, deoarece am arătat că orice vindecare se face numai prin energia-sursă de viaţă . Reamintim că utilizăm acest din urmă termen, în loc de "bioenergie", care este deja foarte banalizat, dacă nu chiar bagatelizat.

Prin termenul de "bioterapeut" noi înţelegem deci vindecătorul amator care şi-a descoperit calitatea respectivă (sau şi-a format-o) şi foloseşte orice procedeu, de aproape sau de la distanţă pentru vindecarea semenilor săi cu ajutorul energiei-sursă de viaţă şi cu permisiunea Tatălui Ceresc.

"Vindecătorul spiritual" după cum transpare din termen, recunoaşte că este un intermediar al lui Dumnezeu, denumit uneori "vas" sau purtător al energiei vindecătoare primite de la Tatăl Ceresc la cerere, adică prin rugăciune şi transmisă semenului în suferinţă aflat lângă el sau la distanţă.

Există o enormă varietate de tehnici şi practici ale vindecătorului amator, mai ales dacă avem în vedere şi autovindecarea. De multe ori "bioterapeutul", chiar dacă este "clarvăzător" sau "suprasenzitiv" combină (şi bine face!) tehnici precum reflexologia, radiestezia şi radionica medicală (bine conduse, cu mare atenţie la polaritatea benefic-malefic şi la influenţele anticipative), homeopatia, metalopunctura, etc., etc.

În ceea ce priveşte autovindecarea, dacă ţinem seama de practica (sau mai degrabă practicile yoga, funcţie de şcoli), tehnicile daoiste şi taoiste, la rândul lor foarte numeroase şi variate, de Reiki, etc., înţelegem cât de complex este aspectul temei.

Adevărul este însă că această complexitate este numai aparentă, pentru că, repetăm, orice vindecare vine de la Tatăl Ceresc prin energia-sursă de viață izvorâtă din Iubirea Sa și purtătoare a Iubirii Sale.

Tehnicile, procedurile, metodele, nu fac decât să "manipuleze" această sfântă energie, fie la modul cel mai direct, adică cu mâinile sau prin poziția corpului fizic, fie prin acționare mentală cu ajutorul matricei energetice-informaționale.

Domnul Iisus Hristos în "Evanghelia Păcii" (Cartea întâi) dă marelui grup de suferinzi și de infirmi care I-au solicitat ajutorul, indicațiile cele mai extraordinare care au fost date vreodată în lumea aceasta pentru autovindecare, prin revenirea la respectarea Legii Sfinte a Tatălui Ceresc și a Maicii Pământești, deoarece suferințele s-au datorat încălcării ei, ca rezultat al ispitelor Satanei. "Tehnica" autovindecării recomandate a cuprins ajunarea însoțită de rugăciuni adresate Tatălui Ceresc și Maicii Pământești, și de comuniuni cu Îngerii Maicii în timpul zilei și cu îngerii Tatălui Ceresc seara la culcare.

Comuniunile cu îngerii Maicii Pământești au însemnat atât rostirea unor rugăciuni specifice fiecăruia dintre aceștia, cât și contactul cu elementele lor specifice în natură: băi de soare, de aer, de apă (în exterior, dar mai ales la interior pe ambele părți), înfrățirea cu verdele naturii, etc. Obiectivul acestor comuniuni: eliminarea tuturor "spurcăciunilor" din corp, provenite de la malefic (Satana).

La capătul perioadei de purificare totală a corpului fizic (care este templul spiritului, spiritul fiind templul lui Dumnezeu), după cererea iertării păcatelor către Tatăl Ceresc, reluarea vieții "normale" trebuie făcută conform Legii Sfinte: ceea ce înseamnă continuarea regulată a comuniunilor, nutriția frugivoră-crudivoră (singura "levogiră" și fără orice fel de carne), întregul comportomanet al omului având la bază iubirea și pacea.

O practică "la îndemâna oricui" care ar putea fi considerată aparținând autovindecării, dar și profilaxiei (adică de prevenire a bolilor) este rostirea permanentă a rugăciunii "inimii" sau "rugăciunea lui Iisus" sau "rugăciunea neîncetată." Aceasta constă în exprimarea în gând a cuvintelor: *"Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu"* care se spun în inspirație și *"Miluiește-ne pe noi păcătoșii"* care se spun în expirație.

La corelarea textului, cuvintelor, cu respirația, se adaugă cea a bătăilor inimii, obținându-se astfel, o triplă coordonare a minții, respirației și inimii.

Această rugăciune înseamnă în fapt conștientizarea circulației prin ființa noastră a părții "euharistice" a energiei-sursă de viață așa cum am dezvoltat în cursul expunerii modelului nostru.

Nimeni nu se poate scuza că n-are timp pentru ea, deoarece ar fi suficient s-o rostim măcar în timpul călătoriilor cu trenul,

metroul, autobuzul, etc., când "scurgerea timpului" este şi aşa pasivă.

Am considera acest subcapitol incomplet, dacă n-am mai face două recomandări şi anume, una privind terapeutica în grup şi a 2-a, referitoare la practica "vindecării spirituale."

Credem că este bine, ca în cazuri deosebite care necesită eforturi de vindecare, poate chiar ("exorcizări") să se asocieze 3-4 bioterapeuţi sau vindecători (cu cât sunt mai mulţi cu atât este mai eficient), care să acţioneze simultan, coordonat, încrucişat, asupra subiectului respectiv, semenul nostru în suferinţă.

Credem de asemenea că este recomandabil, în "vindecarea spirituală" când vindecătorul invocă Iubirea Divină vindecătoare prin rugăciuni corespunzătoare către Tatăl Ceresc, ca persoana tratată care se află în poziţia culcată, să spună şi ea în acelaşi timp rugăciuni corespunzătoare, cerând şi ea vindecarea.

Desigur ar mai fi multe de spus despre diagnosticarea bolilor şi metodele şi tehnicile de realizare a acesteia, precum şi de vindecare a lor, a diferiţilor autori din diferite timpuri şi locuri, dar nu vrem să lungim la nesfârşit textul lucrării de faţă. Ne vom rezuma de aceea a mai face unele consideraţii în context din lucrarea fundamentală a Dr. A. Pătruţ, la care şi din care am spicuit şi extras în mai multe rânduri.

Dr. A. Pătruţ (160, 161) manifestându-şi calităţile de enciclopedist şi cu privire la vindecarea de boli, încadrează toate vindecările realizate "paramedical", adică în afara metodelor şi practicilor medicale "oficiale", în subcapitolul "Vindecările exotice" care fac parte din grupul de fenomene BCE (adică de "biocontrol exterior").

El menţionează şi discută clasificările făcute de diferiţi autori privind vindecarea, precum Thoules, Le Shan, Gowen.

Clasificarea sa personală cuprinde: vindecarea procedurală, vindecarea mentală, chirurgia exotică şi vindecarea miraculoasă. Constatăm totuşi cu regret, că autorul repetă eroarea de a încădra fenomene supranaturale, cum sunt "vindecările miraculoase", în cadrul fenomenelor "paranormale" (care de fapt, ele sunt normale, după cum rezultă cu toată claritatea din "Undele gândului" a Dr. Leprince (113)).

În cazul în care situaţia ne va permite să elaborăm şi să publicăm volumul al 2-lea la prezenta lucrare, vom analiza şi discuta pe larg, toate aspectele expuse mai sus. Pentru aceasta invităm din nou pe cei interesaţi să ne scrie sau să ne telefoneze pe adresa:

RADU ILIE MÂNECUŢĂ, Ucea de Jos, Jud. Braşov, cod, 2345. Tel. 108 prin comandă interurbană (991).

7. CONCLUZII

Prin lucrarea de față am făcut demonstrația că într-adevăr “bioenergia” este cu mult mai mult decât lasă să se întrevadă sau să se presupună acest termen banalizat şi poate în pragul bagatelizării.

Din acest motiv, deşi termenul din punct de vedere lexical ar fi fost corect, am preferat să-l utilizăm pe acela de “energie-sursă de viață.”

În urma incursiunii pe care am făcut-o în bazele cunoaşterii umane pentru a determina cadrul de existență holistic (complet) al ființei umane, în vederea stabilirii raporturilor lui cu energia - sursă de viață, am descoperit că implicarea, consecințele modelului nostru, sunt cu mult mai mari decât acelea la care ne aşteptam şi pe care le cunoşteam încă din 1986.

Concluzia noastră finală de atunci se limita la următoarele:

-că energia-sursă de viață este generată de Divin, de Tatăl Ceresc din Punctul Central al Universului care corespunde centrului “expansiunii” lui actuale (punctul central al Big-Bang-ului din modelele cosmologice).

-că această energie - sursă de viață este de o extremă complexitate, având în partea sa cea mai superioară, energia pură a Iubirii Divine, care hrăneşte partea cea mai superioară a sufletului, precum şi spiritul din om.

-că această energie - sursă de viață se transmite prin unde spirale-elicoidale levogire (adică cu rotire către stânga). Ea are două componente: una ascendentă, de natură predominant electrică şi polaritate pozitivă şi alta descendentă, de natură predominant magnetică şi polaritate negativă.

-că aceste două componente sunt cuplate în organismele vii sub acțiunea câmpului magnetic terestru, rezultând “energie vitală” (de fapt, viață!).

-că energia - sursă de viață cu imensul ei spectru energetic-informațional-spiritual alimentează simultan toate cele 7 corpuri subtile ale ființei umane, precum şi pe cel fizic (corpul eteric fiind însă “dublul” celui fizic) acestea aflându-se în spații fizice diferite, paralele şi care nu se văd datorită principiului de “ortogonalitate” după părerea prof. J. Hasted.

În fine, mai ştiam că din Punctul Central al Universului, în afara energiei - sursă de viață , care este suflul de viață în întregul Univers, Tatăl Ceresc emite în permanență “unde de formalizare”, adică de întreținere a părții neînsuflețite a Universului, care slujeşte de suport părții vii.

-că modelul nostru privind energia - sursă de viață, elaborat pe baze cât se poate de concrete, oferă răspunsuri (răspunsuri unice) la o serie de "enigme" din cunoaşterea umană:

-de ce organismele vii, de la virus la om, sunt constituite numai din molecule cu chiralitate levogiră;

-de ce numai substanțele levogire sunt bioactive;

-răspuns la "misterul grandios" al homeopatiei;

-de ce biosul se dezvoltă pe verticală (la plante tulpinile în sus, rădăcinile în jos);

-care este cauza levitației şi legat de aceasta din urmă, o serie de alte enigme: construcțiile megalitice, OZN-uri, etc.

Dintre concluziile recente, care se adaugă celor "vechi", se evidențiază (este meritul fizicianei clarvăzătoare, Barbara Ann Brannen), rolul jucat de matricea energetică-informațională, organ nefizic, de o mare complexitate, format din corpurile subtile 1,5 şi 7 şi care oferă o bază concretă pentru explicarea multor fenomene şi procese (cum ar fi de exemplu dematerializarea - rematerializarea, etc.) în general considerate "parapsihologice" şi "paranormale" .

De o importanță covârşitoare sunt însă concluziile privind polaritatea benefic-malefic şi echilibrul energii levogire / energii dextrogire, care aproape le banalizează pe toate celelalte. Ea rezultă foarte clar din următoarea analiză silogistică.

Echilibrul inițial al Creției era asigurat de raporturile echiunitare care existau, atât din punct de vedere termodinamic (negentropie / entropie), cât şi bioenergetic (energii levogire / energii dextrogire) şi temporal (timp biologic / timp fizic).

Acest echilibru asigura ființei umane create, o viață eternă, paradisiacă, lipsită de boli şi suferință.

Apariția maleficului (odată cu "îngerii căzuți" a căror reprezentare este) a determinat şi stricarea acestor echilibre, determinând omenirea prin ispită reuşită (şi prin utilizarea eronată a "liberului arbitru" acordat ei de către Tatăl Ceresc), să comită acte contrare Legii Sfinte a Tatălui Ceresc şi a Maicii Pământeşti.

Legea Sfântă reprezintă fundamental iubire, încălcarea ei fiind prin urmare tot ceea ce este contrar iubirii, adică ura. (Sub toate aspectele ei). Dar dacă Iubirea este o energie levogiră, atunci ura, care este anti-iubire, va fi evident dextrogiră. Se conturează prin urmare înlănțuirea: benefic - energii levogire - negentropie - timp biologic şi respectiv, malefic - energii dextrogire - entropie - timp fizic.

Dezechilibrul produs de apariția maleficului, a avut firesc, drept consecință suferința, datorită bolilor, limitarea duratelor de viață prin intervenția morții (de toate acestea răspunzând Satana, reprezentantul maleficului).

La sentimente negative, s-au adăugat gânduri negative. A apărut violența, poluarea pe toate planurile.

Gândurile şi sentimentele negative (adică inspirate de malefic şi tributare lui) se manifestă într-un mod care se aseamănă întrucâtva celui cuantic care domină materia neînsufleţită: o parte (care ar corespunde formei corpusculare) exprimată ca forme-gând şi forme-sentiment sunt "consumate" prin modificările energetice-informaţionale produse în aură, iar cealaltă parte (care ar corespunde părţii ondulatorii a cuantei) şi care prin natura sa negativă (malefică) este dextrogiră, se adaugă celorlalte energii dextrogire, probabil acumulându-se potenţial. Credem că energia eliberată în orice fel de explozii este de o astfel de natură şi într-un fel este autodemonstrarea existenţei ei.

(Trebuie să observăm însă că nu toate energiile dextrogire în mod automat sunt negative, malefice. Energiile dextrogire emise de Tatăl Ceresc la momentul Creaţiei şi până la apariţia "îngerilor căzuţi" şi care în prezent se manifestă ca unde de "formalizare", de "întreţinere" a părţii neînsufleţite a Universului ce constituie suportul viului, sunt izvorâte din Iubirea Supremă, generând toate energiile "atractive": atracţia universală, gravitaţia, magnetismul, etc. Este vorba de energiile dextrogire acumulate din activitatea malefică, apărută cu "îngerii căzuţi".)

Entropia crescând continuu, se poate presupune logic, că există un anumit punct critic, când printr-o manifestare violentă, excesul "dextrogir" sau al entropiei, trebuie să se elibereze.

Din timp în timp, cu caracter local, au loc eliberări parţiale din surplusul dextrogir acumulat, de asemenea în mod violent, în general sub formă de seisme, taifunuri, tornade, inundaţii, războaie, agitaţii şi violenţe sociale.

Dacă însă rata de acumulare a gândurilor şi sentimentelor negative, depăşeşte un anumit prag limită, atunci eliberarea ei violentă poate ucide întreaga omenire de pe planetă. Există de altfel dovezi suficiente care să indice că acest lucru s-a petrecut de mai multe ori în trecutul mai mult sau mai puţin îndepărtat al omenirii. Este posibil ca prezumabila explozie a planetei Phaeton (care a generat meteoriţi vizibili astăzi), să se fi produs ca urmare a unei astfel de explozii de o violenţă fără precedent.

Ignorarea de către ştiinţa materialistă a părţii levogire antientropice din energiile Universului, a părţii suprasensibile a omului, planetelor şi în fapt a întregului Cosmos, alături de ateismul aprioric impus educaţional, precum şi ignorarea dipolarităţii benefic-malefic, conduce omenirea la pieire, dacă nu va interveni un reviriment care s-o salveze.

Deşi a beneficiat de reale şi mari descoperiri, ştiinţa materialistă le-a "asamblat" greşit, ajungând la fundamentarea de legi, scenarii şi imagini false.

În locul recunoaşterii ştiinţifice "oficiale" a Creţiei Divine şi a rolului jucat de Dumnezeu în viaţa concretă a societăţii umane, în

toate compartimentele sale, ea a impus educațional modelul absurd al formării la întâmplare a Universului, precum şi a evoluției lui, şi în acelaşi mod a apariției vieții şi dezvoltării ei. Este evident că foloseşte dipolarității necunoaşterea benefic-malefic...

Dacă încercăm să examinăm obiectiv ce se întâmplă astăzi în omenire ce observăm? Lunetişti care omoară cu sânge rece, copii la mare distanță; bătăi, capcane explosive între membrii a două religii (catolici şi protestanți) care aparțin în fapt aceleiaşi comunități creştine; oameni din ce în ce mai bogați, oameni din ce în ce mai săraci, toți însă tributari violențelor, egoismului fără precedent, exacerbării sexuale, drogurilor, bucuriei burții în general; semeni sinucigându-se "exploziv" pentru a ucide cât mai mulți alți semeni, alienare...

Putea fi altul rezultatul într-o societate a cărei ştiință este fundamentată pe ideea apariției şi dezvoltării ei la întâmplare şi a cărei religii, în marea majoritate, poartă în ele, germenii urii?

Dacă omenirea nu vrea să piară, repetând tragediile din trecutul planetei, nu are decât o singură soluție: să stopeze cu maximum de urgență creşterea entropiei şi să depună eforturile necesare pentru refacerea echilibrului negentropie / entropie, energii levogire / energii dextrogire. Dar aceasta ce înseamnă?

Omenirea trebuie să recunoască că aşa cum se prezintă, este fundamentată greşit, pe baze care au fost influențate de malefic (adică a căzut în ispită!)

Deoarece impactul cel mai important asupra creşterii entropiei este dat de ură şi poluare (fizică, în special sonoră, chimică, informațională, morală), trebuie luate măsurile cele mai urgente pentru stoparea, eradicarea lor.

Cunoaşterea umană actuală trebuie să-şi lărgească urgent orizontul. Omul trebuie să renunțe pentru totdeauna la egoismul cultivat, legat de minuscula noastră planetă şi să privească spre întreg Universul, care este cadrul său real de existență.

Ştiința trebuie să-şi lărgească obiectivul, prin "sensibilizarea" ei şi includerea în programul său de cercetare a părții levogire a energiilor Universului, în care transmutația biologică a elementelor la joasă energie, transmutațiile alchimice şi levitațiile sunt doar "vârfuri ale icebergului." Totul trebuie reconsiderat, cu aspectele suprasensibile, atât pentru ființa umană, cât şi pentru întreg Universul. Să se studieze aurele şi rezultantele energetice ale corpurilor.

Ştiința trebuie să meargă în întâmpinarea Religiei, şi aceasta în întâmpinarea Ştiinței, ca în viitor să se realizeze o singură cunoaştere unitară "Ştiința sacrală" (sau "spirituală").

Medicii trebuie să devină puțin şi preoți, iar preoții, puțin şi medici.

Ura nu poate avea nici o justificare; nu poate beneficia de nici o derogare. Să nu i se permită accesul prin nici o fisură.

Tot ce este legat de ură, trebuie să dispară urgent din fabricație și din folosire, începând cu orice armă şi explosiv şi terminând cu jucăriile care le imită şi... anticipă.

Drogurile, țigările, băuturile alcoolice, cafeaua, sunt produse malefice, implicate în suferința omenirii într-un grad mult mai important decât s-ar putea bănui la prima vedere. Culturile care le produc trebuie distruse, eradicate, înlocuite cu culturi benefice.

Din cauza limitării de către ştiința materialistă a omului la corpul său fizic şi a unui psihic generat chimic, toată arta şi cultura în general, care s-a dezvoltat pe un astfel de plan educațional, trebuie despovărată de toate infiltrările malefice şi redezvoltate numai pe baze benefice. Ca elemente ale Creației, trebuie să se "simtă" Divinul în ele, eliminând toate alienările, distorsiunile şi negativitățile care obturează “muzica sferelor.”..

Tot domeniul sănătății trebuie să fie cu ochii la cer!

Vindecarea tuturor bolilor o face numai Tatăl Ceresc, prin energia-sursă de viață emanată de Iubirea Sa şi conținând Iubirea Sa. Maleficul, cu rolul său tolerat, de ispititor, poate utiliza energia-sursă de viață în folosul propriu, realizând vindecări prin care înrobeşte pe beneficiarii acestora. Nimic din ce aparține maleficului nu are ce căuta în cabinetele medicale de orice fel. Orice obiect din cele enumerate sau altele, aparținând lui, reclamă prezența sa dextrogiră, entropică, malignă. În fapt maleficul se comportă ca un transformator care transformă energiile levogire, ale viului, în dextrogire. De aici se poate observa clar, că orice proces de racemizare (adică în care jumătate din componentele levogire, se transformă în dextrogire) are o natură malefică.

Rolul clarvăzătorilor şi suprasenzitivilor este extrem de important, în special al preoților, medicilor şi oamenilor de ştiință, care pot aduce contribuții importante la eşafodarea holistică-spirituală a noii cunoaşteri umane.

Un rol extrem de important avându-l elementul educațional pe întreaga planetă, trebuie ca urgent bazele învățământului de toate nivelurile să fie urgent purificate de malefic, epurând toate confuziile, ambiguitățile legate de materialism. Există un singur criteriu al corectitudinii: IUBIREA NECONDIȚIONATĂ (Iubirea să nu se confunde cu dragostea care este partea cea mai grosieră, legată de sexualitate).

Să reținem spusele Domnului Iisus Hristos, că, iubirea este mai puternică decât orice. *“Ea este mai puternică decât moartea”* Iubirea concentrată, focalizată, emisă de cât mai multe persoane, poate produce cele mai mari miracole: vindecări incredibile de infirmități, exorcizări (adică eliminări ale entităților malefice dintr-o

persoană), pot transforma explozivii, fie şi nucleare, în praf de cretă!...

Să mulţumim Tatălui Ceresc pentru energia-sursă de viaţă pe care cu bunătate absolută ne-o trimite permanent şi fie ca noi să ne bucurăm de absorbţia sa euharistică integrală!

Fie ca Tatăl Ceresc, omniprezent în lumea Sa zerodimensională, a luminii nepătrunse şi neapropiate, să ne învăluie în Iubirea Sa înţelegătoare, pentru a ne lumina minţile, a ne curăţa inimile, pentru eternitate!

Să facem şi noi tot ce depinde de fiecare dintre noi!

Ucea de Jos, jud. Braşov,
20 august 1995

POSTFAȚĂ

(Invitație adresată lumii întregi pentru efectuarea unui experiment spiritual holistic planetar)

Această carte a fost scrisă cu iubire față de toți semenii noştri indiferent de rasă, sex, vârstă, cultură, țară, continent.

Nu am intenționat în exprimările noastre, uneori critice, să jignim pe nimeni.

Problemele au fost puse şi discutate frăţeşte, cu toată deschiderea şi vizează înlăturarea suferinței în întreaga lume, prin reabilitarea ființei umane şi a condiției sale la proporții de masă, la nivelul purității sale ancestrale, pentru a-şi putea relua firul evoluției sale reale la nivel de copii ai Luminii şi apoi de Fii ai lui Dumnezeu.

Pentru aceasta lumea trebuie să recunoască faptul că societatea aşa cum este dezvoltată astăzi, e departe de imaginea pe care ar fi trebuit s-o aibă ea în pragul mileniului al treilea.

Maleficul a înregistrat asupra omenirii mari şi numeroase succese: a determinat-o să practice o nutriție pentru care n-a fost proiectată, generatoare de boli; a introdus consumul înrobitor de droguri, țigări, băuturi alcoolice, cafea, produse pe care le patronează şi care îl ajută la producerea de boli, accidente, violență, alienare în ultimă instanță, care este rezultatul izolării sau separării corpurilor subtile care compun ființa umană. Tot prin aceleaşi mijloace a împins-o la exacerbarea sexualității şi a perversiunilor sexuale care amintesc de Sodoma şi Gomora. Vârful triumfului lui în mod concret l-a constituit oficializarea bisericii satanice în Statele Unite. (Din democrație?)

El este autorul din umbră a tuturor războaielor, violențelor, a tot ce este bazat pe ură.

Cine şi-ar fi închipuit vreodată că, de exemplu în sport, suporterii unei anumite echipe, vor ajunge să omoare suporterii echipei adverse, cum s-a petrecut în numeroase rânduri în fotbal? (poate şi în alte sporturi) Dar dacă două echipe care se urăsc, joacă împotriva echipei unei alte țări, atunci ele împreună şi suporterii lor, îşi vor revărsa ura împotriva acesteia. Este de presupus că acelaşi lucru se va întâmpla la nivel planetar sau galactic?

S-a întrebat oare vreodată spectatorul de pe stadion când s-a pomenit huiduind, cine l-a determinat? Ce impulsuri malefice au acționat acolo? V-ați întrebat vreodată dragi semeni, ce cantitate uriaşă de energie negativă se emite pe un stadion din partea mulțimii?

Credeți că această energie negativă se pierde în vânt? Vă înşelați. Orice manifestare de ură (ca şi de gândire negativă) este o energie malefică, dextrogiră şi fiind prin urmare entropică, măreşte încontinuu entropia planetei, fiind absorbită de materia neînsuflețită. Acest lucru l-am mai arătat în concluziile la prezenta lucrare.

Se vorbeşte astăzi tot mai mult de crize: criză economică, criză politică, criză socială, culturală, ştiințifică, etc., etc. Se poate spune că există de asemenea chiar o criză religioasă-spirituală. Toate acestea sunt datorate egoismului uman, drogurilor, violenței şi urii, exacerbării şi ritualizării sexualității, indiferenței față de sacru, patologiei mentalului şi sentimentalului, manifestării vieții la întâmplare, etc.

În timp ce doar o infimă minoritate a societății umane de pe Terra este conştientă de această situație, marea majoritate a ei îşi manifestă mai departe inerțial, netulburată, ignoranța, violența, patologia, inutilitatea spirituală...

Primejdia care ar pândi întreaga noastră planetă n-ar fi poate atât de mare, dacă lumea în trăirea ei oarbă, inconştientă, n-ar produce multipla şi completa poluare a tuturor spațiilor şi mediilor sale de viețuire, a întregului univers energetic şi spiritual uman şi n-ar distruge în acelaşi timp pe buna şi nevinovata noastră gazdă, Terra, prin creşterea entropiei.

V-ați întrebat vreodată, dragi semeni, cum sunt convulsiile unei planete bolnave? E greu să presupuneți că acestea trebuie să fie mai îngrozitoare decât cel mai cumplit război atomic, decât cea mai înfricoşătoare catastrofă?

Omenirea astăzi se află în situația în care într-un imobil se află o bombă cu un explozibil extraordinar, a cărui mecanism cu explozie întârziată este pornit! Acest mecanism cu explozie întârziată este acționat prin creşterea entropiei. El nu poate fi oprit, decât prin determinarea entropiei să scadă. Există o singură posibilitate: IUBIREA NECONDIȚIONATĂ!

Noi credem că am mai avea o şansă de a scăpa de negativitățile, de pericolele care ne amenință, dacă noi, întreaga omenire, întreaga populație a acestei planete, am încerca un experiment planetar, unic cred în istoria sa!

Experimentul la care vă invităm, dragi semeni, de pe planeta Terra este verificarea în practică mondială a legii întâi a sinergeticii şi anume aceea a holisticii, în fapt Legea Divină, care spune că întregul este mai mult decât suma părților sale, în opoziție cu reducționismul cartezian al ştiinței materialiste (care a adus omenirea în starea actuală) prin care întregul este egal cu suma părților sale. Întreaga populație a planetei înseamnă mai mult decât suma întregii populații a acesteia!

În ce constă experimentul?

Iată: Invităm întreaga populație a globului (care dacă nu ne înşelăm depăşeşte în momentul de față 5 miliarde de oameni), ca la o dată şi oră precisă (timp absolut) ce urmează a fi stabilită pe cale ecumenică sau / şi altă modalitate, să spună în gând sau să rostească cu voce tare (sau să citească), următoarele cuvinte:

Tată Ceresc
Iubire infinită,
Forță Atotputernică,
Lumină a speranțelor noastre,
Noi, întreaga populație a planetei Pământ,
Te rugăm:
Binecuvintează-ne cu Lumina Iubirii Tale.
Alungă din noi şi dintre noi, tot răul şi obscuritatea,
Fă ca planeta noastră să fie un Paradis
Al Păcii şi al Armoniei în Univers,
Iar noi,
Adevărați frați
Adevărați fii ai Tăi!

Suntem conştienți de imensele dificultăți care stau în fața unui astfel de experiment spiritual. Diferențele de religie, de sectă, de gândire, de educație şi de oricare alt ordin, susținute sau nu, mai mult sau mai puțin pătimaş, la care se adaugă un număr probabil destul de mare de atei, parțiali sau totali, etc., sunt tot atâtea dificultăți.

Avem totuşi pe undeva speranța că vor adera la experiment şi atei, tocmai pentru a vedea dacă "iese ceva" din curiozitate.

Cel mai important lucru este simultaneitatea rugăciunii de înfrățire. Sigur că şi aici vor fi dificultăți, pentru că pentru aproximativ jumătate din populație va fi noapte, ceea ce nu va fi găsit convenabil.

Ținând seama de importanța experimentului şi de speranța a ceea ce ar putea aduce el pentru întreaga omenire, timpul de rostire, fie citit, fie în gând de mai puțin de 2 minute fiind cu totul neînsemnat, credem totuşi că experimentul ar putea avea loc.

Dumnezeu să ne ajute! Pace vouă!

Radu Ilie Mânecuță
Ucea de jos, jud. Braşov
21 august 1995

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. ANDERSEN, MARY -*"Colour healing" "Chromotherapy and how it Works", Ed. The Aquarian Press*

2.AUROBINDO, SHRI -*"Le Guide du Yoga", Editions Albin Michel, Paris, 1970*

3.BACIU,Prof. Dr. Doc. I. -*"Fiziologie", Ed. Didactică şi pedagogică, Bucureşti, 1977*

4.BANCIU, AXENTE SEVER; DELIA CIACOI DIMITRIU -*"Descoperiri epocale în biochimie", Ed. Albatros, Bucureşti, 1990*

5.BARDET, C. JEAN -*"Les clefs de la recherche fondamentale", Ed. Librairie Maloine SA, Paris, 1976*

6.BARKER, ELSA -*"Scrisorile unui mort viu"*

7.BERLITZ, CHARLES -*"Sans trace", Ed. J'ai lu, A 392, 10 nov,1981, Paris,*

8.BERNARD, Dr. RAYMOND -*"O lume ascunsă", Ed. Savas Press, Bucureşti, 1994*

9.BELC, SUZANA -*"Masajul tălpilor, formă de reflexoterapie", Ed. Medicală, Bucureşti, 1991*

10.BESANT, ANNIE -*"L'Homme et ses corps", Ed. Georges Balat, Bruxelles, 1899*

11.BIANU, CORIN;IOAN MĂMULAŞ -*"Dematerializarea parapsiholo-gică, Invizibilitatea", Ed. OACO, Bucureşti, 1994*

12.BIVOLARU, GREGORIAN -*"Yin-Yiang, Secrete şi rețete", Ed. Tehnică, Bucureşti 1992*

13.BIVOLARU, GREGORIAN -*"Cromoterapia"*

14.BLOOMFIELD, Dr. HAROLD -*"Proiectând propriul dvs, program de sănătate holistică", Journal of Holistic Health, 1982*

15.BÖHME, JAKOB -*"Aurora sau răsăritul care se întrezăreşte", Ed. Ştiinţifică, Bucureşti,1993*

16.BRANNEN, BARBARA ANN -*"Mâini de lumină, Ghid de vindecare prin câmpul bio-energetic uman"*

17.BROUSSE, Dr. SIMONE -*"On peut vaincre le cancer", Editions Garacnciére, Paris, 1983*

18.CABA, Dr. TEODOR; MARIUS T. CABA -*"Acupunctura şi sistemul informaţional energetic", Ed. Litera, Bucureşti, 1986*

19.CABA, Dr. TEODOR; MARIUS T. CABA -*"Diagnosticul în medicina tradiţională chineză", Ed. Litera, Bucureşti, 1985*

20.CABA, Dr. TEODOR -*"Funcţia energetică a organis-mului şi mecanismele acupuncturii", Ed. Litera, Bucureşti, 1980*

21.CARREL, ALEXIS -*"La priere", Ed. Librairie Plon, Paris, 1944*

22.CARREL, ALEXIS -*"L'Homme cet inconnu", Ed. Librairie Plon, Paris, 1925*

23.CELAN, Dr. EUGEN -*"Materia vie şi radiaţiile", Ed Ştiinţifică şi enciclopedică, Bucureşti, 1985*

24.CELAN, Dr. EUGEN -*"Telepatia", Ed. Teora, Bucureşti,1993*

25.CELAN, Dr. EUGEN -*"Viaţa după pragul morţii", Ed. Teora, Bucureşti, 1991*

26.CELAN, Dr. EUGEN -*"Războiul parapsihologic", Ed. Teora Bucureşti, 1992*

27.CELAN, Dr. EUGEN -*"Provocările paranormalului", Ed. Teora Bucureşti, 1992*

28.CHARRON, JEAN -*"Les lumieres de l'invisible", Ed. Albin Michel, Paris, 1985*

29.CHARRON, JEAN -*"Am trăit 15 miliarde de ani", Ed. Albin Michel*

30.CHARRON, JEAN -*"L'esprit cet inconnu", Ed. Albin Michel, Paris, 1977*

31.CHIRILA, Dr. PAVEL; Dr. MIHAI VALICA -*"Meditație la medicina biblică", Ed. Christiana, București, 1992*

32.CHRETIEN, HENRI -*"Le Monde invisible et mysterieux des ondes" Vol, 1-4, Ed. Maloine, Paris*

33.CIOARA, ILIE -*"Moartea morții și desăvârșirea" (document parapsihologic), Ed. ALL, București, 1993*

34.CONSTANTIN, Dr. DUMITRU -*"Inteligența materiei", Ed. militară București, 1981*

35.CONSTANTIN, Dr. DUMITRU -*"Inteligența materiei", Ed. Teora București, 1992*

36.CONSTANTINESCU, PAUL -*"Rolul informaticii în geneza sistemelor în natură", Ciclul "Cercetări" București,*

37.CONSTANTINESCU, PAUL -*"Sisteme ierarhizate, Rolul informației în geneză și dezvoltare", Ed. Acad, RSR 1986*

38.CORNILLER, P.P. -*"Supraviețuirea sufletului și evoluția lui după moarte", Rez. Trad.rom.*

39.COSTIAN, DAN -*"Adevărul despre Yoga", Ed. Cristopher Style SRL, 1993*

40.CROOKAL, ROBERT -*"Psychic Breathing", Ed. Aquarian Press,*

41.CULCEAG, IOANA; DANIEL STEFANITA -*"Metode terapeutice tradiționale chineze" (Ghid practic) (Puncto-terapia), Ed. Societate, Informația, București, 1992*

42.DAVID-NEEL, ALEXANDRA -*"Cu mistici și magicieni în Tibet", Ed. Europolis '90, Con- stanța 1992*

43.DAVITASVILI, DJUNA -*"Masajul fără contact al Djunei, paranormal sau magie?" Ed. Corida și Ed. Universul, București, 1993*

44.DELAVRANCEA, Dr. BOGDAN -*"Autonomia și independența conștiinței și raporturile ei cu actul sinucigaș", Ed. Transcendent, Brașov*

45.DEMETER, SILVIA -*“Astăzi nu se mai petrec miracole în Lavra?” sau “Mic tratat de magie albă”, Ed.Virtus Serv. SRL, Bucureşti, 1992*

46.DEMETRESCU, SCARLAT -*“Din tainele vieţii şi ale Universului”, Ed. Particulară, Bucureşti,1939*

47.DIAMOND, Dr. JOHN -*“Notă despre medicina holistică” Journal of Holistic Health, 1980*

48.DOBOS, ALEXANDRU -*“Iisus şi ecuaţia Yoga”, Ed. Nirvana, Colecţia Tibet, Bucureşti, 1993*

49.DOBOS, ALEXANDRU -*“Tainele marii respiraţii” (Respiraţia şi viaţa), Ed. Nirvana Col. Tibet, Bucureşti, 1993*

50.DONGOROZI, C.S. -*“La suppresion du principe d'isomérie et sa restauration”, Symp, Atena,*

51.DROCHIOIU, GABRIEL -*“Parapsihologia” (Ştiinţa misteru-lui şi misterul ştiinţei), Ed. Agora, Iaşi, 1993*

52.DUMEA, MIHAI PREOT Profesor -*“Invitaţie la bucurie” Meditaţii, Iaşi,*

53.DUMITRESCU, Dr. I. Fl. -*“Omul şi mediul electric” (Fenomene biologice de suprafaţă), Ed. Ştiinţifică şi enciclopedică , Bucureşti, 1976*

54.DURCKEIM, KARLFRIED GRAF -*“Hara, centre vital de l'homme”, Ed. Le Courrier du Livre, 21, rue de Seine 75000 Paris, 1974*

55.DURVILLE, Dr. H. -*“Tratat experimental de magnetism” (Teorii şi procedee)*

56.EERSEL, PATRICK VAN -*“La Source Noire”,*

57.ELLIOT, J. SCOTT -*“Dowsing - One Man's way”, Jersey, Neville Spearman, 1977*

58.EMINESCU, MIHAIL -*“Opere” vol.8, Col. Scriitori români, Ed. Minerva, Bucureşti, 1986*

59.EYNDE, MICHEL VANDEN (interviu cu) -*“Locuiţi în condiţii nocive?” Rev. “L'Ecologiste” nr.49*

60.ERVIN, Dr. JOHN -*“Vindecarea spirituală: Spiritul sănătăţii holistice”, Journal of Holistic Health, 1980*

61.FINOT, JEAN; CESARE LOMBROSO -*"Hipnotism şi spiritism", Nemurirea sufletului, Ed. Tinc, Bucureşti, 1993*

62.FIRU, CONSTANTIN -*"Misterul morţii", Ed. Azur, 1993*

63.FITZGERALD, N. Dr. -*"Zonoterapie"*

64.FONTAINE, Dr. JANINE -*"Médecin des trois corps", Ed. Robert Laffont, Paris, 1980*

65.FONTAINE, Dr. JANINE -*"La medecine du corp énergétique", Ed. Robert Laffont, Paris, 1987*

66.FONTAINE, Dr. JANINE -*"Nos trois corps et les tris mondes", Ed. Robert Laffont, Paris,1986*

67.FONTAINE, Dr. JANINE -*"Notre quatrieme Monde", Ed. Robert Laffont, Paris,1987*

68.FONTENELLE -*"Istoria oracolelor" "Convorbiri despre pluralitatea lumilor", Ed. Moldova, Iaşi, 1993*

69.FORD, Dr. ARTHUR -*"Există viaţă dincolo de moarte?", Ed. Universul & Blasco 2000, Bucureşti, 1993*

70.FRIES-TERSCH, Dr. AL .-*"Tratamente bioenergetice la îndemâna tuturor", Bucureşti, 1991*

71.FRIGATOR, FULVIU -*"Spiritul în afara trupului", Col, Galaxia Psi, Ed. Transpres, Sibiu, 1993*

72.GERARD, Dr. ROBERT -*"Psihologia integrală şi vindecarea ezoterică", Journal of Holistic Health, 1982*

73.GHEORGHE, GHELASIE -*"Isihasm - dialog în absolut", Ed. Axis Mundi, 1992*

74.GHEORGHIŢĂ, FLORIN -*"Întrebările ştiinţei", Ed. Albatros, Bucureşti, 1988*

75.GHEORGHIŢĂ, FLORIN -*"Straniile inteligenţe invizibile", Ed. Institutul European, Iaşi, 1993*

76.GHEORGHIŢĂ, FLORIN -*"Temponauţii galactici", Ed. Moldova Iaşi, 1993*

77.GEORGI, FRANCO DI -*"Extraordinara descoperire a unui om de ştiinţă (Cu un aparat de înregistrat se aud vocile defuncţilor)", Rev. Gente din 24.04.70*

78.GORDON, Dr. RICHARD -*"Your Healing Hands" "The polarity experience", Ed. Unity Press Santa Cruz, USA*

79.GORDON, Dr. ROBIN -*"Separarea (izolarea), o cheie către patologie", Journal of Holistic Health, 1980*

80.GRÖNING, BRUNO -*"Introducere în învățătura sa", Ed. Grete Häusler, 1992*

81.GROSU, EUGENIA -*"Tainele creierului uman", Ed. Albatros, Bucureşti, 1981*

82.GUILLAUME,Dr. MADLEINE Dr. JEAN CLAUDE DE TY-MOWSKI;Dr. MADLEINE FIEVET-IZARD -*"Acupunctura", Ed. Omegapress, Bucureşti, 1982*

83.GUITTON, JEAN (dialog cu frații Bogdanoff) -*"Le face a face de Dieu et de la scince", Rev. Paris Match*

84.GUJA CORNELIA ET AL. -*"Aurele corpurilor" (Interferențe cu Cosmosul), Ed. Enciclopedică, Bucureşti, 1993*

85.HAŞDEU, B.P. -*"Sic Cogito", Ed. Scrisul Românesc, Craiova, 1991*

86.HASTED.Prof. JOHN -*"Quand la pensée gouverne l'atome" (interviu), "Psi international", mai-iunie 1978*

87.HERIVAN, MIRCEA -*"Noua mitologie a universurilor deschise", Ed. Eminescu, 1984*

88.HOLDEVICI, IRINA; ILIE P, VASILESCU -*"Hipnoza şi forțele nelimitate ale psihismului", Ed. Aldomar, Bucureşti,1991*

89.HILLS, CRISTOPHER -*"Supersensonics", Ed. University of the Trees Press, Vol, III, 1979*

90.ILIESCU, ELENA -*"Mărturii despre nemurire", Ed. Presa Națională, Bucureşti, 1990*

91.INGLIS, BRIAN -*"Enciclopedia fenomenelor paranormale", Ed. Valdo, Bucureşti, 1993*

92. IONESCU-PANTELIMON, Dr. D. -*"Energia cancerului = f (m)", Ed. Litera, Bucureşti, 1989*

93.IONESCU-TÂRGOVIŞTE, Dr. C. -*"Bioenergetica: reversul modern al unei concepţii antice", Rev. Ştiinţă şi tehnică, Bucureşti,*

94.IONESCU-TÂRGOVIŞTE, Dr. C. -*"Acupunctura şi bioenergetica umană", Ed. Sport-turism, Bucureşti, 1986*

95.JACOBSON, NILS O. -*"Life without Death", Ed. Dell Publisching Co, Inc, Dag Hammarskjold Plaza, New York 10017, 1975*

96.KAPRA, FRITJOF -*"Tao of physics", Bantam New Age Books, 1980*

97.KAUFMES, GEORGE ST. -*"Miracolul palmelor" (Energie şi sănătate prin Reiki), Interprint Geneze, Bucureşti, 1993*

98.KELLER, WERNER -*"La parapsychologie ouvre le futur", Éditions Robert Laffont, Paris, 1975*

99.KERNEIZ, CHARLES -*"Le Yoga de l'Occident", Ed. Omnium Littéraire*

100.KING, Dr. SERGE V. -*"Manualul energiei piramidelor", Ed. Verner Books Inc, New York, 1977*

101.KING, TAO TE -*"Cartea căii şi virtuţii, Studiu introductiv, traducere, comentariu şi note", Colecţia Câmp Fundamental, Book 1992*

102.KOESTLER, ARTHUR -*"Les racines du hazard (The roots of coincidence)", Tr, franc, Ed. Calman -Levi, 1972*

103.KOZAREV. N. A. -*"Le pendule perpétuel de l'Univers", interviu luat de Al, Lal, SPUTNIK, iunie 1978*

104.KOZAREV. N. A. -*"Time in Science and Phylosophy" Compendiu, Acad, de Ştiinţe, Praga, 1973*

105.KRISNAMURTI şi DAVID BÖHM -*"The Ending of the Time", Ed. Harper and Row Publishers, 1985*

106.KUL, DJWAL -*"Intermediate Studies of the Human Aura", Ed. Summit University Press, Los Angeles, 1987*

107.LAKHOVSKY, GEORGES -*"L'origine de la vie" (La radiation et les etres vivants), Ed. Nelsson, Paris, 1925*

108.LASSERE, ROBERT -*"Puteri stranii", Ed. Technique sécrete*

109.LAZA, Dr. DORU -*"Îndreptar profilactic şi terapeutic de medicină naturistă", Ed. Păzitorul Adevărului, Făgăraş, 1991*

110.LAZIA, DUMITRU -*"Autocunoaştere - autoeducare - prevenire", (Terapia Reiki), 1986*

111.LEADBEATER, C.W. -*"Les Centres de force dans l'Homme", Ed. Adyar, 1927*

112.LEADBEATER, C.W. -*"Man Visible and Invisible", Ed. Theosophical Publishing House*

113.LEPRINCE, Dr. ALBERT -*"Les Ondes de la pensée", Editions Dangles, Paris, 1939*

114.LESLIE, DESMOND; GEORGE ADAMSKI -*"Les soucoupes volantes ont atterri", Ed. J'ai lu, 1971*

115.LIEKENS, PAUL -*"Reîncarnarea, sensul existenţei şi al vieţii", Ed. Roza Vânturilor, Bucureşti, 1992*

116.LINSSEN, ROBERT -*"Tradiţii antice, reîncarnare, electronică psihică, fizică modernă", Ed. Dépositaires pour la France, Paris, 1980*

117.LOVELL, ARTHUR -*"Ars Vivendi", Londra, 1903*

118.LOWEN, Dr. ALEXANDER -*"La spiritualité du corps, Pratiquer la bioénergie", Editions Dangles, St, Jean-de-Braye,1993*

119.MACOVSKI, EUGEN -*"Concepţia biostructurală şi teoriile moleculare ale materiei vii", Ed. Ştiinţifică şi enciclopedică, Bucureşti, 1984*

120.MAJAX, GERARD -*"Magicienii", Ed. RAO International Publishing Company, 1993*

121.MARINESCU, ACAD, GEORGE -*"Spiritism şi metapsihism", Ed. Mirador, Arad, 1993*

122.MASSAFRET, HEDI; Dr. E, FITZGERALD -*"Sănătate pentru viitor" (Tratat de reflexologie), Ed. Trona, Vaduz, 1975*

123.Mc ALL, Dr. KENETH -*"Vindecarea arborelui genea-logic", Ed. Harisma, Bucureşti, 1993*

124.MÂNECUTĂ, Dr. MIRCEA ANTONIU -*"Elemente de fiziologie şi patologie în organizarea societății umane" (lucrare nepublicată)*

125.MÂNECUTĂ, RADU ILIE -*"Bioenergia ar putea explica bazele homeopatiei?", Almanahul Femeia, 1989*

126.MÂNECUTĂ, RADU ILIE -*"Rezolvarea cancerului poate fi obținută numai prin cercetare sinergetică integrată, la nivel fundamental", Interviu în "Flacăra", 5 feb. 1985*

127.MIRCEA, CORNELIU -*"Discurs despre ființă", Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1987*

128.MIGDAL, A. -*"De la îndoială la certitudine", Ed. Politică, Bucureşti, 1989*

129.MIROIU, ADRIAN -*"Metafizica lumilor posibile şi existența lui Dumnezeu", Ed. ALL, Bucureşti,1992*

130.MITROFAN, PARINTELE -*"Viața repausaților noştri şi viața noastră după moarte", Ed. Anastasia, Bucureşti, 1993*

131.MONTGOMERY, RUTH -*"Strangers among us", Ed. Fawcet Crest, New York, 1982*

132.MEHEDINȚEANU, Dr. TEOFIL -*"Iulian Urziceanu, un miracol la Craiova.Tratamente bioenergetice", Ed. Dianoli, Craiova, 1992*

133.MONTGOMERY, RUTH -*"A Search for the Truth", Ed. Fawcet Crest, New York, 1988*

134.MOODY, Dr. RAYMOND -*"Life after Life", Ed. Bantam Book, USA, 1977*

135.MOODY, Dr. RAYMOND -*"Lumieres nouvelles sur la vie apres la vie", Ed. J'ai lu, Robert Laffont, Paris, 1977*

136.MULFORD, PRENTICE -*"În zarea nemuririi", Ed. Lotos, Bucureşti, 1992*

137.MÂRGINEANU, DORU GEORG -"Energetica lumii vii", Edimpex-Speranţa, 1992

138.NARENDRAN, Dr. P. -"Aura dvs. poate indica boala de care suferiţi", Rev. Science Service, nr.5/1984

139.NEGUREANU, CRISTIAN -"Biblia şi parapsihologia", Ed. Rompel SRL, 1992

140.NEGUREANU, CRISTIAN -"Parapsihologia şi misterele lumii actuale", Ed. Datina şi Universul, 1994

141.NICOLE, MICHEL -"Initiation au magnetisme curatif", Editions Dangles, 1993

142.NOÜY, LE COMPTE DU -"Le temps et la vie", Ed. Gallimard, Paris, 1936

143.OPRIŞ, TUDOR -"Mica enciclopedie pentru tineret. Naşterea evoluţia şi expansiunea cosmică", Ed. Forum, Bucureşti, 1994

144.PANNETIER, Dr. PIERRE -"Despre gânduri, iubire şi atitudine, manevre terapeutice cu mâinile, exerciţii şi dietă", Journal of Holistic Health, California, USA, 1980

145.PARKER, PROF. WILLIAM -"Spiritul sănătăţii holistice", Journal of Holistic Health, 1982

146.PAŞCANU, VIOREL OLIVIAN -"Energia care vindecă. Spiritoterapia", Ed. Moldova, 1993

147.PAULING, LINUS -"Chimie generală", Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1972

148.PAUWELS, LOUIS; JACQUES BERGIER -"The Planet of Impossible Possibilities", Ed. Myflower, Granada Publishing, London, Toronto, Sydney, New York, 1980

149.PELTZ, PROF. JEAN-MARIE -"Inteligenţa lumii vegetale", Rev. "Ç'a m'interesse", preluat de rev. "Magazin", Bucureşti,

150.PETRESCU, Dr. LEONID -"Mitocondriile: staţiile de putere ale celulei". Rev. Ştiinţă şi Tehnică

151.PIERRAKOS, Dr. JOHN -*"Terapia energetică a "mizului", un proces funcțional pentru integrarea corpului, minții şi spiritului", Journal of Holistic Health, 1982*

152.POLDAK, Dr. CHARLES ROD. -*"Le fluide vital guerisseur", Ed. Maison de la Radiesthesie*

153.POPESCU-BĂLCESTI, Dr. AUREL -*"Spirit şi suflet. Reîncarnarea", Ed. Larry-Cart SRL, Bucureşti, 1993*

154.POPESCU- BĂLCESTI, Dr. AUREL -*"Enigma vieții şi a morții", Ed. Larry-Cart, Bucureşti, 1992*

155.POPESCU, N. IOAN -*"Gravitația", Ed.*

156.POWELL, A.E. -*"Dublul eteric", Ed. Ram*

157.PURYEAR, HERBERT B. -*"The Edgar Cayce Primer (Discovering the path of self-transformation", Ed. Bantam Books, 1982*

158.PRABHUBADA, BHAKTIVEDANTA; SWAMI A.C. -*"Revenir, La Science de la réincarnation", Editions Bhaktivedanta, Paris, 1986*

159.PUŞCAŞU, Dr. EMIL -*"O temă pentru acasă... fără dureri" (convorbire a dr. cu Ion Toiu), Rev. "Cronica Iaşi"*

160.PĂTRUȚ, ADRIAN -*"De la normal la paranormal", Vol. I şi I, Ed. Dacia şi Ed. Sincron, 1992,1993*

161.PĂTRUȚ, ADRIAN -*"Vindecarea mintală", rev. Paranormal nr. 4/1995*

162.PĂTRUȚ, ADRIAN -*"Sindromul abducție", idem*

163.PĂTRUȚ, ADRIAN -*"Linda Cortile: cazul secolului?", Rev. Paranormal nr. 4/1994*

164.PĂTRUȚ, ADRIAN -*"Întâlnire de gradul trei în apropiere de Cluj Napoca", Rev. Paranormal nr. 4/1994*

165.PĂTRUȚ, ADRIAN, GRIGORE BOJESCU -*"Îndoirea metalelor", Rev. Paranormal nr. 4/1994*

166.RAICU, PETRE; VERONICA STOIAN -*"Gene şi cromozomi", Ed. Ştiințifică şi enciclopedică, 1989*

167.RAMACHARAKA, YOG -*"Viața dincolo de moarte", Ed. Lotos, București, 1991*

168.RAMON, ADAM -*"Metaphysica", Ed. Emet, Oradea, 1993*

169.RAMPA, LOBSANG -*"Tainele aurei", publicată de Ed. Princeps în 1994 cu titlul "Cartea misterelor"*

170.READ, ANN -*"Edgar Cayce on Jesus and his Church", Ed. Warner Books, 1983*

171.ROSSNER, Canonicul Dr. JOHN -*"Vederi antice și descoperiri moderne: bazele spirituale ale sănătății holistice", Journal of Holistic Health*

172.RUSSU, ALEXANDRU -*"Magnetoterapia"*

173.SCHALLER, Dr. CHRISTIAN -*"Rire pour Gai-rire (Guérir!)", Editions Vivez Soleil, Geneva, 1994*

174.SCHWARZ, JACK -*"Human energy systems", Ed. E.P. Dutton, New York*

175.SCOTT, CYRIL -*"Ocultismul modern", Ed. Princeps, București, 1993*

176.SERACU, DAN -*"Autocontrol pentru avansați", Ed. Safire, București, 1993*

177.SERACU, DAN -*"Metode mai puțin folosite de deschidere și activare a chakrelor", Rev. Elta Rev. de metafizică nr. 4*

178.SHIVANANDA, SWAMI -*"Puterea gândului" cu comentarii de Al. Doboș, Ed. Cris Book Universal, București, 1992*

179.SCHUL, BILL; ED PETIT -*"The Secret Power of Pyramids", Ed. Coronet Books, Hodder Fawcet, Londra, 1978*

180.SINGH, SUNDAR -*"Viziuni din lumea spirituală", Timișoara, 1991*

181.SORGE, J. MARTIN -*"Reîncarnarea dintr-o nouă perspectivă" (Călătoriile din ținuturile atemporale și aspațiale ale sufletului), Ed. Vestala, București, 1994*

182.SORAN, VIOREL -*"Biochimia mişcării", Rev. Şt. şi tehnică*

183.SPEER, Dr. JOSEPH -*"Program de purificare funcţională şi de atitudine", Journal of Holistic Health, 1982*

184.STANILOAIE, ACAD. PREOT PROF .-*"Sfânta Treime sau la început a fost iubirea", Ed. Inst. Biblic, Bucureşti, 1993*

185.STANILOAIE, ACAD. PREOT PROF. -*"Spiritualitatea ortodoxă. Despre înDumnezeire", Rev. Interval nr. 3/199L*

186.STEFĂNESCU, SORIN -*"Sfidarea timpului", Ed. Valdo Impex SRL, Bucureşti, 1992*

187.STEINER, RUDOLF -*"Reîncarnare şi karmă", Ed. Princeps, Bucureşti, 1993*

188.STEINER, RUDOLF -*"Meditaţia, cale a cunoaşterii" şi "Extinderea conştiinţei prin drog?", Ed. Sophia, Arad, 1992*

189.STEINER, RUDOLF -*"Ştiinţă ocultă", Ed. Princeps, Iaşi,1993*

190.STEINER, RUDOLF -*"Opere complete, Vol. 9. Introducere în cunoaşterea suprasensibilului", Ed. Arhetip - Renaşterea spirituală, 1993*

191.STEVANNOVITCH, VLADY -*"La voie de l'énergie (L'eveil et le dévélopement du chi, ou énergie vital)", Ed. Dangles, 1993*

192.STRUNGARU, Dr. GR. -*"Cum este folosită energia în organismele vii?", Rev. Şt. şi Teh.*

193.SUDRE, RENE -*"Traité de parapsychologie", Ed. Payot, Paris, 1965*

194.SZENT-GYÖRGY, A. -*"Bioenergetica", Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1962, după "Bioenergetics", New York, 1957, Ed. Academic Press*

195.TEXTORIS, LUIZA -*"Spiritul după moarte", Col. Galaxia Psi, Ed. Transpress, Sibiu, 1993*

196.TILLER, WILLIAM PROF. -*"Crearea unui nou model funcţional al energiilor vindecătoare ale*

corpului", Journal of Holistic Health, 1979

197. TOMPKINS, PETER; CRISTOPHER BIRD -*"The Secret Life of Plants", Ed. Avcon Publishers Bard, Camelot, Discus, Equinox and Flare Books*

198. URZICA, PREOT MIHAI -*"Minuni şi false minuni", 1940*

199. VALEE, JACQUES -*"Alte dimensiuni", Ed. Savas Press, Bucureşti, 1993*

200. VASILESCU, Prof. AL. -*"Gravitaţia dintr-o parte" (Forţa de deviere laterală), articol în rev. Flacăra din 4 mai 1984*

201. VITHOULKAS, Dr. GEORGE -*"The Science of Homeopathy", Ed. Grove Press Inc. New York, 1981*

202. VOGEL, MARCEL -*"Crearea unei punţi între ştiinţă şi problemele spirituale", Journal of Holistic Health, 1982*

203. WATSON, LYALL -*"Histoire Naturelle du Surnaturel", Ed. Albin Michel, Paris, 1974*

204. WEISS, BRIAN -*"O mărturie a reîncarnării", Ed. Lotus, Bucureşti, 1992*

205. WEN, TAO JIAN; Dr. FLORIN BRATILA; DAN MIRAHORIAN -*"Tao te king, Lao Tseu", "Dao de Jing", "Cartea căii şi virtuţii", Ed. Forte Computers SRL, Bucureşti, 1992*

206. WETHERED, Dr. VERNON -*"Introduction in Medical Radiesthesy and Radionics", Ed. Stanhope Press, Rochester, 1974*

207. WORRAL, Dr. OLGA N. -*"The Marriage of Science and Religion" (Unirea ştiinţei cu religia), Journal of Holistic Health, 1982*

208. YRAM -*"Doctorul sufletului" (12 ani de dedublare conştientă în lumile invizibile - Observaţiuni experimentale), Ed. RAM - Aninoasa - Gorj*

209. ZARNEA, GH.; LUCIAN GAVRILĂ -*"Dezbaterile Academiei Române dedicate Biomecanicii", Rev. Contemporanul Bucureşti,*

210.ZAVERGIU - THEODORU, Dr. MIHAIL -*"Metoda Zavergiu de automasaj, gimnastică, presopunctură", Ed. Orfeu, 1991*

Supliment de referințe bibliografice care au fost omise înaintea începerii redactării lucrării de față

211.APOSTOL, DAN -*"Deocamdată... enigme", Ed. Sport-turism, Bucureşti, 1984*

212.BACIU, Ing. A.; Dr. Doc. C.I. BACIU -*"Energia electrică şi viața", Ed. Tehnică, Bucureşti, 1986*

213.COOPER, IRVING -*"Reîncarnarea", Bucureşti, 1947*

214.DANCA, MARIUS; NICOLAE JUMATE -*"Fractalii", Şt. şi tehnică nr. 11 şi 12/1993, nr. 1/1994, Bucureşti,*

215.DUMITRESCU, Dr. Fl. -*"Electronografia"*

216.GHIKA, G. MATILA -*"Secțiunea de aur şi proporțiile corpului uman", Publ. Secolul 20, nr. 11-12/1973, Bucureşti,*

217.HAKEN, H. -*"Dynamics of synergetic systems", Ed. Springer Verlag, Berlin - Heidelberg, New York, 1980*

218.KERNBACH, VICTOR --*"Enigmele miturilor astrale", Ed. Albatros, Bucureşti, 1973*

219.KERVRAN, LOUIS -*"Transmutations biologiques des éléments a faible énergie", Ed. Maloine, 1974, Paris*

220.KROY, WALTER -*"The Use of optical Radiation for Stimulation Therapy". În: Proceedings of the Symposium "Electromagnetique Bio-Information", Marburg1977, Ed. Urban & Schwarzenberg - München - Wien - Baltimore 1979*

221.LANCELIN, CHARLES -*"Sufletul omenesc"*

222.LIENHARD, ED. FREDERIC -*"Connais-toi et guéris-toi par la force de l'Esprit", Ed. Frederic Lienhard, rue Wimpheling 67000, Strassbourg / France, Stephen Grubenmann CH-3006 Berna*

223.MARCUS, SOLOMON -"Ce este holografia?", articol în rev. Astra, 1986, Braşov

224.LIENHARD, ED. FREDERIC -"Connais-toi et guéris-toi par la force de l'Esprit", Ed. Frederic Lienhard, rue Wimpheling 67000, Strassbourg / France, Stephen Grubenmann CH-3006 Berna

225.MARCUS SOLOMON -"Ce este holografia?", articol în rev. Astra, 1986, Braşov

226.MIKULIN, Acad. OLEG -"Against ageing", Rev. SPUTNIK, iunie 1978

227.MOŞNEAGA, ALEXANDRA -"Cursul de calificare în bioterapeutică"

228.ONIŢĂ, FLORIAN -"O muncă de cercetare stârneşte mare interes în străinătate şi indiferenţă la Bucureşti", Rev. Flacăra nr. 15/06.04.79, Bucureşti

229.PELIKAN, WILHELM -"L'homme et les plantes medicinales", Vol I şi II, Ed. Triade, Paris, 1962

230.REANT, A. SOTTO -"Pouvoirs étranges d'un clairvoyant", ed. Tchou, Collection Psi

231.RAMPA, LOBSANG -"Al treilea ochi"

232.RAMPA, LOBSANG -"Povestea lui Rampa"

233.SZEKELY-BORDEAUX, EDMOND -"L'Evangile Essenien" ("Evanghelia Păcii a Domnului Iisus"), (Vivre en harmonic avec l'Univers", Ed. Soleil, Geneva, 1988

234.SZEKELY-BORDEAUX, EDMOND -"The Cosmotherapy of the Essenes", Ed. International Biogenic Society, 1989, Matsqui, Canada

235.SAPIRO, B.N. -"Sevremenia i drevnaia telintelnaia magiia v Rasii" ("Magia vindecătoare din vremuri străvechi şi contemporane în Rusia"), Konto, Moscova, 1992

236.UNESCO -"L'Evangile selon Thomas", 1973

237.WALKER, DAEL -"Cristalul, această fiinţă vie", Ed. Conex, Iaşi, 1991

Completare referințe bibliografice cu lucrări procurate în timpul eleborării textului lucrării

238.ANDRU, VASILE -"Terapia destinului", Ed. Princeps

239.BEK, FUATOVICI; A. KASPIROVSKI; A. CIUMAK; DJUNA DAVITASVILI -"Vindecarea prin metoda tibetană. Cum să deveniți extrasenzori. (Curs de bioterapie), Ed. Antet, Bucureşti, 1994

240.CELAN, Dr. EUGEN -"Biocâmp şi bioradiații", Col. Paranormal, Ed. Teora, Bucureşti, 1994

241.CHIA, MANTAK -"Stimulați-vă energia vitală" (Automasajul tinereții prin CHI), Ed. Antet, Bucureşti, 1994

242.CIOBANU, AURELIA -"Curs de bioterapie" (Nepublicat)

243.DRĂGĂNESCU, MIHAI -"Profunzimile lumii materiale"

244.DROUOT, PATRICK -"Vindecare spirituală şi nemurire. Căile terapeutice ale viitorului", Col. Argo, Ed. Sagitarius, Iaşi, 1994

245.DUȚĂ, VICTOR -"Prin parapsihologie, a fi cel mai bun", Ed. Victor şi Universul, Bucureşti, 1994

246.HALPERN, STEVEN -"The musical therapy in New Age: Tunning the human instrument", Journal of Holis-tic Health, 1980

247.JAGOT, EMILE -"Le pouvoir de la volonté"

248.KAHAN, NUBAR -"Treziți-vă forțele bioenergetice", Ed. Excelsior CA, Bucureşti, 1994

249.MĂMULAŞ, IOAN -"Psihokinetia", Ed. Teora, Bucureşti, 1994

250.PAUWELS, LOUIS; JACQUES BERGIER -"Le Matin des Magiciens", Ed. Lib. Galimard, Paris, 1960

251.POPESCU-BĂLCESTI, Dr. AUREL -"Energia spirituală cheia Universului", Ed. Larry-Cart 2000, Bucureşti, 1994

252.RASCA, I.N.; D. DROCHIOIU -"Calea vieții prin mazdaznan", Col. Evoluția spirituală, Ed. Dia-Press, Suceava, 1994

253.UDRIŞTE, Dr. OCTAVIAN -"Cum a creat Dumnezeu Universul din nimic", Ed. Tabor. Rm. Vâlcea, 1994

254.IOAN PETRU CULIANU -"Călătorii în lumea de dincolo", Ed. Nemira, Bucureşti, 1994

255.CHANG, Dr. STEPHEN -"Sistemul complet de autovindecare", Ed. Rom Direct Impex, Bucureşti, 1994

256.McALL, Dr. KENNETH -"Vindecarea arborelui genealogic", Ed. Harisma, Bucureşti, 1994

257.ŢUGUI, ION -"7 ani apocaliptici", Col. Gnosis, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1992

258.ŢUGUI, ION -"Iad contra Rai sau Frontul Cosmic", Col. Gnosis, Ed. Lucky - Cartea Românească, Bucureşti, 1994

259.NEGUREANU, CRISTIAN -"Intratereştrii şi noua ordine mondială", Ed. Miracol, Bucureşti, 1994

260.VALEE, JACQUES -"Confruntări", Ed. Zona, Bucureşti, 1994

261.BARROW, JOHN D. -"Originea Universului", Ed. Humanitas, Bucureşti, 1994

262.OSTRANDER, SHEILA; LYNN SCHRÖDER -"Psychic Descoveries Behind the Iron Curtain", Prentice Hill, New Jersey, 1970

263.BARBARIN, GEORGES -"Cartea morţii. Fenomenele morţii. Misterele morţii. Ce este moartea?", Ed. Tedit F.Z.H.,Bucureşti, 1995

264.BOHM, DAVID -"Plenitudinea lumii şi ordinea", Ed. Humanitas, Bucureşti, 1995

265.CONSTANTINESCU, GABRIEL -"OZN şi arta războiului", Ed. Teora, Bucureşti, 1995

266.CURDA, CEZAR; CULDA ELEONORA -"Daesimul prin scrierile şi practicile sale", Ed. Dicorne, Bucureşti, 1995

267.KARDEK, ALLAN -"Cartea spiritelor", Ed. Larry-Cart, Bucureşti, 1995

268.KEECHLIN, de BIZEMENT DOROTHEE -"Universul lui Edgar Cayce", Vol. III, Ed. Sagittarius, Iaşi, 1995

269.KUNSANG, AMCHI -"Miracolul sănătăţii prin medicina tibetană Gae-Ba, Rig-Pa", Ed. Antet, Bucureşti, 1995

270.LEVSKY, VLADIMIR -"Vederea lui Dumnezeu", Ed. Deisis, Sibiu, 1995

271.MARINACHE, RALUCA; OVIDIU SOMESAN; SORIN GHILEA -"Anotimpul OZN", Ed. Mirador, Arad, 1995

272.NEGUREANU, CRISTIAN -"Tainele Religiilor şi populaţiile Universului", Ed. Miracol, Bucureşti, 1995

273.PIKE, JAMES -"Dialoguri cu cei de dincolo", Ed. Alcris, Bucureşti, 1995

274.RAPHAELL, KATRINA -"Lumina cristalelor - Ştiinţa secretă a utilizării cristalelor şi pietrelor tămăduitoare", Ed. Divia, Cluj-Napoca, 1995

275.TRANDAFIR, SIMONA şi CLAUDIU -"Shambala-Tărâmul divin care ne inspiră", Ed. Ram, Bucu-reşti, 1995

276.TIMOTHY, GOOD -"Ei sunt aici. Intruşi printre noi" Vol II, Ed. Zona, Bucureşti, 1995

277.WARTER, Dr. CHARLES -"Amintirile sufletului", Ed. Sagittarius, Iaşi, 1995

278.IGNATENCO, A.V. -"Cum să devi fenomen", Ed. Biodava, Bucureşti, 1995

279.IGNATENCO, A.V.; V.A. GODOVANET -"Din Universul extra-senzorial", Ed. Tempus - România, Bucureşti, 1995

280.PAPACOSTEA, Dr. PETRE -"Polaritatea structurilor vii: sugestii pentru un alt mod de abordare a problemelor ecologiei"

281.PAPACOSTEA, Dr. PETRE -"Researches Concerning the Evidence of Biological Quality. Theoretical Aspects of the Notion of Biological Quality and Scientific Basis of the Sensitive Crystalisation. Fourth Symposium on Soil Biology, Cluj-Napoca, 1977.
"Preliminary Researches Concerning the Evidence of Biological Quality by the Sensitive Crystallization Test"

282.CHIRILÂ, Dr. PAVELEȚ AL. -"Medicină naturistă", Ed. Medicală, Bucureşti, 1987

L'ENERGIE SOURCE DE VIE DE PALPABLE AU DIVIN

Résumé

Notre terme "Énergie source de vie" remplace le terme "bioénergie" qui est menacé avec la banalisation provoqué par une utilisation incorrecte.

On expose un modele résulté d'une synthese exhaustive qui couvre le grand spectre énergetique - informational - spirituel de l'énergie source de vie de palpable au Divin.

De meme on expose la structure holistique de l'etre humain (c'est - á - dire sauf son corps physique avec, les corps subtils) et son cadre d'existence réel , qui est l'Univers tout entier, pour mieux comprendre leur rélations avec l'énergie source de vie.

Notre modéle explique un nombre de grandes énigmes scientifiques, parmi lesquelles: porquoi tous les organismes vivants de virus á l'homme sont constitués seulement par des molécules lévogires, pourquoi seulement les substances lévogires (comme par exemple l'acide L-ascorbique - la vitamine C) sont bioactives. la lévitation et tous ses aspects, pourquoi la bios en général se développe verticalement, etc.

On mise en evidence la base erronée, réductioniste de la science materialiste en général, qui a imposé par l'éducation l'atheisme á tout prix, générateur des grandes souffrances de l'humanité actuelle.

"L'énergie source de vie, de palpable au Divin" mise en evidence la grande importance de la polarité bénéfique - maléfique, expimée comme équilibre d'énergies lévogires / énergies dextrogires, negentropie / entropie, temps biologique - temps physique.

On demonstre le pouvoir de l'amour (au sense du vieux grecque "agapé"), comme la plus forte énergie connue, qui par sa nature lévogire est la seule en mesure de reéquilibrer le déséquilibre produit par la croissance de l'éntropie, qui ménace la planéte avec la destruction.

Causé par cette constatation en appel est adressé au monde entier, especialement á la comunité scientifique internationale, mondiale, aux dirigeants des peuples de l'humanité, de déterminer les changements qui s'impose sur plan éducational et scientifique et de stopper d'urgence la polluation sur tous les plans. On ajoute une invitation adressée au monde entier pour la réalisation d'un experiment holistique spirituel planétaire pour sauver l'humanité de la destruction.

"THE ENERGY SOURCE OF LIFE FROM CONCRETE TO DIVINE"

Abstract

Our term "energy source of life" replace the term "bioenergy" wich menace with trivialization due to an wrong utilization.

It is exposed a model obtained from an exhaustive synthese wich cover the great energetic - informational - spiritual spectrum of the energy source of life from palpable to Divine.

In addition, the human holistic structure (that means with all his subtle bodies) is exposed and his whole environment wich is the Universe for a better understanding of their relations with energy source of life.

Our model explain several great scientific enigmes among wich: why all the living organisms, from virus to man are constituted only by levogyres molecules, why only the levogyres substances (as for example the acide L-ascorbic - the "c" vitamine) are bioactives, the levitation with all his aspects, why in general manner, all the bios are a vertical developement, etc.

It is evidenced the general erroneous fundament of the cartezian materialistic science, wich has imposed his educational atheism, producing the whole suffering in the world.

"The energy source of life from concrete to Divine" has evidenced too, the great significance of the benefic-malefic polarity expressed by levogires energies / dextrogires energies, negentropy - entropy, biological time / physical time.

It is demonstrated the love force (in the sense of the old greek word "agapé") as the greates in the Universe, wich by his levogyre nature is the only one wich can reequilibrate the disequilibrium produced by the increase of the entropy wich menace the world with the destruction.

Due to this finding an appel is addressed to the whole world especially to the scientific mondial world community and to the peoples' leaders to determine the necessary changes in the scientific and educational fields and the urgent stopping of the pollution on the all levels.

An invitation is added addressed to the whole world, to get a holistic spiritual experiment for world salvation from destruction.

Planşa I

Structura completă (holistică) a corpurilor ce alcătuiesc fiinţa umană

Autor şi	Plan fizic			Plan astral
ref. bibliograf.	1	2	3	4
Djuna Davitaşvili (43)	Corp fizic	Dublu eteric	Biocâmpul energetic	Biocâmpul mental
Rudolf Steiner (190)	Corp fizic	Corp al vieţii	Corp astral	Eu ca sâmbure al sufletului
Dr. Popescu-Bălceşti (154)	Corp carnal sau chimic	Corp eteric (are chakrele)	Corp astral	(Solar)
Mary Andersen (1)	Corp fizic + eteric	Corp astral	Corp mental inferior	Corp mental superior
Jack Schwarz (174)	Corp fizic + eteric= OVUM	Corp emoţional	Corp mental	Corp para - conştient
C. W. Leadbeater (112)	Corp dens + dublul eteric	Corp mental (în planul 2 astral)	Corp cauzal (în plan astral)	Corpul inteli-genţei (în plan mental) în planul arupa
Annie Besant (10)	Corp fizic (= eteric+grosier)	Corp astral	Corp mental propriu-zis	Corp mental - cauzal
Adam Ramon (168)	Corp fizic	Corp vital (eteric)	Corpul dorinţei (astral)	Corpul intelectului
Elena Iliescu (90)	Corp fizic (materie minerală)	Corp energetic (viaţa-vegetal, animal, om)	Corp astral (suflet,senzaţie -animal,om)	Eul individualitate - spirit (omul)
Charles Lancellin (221)	Corp eteric (energetic)	Corp astral (senzitiv)	Corp mental (inteligenţă)	Corp cauzal (memorie, voinţă)
Dr. A. Fries - Tersch (70)	Corp fizic	Corp eteric	Corp emoţional (astral)	Corp mental
Barbara Ann Brannen (16)	Corp eteric (aspect eteric inferior)	Corp emoţional (aspect emoţional inf.)	Corp mental (aspect mental inferior)	Corp astral (plan astral)
P.Drouot (244)	Corp fizic	Corp eteric	Corp astral	Corp mental
V.A. Ignatenco (278)	Corp fizic	Corp eteric	Corp astral	Corp mental
V.A. Ignatenco (279)	Corp fizic → Fizic	Corp fizic → Eteric	Corp astral → Energetic	Corp astral → Mental

Planşa I

Structura completă (holistică) a corpurilor ce alcătuiesc fiinţa umană (continuare)

Autor şi	Planuri spirituale			
ref. bibliograf.	**5**	**6**	**7**	**8**
Djuna Davitaşvili (43)	Biocâmpul intelectual			
Rudolf Steiner (190)	Sune spirituală ca şi corp transformat	Spirit al vieţii ca şi corp al vieţii transformat		
Dr. Popescu-Bălceşti (154)	(Cosmic)	(Universal)		
Mary Anderson (1)	Corp spiritual - cauzal	Corp intuitiv	Divin sau absolut	
Jack Schwarz (174)	Corp cauzal	Corp cosmic - spiritual I	Corp cosmic - spiritual II	
C. W. Leadbeater (112)	Corp mental (în planul arupa)	Corp mental (în planul arupa - continuare)	Spirit întreit în om (plan budic)	
Annie Besant (10)	Corpuri temporare	Corpuri temporare	Spirit	
Adam Ramon (168)	Corpul cauzal (spirit uman) Manas	Spirit vital (budic)	Spirit divin (Atma)	
Elena Iliescu (90)	Sinea spirituală	Spiritul vieţii	Omul spirit	
Charles Lancellin (221)	Corp moral (bine - rău)	Corp intuitiv	Corpul conştiinţei	
Dr.A.Fries - Tersch (70)	Corp cauzal	Corp spiritual	Corp Atman	
Barbara Ann Brannen (16)	Corp eteric matricial (aspect fizic)	Corpul celest (aspect emoţional)	Corp keteric matricial (aspect mental)	
P.Drouot (244)	Corp cauzal	Corp budic	Corp Atmic	
V.A. Ignatenco (278)	Corp karmic	Corp intuitiv	Corp nirvanic	Absolutul
V.A. Ignatenco (279)	Corp cauzal → Intelectual	Corp cauzal → Fericirii	Corp cauzal → al Nirvanei	

Planşa II

Culorile centrelor energetice asociate diferitelor corpuri (chakre)

Autor şi ref. bibliograf.	Chakra (centrul energetic)		
	Rădăcină (sacrală)	**Splinei (centr. abdominal)**	**Ombilicală (plexul solar)**
C. W. Leadbeater (112)	roşu portocaliu deschis	pete de culoare roşie,portocalie, verde,albastră,violet	Amestec de mai multe nuanţe de roşu şi verde
J.Schwarz (174)	roşie portocalie	purpurie	verde
S. Halpern (246)	roşie	portocalie	galbenă
B.A.Brannen (16)	roşie	portocalie	galbenă
A.Moşneagă (227)	roşie	portocalie	galbenă
M. Andersen (1)	roşie	portocalie	galbenă
Sahaja Yoga (D.Costian) (39)	roşie	galbenă (la crearea Universului era verde)	verde
Dr. E. Celan (25)	orange cu nuanţă roşie	roz	verde
Al. Doboş (49)	portocalie	roşie	verde
D. Seracu (177)	roşu ca focul	orange	galbenă până la aurie
Revista ELTA	galben cu 4 petale roze	albă cu câte o petală galbenă, verde, albastră, portocalie, roză şi violet	verde cu roz
A. Ciobanu (242)	roşie	orange	galbenă
Elena Iliescu (90)	roşie	orange	galbenă
V.Ignatenco (278)	roşie	portocalie (orange)	galbenă
N. Kahan (246)	galbenă până la roşu - portocaliu		
Victor Duţă (245)	roşie	portocalie	galbenă
P. Drouot (244)	galbenă (în tabel, roşu aprins)	roşie cu nuanţe : roşu aprins, carmin	albastră - partea cea mai luminoasă a focului
Djwal Kul(106)	albă	violetă	indigo
K.Raphaell(274)	roşu + negru	roşu + portocaliu	portocaliu + galben
Sri Aurobindo (2)	roşie	roşie purpurie închis	violetă
A. Kunsang (269)	galbenă	albă	roşie
Dael Walter (237)	roşie	portocalie	galbenă

Planşa II

Culorile centrelor energetice asociate diferitelor corpuri (chakre) (continuare)

Autor şi	Chakra (centrul energetic)		
ref. bibliograf.	Inimii (centrul inimii)	Gâtului (gâtlejului)	Frunţii (sprâncenelor)
C. W. Leadbeater (112)	albastră cu aspect argintiu şi scânteietor	roză în jumătatea anter., mult galben, cealaltă jumătate albastru - violaceu	pare a conţine tot felul de culori prismatice
J.Schwarz (174)	albastră	indigo	purpuriee pală (violetă)
S. Halpern (246)	albastră	indigo	violetă
B.A.Brannen (16)	albastră	indigo	violetă - albă
A.Moşneagă (227)	albastră	indigo	violetă
M. Andersen (1)	albastră	indigo	violetă
Sahaja Yoga (D.Costian) (39)	azurie	cenuşie - violet	albă
Dr. E. Celan (25)	albastră	indigo	purpuriu - pal
Al. Doboş (49)	albastră	indigo	violet inimitabil
D. Seracu (177)	azuriu	indigo	violet, alb, aur
Revista ELTA	albastră cu alb	galben, verde, albastru, violet, indigo	amestec de galben, verde, albastru, indigo, violet
A. Ciobanu (242)	albastră	indigo	argintie
Elena Iliescu (90)	roşie	violet	alb - argintiu - auriu
V.Ignatenco (278)	bleu	albastră	violet
N. Kahan (246)	albastră - argintie	jumătate galbenă şi trandafirie, jumătate albastră - purpurie	albă
Victor Duţă (245)	bleu - albastră	violetă	albă
P. Drouot (244)	albastrul nopţii (levănţicăi)	o petală albă, o petală neagră	
Djwal Kul(106)	albastră	verde	galbenă
K.Raphaell(274)	albastră	indigo + violet	galben auriu + albă
Sri Aurobindo (2)	cenuşie	albă	albastră înconjurată de lumină aurie
A. Kunsang (269)	albastră		
Dael Walter (237)	albastră	purpurie	argintie

CUPRINS

Coperta:
Marilena Sîrbu

Tehnoredactare computerizată:
Herăscu Nicolae

Corectură:
Georgeta Constantin

Montaj:
Dulgheru Sanda

Tiparul executat la tipografia
Editurii Miracol

Comanda nr. 134
Bun de tipar: August 1996
I.S.B.N. 973 - 9182 - 41 - 0